

ЛИЙЧАЙД

„Тази поредица води до пристрастване.“

Ню Йорк Таймс

НЕ СЕ ВРЪШАЙ

ОБСИДИАН

ЛИЙ ЧАЙЛД НЕ СЕ ВРЪЩАЙ

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

След дълго пътуване бившият военен полицай Джак Ричър пристига в щаба на 110-а специална част, която е създал и командал преди много години. Старата каменна сграда край Вашингтон е единственото място, което той някога е чувствал като свой дом.

Ричър идва, за да се срещне с новия командващ офицер майор Сюзан Търнър. Досега е разговарял с нея само по телефона, но тя го е заинтригувала достатъчно, за да реши да измине над 2000 км от Южна Дакота до Вирджиния.

Сюзан Търнър обаче не е зад бюрото си. Изпратена е в Афганистан. Заместникът й му съобщава две новини. Първата е, че ще бъде съден за престъпление, извършено преди шестнайсет години, за което Ричър не си спомня. Втората е дори по-шокираща — той има дъщеря на 14 години и майката е предявила иск за издръжка.

Ситуацията се влошава — двама бандити го нападат още първата нощ, майор Търнър се оказва в ареста, не в Афганистан, а адвокатът ѝ е жестоко пребит. Ричър, който е говорил последен с него, е единственият заподозрян. Явно е засегнал сериозни интереси. На хора, високо в йерархията.

Когато е заплашен, човек може да се бие или да бяга.

Ричър избира да се бие.

На моите читатели с благодарност

1

Накрая една кола закара Ричър до някакъв мотел на около километър и половина от мястото, където се бе качил. Дежурният рецепционист го настани в стая, която беше точно според очакванията му. Тоест не се различаваше по нищо от хилядите мотелски стаи, в които беше нощувал. Радиаторът бръмчеше толкова силно, че нямаше как да го остави включен през нощта, а това от гледна точка на собственика означаваше пестене на ток. С тази цел бяха поставени и слабите крушки. Подът беше застлан с тънък мокет, който съхнеше за часове и следващият гост можеше да бъде настанен в стаята още същия ден. Разбира се, това не означаваше, че перяха мокета често, защото тъмният му цвят и шарките скриваха лекетата. И кувертурата беше с подобен десен. Душът със сигурност щеше да тече едва-едва, хавлиите щяха да са тънки, сапунът миниатюрен, а шампоанът евтин. По старите дървени мебели имаше драскотини и петна, телевизорът беше малък и допотопен, а пердетата — посивели от прах.

Изобщо, всичко беше според очакванията му. Нямаше нищо, което не беше виждал хиляди пъти. И въпреки това обстановката му се стори потискаща.

По тази причина почти веднага се обърна и излезе на паркинга. Беше студено и влажно, както обикновено нощем посред зима в североизточния край на Вирджиния. Някъде наблизо лениво течеше Потомак. Облаците на изток от реката бяха осветени от сиянието на Вашингтон. Столицата на страната, където се случваха всевъзможни неща.

Колата, която го беше докарала, вече напускаше паркинга. Ричър гледаше как задните й светлини бавно се стопяват в мрака. След миг изчезнаха напълно и светът стана тих и спокоен. Но само за минути. После се появи друг автомобил, бърз и уверен, сякаш знаеше къде отива. Зави рязко и влезе в паркинга. Беше обикновен седан в тъмен цвят. Почти сигурно служебен. Насочи се към рецепцията, но лъчът на

единия фар премина през неподвижния Ричър и седанът смени посока си. Тръгна право към него.

Посетители. Не знаеше с каква цел идват, но новините щяха да са или добри, или лоши.

Колата спря успоредно на сградата, на такова разстояние от Ричър, на каквото беше отзад стаята му, така че той остана в центъра на пространство с размерите на боксов ринг. От нея слязоха двама мъже, които въпреки студа бяха по бели тениски и клинове за бягане — от онези, които спринтьорите събуват преди състезание. И двамата бяха над метър и осемдесет, към деветдесет килограма. По-дребни от Ричър, но не много. Веднага си личеше, че са военни. Главно по прическите им. Едва ли можеше да се намери цивилен бръснар, който да е толкова прагматичен и откровено брутален. А ако се появише такъв, пазарът със сигурност щеше да го изхвърли.

Мъжът от дясната седалка заобиколи предния капак и застана до шофьора. Изправиха се неподвижни един до друг. Бяха с бели износени кецове. Очевидно напоследък не бяха посещавали Близкия изток, защото нямаха загар, липсваха бръчици от постоянното примижаване, а в очите им не се забелязваше стрес или напрежение.

И двамата бяха млади, под трийсет. Ричър беше достатъчно възрастен, за да им бъде баща. Младши състав, помисли си той. Постскоро редници, отколкото сержанти. Не изглеждаха достатъчно умни за сержанти. Всъщност изглеждаха направо тъпи, с безизразни физиономии.

— Ти ли си Джак Ричър? — попита мъжът от дясната седалка.

— Кой питат? — отвърна Ричър.

— Ние.

— А кои сте вие?

— Твоите юридически съветници.

Ричър знаеше, че военните адвокати не пътуват по двойки и не дишат през устата си. Тези пред него бяха нещо друго, а това означаваше лоши новини. В такива случаи най-добра работа вършеха незабавните действия. Симулация на сърдечност с протягане на ръка, което светкавично се превръща в непреодолима инерция. Протегнатата ръка нанася удар в лицето на лявостоящия — най-добре с лакът, отгоре надолу. Следва рязко повдигане на десния крак, сякаш целта е да се размаже хлебарка. На практика обаче движението се превръща в лек

отскок, който дава възможност на същия лакът да се завърти рязко, та дланта да се забие в гърлото на дяснотоящия. Раз, два, три, настъпване, удар. Край на мача.

Достатъчно лесно и винаги безопасно. Изпреварваща реакция. Това беше мантрата на Ричър. Особено когато имаше насреща си двама по-млади и по-енергични противници.

Но...

Не беше сигурен в тактиката си.

Поне не напълно.

Все още не.

Не можеше да си позволи такава грешка. Не и при създалите се обстоятелства. Все още имаше задръжки. Остави момента да отмине.

— И какъв е вашият юридически съвет? — попита той.

— Поведението ти е било недопустимо — отвърна мъжът. — Опетnil си името на специалната част. Един военен съд ще се отрази зле на всички ни. Така че си вдигай чуковете от този град. Незабавно! И никога повече не се връщай тук.

— Никой не е споменавал за военен съд.

— Още не, но скоро ще го направят. Така че не се мотай.

— Заповядано ми е да не напускам района.

— И преди не са успели да те открият. Сега ще е същото. Армията не използва проследяващи устройства. Но и да използваше, пак няма да те засекат, като се има предвид как живееш.

Ричър замълча.

— Това е нашият юридически съвет — добави мъжът.

— Ще го имам предвид — кимна Ричър.

— Това не е достатъчно.

— Тъй ли? — вдигна вежди Ричър.

— Възнамеряваме да ти предложим стимул.

— Какъв стимул?

— Да ти сриваме задника всяка вечер, докато си тук.

— Ами!

— Започвайки от днес. Така ще получиш по-ясна представа за какво става въпрос.

— Купувал ли си някога електрически уред? — попита Ричър.

— Това пък какво общо има?

— Веднъж влязох в някакъв магазин и разгледах един такъв уред. Имаше жълта лепенка, на която пишеше, че ако започнеш да го човъркаш, рискуваш да застрашиш живота си или да получиш увреждания.

— Е, и?

— Представи си, че и аз имам подобен етикет.

— Не можеш да ни уплашиш, старче.

Старче. В съзнанието на Ричър изплува образът на баща му. На някакво слънчево място, може би в Окинава. Роденият в Лакония, Ню Хампшър, капитан Стан Ричър от морската пехота служи в Япония. Той има съпруга и двама синове, вече тийнейджъри. Ричър и брат му го наричаха *старецът*, тъй като наистина им се струваше стар, въпреки че по онова време трябва да беше поне с десет години по-млад от него сега.

— Качвайте се в колата и заминавайте там, откъдето сте дошли — изръмжа той. — Не ви е мястото тук.

— Напротив.

— С това съм си изкарвал хляба, нали знаете?

Никакъв отговор.

— Познавам правилата — добави Ричър. — Дори съм създал част от тях.

Мълчание.

Ключът от стаята все още беше в ръката му. Правило номер едно: никога не нападай човек, който току-що е преминал през врата, която се заключва. Връзка ключове върши по-добра работа, но и единичният ключ е ефективно оръжие. Слагаш го да легне в дланта ти и мушваш издължената му част между показалеца и средния си пръст. Получава се нелош бокс.

Но...

Тези насреща му бяха само тъпи хлапаци. Нямаше смисъл да ги изкарва от строя с разкъсана плът и изпочупени кости.

Прибра ключа в джоба си.

Кецовете означаваха, че нямат намерение да го ритат. Никой не рита с меки бели кецове за джогинг. Няма смисъл. Освен ако ритниците не са предназначени за внушаване на респект. Като при онези превъзнесяни бойни изкуства с имена като от китайско меню. Таекуон-до и прочие. Ставащи за олимпиади, но безнадеждни на

улицата. Да вдигаш крак като куче на противопожарен кран си е чиста покана да те спукат от бой. Или най-малкото да те съборят на земята и здравата да те наритат.

Дали тези момчета съзнаваха това? Не бяха ли го погледнали в краката? Той беше с тежки ботуши. Удобни и здрави. Беше ги купил в Южна Дакота и възнамеряваше да ги носи цяла зима.

— Сега ще вляза в стаята си — обяви Ричър.

Не получи отговор.

— Лека нощ.

Никаква реакция.

Той се извъртя леко и отстъпи крачка назад, към вратата. Четвърт кръг, описан с цяло тяло. Рамене и всичко останало. Двойката „юристи“ реагира точно според предвижданията му — втурнаха се към него, готови да го сграбчат. Инстинктивно, без да са го планирали.

Ричър изчака достатъчно дълго, за да наберат инерция, после рязко се завъртя в обратна посока и се понесе към тях. Неговите сто и десет килограма срещу сто и осемдесет, движещи се с еднаква скорост. Въртеливото движение на тялото му продължи до момента, в който той заби ляво кроше в лявостоящия. Ударът попадна точно където трябва — в ухото. Главата на младежа се бълсна в рамото на партньора му и отскочи в обратна посока. В същото време десният юмрук на Ричър нанесе безупречен ъперкът в брадичката на втория смелчага. Като по учебник. И неговата глава отскочи, но назад и обратно — почти едновременно с главата на партньора му, изпълнила същото движение, но отляво надясно. Сякаш бяха кукли на конци, чийто кукловод е кихнал.

И двамата се задържаха на крака. Но лявостоящият се олюя като моряк по време на буря, а партньорът му се запрепъва назад. Лявостоящият беше абсолютно нестабилен, с незашитени гърди, прехвърлил цялата си тежест върху петите. Ричър заби един десен прав в слънчевия му сплит — достатъчно силен, за да изкара въздуха от дробовете му, и достатъчно лек, за да не предизвика трайни неврологични увреждания. Младият мъж се преви надве и прегърна коленете си. Ричър направи крачка встрани и се насочи към дясностоящия, който разгада намеренията му и на свой ред опита един немощен десен прав. Ричър го блокира с лявата си ръка и повтори упражнението със слънчевия сплит.

И този се преви надве като първия.

Остана само най-лесната част. Той последователно ги обърна в правилната посока, а след това използва подметката си, за да ги изстреля към колата. Първо единия, а след това и другия. Разнесоха се два тъпи удара, в бърза последователност. Нападателите се забиха в колата с главите напред, свлякоха се на земята и утихнаха. Вратите леко хълтнаха. И двамата бяха в съзнание, борейки се отчаяно за гълтка въздух.

На сутринта им предстояха обяснения за смаchanата кола и силно главоболие. Това беше всичко. Доста милостиво предвид обстоятелствата. Великодушно, дори мекушаво.

Старче.

На достатъчно години, за да им бъде баща.

Към този момент престоят на Ричър във Вирджиния все още беше по-кратък от три часа.

2

Ричър най-после беше успял да измине целия път от снеговете на Южна Дакота до тук. Но това не бе станало бързо. На два пъти беше totally блокиран в Небраска, а придвижването след това също не беше лесно. Мисури му предложи дълго чакане, на което сложи точка един сребрист форд, шофиран от някакъв кълощав тип, който не мълкна от Канзас Сити до Кълъмбия, а след това не отрони нито дума. В Илиной се вози с едно бързо черно порше, вероятно крадено. После на един паркинг се появиха двама с ножове, които искаха пари. Ричър предполагаше, че все още са в болницата. Индиана запомни с два дни пълна блокада, след която се появи един очукан син кадилак, шофиран много бавно от изпълнен с достойнство възрастен джентълмен с папийонка в цвета на колата. В Охайо прекара четири дни в някакво малко градче, след което се появи червен пикап силверадо с двама младоженци и едно куче, които караха цял ден, твърдо решени да си намерят работа. За двамата, разбира се. Но не и за кучето, което по мнението на Ричър нямаше никакви шансове. То завинаги щеше да си остане в тежест на семейния им бюджет, защото беше един огромен и безполезен четиригодишен пес, доверчив и дружелюбен. Имаше изобилие от козина, с която бе готов да се раздели дори през зимата. В крайна сметка Ричър се оказа покрит със златисти косми.

Последва едно нелогично отклонение на север, преди да се отправи на изток към Пенсилвания, но това беше единствената кола, която спря да го вземе. Прекара почти цял ден в околностите на Питсбърг, а след това още един край Йорк. В крайна сметка стигна до Болтимор, Мериленд, с някакъв бял трийсетгодишен буик, шофиран от чернокож младеж. В общи линии пътуването му беше бавно, много бавно.

Но от Болтимор нататък беше лесно. Магистрала I-95 минаваше директно през града, а следващата спирка на юг беше Вашингтон. Мястото, за което беше тръгнал, се намираше край столицата, западно от гробището „Арлингтън“. Ричър измина разстоянието от Болтимор

до Вашингтон с автобус, който го закара до Юниън Стейшън. От там пое пеша; по Кей Стрийт стигна до Уошингтън Съркъл и после по Двайсет и трета улица — до Мемориала на Линкълн. Прекоси моста и се озова при гробището. Пред портала имаше автобусна спирка на местна линия, обслужваща предимно градинари. Крайната точка на пътуването му беше Рок Крийк, едно от многобройните места в региона с това име, обозначаващо, че наоколо има скали и река, което си беше самата истина. Явно пъrvите заселници са били напълно изолирани едни от други и еднакво лишени от въображение при измислянето на имената. Нямаше съмнение, че в онези години това място бе представлявало малко колониално селище, но по-късно се бе превърнало в обикновено кръстовище сред двеста и петдесетте квадратни километра скъпи къщи и евтини офиси. Седнал до прозореца, Ричър оглеждаше познатата местност и забелязваше всяка нова постройка.

Целта на пътуването му беше една солидна сграда, построена преди около шейсет години от Министерството на от branата. Никой вече не помнеше първоначалното ѝ предназначение. Преди четирийсет години Военната полиция я бе поискала за своите нужди, което се бе оказало грешка. Явно някой от шефовете във ведомството си бе представял друг Рок Крийк, но, така или иначе, сградата бе останала под тяхно разпореждане. Известно време пустееше, а след това в нея бе настанен щабът на новосформираната Сто и десета специална част на ВП.

Ако някога Ричър бе имал нещо подобно на работно място, то това беше тази сграда.

Автобусът го свали недалече от нея, в подножието на продълговат хълм, който познаваше като петте си пръста. Полегатият път надолу беше с три платна и напукани бетонни тротоари. Щабът се намираше малко по-нататък, вляво. Големият парцел беше скрит зад висок каменен зид, над който се виждаха само аспидните плочи на покрива — безлично сиви, с мъх между тях по северния скат.

По къса алея, отклоняваща се от трилентовото шосе, се стигаше до портала. Той представляваше отвор в каменния зид, очертан от двойка тухлени колони. Едно време тези колони бяха чисто декоративни. Но сега там се намираше солидна стоманена порта на колелца, движещи се по вкопана в асфалта релса. Мерки за сигурност,

разбира се. Но само на теория, защото порталът зееше отворен. Встрани от него се виждаше будка, също нова. В момента тя беше заета от редник първи клас, облечен във въведената наскоро нова бойна униформа, която според Ричър приличаше по-скоро на пижама — торбеста и нашарена в бледи защитни цветове. Късният следобед се превръщаше в ранна вечер. Смрачаваше се.

Ричър спря пред будката, изчака редника да вдигне глава и каза:

— Искам да се срещна с вашия командир.

— Имате предвид майор Търнър?

— Колко командири имате тук?

— Само един, сър.

— С малко име Сюзан?

— Да, сър. Майор Сюзан Търнър.

— Точно тя ми трябва.

— За кого да предам?

— За Ричър.

— По каква работа я търсите?

— По лична.

— Изчакайте за момент, моля.

Войникът вдигна слушалката до себе си и набра някакъв номер. Разговорът се проточи по-дълго от очакванията на Ричър. В един момент младежът сложи длан върху мем branата и попита:

— Вие ли сте човекът, който някога е бил командир на базата?

Майор Джак Ричър?

— Аз съм.

— И сте се обадили на майор Търнър от Южна Дакота?

— Да.

Младежът повтори двата утвърдителни отговора в мем branата, послуша още малко и затвори.

— Заповядайте, сър — махна с ръка към сградата той и понечи да му даде указания, но се усети навреме. — Предполагам, че знаете пътя...

— Знам го — кимна Ричър и тръгна към щаба.

Направи десетина крачки и зад гърба му се разнесе някакво стържене. Обърна се.

Стоманеният портал се затваряше след него.

Сградата насреща беше построена в типичния за 50-те години архитектурен стил. Дълга и ниска, само на два етажа, тухла и камък, аспидни плочи на покрива, зелени метални капаци на прозорците, зелени тръбни парапети на стълбите пред входа. Петдесетте години бяха златната ера на Министерството на от branата. Неограничен бюджет за армията, флота, BBC, морската пехота, които бяха получавали всичко, което поискат. Дори повече. На паркинга имаше базови модели армейски седани, тъмни на цвят и доста употребявани. Имаше и лични автомобили в по-ярки цветове, но доста стари модели. Сред тях се открояваше самотно черно-зелено хъмви, огромно и застрашително редом до малко двуместно купе. Може би компактната спортна кола е на Сюзан Търнър, помисли си Ричър. По телефона му звучеше като жена, която си пада по такива автомобили.

Изкачи стъпалата към главния вход. Същите стъпала и същата врата, които помнеше, но старателно преboyдисани. Може би няколко пъти. Армията разполагаше с огромни количества боя и с радост я използваше. Просторно входно фойе с каменно стълбище вдясно. Вляво беше пропускът. Зад него фойето се превръщаше в дълъг коридор с канцеларии от двете страни, чиито врати имаха прозорчета от матирано стъкло. Лампите светеха. През зимата тази сграда винаги беше доста тъмна.

Зад гишето на пропуска седеше жена, облечена в същата бойна пижама като на войника при портала, но с отличителните знаци на сержант върху ламинирания бадж, който висеше от шията ѝ. Прилича на мишена, помисли си Ричър. Прицелваш се и натискаш спусъка. Лично той предпочиташе старите бойни униформи с четирицветен камуфлажен десен. Жената беше чернокожа и намусена. Нещо я беше ядосало.

— Джак Ричър за майор Търнър — кратко се представи той.

Тя се сепна. Имаше вид на човек, който иска да каже много, но в крайна сметка се задоволи със стандартен отговор:

— Кабинетът ѝ е на горния етаж. Знаете пътя, нали?

Ричър кимна. Отлично знаеше къде се намира. Хиляди пъти беше изкачвал това стълбище.

— Благодаря, сержант.

Пое нагоре. Същите изтъркани стъпала, същият метален парапет. Свършваха в центъра на фоайето на втория етаж само след един плавен завой. От фоайето тръгваше дълъг коридор с изкуствена светлина. Линолеум на пода, също като нания етаж. Стапите от двете му страни имаха същите прозорчета с матирани стъкла.

Неговата беше третата вляво.

Всъщност не беше неговата, а на Сюзан Търнър.

Прокара пръсти през косата си и опипа колана, за да провери дали ризата е затъкната под него. Нямаше идея какво ще й каже. Просто беше харесал гласа й по телефона. Усети, че зад него се крие интересна личност, и пожела да се запознае с нея. Нищо повече. Направи две крачки и спря. Тя положително щеше да го вземе за луд.

Но вече беше късно за отстъпление. Сви рамене и продължи пътя си. Третата врата вляво. Същата като по негово време, но наскоро боядисана. Солидна в долната си част, остьклена в горната. През матираното стъкло можеше да се придобие смътна представа за вътрешността на стаята. Отстрани на стената, на нивото на бравата имаше табела, на която пишеше: *Майор С. Р. Търнър, командващ офицер*. Това беше нещо ново. Някога името на началника беше изписано с флумастер под стъклото и звучеше по-лаконично: *Майор Ричър, КО*.

Почука на вратата.

Отвътре долетя неясен глас. Ричър го прие за *Влез*, напълни гърдите си с въздух и завъртя топката на бравата.

Очакваше да види промени, но те се оказаха съвсем малко. Линолеумът на пода си беше същият. Тъмен и старателно излъскан. И бюрото беше същото. Изработено от стомана и массивно като боен кораб. На места боята му се беше олющила и се виждаше металът. Плотът все още беше леко хлътнал на мястото, където Ричър бе забил главата на един тип в края на мандата си. И столовете бяха същите — един зад бюрото и един пред него. Изработени в утилитарния стил на 50-те години, те вероятно биха стрували добри пари в някой оказион в Ню Йорк или Сан Франциско. Шкафът за документи все още си стоеше тук. Както и преди, светлината идваше от абажур във формата на купа, окачен за тавана с три тънки синджира.

Различията бяха предвидими, наложени от хода на времето. На бюрото имаше три телефона със статични конзоли, изпратили в пенсия

стария черен апарат с шайба. Компютрите бяха два: десктоп и лаптоп, заели мястото на някогашните поставки за класиране на документи. Картата на стената беше нова и осъвременена. Осветлението беше подменено с енергоспестяващи крушки, които изльчваха зеленикова болнава светлина. Прогресът бе достигнал дори до Министерството на отбраната.

Само две неща в кабинета бяха неочаквани и непредвидими.

Първо, човекът зад бюрото не беше майор, а полковник.

И второ, не беше жена, а мъж.

3

Мъжът зад бюрото носеше същата пижама като всички останали, но изглеждаше доста по-зле от тях. Униформата му стоеше като костюм за Хелоуин. Не защото не беше във форма, а защото приличаше на наперен бюрократ, на когото са дали бюро и власт. Повероятно би си избрал за оръжие добре подострен молив, отколкото M16. Носеше очила със стоманени рамки, а и косата му беше стоманеносива, сресана като на ученик. Нашивките и служебният бадж потвърждаваха, че е полковник от Сухопътните войски на САЩ на име Морган.

— Моля за извинение, господин полковник — каза Ричър. — Търся майор Търнър.

— Седнете, господин Ричър — отвърна хладно мъжът на име Морган.

Властното поведение е рядко и ценно качество, което е на висока почит сред военните. А човекът на име Морган го бе усвоил добре. Гласът му беше по-стоманен от очилата и косата му. Никакви празни приказки, никакво увъртане или грубости. Само дълбока увереност, че разумните хора ще изпълняват заповедите му, защото нямат алтернатива.

Ричър седна на пружиниращия стол за посетители с извити тръби вместо крака, които поддадоха леко под тежестта на тялото му. Чувството му беше познато. В миналото често беше използвал този стол по една или друга причина.

— Моля да ми обясните защо сте тук — каза Морган.

В този миг Ричър си помисли, че ще последва траурна вест. Сюзан Търнър е мъртва. Може би загинала в Афганистан или при автомобилна катастрофа.

— Къде е майор Търнър? — попита той.

— Няма я тук.

— А къде е?

— Ще стигнем и до това. Но най-напред трябва да разбера на какво се дължи интересът ви.

— По отношение на какво?

— По отношение на майор Търнър.

— Не се интересувам от *майор* Търнър.

— Но на портала сте споменали нейното име.

— Става дума за лични неща.

— По-точно?

— Говорих с нея по телефона — поясни Ричър. — Стори ми се интересна. Реших да се отбия и да я поканя на вечеря. Уставът не ѝ забранява да приеме.

— Или да откаже, както вероятно се е случило.

— Точно така.

— И за какво си говорихте по телефона? — пожела да узнае Морган.

— За разни неща.

— По-конкретно?

— Разговорът беше личен, господин полковник. Освен това не знам кой сте.

— Аз съм командирът на Сто и десета специална част.

— Не е ли майор Търнър?

— Вече не.

— Мислех, че тази длъжност е подходяща за майор, а не за полковник.

— Назначението ми е временно. Аз съм експерт по кризисни ситуации. Изпращат ме да оправям бъркотии.

— Искате да кажете, че тук цари бъркотия?

Морган пренебрегна въпроса и на свой ред попита:

— Имате ли уговорена среща с майор Търнър?

— Не съвсем — отвърна Ричър.

— Тя ли ви помоли да дойдете тук?

— Не съвсем.

— Да или не?

— Нито едното, нито другото. Според мен беше по желание и на двете страни, но само ако съм някъде наблизо. Нещо такова.

— И вие бързо се озовахте наблизо. Защо?

— А защо не? Все пак трябва да съм някъде, нали?

— Искате да кажете, че сте изминали цялото разстояние от Южна Дакота до тук, воден от неясни намерения?

— Харесах гласа ѝ — призна Ричър. — Това проблем ли е за вас?

— Вие сте безработен, нали?

— Понастоящем, да.

— Откога?

— Откакто напуснах армията.

— Срам и позор.

— Къде е майор Търнър? — попита Ричър.

— Няма да говорим за майор Търнър — поклати глава Морган.

— А за кого?

— За вас.

— За мен ли?

— И не във връзка с майор Търнър. Тя обаче е извадила досието ви, вероятно от любопитство. Изваждането му би трябвало да задейства алармата, прикачена към него. За съжаление, това е станало едва когато го е върнала обратно. Но по-добре късно, отколкото никога. Вие все пак се появихте.

— За какво говорите?

— Познавате ли човек на име Хуан Родригес?

— Не. Кой е той?

— На даден етап проявяваше интерес към нашата част, но сега е мъртъв. Познавате ли жена на име Кандис Дейтън?

— Не. И тя ли е мъртва?

— За щастие, госпожица Дейтън все още е жива. Или по-скоро, за нещастие... Сигурен ли сте, че не помните това име?

— За какво е всичко това? — намръщи се Ричър.

— Вие сте загазили, майоре.

— В смисъл?

— Командващият сухопътните войски разполага с медицински доказателства, потвърждаващи, че смъртта на Родригес се дължи на побой, който му е бил нанесен преди шестнайсет години. Предвид факта, че за подобни случаи няма давност, той се счита за жертва на убийство.

— Искате да кажете, че някой от хората ми го е пребил. Преди шестнайсет години?

— Не искам да кажа това.

— Което е хубаво. А защо е нещастна госпожица Дейтън?

— Не съм запознат с нейния случай. Друг ще ви занимае с него.

— Тогава му кажете да побърза, защото едва ли ще остана дълго.

Нишо не ме задържа тук, след като майор Търнър я няма.

— О, ще останете известно време — поклати глава Морган. — Предстои ни един дълъг и интересен разговор.

— На каква тема?

— Доказателствата сочат, че преди шестнайсет години вие сте пребили Родригес. Дълъг разговор на тази тема.

— Глупости.

— Ще ви осигурим адвокат. Той ще каже дали са глупости или не.

— Като казах глупости, имах предвид дългия разговор между нас. И адвоката, който така любезно ми се предлага. Аз съм цивилен гражданин, а ти си просто един задник, облечен в пижама.

— Това означава ли, че отказваш доброволно сътрудничество? — изсъска Морган.

— Правилно си разбрали.

— В такъв случай се надявам да си запознат с Десета част от Кодекса на Съединените щати...

— С отделни глави от нея.

— Може би сред тях е и онази, в която е изрично подчертано, че когато човек с твоя чин напусне армията, той не може да се превърне в цивилен. Нито веднага, нито изцяло. Той преминава към резерва. Няма конкретни задължения, но си остава обект на обратно призоваване в редиците на армията.

— Но за колко време? — попита Ричър.

— Имел си достъп до секретни материали и операции.

— Много добре помня това.

— А помниш ли документите, които си подписал в тази връзка?

— Бегло — призна Ричър.

Помнеше цяла тълпа хора, изпълнили някаква стая. Всичките възрастни и сериозни. Адвокати, нотариуси, купища писалки и суhi печати.

— Онези неща, които са изписани с дребен шрифт — помогна му Морган. — Напълно логични неща. След като боравиш с държавни

тайни, държавата има пълното право да те държи под контрол. Преди, по време и след...

— Колко дълго след?

— Повечето от тези материали остават секретни в продължение на шейсет години.

— Това е смешно.

— Спокойно — вдигна ръка Морган. — Никъде в дребния шрифт не е отбелязано, че ще бъдеш запасняк в продължение на шейсет години.

— Това е хубаво.

— Не чак толкова — поклати глава Морган. — Там пишеше „за неопределено време“, но Върховният съд ни прецака, налагайки три основни ограничения.

— Които са?

— За да се върнеш в армията, трябва да се радваш на добро здраве, да си под петдесет и пет и да се поддаваш на обучение.

Ричър замълча.

— Какси със здравето? — попита Морган.

— Добре съм.

— На колко години си?

— Далеч под петдесет и пет.

— А способен ли си да се обучаваш?

— Съмнявам се.

— Аз също. Но да не прибръзваме със заключенията, това ще го установим емпирично.

— Сериозно ли говориш?

— Абсолютно — кимна Морган, изпъна рамене и тържествено обяви: — Джак Ричър, считано от този момент на тази дата, ти си официално възстановен на военна служба!

Ричър не каза нищо.

— Връщащ се в армията, майоре — ухили се Морган. — От днес нататък задникът ти е мой!

4

Специални церемонии не бяха предвидени. Нито връчване на заповед, нито инструктаж. След последните думи на Морган в стаята изведнъж стана по-тъмно. Причината се криеше в широкия гръб на униформения пазач, който засенчи светлината, проникваща от коридора през матираното стъкло. Ричър го виждаше нашарен — от дългите непрозрачни ивици, спускащи се вертикално. Висок и широкоплещест мъж, застанал с гръб към вратата в стойка „свободно“.

— Дължен съм да те информирам, че имаш право на обжалване — добави Морган. — Ще се запознаеш с процедурата и ще ти осигурим адвокат.

— Ще ми осигурите?

— Въпрос на елементарна логика. Ти ще обжалваш с надеждата да се отървеш. Току-що си възстановен, което означава, че ще получиш това, което прецени армията. Мога да те уверя, че ще бъдем справедливи.

— Не си спомням за никакъв Хуан Родригес! — каза Ричър.

— По този въпрос също ще ползваш услугите на адвокат.

— Какво се е случило?

— Ти ми кажи — изгледа го Морган.

— Не мога, защото не помня.

— Нанесъл си му тежки мозъчни травми, които впоследствие са дали усложнения.

— Кой е бил той, по дяволите?

— Отричането не може да работи вечно.

— Аз не отричам нищо. Просто ти казвам, че не си го спомням.

— Този въпрос ще го обсъдиш с адвоката си.

— А коя е Кандис Дейтън?

— И това ще обсъдиш. Но с друг адвокат.

— Защо с друг?

— Защото става въпрос за две отделни разследвания.

— Арестуван ли съм?

— Все още не — отвърна Морган. — По този въпрос имат думата прокурорите. Но дотогава ще изпълняваш заповедите ми. Засега запазваш предишния си чин. Назначен си пак в тази част и ще работиш в тази сграда. Това означава, че сутрин трябва да си тук преди осем нула-нула. Нямаш право да напускаш района. Под район се разбира окръжност с радиус осем километра и център това желязно бюро. Ще бъдеш настанен на място, което ти определи армията.

Ричър замълча.

— Други въпроси, майоре? — попита Морган.

— Трябва ли да нося униформа?

— На този етап не.

— Какво облекчение!

— Не е смешно, Ричър! Положението е много сериозно, най-вече за теб. По принцип за убийство се лежи до живот в „Левънърт“. Но ти в най-лошия случай ще получиш десет години за непредумишлено убийство, особено ако се вземе предвид фактът, че престъплението е било извършено преди шестнайсет години. Но и най-доброят случай не е много привлекателен, тъй като ще бъдем принудени да вземем предвид първоначалното престъпление. По моя преценка ще те осъдят поне за непристойно поведение по време на служба и ще последва ново уволнение — този път позорно. Но подробните ще научиш от адвоката си.

— Кога?

— Вече сме уведомили юридическия отдел.

В старата сграда нямаше килии, нямаше помещения с решетки. Никога не беше имало. Само канцеларии и нищо друго. Ричър остана там, където беше — на стола за посетители. Морган придърпа лаптопа и започна да почуква по клавиатурата, а Ричър напразно ровеше из паметта си, за да открие човек, наречен Хуан Родригес. Преди шестнайсет години беше командир на частта едва от няколко месеца. Твърде от скоро. Той познаваше куп латиноамериканци — както в службата, така и извън нея. Беше се случвало да раздава юмруци — както в службата, така и извън нея. Включително и на латиноамериканци, но сред тях не си спомняше някой с фамилия Родригес. Ако този човек бе представлявал някакъв интерес за 110-та

специална разузнавателна част, Ричър със сигурност щеше да е запомнил името му. Особено на онзи ранен етап, когато всички случаи му изглеждаха важни. Сто и десета част беше експериментална информация, чиито действия се следяха под лупа. Всеки резултат се подлагаше на анализ и оценка. Всяка грешка — на аутопсия.

— Какъв е бил предполагаемият повод? — попита той.

Морган не отговори — продължаваше да се занимава с компютъра. Ричър се напрегна да си спомни жена на име Кандис Дейтън. Той познаваше много жени — както в службата, така и извън нея. Името Кандис се срещаше сравнително често. Както и фамилията Дейтън. Но в комбинация не му говореха абсолютно нищо. Нито пък умалителното Канди. Канди Дейтън? Кандис Дейтън? Нищо. Просто не се сещаше за такава личност. Никой не може да помни всичко.

— Има ли някаква връзка между Кандис Дейтън и Хуан Родригес? — попита той.

Морган вдигна глава, сякаш изненадан, че в кабинета му има посетител. Все едно че го беше забравил. Вместо да отговори на въпроса, той вдигна слушалката на единия от сложните телефони пред себе си и поръча кола. След това заповяда на Ричър да слезе при сержанта във фоайето и да чака.

На три километра от базата мъжът, когото само трима души в света познаваха като Ромео, извади мобилния си телефон и набра номера на друг мъж, известен само на двама души в света под името Жулиета.

— Възстановиха го на служба — каза той. — Полковник Морган току-що вкара данните му в компютъра.

— Какво следва после? — попита Жулиета.

— Рано е да се каже.

— Ще избяга ли?

— Всеки разумен човек би го направил.

— Къде ще го настанят?

— Най-вероятно в обичайния мотел.

Жената сержант във фоайето не каза нито дума. Беше точно толкова неразговорлива, колкото и преди. Ричър се облегна на стената и зачака. Десет минути по-късно се появи един редник първи клас, който отдаде чест и помоли Ричър да го последва. Любезно, с подчертано уважение. Невинен до доказване на противното, рече си Ричър. Поне в очите на някои хора. На паркинга чакаше доста износен армейски седан с работещ двигател. До него някакъв млад лейтенант тупаше с крака в студа, очевидно смутен и объркан. Той отвори на Ричър задната врата, а след това се настани отпред до редника, който подкара колата. Километър и половина по-късно стигнаха до допнапробен мотел, сгущен под дърветата край трилентовия път, абсолютно пуст в този късен час. Лейтенантът подписа някакъв документ, а рецепционистът свали един ключ от стената и го подаде на Ричър. После колата потегли.

Малко по-късно се появи другата кола — онази с младежите по тениски и клинове.

5

По тениските и клиновете нямаше джобове. Никой от двамата не носеше бадж или някакъв документ за самоличност. Колата също беше чиста. В нея нямаше нищо освен обичайния талон за армейска регистрация в жабката. Нито оръжие, нито лични вещи, нито портфейли или касови бележки от бензиностанция. Номерата бяха стандартни, като на всяка друга служебна кола. Нестандартни бяха само двете пресни хлътвания на ламарината отдясно.

Лявостоящият блокираше шофьорската врата. Не оказа никаква съпротива, когато Ричър го изтегли на два метра встрани. Жivotът не е телевизионен сериал. Когатошибнеш един здрав юмрук в слепоочието на противника, той не скача като на пружини, за да продължи битката, а остава да лежи час, понякога и повече. Гади му се, вие му се свят, не знае къде се намира. Един отдавна научен урок: човешкият мозък е много по-чувствителен, когато го раздрусаши странично, а не отпред назад. Вероятно каприз на еволюцията, както повечето неща в живота.

Ричър отвори шофьорската врата и седна зад волана. Двигателят не работеше, но ключът си беше на мястото. Преди да го завърти, изтегли седалката максимално назад. Моторът забороти. За известно време Ричър остана неподвижен, гледайки право пред себе си. *И преди не са успели да те открият. Сега ще е същото. Армията не използва проследяващи устройства. Но и да използваше, пак няма да те засекат, като се има предвид как живееш.*

Той нагласи огледалото за обратно виждане, натисна спирачката и включи на скорост. *Ще те осъдят поне за непристойно поведение по време на служба и ще последва ново уволнение — този път позорно.*

Ричър отмести крак от спирачката и потегли.

Насочи се директно към старата сграда на щаба и паркира на петдесет метра от трилентовия път. Оставил мотора включен, за да работи отоплението. Оживление липсваше. Никой не влизаше, никой

не излизаше. По негово време 110-та част работеше денонощно, седем дни в седмицата. Не виждаше причини за промяната на този режим. Нощната смяна си е нощна смяна, с дежурни и всичко останало. Другите си тръгват, когато си свършат работата, без да се съобразяват с работното време. Това беше нормално. Но не и през тази нощ. Не и по време на бъркотия или криза, още по-малко в присъствието на шефа, който се опитва да оправи нещата. Никой нямаше да си тръгне преди Морган. Основно армейско правило.

Морган си тръгна след около час. Ричър го видя съвсем ясно. Седанът без отличителни знаци излезе от портала и пое по трилентовото шосе, минавайки на метри от него. Той успя да зърне Морган зад волана, облечен в бойната си пижама, с очила на носа и зализана коса. Държеше волана с две ръце и гледаше право пред себе си като бабичка, тръгнала на пазар. Габаритите му примигнаха в огледалото на Ричър, после изчезнаха.

Ричър продължи да чака.

Напускането на служителите отне петнайсетина минути. Изнесоха се с пет коли, три от които завиха надясно. В четири от тях имаше само по един човек, а в петата бяха трима. Всички бяха покрити със ситни капчици роса, а от ауспусите им излитаха бели облачета. Когато двигателят е студен, изхвърляните от него газове винаги са бели.

Автомобилите се стопиха в далечината. Наляво и надясно. Белият дим се разсея и светът наоколо отново опустя.

За всеки случай Ричър изчака още известно време. Не се случи нищо. На петдесет метра от него старата сграда изглеждаше тъмна и безлюдна. Той включи на скорост, спусна се по лекия наклон и премина през портала. На пост в будката беше друг войник. Млад, с безизразно лице. Ричър спря пред него и натисна бутона за сваляне на стъклото.

— Сър? — попита младежът.

Ричър му се представи.

— Явявам се по служба, както ми е заповядано.

— Сър? — повтори момчето.

— Името ми трябва да фигурира в списъка.

Момчето провери и кимна.

— Да, сър. Майор Ричър. Но за утре сутринта.

— Заповедта ми е да се явя преди осем нула-нула.

— Точно така, сър. Но сега е двайсет и три нула-нула.

— Което пак е преди осем нула-нула, нали така?

Войникът не отговори.

— Въпрос на хронология — рече Ричър. — Горя от нетърпение да се залавям за работа и затова съм дошъл малко по-рано.

Мълчание.

— Можеш да се обадиш на полковник Морган. Би трябало вече да се е приbral.

Мълчание.

— Или да се свържеш с дежурния сержант.

— Да, сър — кимна младежът. — Това ще направя.

Набра вътрешен номер, послуша и каза:

— Сержантът моли да почакате на пропуска във фоайето, сър.

— Разбира се — кимна Ричър, насочи се към паркинга и спря до червеното двуместно купе, което си стоеше на същото място.

Той слезе, заключи колата и тръгна към входната врата. Фоайето беше тихо и пусто. Това беше разликата между нощта и деня. Но сержантът на пропуска беше същата дама, която вече познаваше. Очевидно приключваше с работата си и се канеше да си тръгва. Седеше на въртящ се стол и чукаше нещо по клавиатурата. Вероятно графика за следващия ден. Всичко в армията трябваше да бъде в писмен вид, прегледно и ясно. Жената престана да пише и вдигна глава.

— И тази визита ли ще бъде официално регистрирана? — подхвърли Ричър.

— Каква визита? — сви рамене тя. — Наредих на редника на портала да не отбелязва нищо.

Вече не беше сдържана и лаконична. Не и след като натрапникът Морган си беше заминал. Беше млада, но безкрайно компетентна. Като всички сержанти по света. На табелката отлясно на гърдите ѝ пишеше *Лийч*.

— Знам кой сте — каза тя.

— Познаваме ли се? — вдигна вежди Ричър.

— Не, сър. Но вие сте доста известен тук. Били сте първият командир на частта.

— Знаете ли защо се връщам?

— Да, сър. Бяхме информирани.

— Каква беше реакцията?

— Смесена.

— А лично вашата?

— Сигурна съм, че има убедителни причини за това, сър. Шестнайсет години са много време, а това означава, че нещата имат политическа окраска. Обикновено това се оказва пълна глупост. Но дори и да не е така, онзи тип със сигурност си го е заслужавал...

Ричър не каза нищо.

— Мислех да ви предупредя още при първата ви поява — добави Лийч. — Най-доброят ви ход беше просто да изчезнете. Но нямаше как да го направя, сър. Съжалявам, но получих изрична заповед...

— Къде е майор Търнър? — попита Ричър.

— Дълга история — въздъхна младата жена.

— И все пак?

— Командироваха я в Афганистан.

— Кога?

— Вчера по обед.

— Защо?

— Имаме наши хора там. Възникнал е някакъв проблем.

— Какъв проблем?

— Не знам.

— И?

— Така и не е пристигнала.

— Сигурна ли сте?

— Абсолютно.

— Къде са я изпратили тогава?

— Никой не знае.

— Кога се появи полковник Морган?

— Няколко часа след отпътуването на майор Търнър.

— Колко часа?

— Около два.

— Даде ли някакви обяснения за появата си?

— Даде да се разбере, че е заради освобождаването на майор Търнър.

— Нещо по-конкретно?

— Не.

— Оплескала е нещата?

Лийч не отговори.

— Говорете свободно, сержант — каза Ричър.

— Не, сър. Нищо не е оплескала. Вършеше си работата по най-добрия начин.

— Значи това е всичко, което знаете?

— Засега — кимна младата жена.

— И никакви слухове, така ли? — попита Ричър. Сержантите по принцип знаеха всичко. Бяха истинска фабрика за слухове. Нещо като униформена версия на таблоидите. Знаеше го от опит.

— Чух още нещо — тихо отвърна Лийч.

— Какво?

— Може би е дреболия.

— Но?

— Може би няма връзка.

— Но?

— Разбрах от сигурно място, че във Форт Дайър се е появил нов арестант.

6

Форт Дайър беше база на пехотата, разположена много близо до Пентагона. Но по думите на Лийч осем години след като Ричър се махнал от армията, било проведено мащабно упражнение по икономии на средства и базата се сляла с Корпуса на морската пехота край Хелсингтън Хаус. В резултат се родила поредната уедрена институция, получила логичното, но тромаво наименование Обединена база „Дайър-Хелсингтън Хаус“. По времето на Ричър Дайър и Хелсингтън Хаус бяха самостоятелни единици с висока репутация, в чийто състав имаше много висши офицери и важни хора. В резултат на това специализираният магазин на Дайър приличаше повече на „Сакс Пето Авеню“, отколкото на „Уол-Март“. А той беше чувал, че магазинът на морската пехота бил още по-добър. От всичко това следваше, че статутът на новото обединение не би трябвало да е по-нисък. Което на свой ред означаваше, че и в килиите му бяха затворени само по-високопоставени хора. В тях едва ли имаше място за пияници и дребни крадци, но положително щеше да има за един майор от Военната полиция с внезапно появили се проблеми. Тоест слухът на Лийч имаше всички шансове да се окаже верен. Арестът на Дайър се намираше северозападно от Пентагона, по диагонал през гробището. На по-малко от осем километра от щаба на Сто и десета специална част. Съвсем наблизо.

— Пехотинци и морски на едно място? — учуди се Ричър. — Как ли се чувстват заедно?

— Политиците са готови на всичко, за да спестят някой доллар — отвърна Лийч.

- Ще им звъннете ли да ги предупредите?
- Искате да отидете там? Сега?
- В момента нямам друга работа.
- Имате ли превозно средство?
- Временно да — кимна Ричър.

Нощта беше тиха и тъмна, както обикновено в предградията. Пътуването до Дайър продължи по-малко от десет минути, но проникването в Обединената база се оказа доста по-дълго. Сливането беше станало факт близо четири години след 11 септември, а спестените от него пари очевидно бяха отишли за укрепване на сигурността. Главният портал се намираше от южната страна на комплекса и изглеждаше доста внушително. Навсякъде имаше бетонни „драконови зъби“, които ограничаваха трафика в рамките на една тясна алея, оборудвана с цели три контролно-пропускателни пункта. Ричър беше с овехтелите си цивилни дрехи и нямаше военна карта. Всъщност нямаше никаква карта. Разполагаше единствено с прътъркан американски паспорт с отдавна изтекла валидност. В замяна на това обаче използваше служебен автомобил, който правеше добро първоначално впечатление. Военните разполагаха с достатъчно компютри, за да проверят въпросния автомобил, а той самият вече се държеше като офицер на активна служба, появил се в базата посред нощ, очевидно по неотложна работа. Освен това армията разполагаше и със сержанти. Лийч беше задействала мрежата на услугите с помощта на няколко светковични телефонни разговора. И накрая, Дайър имаше самостоятелен отдел за криминални разследвания, в който, за изненада на Ричър, все още работеха хора, познаващи други хора, които си спомняха името му. В резултат на това само четирийсет и пет минути след като се появи на първата бариера, той се изправи лице в лице с един капитан от Военната полиция, който го покани да влезе в приемната на ареста.

Капитанът беше сериозен, тъмнокож, на трийсетина години. Според пришитата на униформената му риза лента фамилията му беше Уайс. Изглеждаше свестен човек, а поведението му беше дружелюбно. По тази причина Ричър реши да бъде откровен с него.

— Тук съм по лични причини, капитане — рече той. — Нищо, което да има отношение към службата. В момента съм доста токсичен, затова пипайте крайно внимателно. Държа да не регистрирате посещението ми. Ако това е невъзможно, изобщо не разговаряйте с мен.

— В какъв смисъл „токсичен“? — попита Уайс.

— По всичко личи, че нещо, което съм извършил преди шестнайсет години, внезапно се е върнало да ме захапе за задника.

— Какво е това нещо?

— Не помня. Но нямам никакви съмнения, че скоро ще ми го припомнят.

— Компютърът казва, че току-що са ви възстановили на служба.

— Да.

— За пръв път чувам за такова нещо.

— Аз също.

— Не ми звучи добре. Сякаш някой много е искал да ви върне под юрисдикцията на армията.

— И аз така виждам нещата — кимна Ричър. — Сякаш внезапно ме екстрадираха от цивилния живот, за да ме изправят пред музиката. Но процедурата беше максимално опростена — не се предвиждаше дори прослушване.

— Сериозно ли е според вас?

— Да, поне за момента.

— Какво искате от мен?

— Търся майор Сюзан Търнър от Сто и десета част.

— Защо?

— Вече ви казах, по личен въпрос.

— Свързан с вашия проблем?

— Не. По никакъв начин.

— Но и вие сте служили в Сто и десета, нали?

— Преди много време, когато майор Търнър положително не е чувала за нея.

— Значи няма да променяте показания или да влияете на свидетел?

— Абсолютно не. Това е съвсем друга работа.

— Приятели ли сте?

— Надявах се да станем. А може би не, зависи от впечатленията ми, като се видим.

— Значи още не сте я виждали?

— Тя тук ли е?

— Да — кимна Уайс. — От вчера следобед е затворена в една килия.

— По какви обвинения?

— За вземане на подкуп.

— От кого?

— Не знам.

— За какво?

— И това не знам.

— Размер на подкупа?

— Аз съм само надзирател — поклати глава Уайс. — Знаете как е. Никой не ми дава подобна информация.

— Может ли да я видя?

— Часовете за свиждане отдавна приключиха.

— Колко арестанти имате тази вечер?

— Само тя.

— Значи не сте много зает. Освен това визитата ми е неофициална, нали? Никой няма да разбере.

Уайс отвори една зелена папка. Бележки, процедури, текущи заповеди. Част от тях печатни, други писани на ръка.

— По всичко личи, че ви очаква — промърмори той. — Подала е молба чрез адвоката си, в която ви споменава по име.

— Каква молба?

— Всъщност повече прилича на инструкция.

— Какво пише в нея?

— Че тя не желае да ви вижда.

Ричър не каза нищо.

Уайс погледна към зелената папка.

— Цитирам: „По изрична молба на обвиняемата майор Джак Ричър, бивш командир на Сто и десета специална част към Военната полиция, не бива да получава разрешение за свиждане“.

Излизането от Обединената база се оказа съвсем малко по-бързо от влизането. На всеки от трите КПП-та проверяваха самоличността на Ричър и оглеждаха багажника на колата му, сякаш да се уверят за последен път, че той е онзи, за когото се представя, и че по време на визитата си не е откраднал нищо. После, след като и последната бариера се вдигна пред него, той тръгна по маршрута на местната автобусна линия. По едно време спря и отби на банкета. Наоколо имаше множество рампи към различните магистрали. Към I-395 на югозапад, към панорамния път „Джордж Уошингтън“ на северозапад, към I-66 — междущатската магистрала, водеща право на запад, към I-395 в обратната посока, на изток. Всичките пусти в този час на нощта, всичките предлагащи бързо придвижване. Връзките с огромната страна. I-95 следваше извивките на Източното крайбрежие, Западното се намираше на пет дни път с кола, а по средата се простираше огромна територия, пуста и самотна.

И преди не са успели да те открият. Сега ще е същото.

Ново уволнение — този път позорно.

Тя не желае да ви вижда.

Ричър се върна на платното и подкара към мотела.

Двамата с тениските ги нямаше. Очевидно бяха успели да се вдигнат на крака и да се затътрят нанякъде. Ричър оставил колата им на банкета, на двеста метра от мотела, с ключа на таблото. Или щяха да я откраднат някакви хлапаци, или онези двамата щяха да дойдат да си я приберат. На него му беше все едно.

Измина пеша разстоянието до потискащата си стая. Прогнозите му се оказаха точни. Душът течеше едва-едва, хавлиите бяха тънки, а сапунчето и миниатюрното шишенце шампоан — от най-евтините. Успя да се измие криво-ляво и си легна. Дюшекът беше като чувал,

пълен с пластмасови топчета, но той заспа без проблеми, нагласяйки будилника в главата си за седем сутринта.

Ромео отново набра номера на Жулиета.

— Току-що направи опит за контакт с Търнър в базата Дайър. Неуспешен, разбира се.

— Нашите момчета очевидно са го изпуснали пред мотела — рече Жулиета.

— Това не е проблем, който трябва да ни тревожи.

— Дано.

— Лека нощ.

— И на теб.

* * *

Ричър не успя да спи до седем. Събуди се в шест от енергично почукване на вратата. Звучеше по-скоро нетърпеливо, отколкото заплашително. Като от човек, изгарящ от нетърпение да се залавя за работа въпреки ранното утро. Стана от леглото, измъкна панталона си изпод дюшека и го навлече. Въздухът в стаята беше леденостуден. От устата му излитаха облачета пара. Радиаторът на стената беше останал изключен през цялата нощ.

Зашляпа с боси крака по лепкавия мокет и отвори вратата. Ръката, облечена в ръкавица, бързо се отказа от намеренията си за още една серия почуквания. Ръката принадлежеше на тяло, облечено в парадната униформа на военните юристи. Адвокат.

От женски пол.

На табелката отдясно на сакото пишеше *Съливан*. Жената носеше униформата си като делови костюм. В другата ѝ ръка се поклащаше куфарче. Не каза нищо. Не беше особено ниска, но очите ѝ бяха на нивото на голите гърди на Ричър. Старият белег от куршум 38-и калибър явно я бе заинтригувал.

— Да? — присви очи Ричър.

Колата ѝ беше паркирана на два метра зад нея. Тъмнозелен частен седан. Небето над тях беше все още тъмно.

— Майор Ричър?

Жената беше на трийсет и пет-шест и той предположи, че тя също е майор. Тъмна къса коса, спокойни очи, нито топли, нито студени.

— С какво мога да ви помогна? — попита той.

— Мисля, че аз трябва да ви задам този въпрос.

— Назначена сте за мой защитник?

— Вероятно за да изкупя греховете си.

— За обжалването на връщането ми в армията или за онази работа с Хуан Родригес, или с Кандис Дейтън?

— Забравете обжалването. След около месец ще получите пет минути пред състав на Апелативния съд, но няма да спечелите. Досега не се е случвало подобно нещо.

— Значи Родригес или Дейтън?

— Родригес — отвърна Съливан. — Трябва незабавно да го обсъдим.

Но не помръдна от мястото си. Погледна към колана му, над който личеше още един белег — голям и грозен, с форма на морска звезда и с груби шевове. Беше на четвърт век и върху него имаше още един, причинен от нож, не толкова стар, но не и скорошен.

— Знам, че не съм красива гледка — промърмори Ричър. — Но все пак влезте...

— Не, ще ви изчакам в колата — поклати глава тя. — Ще поговорим, докато закусваме.

— Къде?

— В една закусвалня през две преки от тук.

— Вие ли черпите?

— Не. Ще платя само за себе си.

— Само на две преки? — присви очи той. — Можеше да донесете поне кафе.

— Можех, но не донесох.

— Явно ще ми бъдете от голяма помощ — промърмори Ричър.

— Дайте ми единайсет минути.

— Единайсет?

— Толкова ми трябват, за да се пригответя.

— Повечето хора биха казали десет.

— Което означава, че или са по-бързи от мен, или не са прецизни и закръглят.

Той затвори вратата под носа ѝ и зашляпа обратно към леглото. Там свали панталона си и го огледа. Изглеждаше добре. Слагането му под дюшека беше стар трик, който заместваше гладенето. Влезе в банята и пусна душа, но си изми зъбите, преди да се подложи на слабата и хладна струя. Използва остатъците от сапунчето и шампоана. Избърса се с влажните кърпи, облече се и излезе на паркинга. Сутрешните процедури му отнеха точно единайсет минути. Човек на навика, както винаги.

Майор Съливан беше обърнала колата си. Оказа се форд, при това от същия модел, който го беше возил през Мисури преди доста дни. Отвори дясната врата и се настани на седалката. Изправила гръб, Съливан включи на скорост и се насочи към изхода на паркинга. Бавно и внимателно. Униформената пола покриваше коленете ѝ. Носеше тъмен чорапогащник и черни обувки с връзки.

— Как ви е името? — попита Ричър.

— Предполагам, че знаете да четете — отвърна тя.

— Исках да кажа малкото ви име.

— Има ли значение? Ще ме наричате майор Съливан.

Изрече тези думи с равен глас — нито враждебен, нито приятелски. Още по-малко пък неочекван. Личните контакти не бяха на дневен ред. Военните юристи са съвестни и интелигентни професионалисти, но винаги на страната на армията.

Закусвалнята действително беше през две преки, но разстоянието между тях се оказа доста дълго. Наляво, после надясно, а след това направо към някакъв скромен и доста занемарен търговски център, разположен непосредствено до друго трилентово шосе. Дрогерия, ателие за фоторамки, оръжеен магазин и зъболекарски кабинет. Закусвалнята изглеждаше самотна в края на ивицата, може би защото имаше обособен парцел и собствен паркинг. Тухлена сграда в средиземноморски стил, която според Ричър се стопанисваше от грък. Менюто сигурно беше дълго. Това беше по-скоро ресторант, отколкото закусвалня. Закусвалните са хамбарести и враждебни, безпardonни и груби като бойни пушки.

Седнаха в едно от по-отдалечените сепарета. Сервитьорката им донесе кафе, без да ѝ бъде поръчано, и Ричър кимна одобрително.

Първите му впечатления бяха отлични. Менюто представляваше дебела книга с ламинирани страници, голяма почти колкото масата. Ричър спря да го чете още на втората страница, където видя палачинки с яйца.

— Препоръчвам ви извънсъдебно споразумение — рече Съливан. — Те ще поискат пет години, а ние ще предложим една, за да се съгласим на две. Можете да го изтърпите. Две години няма да ви убият.

— Коя е била Кандис Дейтън? — попита Ричър.

— Това не е мой случай. За него ще разговаряте с други хора.

— А кой по-точно е бил Хуан Родригес?

— Човекът, когото сте удряли по главата и който по-късно умира вследствие на травмите.

— Не си го спомням.

— Това не е най-добрят отговор при подобни дела. Звучи така, сякаш сте нанасяли побой на толкова много хора, че не ги различавате един от друг. Някой може би ще се изкуши да направи списък. Доста дълъг списък, ако съдя по това, което съм чувала. По онова време Сто и десета специална част е действала доста грубо.

— А каква е сега?

— Може би малко по-добра, но съвсем не блестяща.

— Това е вашето мнение, така ли?

— Казвам го от опит.

— В течение ли сте на ситуацията около Сюзан Търнър?

— Познавам адвоката ѝ.

— И?

— Взела е подкуп.

— Това сигурно ли е?

— Електронните данни могат да потопят боен кораб. Онзи ден в десет сутринта си е открила банкова сметка на Кайманите. В единайсет в нея са постъпили сто хиляди долара, а в дванайсет е била арестувана. За мен това е напълно достатъчно. Хванали са я на местопрестъплението. Не знам защо се получава така със Сто и десета.

— По всичко личи, че не обичате някогашна ми месторабота. Това може би е проблем, защото имам право на пълна защита. Шестата поправка и всичко останало. Мислите ли, че сте подходящият човек за тази работа?

— Аз съм всичко, което ви предоставят. Трябва да свиквате.

— Най-малкото би трябвало да се запозная с обвиненията срещу мен, не мислите ли? В Шестата поправка би трябвало да има нещо по този въпрос.

— Преди шестнайсет години не сте си падали много по писмената работа, нали?

— Е, все пак правехме нещо.

— Знам — кимна Съливан. — Видях всичко, което е останало. Между другото, вие сте имали навик да си съставяте дневна програма. В една от тях пише, че отивате да разпитате господин Родригес. После се натъкнах на документ от спешното отделение на една болница, в който е отбелязано, че същият човек е бил приет на същата дата с многобройни наранявания, включително и по главата.

— И това е всичко, така ли? Къде е връзката? Може да е паднал по стълбите, след като съм си тръгнал. Може да е бил бълснат от камион.

— Лекарите от спешното са си помислили точно това първоначално.

— Измишльотини — поклати глава Ричър. — Това не е сериозно обвинение. Изобщо не си спомням за такъв случай.

— Но все пак си спомняте за някакви стълбища, по които може би е паднал господин Родригес, след като сте го разпитали.

— Спекулации — отвърна Ричър. — Хипотези. Допускания. Каквото беше и моето за камиона. Те нямат нищо конкретно срещу мен.

— Имат клетвена декларация от самия господин Родригес, направена известно време след инцидента. В нея той ви посочва поименно като нападателя, от който е пострадал.

8

Съливан постави куфарчето си на тапицираната с винил седалка и вдигна капака. На масата се появи дебела папка.

— Приятно четене — хладно обяви тя.

Разбира се, четенето съвсем не беше приятно. Подробен и гнусен анализ на дълго и неприятно разследване на отдавнашно, но не помалко гнусно престъпление. В основите му лежеше операция „Пустинен щит“ от края на 90-те, предшествала „Пустинна буря“. Първата война в Залива бе започната, след като Садам Хюсейн бе окupирал съседната на Ирак независима държава Кувейт. В продължение на шест месеца половин милион мъже и жени от свободния свят се организираха и подготвяха да сриват задника на Садам. Акцията обаче бе продължила едва сто часа, а след нея същите половин милион мъже и жени се бяха прибрали у дома.

Проблемът беше военното оборудване. Армиите се нуждаеха от много неща, комплектовани в продължение на шест месеца. И още толкова, за да бъдат разкомплектовани. Разбира се, много по-голямо внимание бе обърнато на подготовката, отколкото на разкомплектоването, което се вършеше безсистемно. Бе настъпил хаос, предизвикан от хора от десетки националности. Казано накратко, много неща бяха изчезнали. Това беше смущаващо, но документацията трябваше да е изрядна. В крайна сметка част от военното оборудване бе отписана като унищожена, друга като повредена, а трета — като изгубена. Дебелите книги бяха затворени.

Но само докато някои от оръжията не започнаха да се появяват по улиците на американските градове.

— Спомнихте ли си вече? — попита Съливан.

— Да — кимна Ричър.

Спомняше си много добре. Това беше едно от престъпленията, с което частта му се бореше всекидневно. Военното оръжие не се появява на улицата случайно. То се краде и продава. От неизвестни хора, които попадат в няколко категории. Най-вече специалисти в

логистичните компании, които всяка седмица транспортират десетки хиляди тонове най-различни стоки, описани в коносаментите и другите приджаващи документи толкова неясно, че за тях бе детска игра да скрият един-два тона на едно място, още толкова на друго. За печалба или просто ей така — за забавление. А понякога и сто тона. Задачата на 110-а част беше да разкрие кой, как, къде и кога го върши. Екипът все още беше новосформиран и трябваше тепърва да се утвърждава. Самият Ричър работеше стотици часове без почивка, а подчинените му — още повече.

— Но не си спомням човек на име Хуан Родригес — добави той.

— Погледнете в края на папката — посъветва го Съливан.

Ричър се подчини и не след дълго си спомни за Хуан Родригес, когото познаваше много добре.

Но не като Хуан Родригес.

Сто и десета част беше получила сериозен сигнал срещу някакъв гангстер от Южен Ел Ей с прякор Кучето, съкратено от Голямото куче — прозвище, дължащо се на внушителните му габарити и внушителния му статус в подземния свят. Агенцията за борба с наркотиците не се интересуваше от него, защото той стоеше в страни от непрестанните нарковойни. Но в сигнала се твърдеше, че благодарение на неутралитета си Кучето прави големи пачки от нелегална продажба на оръжие и на двете страни. Конкретен повод за сигнала беше информацията, че се готови да пусне на пазара единайсет сандъка армейски автоматични косачки, които, разбира се, не ставаха за поддържане на морави. Косачките бяха страховити леки картечници с огромен капацитет.

Ричър замина за Южен Ел Ей и започна да обикаля из прашните улици, задавайки правилните въпроси на правилните места. Не му беше трудно да влезе в ролята на военен, защото това си личеше отдалече. Офертите си правеше небрежно и някак незаинтересовано. Те съдържаха гранати, гранатомети, големи количества бронебойни патрони и пистолети „Берета“. Естествено, в началото хората се държаха предпазливо, но в крайна сметка безупречно изиграната роля започна да дава плодове. Два дни по-късно той се озова лице в лице с

Кучето, който действително се оказа с внушителни размери, особено на ширина. Като нищо тежеше около сто и осемдесет кила.

Последният документ в папката беше клетвената декларация със заглавие *Писмени показания от Хуан Родригес, известен още като Голямото куче, или Кучето*. Ричър се споменаваше на всеки ред. Най-отдолу имаше дълъг списък с телесни повреди — спукан череп, мозъчно сътресение, строшени ребра, контузии. Подписът беше на самия Родригес, положен в присъствието на адвокат с кантора в Студио Сити, Лос Анджелис, на булевард „Вентура“, а след това и нотариално заверен.

— Спомнихте ли си го? — попита Съливан.

— Тази клетвена декларация е пълна с лъжи — каза Ричър. — Не съм го докосвал и с пръст.

— Наистина ли?

— Защо да го правя? Аз не се интересувах от него. Исках да стигна до доставчика му. Човека, от когото купуваше. Исках име.

— И не се интересувахте от косачките, които заплашваха да залеят улиците на Ел Ей?

— Това беше проблем на тамошната полиция, не мой.

— Получихте ли името?

— Да.

— Как?

— Попитах го и той ми отговори.

— Просто ей така?

— Горе-долу.

— Какво означава това?

— Едно време бях доста добър в разпитите. Накарах го да си помисли, че знам повече, отколкото знаех в действителност. Той не беше от най-умните. Изненадан съм, че изобщо е имал мозък, който да получи сътресение.

— Как тогава си обяснявате медицинското заключение?

— Трябва ли да си го обяснявам? Хора като него познават всякакви отрепки. Може да се е сбил с някого предишната вечер. Средата му не беше от най-цивилизованите.

— Значи това е защитата ви? Че някой друг е свършил тази работа?

— Ако бях аз, той изобщо нямаше да стигне до болницата. Беше една безполезна лоена торба.

— Но аз не мога да отида при прокурора с тезата, че друг е свършил тази работа. Не и с доказателство като вашето изявление, че по-скоро бихте го убили, вместо да му нанасяте смъртоносни травми.

— Ще ви се наложи.

— Не, Ричър. Няма да ми се наложи. А вие по-добре се вслушайте в това, което ви казвам. Приемете нещата сериозно. Бих могла да ви уредя извънсъдебно споразумение, но вие трябва да ми помогнете, като покажете разказание.

— Не ми се вярва.

— Това е най-добрият съвет, който мога да ви дам.

— Може ли да ми назначат друг адвокат?

— Не, не може.

Довършиха закуската си в мълчание. В един момент на Ричър му хрумна да се премести на друга маса, но после се отказа. Това би изглеждало твърде дребнаво. Поделиха си сметката и излязоха навън.

— Имам да ходя и на други места — обяви Съливан, когато спряха пред колата ѝ. — А вие можете да се приберете пеша или да вземете автобуса.

След тези думи тя седна зад волана и потегли. Ричър остана сам на паркинга. Близкият трилентов път беше част от маршрута на местния автобус. Спирката на трийсетина метра вляво беше оборудвана дори с пейка. На нея чакаха двама мексиканци. Доста по-слаби от Голямото куче. Честни граждани, тръгнали за работа. Градинари в гробището, чистачи в Александрия или в самия Вашингтон.

На петдесет метра вдясно имаше още една спирка. Също с пейка. За автобуси в северна, а не в южна посока. Навън, а не навътре. Може би към Маклийн и Рестън, а след това към Лисбърг и вероятно чак до Уинчестър. Там, където чакаха още автобуси, значително по-големи, пътуващи за Западна Вирджиния, Охайо и Индиана. И още по-нататък, още по-надалече.

И преди не са успели да те открият. Сега ще е същото.

Ново уволнение — този път позорно.

Тя не желае да ви вижда.

Ричър остана на мястото си. Въздухът беше студен, трафикът — доста натоварен. Коли и камиони от различни марки и модели, в различни цветове. В далечината се появи автобус. Движеше се на север, а не на юг. Навън, а не навътре. Пейката се намираше на петдесет метра вдясно. Той чакаше. Автобусът се оказа просто голям ван, преоборудван за пътнически превоз. Локален. По линия, субсидирана от община. Приближаваше се бавно, с тежко ръмжене.

Ричър го пропусна. Автобусът равнодушно продължи пътя си.

Той тръгна пеша към щаба на 110-а част. Три километра, които взе точно за трийсет минути. Мина покрай мотела си. Колата с хълтналите врати я нямаше. Бяха си я прибрали. Или пък беше открадната.

Пет минути преди осем се озова пред старата каменна сграда. Там го чакаше друг адвокат, който му обясни коя е Кандис Дейтън и защо е нещастна.

9

На портала беше войникът от вчеращия следобед. Дневната смяна. Пропусна го с леко кимване. Ричър се насочи към стълбището и прясно боядисаната входна врата. Хъмвito беше на мястото си. Също и червеното двуместно купе. Колата с хлътналите врати обаче я нямаше.

На пропуска дежуреше друг сержант. Явно нощната смяна беше приключила. Този беше мъж. Бял и по-резервиран от Лийч. Не открыто враждебен, но по-сдържан и мълчалив. Нещо като по-цивилизована версия на онези двамата с тениските. *Опетnil си името на специалната част.*

— Полковник Морган заповяда незабавно да се явите в двеста и седма — обяви сержантът.

— Какво значи незабавно?

— Това, което чухте, сър.

— Благодаря, сержант — кимна Ричър.

Стая 207 беше на втория етаж, четвъртата вляво, съседна на неговата. Тоест съседна на кабинета на Сюзан Търнър, който в момента се заемаше от Морган. Едно време там работеше Карла Диксън, факир на числата. Неговият финансов експерт. Беше разплела доста сложни случаи. Деветдесет и девет на сто от престъпленията бяха свързани с любов, омраза или пари. В противоречие с това, което пишеше в Библията, парите заемаха първото място. Диксън беше безценна и Ричър имаше много добри спомени от стая 207.

Качи се по стълбите и тръгна по коридора, минавайки покрай някогашния си кабинет. Табелката все още беше на стената: *Майор С. Р. Търнър, командващ офицер.* В главата му отекна гласът на капитан Уайс, както и на Съливан: *Взела е подкуп.* Може би имаше невинно обяснение: умрял е далечен вуйчо с акции в уранова мина. Може мината да беше в чужбина и затова със статут на офшорка. В Австралия например. Там имаше уран. Освен това имаше злато, въглища и желязо. Или пък някъде в Африка. Ако Карла Диксън беше

тук, всичко щеше да се изясни. Един бегъл преглед на документите щеше да й бъде достатъчен.

Ричър не почука на вратата на стая 207. Нямаше нужда. Все пак в тази сграда той беше вторият по старшинство след Морган. А чинът си е чин, дори и при особени обстоятелства. По тази причина просто отвори и влезе.

Стаята беше празна. И вече не беше кабинет. Бяха я превърнали в нещо като заседателна зала. Бюро липсваше, но в замяна на това имаше голяма кръгла маса с шест стола. В средата на масата се виждаше черен предмет във форма на паяк, вероятно спикърфон за групова дискусия с хора извън сградата. До стената имаше барче, може би за кафе и сандвичи по време на заседание. От тавана висеше познатата стъклена купа. Енергоспестяващата крушка излъчваща немощна, болнава светлина.

Ричър пристъпи към прозореца и погледна навън. От тази страна на сградата нямаше паркинг, а само един голям контейнер за смет, край който бяха струпани бракувани мебели — столове и метални шкафчета. Тапицерията на столовете изглеждаше напоена с влага, а шкафчетата бяха ръждясали. Зад купчината се издигаше каменният зид, над който имаше хубава гледка на изток, чак до гробището и реката. В далечината се възвисяваща паметникът на Джордж Уошингтън — белият обелиск почти се сливаше с мъглата. Зад него мержелееше изгряващото слънце.

Вратата се отвори и той се обърна, очаквайки да види Морган. Но не беше Морган, а следващата жена адвокат. В униформата на военните юристи и табелка с надпис *Едмъндс*. Доста приличаше на Съливан. Тъмнокоса, стегната, с пола и ниски черни обувки. Но беше по-млада от Съливан и по-младша по чин — капитан. И куфарчето й беше по-евтино.

— Майор Ричър?

— Добре утро, капитане — отвърна той.

— Аз съм Трейси Едмъндс — представи се тя. — Юрист съм към УЧР.

Управление „Човешки ресурси“, което в доброто старо време се наричаше просто „Личен състав“. Това го накара да си помисли, че ще бъде принуден да попълва разни формуляри и да подписва документи. Работна заплата, банкова информация, пет метра бумащина. Но после

се досети, че за тази работа нямаше да му изпратят адвокат. Би я свършил всеки чиновник. Значи ще става въпрос за Кандис Дейтън, реши той. Но тази адвокатка беше по-младша по чин, каза му малкото си име, без да я пита, а на откритото ѝ лице беше изписана дружелюбна загриженост. Което може би означаваше, че проблемът с Кандис Дейтън няма да се окаже толкова сериозен, колкото този с Голямото куче.

— Знаете ли нещо за ситуацията около Сюзан Търнър? — попита той.

— Коя? — озадачено го погледна Едмъндс.

— Току-що сте минали покрай кабинета ѝ.

— Само слухове.

— По-точно?

— Че е взела подкуп.

— За какво?

— Мисля, че това е поверително.

— Не може да бъде поверително. Тя е арестувана, а това означава конкретни обвинения. Или откакто напуснах, сте скъсали с цивилизираната юриспруденция?

— Казват, че е задържала важна информация в продължение на двайсет и четири часа. Никой не разбрал защо. Но сега вече всичко се знае.

— Каква информация?

— Арестувала е някакъв капитан от Форт Худ. Предполага се, че става въпрос за шпионаж. Капитанът издал името на свой цивилен контакт в чужбина. Майор Търнър изчакала двайсет и четири часа, но през това време чужденецът си плюл на петите.

— Кога точно се е случило това?

— Преди около месец.

— Но тя е била арестувана едва онзи ден.

— Тогава чужденецът ѝ е платил. Били са принудени да изчакат това доказателство. Дотогава действията ѝ можели да се тълкуват като некомпетентност, но не и като криминално престъпление.

— Обжалвала ли е задържането си?

— Не мисля.

— Кой е адвокатът ѝ?

— Полковник Муркрофт от Шарлътсвил.

— Имате предвид от Военноюридическата академия?

— Да — кимна Едмъндс. — Преподава там „Наказателно право“.

— И постоянно ще пътува до тук?

— Не. Предполагам, че е отседнал в хотела на ОБ.

Хотелът на Обединената база „Дайър-Хелсингтън Хаус“. Не беше „Риц“, но беше доста приличен. На светлинни години от някакъв си скапан мотел, на километър и половина от Рок Крийк.

Едмъндс издърпа един стол за него, а след това и за себе си. Изчака да се настанят и обяви:

— Кандис Дейтън.

— Не знам коя е или коя е била — отвърна Ричър.

— Отричането не е най-добрата стратегия, майоре. Боя се, че това е доказано от практиката.

— Не мога да се преструвам, че помня някого, когато не е така.

— Това създава лошо впечатление и подпомага оформянето на негативен стереотип. В крайна сметка и двете неща се обръщат срещу вас.

— Коя е била тя?

Едмъндс качи куфарчето си на масата, отвори го и извади една папка.

— Били сте няколкократно командирован в Корея — обяви тя. — Вярно ли е?

— Много пъти — отвърна той.

— Включително и през краткия период, когато сте работили за Петдесет и пети полк на Военната полиция?

— След като казвате.

— Казвам го, защото е регистрирано черно на бяло. Станало е в края на кариерата ви. Почти последната задача, която ви е била възложена. Били сте в лагера „Ред Клауд“, намиращ се между Сеул и демилитаризираната зона.

— Знам къде се намира.

— Кандис Дейтън е била американска граждanka, временно пребиваваща в Сеул.

— Цивилна?

— Да. Сетихте ли се коя е?

— Не.

— Имали сте кратка връзка.

- Кой по-точно?
- Вие и госпожица Дейтън, естествено.
- Нямам такъв спомен.
- Женен ли сте?
- Не.
- А били ли сте някога?
- Не.
- Имали ли сте много сексуални връзки през живота си?
- Това е твърде личен въпрос.
- Аз съм ваш адвокат. Имали ли сте?
- Доста, ако трябва да бъда откровен. Аз харесвам жените.

Предполагам, че това е биологически заложено в мен.

- Толкова много, че е възможно да забравите някоя от тях?
- Има няколко, които се опитвам да забравя.
- Госпожица Дейтън попада ли в тази категория?
- Не — въздъхна той. — Ако се опитвам да я забравя, значи я помня, нали така? Но аз не я помня.
- Има ли и други жени, за които не си спомняте?
- Откъде да знам? — сви рамене той.
- Ето, виждате ли? Точно това имам предвид, когато говоря за формирането на негативен стереотип. Но то няма да ви помогне пред съда.
- Какъв съд?

— Кандис Дейтън е напуснала Сеул малко след вас и се е върнала в Лос Анджелис, където живее постоянно. Била много доволна, че се е прибрала. Намерила си работа и се е справяла добре в продължение на много години. След завръщането от Сеул родила дъщеря. Здраво и хубаво дете, отличничка. Майка ѝ получила повишение и си купила по-голяма къща. Всичко вървяло като по ноти. Но в кризата загубила работата си, а след това и къщата. В момента двете с момичето спят в колата ѝ и тя търси финансова подкрепа откъдето може.

- Е, и?
- Тя е забременяла в Корея, майоре. Вие сте бащата на дъщеря ѝ.

10

Едмъндс прелистваше папката. Тънките ѝ пръсти едва докосваха страниците.

— Политиката на армията не предвижда проактивни стъпки при такива случаи — обяви тя. — Не се занимаваме с издиране на изчезнали бащи. Единственото, което правим в подобни случаи, е да отбележим информацията срещу името на бившия военен. Обикновено не се случва нищо. Но когато той се появи, както го направихте вие, ние сме длъжни да действаме. Тоест да изпратим на съда в Лос Анджелис сведения за сегашния ви статут и местопребиваване.

Тя най-сетне измъкна листа, който търсеше. Плъзна го по масата към него и добави:

— Разбира се, в качеството си на ваш адвокат, настоятелно ви препоръчвам да си направите тест за бащинство. Ще се наложи да го платите от джоба си, но без него би било неразумно да търсите споразумение.

Ричър вдигна листа от масата. Оказа се чисто ново фотокопие на клетвена декларация. Като онази на Голямото куче. Подписи, адвокати, печати, таксови марки и всичко останало, дело на някаква юридическа кантора в Северен Холивуд. Името му беше навсякъде. Споменаваше се периодът, през който беше работил за 55-и полк на Военната полиция. Плюс дати на социалните събития, на които беше присъствал. Кандис Дейтън очевидно си беше водила подробен дневник. В него присъстваше и датата на раждане на бебето — точно девет месеца след поредната му командировка в „Ред Клауд“. Името на бебето беше Саманта. Може би ѝ казваха Сам. Може би. В момента беше на четириинайсет години. Почти на петнайсет.

Едмъндс плъзна още един лист. Чисто ново фотокопие на акт за раждане.

— Не е вписала името ви — подхвърли адвокатката. — Мисля, че в началото е била доволна да си гледа детето сама. Но сега положението ѝ е тежко.

Ричър не каза нищо.

— Нямам представа какво е финансовото ви положение в момента — добави Едмъндс. — Но, така или иначе, остават малко повече от три години задължителна издръжка, а след това вероятно и разноски по колежа. Предполагам, че до месец ще получите съобщение от съда и тогава ще можете да уточните подробностите.

— Аз не я помня — рече Ричър.

— Не го повтаряйте постоянно — каза тя. — По принцип тези неща предизвикват страховни конфликти. Опитайте се да не настройвате срещу себе си госпожица Дейтън, стига да можете. Добре би било да осъществите предварителен контакт с нея, колкото се може по-скоро. За да демонстрирате добра воля.

Едмъндс взе от масата клетвената декларация и акта за раждане и ги върна в папката — на точно определените места. Самата папка изчезна в куфарчето, ключалките щракнаха.

— Предполагам, знаете, че Военният кодекс все още третира неузаконените връзки като престъпление — добави тя. — Особено при хора с достъп до секретна информация, за които се счита, че рисъкът от компрометиране е много висок. Още повече когато става въпрос за връзки с цивилни. Но ако се уверя, че вие постъпвате разумно по отношение на госпожица Дейтън, бих могла да убедя прокурора да пренебрегне това съображение. Особено ако подходите проактивно към госпожица Дейтън и й направите някакво предложение. Колкото по-бързо, толкова по-добре. Убедена съм, че подобна инициатива ще бъде приета благосклонно. От прокурора, имам предвид.

Ричър не каза нищо.

— Все пак това се е случило много отдавна — добави Едмъндс. — Очевидно без заплаха за националната сигурност. Освен ако не се намеси и другият ви проблем — този с господин Родригес. Там със сигурност ще ви обвинят във всички земни грехове, а аз ще бъда безсилна да ви помогна.

Ричър не каза нищо.

— Ще поддържаме връзка, майоре — изправи се Едмъндс. — Ако имате нужда от нещо, обадете се.

Тя излезе от стаята и затвори вратата. Ричъролови потракването на токчетата й по линолеума, после престана да чува каквото и да било.

В цялата човешка история бащинството е едно от най-обичайните състояния на мъжете. Но за Ричър то винаги беше нещо теоретично, което едва ли ще се случи точно на него. Като спечелването на Нобеловата награда, участието в Световното първенство по бейзбол или способността да пееш вярно. Нещо, което по принцип е възможно, но не за него. Познаваше много бащи и дядовци, най-вече своите собствени. Познаваше бащите на своите приятели, които на свой ред се женеха и създаваха семейства. Смяташе, че да бъдеш баща е нещо естествено, но едновременно с това и безкрайно сложно. На пръв поглед лесно. В дълбочина твърде огромно, за да се притесняваш за него. Приемаш го като всекидневие, надяваш се на най-доброто и се учиш в крачка. Собственият му баща винаги му бе изглеждал компетентен и владеещ положението. Но като се обърнеше назад, беше ясно, че и той се бе нагаждал в движение.

Саманта Дейтън.

Сам.

Четиринайсетгодишна.

Ричър нямаше повече време да мисли за нея. Не и в този момент. Защото вратата се отвори и на прага застана Морган. Отново в парадната си униформа и с очилата на носа, отново спретнат, стегнат и сдържан.

— За днес си свободен, майоре — обяви той. — Бъди тук утре преди осем нула-нула.

Наказание чрез скука. Един дълъг и празен ден. Позната тактика. Ричър не каза нищо. Просто седеше на стола и гледаше в празното пространство. Лошото поведение и малките демонстрации на неподчинение не можеха да утежнят положението му. Не и на този етап. Но Морган му отговори със същото. Стоеше на прага и придържаше отворената врата, безчувствен като камък. В крайна сметка Ричър беше принуден да се надигне и да излезе навън. Остана в коридора достатъчно дълго, за да чуе как Морган затваря вратата на собствения си кабинет.

После спря и се обърна.

Стая 209 се намираше в далечния край на коридора, вляво. Кабинетът на Калвин Франц от онези години. Добър приятел, вече мъртъв. Ричър бутна вратата и надникна. Вътре имаше двама мъже, които не познаваше. Волнонаемни, но не онези от мотела. Не онези с тениските. Тези тук седяха с гръб един към друг и съсредоточено работеха на компютрите си. Обърнаха се да го погледнат.

— Продължавайте — рече Ричър, затвори вратата и се обърна.

Насреща беше 210, някогашният кабинет на Дейвид О’Донъл. Доколкото му беше известно, О’Донъл все още беше жив и работеше като частен детектив във Вашингтон. Недалече от тук. Отново надникна. Зад бюрото седеше жена в униформа. Лейтенант.

— Извинете — промърмори Ричър.

Стая 208 беше някогашният кабинет на Тони Суон. Също добър приятел, също мъртъв. Надникна и в нея, но стаята се оказа празна. Самостоятелен кабинет, за един човек. И този човек явно беше жена. На перваза на прозореца имаше дамска униформена шапка, а върху бюрото лежеше тънък дамски часовник, обърнат наопаки.

Вече се беше запознал с 207 — някогашното царство на Карла Диксън, а сега ничие. Заседателната зала. Доколкото му беше известно, Диксън все още беше жива и здрава. Работеше като експерт- счетоводител към криминалната полиция на Ню Йорк, което означаваше, че е много заета.

Стая 206 беше някогашният кабинет на Франсис Нили, разположен точно срещу неговия. Защото беше дясната му ръка. Никога не беше имал по-добър сержант от нея. Жива, здрава и просперираща някъде в Чикаго, помисли си той. Зад бюрото седеше лейтенантът, който предишната вечер го беше откарал до мотела. С първата кола, шофирана от редник първи клас. Говореше по телефона и се обърна да го погледне със слушалка в ръка. Ричър поклати глава и се оттегли.

Стан Лаури беше заемал стая 204. Твърд като скала мъж, отличен следовател. Беше напуснал рано — единственият член на първоначалния екип, проявил благоразумието да се махне, преди да е пострадал. Беше се преселил в Монтана да отглежда овце и да произвежда масло. Никой не знаеше защо. Единственият чернокож овчар в радиус от хиляда и петстотин километра, при това без никакъв фермерски опит. Но запознати твърдяха, че бил щастлив. Преди да го

блъсне някакъв камион. В момента кабинетът му заемаше някакъв капитан в парадна униформа. Нисък мъж, наконтен като за пред съда, където му предстои да дава показания. Нямаше друго обяснение за всичките боклуци, с които се беше накичил.

— Извинете — промърмори Ричър и продължи нататък.

Стая 203 все още беше склад за веществени доказателства, както по негово време. Същото се отнасяше и за 201, където се съхраняваха архивите. Стая 202 беше кабинетът на администратора. Човекът зад бюрото беше сравнително възрастен и доста посивял. От вида му личеше, че го измъчва нещо — най-вероятно принудителната раздяла със семейството му. Ричър му кимна за поздрав, затвори вратата и пое към стълбите за долния етаж.

Мрачният сержант на пропуска беше приключил смяната си, заменен от Лийч. В коридора зад гърба ѝ бяха разположени кабинетите от 101 до 110. Ричър ги провери един по един. Преди години 109 и 110 бяха заети от Хорхе Санчес и Мануел Ороско, а сега в тях работеха подобни хора, но от по-ново поколение. Обитателите на кабинетите от 101 до 108 не представляваха интерес, с изключение на този в номер 103 — дежурния офицер. В момента той беше млад и добре изглеждащ капитан, който едва ли имаше трийсет. Бюрото му беше два пъти по-голямо от нормалното, отрупано с телефони, бележници и разпръснати документи, сред които изпъкваше огромен тефтер с бухнали от прелистване страници, наподобяващ тупираните прически със завити краища от 50-те години на миналия век. Най-горната страница беше покрита с гневни драскулки. Останалото обзавеждане включваше кутии за архивите, телефони и класьори за документи. Беше ясно, че дежурният прекарва по-голямата част от времето в телефонни разговори — някои отклонени, други чакащи, но без съмнение всичките досадни. Ричър позна гласа му в момента, в който проговори. Беше го чувал няколко пъти при обажданията си от Южна Дакота. Именно той го беше прехвърлял на Сюзан Търнър.

— Има ли и други служители на етажа? — попита го Ричър.

— Само това, което виждате — поклати глава младежът. — Имаме куп хора, разпръснати из страната и в чужбина, но в тази военна област сме само ние.

— Колко са в Афганистан?

— Двама.

- С какво се занимават?
- Не мога да ви дам подробности.
- Опасни задачи?

- Че какви други може да има в Афганистан?
- Ричър моментално усети нещо особено в гласа му.
- Наред ли е всичко около тях?
- Вчера пропуснаха задължителната радиовръзка.
- Необично ли е това?
- Случва се за пръв път.
- Знаете ли каква задача изпълняват?
- Не мога да ви кажа.

— Не искам да ми кажете. Питам ви дали знаете. В смисъл, доколко секретна е тяхната мисия?

Младежът се забави за миг, после поклати глава.

— Не знам каква е мисията им. Единственото, което знам, е, че са на майната си и нямаме връзка с тях.

— Благодаря, капитане — кимна Ричър и се насочи към пропуска, където попита Лийч дали има някоя свободна служебна кола. Забелязал колебанието ѝ, той побърза да добави: — Освободиха ме до края на деня. Полковник Морган не каза, че трябва да вися в ъгъла и да не правя нищо. Вероятно е пропуск от негова страна, но аз имам право да тълкувам заповедите по най-изгодния за себе си начин.

— Къде искате да отидете? — попита Лийч.

— Във Форт Дайър, за да поговоря с полковник Муркрофт.

— Адвокатът на майор Търнър?

Ричър кимна.

— Освен това Дайър се намира на по-малко от осем километра — добави той. — Едва ли някой ще си помисли, че ставате съучастничка в тежко престъпление.

Лийч се поколеба за миг, после измъкна някакъв изподраскан ключ от чекмеджето пред себе си.

— Син шевролет седан, доста стариčък — каза тя. — Искам го обратно преди края на работния ден. Не мога да ви го оставя за през нощта.

- А чия е червената спортна кола на паркинга?
- На майор Търнър.
- Познавате ли хората, които са на мисия в Афганистан?

— Да — кимна тя. — Приятели са ми.

— Добри ли са?

— Най-добрите.

11

Шевролетите на паркинга бяха три. Два от тях стари, но само един стар и син. Мръсен, очукан и раздрънкан, навъртял стотици хиляди километри. Но това не му попречи да запали от първия път, което беше важно — дневният трафик бе доста бавен, с много светофари и опашки пред тях, с много задръствания. За щастие, проникването в самата база стана по-бързо, отколкото предишния ден. Охраната на портала беше сравнително благосклонна. Ричър се досети, че Лийч пак се е обадила. Значи вече му ставаше нещо като съюзник. Да имаш сержант на своя страна си беше голямо облекчение — така нещата се случваха по-без проблемно и гладко. Докато обратният случай — да имаш сержант, който е против теб — беше убийствен.

Той остави колата на паркинга и влезе в сградата. Тук нещата се позакучиха. Жената на пропуска навъртя куп телефони, но не успя да открие Муркрофт. Нямаше го в хотелската му стая, нямаше го при юристите, нито при надзорателите, нито в килиите. Оставаше само едно място. Ричър пое към сърцето на комплекса и не след дълго видя табела със стрелка, на която пишеше *Офицерски клуб*. Времето за закуска отдавна беше минало, но късните закуски бяха обичайна привилегия за старшите офицери от тила. Най-вече за умниците от академичните среди, дошли на кратка визита.

Офицерският клуб се оказа приятно и приветливо заведение — правоъгълно, с нисък таван, наскоро реновирано, вероятно от фирма, специализирана в ремонти на хотели от среден клас. Изобилие от светло дърво и зелени тъкани. Изобилие от ниски преградни стени, създаващи уютни сепарета. Подът беше със сравнително нов мокет, а венецианските щори на прозорците бяха полуотворени. Ричър пристъпи по-навътре. Повечето от малките сепарета бяха празни, но Муркрофт седеше в едно от тях. Беше нисък, закръглен и приветлив, на средна възраст, облечен в униформа. Името му беше изписано с

едри букви на пришитата над дясното джобче лента. Ядеше препечен сандвич на голяма и изолирана маса, предназначена за четириима.

Срещу Муркрофт седеше майор Съливан — адвокатката на Ричър по делото „Голямото куче“. Тя не се хранеше. Това беше логично, защото вече беше закусвала в онзи гръцки ресторант в компанията на Ричър. Пред нея имаше само чаша кафе. Говореше и слушаше по различен начин — както майорите разговарят с полковници, или както учениците — с учителите си.

Ричър пристъпи в сепарето, дръпна един стол и се настани между двамата.

— Нали нямаете нищо против да се присъединя? — небрежно попита той.

— Кой сте вие? — учудено го погледна Муркрофт.

— Това е майор Ричър, моят клиент — побърза да го представи Съливан. — Онзи, за когото ви разказах.

Гласът й беше равен и безизразен.

— Сигурен съм, че майор Съливан ще ви приеме в по-подходящо време, ако искате да говорите във връзка с делото ви — каза полковникът.

— Аз искам да говоря с вас.

— С мен ли? За какво?

— За Сюзан Търнър.

— Какъв е интересът ви?

— Защо не сте обжалвали задържането ѝ под стража?

— Преди да обсъждаме детайли, трябва да докажете, че имате законен интерес към случая.

— Всеки гражданин може да прояви законен интерес към правилното прилагане на процедурите спрямо друг гражданин.

— Мислите, че аз действам неправомерно?

— Ще решава какво мисля, след като отговорите на въпроса ми.

— Обвинението срещу майор Търнър е много сериозно.

— Но мярката за неотклонение не е наказателна мярка. Нейната цел е единствено осигуряване присъствието на обвиняемия на процеса. Така пише в закона.

— Вие юрист ли сте? Името ви не ми говори нищо.

— Бях военен полицай. Всъщност и сега съм такъв. Отново. По тази причина съм добре запознат със законите.

— Наистина ли? Може би колкото един водопроводчик с механиката на флуидите и термодинамиката?

— Много самомнително, господин полковник. В края на краищата това не е неврохирургия.

— В такъв случай очаквам да ме просветлите.

— Ситуацията около майор Търнър не изиска задържане под стража. Тя е офицер в американската армия и едва ли ще избяга.

— Давате персонална гаранция, така ли?

— Почти. Тя е командир на Сто и десета специална част към Военната полиция. Също като мен преди време. Аз не бих избягал, тя — също.

— Тук има елемент на държавна изменяна.

— Тук може да има, но не и в реалния свят. Ако беше така, нямаше да успеят да я затворят в Дайър. Вече щеше да е на Карибите.

— Но все пак не говорим за шофиране с превишена скорост, нали?

— Тя няма да избяга.

— Пак ви питам: това персонална гаранция ли е от ваша страна?

— По-скоро добре обмислена преценка.

— Вие познавате ли я изобщо?

— Не съвсем.

— В такъв случай изчезвайте, майоре!

— Защо ви е инструктирана да ми откажете свиддане?

— Не го е направила, поне технически. Инструкцията е била предадена от дежурния адвокат някъде следобед. Което означава, че забраната е влязла в действие още преди да поема нейния случай — което стана на следващата сутрин. Тоест вчера.

— Искам да я помолите да размисли.

Муркрофт не отговори. Съливан се възползва от паузата, за да се намеси в разговора.

— Капитан Едмъндс ми каза, че вече е разговаряла с вас — започна тя. — По онзи въпрос с Кандис Дейтън. Посъветвала ви е да предприемете проактивни стъпки. Направихте ли го вече?

— И с това ще се заема — отвърна Ричър.

— То би трябвало да е основният ви приоритет. При подобни казуси и нюансите имат значение.

— И с това ще се заема — повтори Ричър.

— Дъщеря ви живее в автомобил, което е по-важно от теоретическата ви загриженост за граждансите права на майор Търнър.

— Момичето е почти петнайсетгодишно и живее в Лос Анджелис. Несъмнено и друг път е спала в коли. Ако е мое дете, положително ще издържи още ден-два.

— Според мен майор Съливан и капитан Едмъндс се опитват да ви предупредят, че може би няма да разполагате с въпросните ден-два — обади се Муркрофт. — Имам предвид решението на прокурора по делото Родригес. Предполагам, че в момента злорадо потриват ръце, защото случаят е възможно най-лошият: ясни доказателства плюс катастрофален пиар.

— Ясните доказателства са ясен боклук и нищо повече.

Муркрофт пусна в ход адвокатската си усмивка — снизходителна и малко високомерна.

— Не сте първият обвиняем, който го казва — рече той.

— Човекът е мъртъв, но аз трябва да се изправя срещу някакви си изкопани свидетели. Как изобщо е възможно това от гледна точка на закона?

— Става въпрос за нещастно стечение на обстоятелствата. Клетвената декларация ви обвинява и от гроба. Това е положението. Никаква възможност за кръстосани разпити.

Ричър погледна към Съливан. Все пак тя беше неговият адвокат.

— Полковникът е прав — обяви тя. — Но вече ви казах, че ще успея да издействам извънсъдебно споразумение. Което трябва да приемете.

Съливан допи кафето си, стана, каза им довиждане и се отдалечи. Ричър изчака да напусне клуба и се извърна към Муркрофт.

— Ще обжалвате ли ареста на майор Търнър?

— Да — отвърна полковникът. — Ще поискам по-лека мярка за неотклонение — забрана за напускане на окръга. Скоро ще я освободят.

— Кога възнамерявате да го направите?

— Ще подам молбата веднага, ако само ме оставите да си довърша закуската.

— Кога ще получите решението?

— До средата на деня, най-късно.

— Хубаво.

— Хубаво или лошо, това не ви влиза в работата, господин майор.

Муркрофт погони още известно време трохите от сандвича в чинията си, после се изправи, промърмори едно „хубав ден, майоре“ и излезе. Ходеше с легко накуцване и приличаше много повече на учен, отколкото на военен. Но не беше лош човек. Ричър остана с чувството, че сърцето му е на правилното място.

Саманта Дейтън.

Сам.

Четиринайсетгодишна.

И с това ще се заема.

* * *

Ричър прекоси целия комплекс в северна посока и спря пред пропуска на ареста, където дежуреше друг капитан. Уайс от предишната вечер си беше отишъл. Този беше двуметров, но тънък като вейка, с много черна и лъскава кожа. Седеше прегънат надве в стола, който беше прекалено малък за ръста му. Ричър поиска свидждане със Сюзан Търнър. Дългучът направи справка със зелената папка и отхвърли молбата му.

Както и се очакваше.

Ричър пое по обратния път, стигна до раздрънкания шевролет и потегли към щаба на 110-а част. Оставил колата на предишното място и влезе в сградата, за да върне ключа на Лийч. Тя пак беше развълнувана. Очевидно нервна и притеснена.

— Какво? — попита Ричър.

— Полковник Морган го няма!

— Казваш го така, сякаш е нещо лошо.

— Но ние се нуждаем от него!

— Не мога да си представя защо.

— Той е командващият офицер.

— Не, командващият ви офицер е майор Търнър.

— И нея я няма!

— Какво се е случило?

— Нашите хора в Афганистан пропуснаха и втория час за радиовръзка. Вече четирийсет и осем часа нямаме новини от тях. Трябва да направим нещо, но Морган го няма!

— Сигурно е отишъл да му заврат още нещо в задника — промърмори Ричър. — Но тези процедури са доста продължителни.

Той се отправи към втората врата вляво. Номер 103. Стаята на дежурния офицер. Човекът си беше там, зад огромното си бюро. Хубав, с южняшко излъчване, но доста разтревожен. Драскулките пред него бяха още по-увъртятни.

— Морган не каза ли къде отива? — попита го Ричър.

— На среща в Пентагона — отвърна младият капитан.

— Само толкова?

— Не ми даде подробности.

— А ти звъня ли му?

— Разбира се. Но Пентагонът е голямо място. Не могат да го открият.

— Няма ли мобилен?

— Изключен е.

— От колко време го няма?

— Близо час.

— Какво ще искаш от него?

— Да разреши издирвателни действия, разбира се. Сега всяка минута е скъпа. Там имаме много наши хора — Първа пехотна дивизия, специалните части. Имаме хеликоптери, беспилотни самолети, спътници и всякакви други средства за въздушно наблюдение.

— Но вие не знаете нито къде се намират, нито с какво се занимават.

Палеца на капитана се насочи нагоре. Към кабинетите на началниците.

— Мисията е в компютъра на майор Търнър — поясни той. — Който вече е компютър на полковник Морган и е защитен с парола.

— Свързочниците в Баграм ли отговарят за радиовръзката?

Човекът кимна.

— Повечето от емисиите съдържат рутинни данни, които стигат до нас след обработка в Баграм. Но когато има нещо важно, те ни го съобщават незабавно по защита телефонна линия.

— Какво съдържаха последните емисии? Рутинни данни или нещо спешно?

— Рутинни.

— Добре — кимна Ричър. — Свържи се с Баграм и поискай координатите на нашите при последната връзка.

— Дали ще ги имат? — погледна го със съмнение дежурният офицер.

— Обикновено радиостите получават доста точна представа за позицията на предавателя. По звука, по силата на сигнала, а понякога и чрез вътрешното си чувство. Това им е работата. Искай да посочат стеснен периметър, не повече от шест-седем километра.

Дежурният офицер вдигна телефона, а Ричър се върна във фоайето при Лийч.

— Хващай слушалката — нареди ѝ той. — Опитай се да се свържеш с всички, които познаваш в Пентагона. През следващите десет минути искам да дадеш всичко от себе си, за да открием Морган.

Лийч се подчини.

Ричър остана да чака до нея.

Десет минути по-късно резултатът на Лийч беше нулев. Което не беше кой знае каква изненада. Само коридорите на Пентагона бяха с дължина двайсет и седем километра, а в кабинетите с обща площ над триста и седемдесет хиляди квадратни метра работеха повече от трийсет хиляди служители. Да откриеш сред тях един конкретен човек беше като да откриеш игла в най-гигантската купа сено на света.

Ричър се върна в стая 103.

— Радиостите от Баграм са на мнение, че нашите хора са на около триста и шейсет километра от тяхната база — докладва дежурният офицер. — Или на триста и седемдесет.

— Това все пак е начало — кимна Ричър.

— Не съвсем, защото не знаем в коя посока.

— Аз имам един принцип — съмняваш ли се, избери най-малко вероятното предположение.

— Афганистан е голяма страна.

— Знам — въздъхна Ричър. — И доколкото съм чувал, навсякъде има опасности. Въпросът сега е къде е най-опасно...

— В планините на границата с Пакистан, където живеят пушуните. В североизточната част. Не било място за развлечения.

— Точно на такива места изпращат хора от Сто и десета — кимна Ричър. — Потърси командира на базата с искане да организира въздушно наблюдение на района, който се намира на триста и шейсет-седемдесет километра североизточно от Баграм.

— Може да се окаже, че посоката е абсолютно погрешна — предупреди го младежът.

— Както стана ясно, това е най-малко вероятното предположение. Да имаш по-добра идея?

— При всички случаи няма да го направят. Не и по нареждане на капитан. За подобни неща ни трябва от майор нагоре.

— Направи го от името на Морган.

— Не мога.

Ричър се ослуша. В сградата цареше дълбока тишина. Никой не идваше. Дежурният офицер чакаше. Свита в юмрук до телефона, ръката му също чакаше.

Връща се в армията, майоре.

Запазваш предишния си чин.

Назначен си пак в тази част.

— Използвай моето име — отсече Ричър.

12

Дежурният офицер проведе разговора и военната машина се задвижи. Далечна, невидима, усърдна, на другия край на света — на близо тринайсет хиляди километра от тук, през девет часови зони. Планиране, брифинги, подготовка, въоръжаване и зареждане с гориво. В старата каменна сграда край Рок Крийк продължаваше да е тихо.

— Още колко души имате на терен? — попита Ричър.

— Общо в страната и чужбина ли? — попита капитанът. —

Четиринайсет.

— Къде се намират най-близките?

— Във Форт Худ, Тексас. Поне за момента. Разчистват след оная работа с майор Търнър.

— Колко от тях са в опасност?

— Те все пак са подвижни мишени, майоре. Десетина, предполагам.

— Морган изчезвал ли е и друг път по този начин?

— Днес е едва третият му работен ден.

— Що за командир беше майор Търнър?

— И тя беше за кратко. Няколко седмици.

— Пъrvите ти впечатления?

— Отлични.

— Нейна ли е операцията в Афганистан, или я наследи?

— Нейна е — отвърна дежурният офицер. — Втората ѝ задача след прехвърлянето от Форт Худ.

Ричър никога не беше ходил в Баграм, а и изобщо в Афганистан. Но въпреки това беше наясно как ще се развият събитията. Някои неща никога не се променят. Никой не обича да се мотае и да бездейства, когато негови хора са в беда. Особено в райони, населени с жестоки племена. Всичко това означаваше, че макар и опасно, издирването щеше да се проведе с нужното желание. За успеха му обаче бяха нужни

още много неща — най-вече въздушна подкрепа и преимущество на огнева мощ „въздух-земя“. Което означаваше, че планирането ще отнеме известно време. Минимум два часа, за да се подредят птиците в ято, помисли си Ричър. После още два за полет. Без шансове за бързо решаване на проблема.

Той излезе да се поразходи, докато чакаше. Стигна и подмина мотела си, продължавайки към самотния търговски център с гръцкия ресторант. Подмина и него, защото не беше гладен. А също и магазинчето за рамки, тъй като нямаше снимки за рамкиране. Не влезе и в оръжейния магазин, защото не се нуждаеше от оръжие. Зъболекарският кабинет не го интересуваше, тъй като усещаше зъбите си здрави. Спра едва пред осветената витрина на магазин за домашни потреби и работни дрехи, откъдето си купи брезентов панталон в тъмен цвят, синя риза и кафяво яке с дебела подплата, рекламирана като чудо на изолацията. След това влезе в дрогерията да си вземе няколко чифта евтини чорапи и боксерки, плюс две бели тениски, които май щеше да облече една върху друга под синята риза, защото бяха доста тънки, а времето не даваше никакви признания на затопляне. Приключи с опаковка от три самобръсначки за еднократна употреба — най-малката, която се предлагаше, две пакетчета дъвки и един пластмасов гребен.

Отнесе покупките в мотела. Оказа се, че стаята му е оправена. Опъната кувертюра на леглото, чисти кърпи, които бяха суhi, но все така тънки, запечатано сапунче и ново флаконче шампоан, който по нищо не се различаваше от евтините препарали за миене на чинии. Съблече се в ледената стая, напъха старите си дрехи в кошчетата за боклук — едното в банята, другото в спалнята, — а след това се избръсна и си взе втория душ за деня.

Включи бучащия радиатор под прозореца и започна да се бърше. Използва кърпата за ръце, решил да запази по-голямата за следващия душ. После облече новите дрехи, нахлузи старите си ботуши и пристъпи към огледалото да се среши с новия гребен. Остана доволен от това, което видя. Беше чист и спретнат и това му стигаше.

Скоро ще я освободят.

Ричър се върна в щаба на 110-а пеша. Четирите пласта дрехи плюс подплатата чудо на якето свършиха работа. Тялото му си остана приятно затоплено. Порталът беше отворен. Дневният дежурен се беше приbral в будката си. Колата на Морган отново беше на паркинга. Седанът без отличителни знаци, който беше зърнал предишната вечер с наперения полковник зад волана. Ричър отиде при колата и пипна предния капак. Беше топъл. Почти горещ. Морган току-що се беше върнал.

Което обясняваше и душевното състояние на Лийч. Седеше мълчалива и скована зад гишето на пропуска. В коридора зад нея стоеше дежурният офицер, блед и очевидно разстроен. Без да чака обяснения, Ричър се обърна и пое нагоре по старите каменни стъпала. Третият кабинет вляво. Почека и влезе. Морган седеше зад бюрото си. Бесен, с потрепващи стиснати устни.

— Хубаво е, че се появихте, господин полковник — подхвърли Ричър.

— Това, което току-що си направил, ще струва на Пентагона повече от трийсет милиона долара! — процеди Морган.

— Добре похарчени пари — кимна Ричър.

— Ще последва още един процес, с много по-тежки обвинения.

— Възможно е. Но не срещу мен, а срещу вас. Не знам къде сте служили преди, господин полковник, но нещата са сериозни. В тази част няма място за аматьори и никога не е имало. Отсъствате цели два часа, въпреки че са ви уведомили за изчезването на двама от хората ви. Не сте оставили координати, изключили сте мобилния си телефон. Това е недопустимо!

— Двамата служители са извън опасност. Мотаят се из района и правят някакви тривиални разследвания.

— Пропуснали са две контролни радиовръзки една след друга — поклати глава Ричър.

— Вероятно се скатават, като всички останали в тая проклета част.

— Скатават се в Афганистан? Може би обикалят местните барове и клубове? Или са отишли на плажа? Вземи се в ръце, идиот такъв! Мълчанието от Афганистан означава лоши новини и нищо друго!

— Така съм преценил.

— Аз пък си мисля, че си преценил със задника си!

— Не ми дръж такъв тон!

— Или какво?

Морган замълча.

— Отмени ли издирването? — попита Ричър.

Отново мълчание.

— Освен това не казваш, че търсим на погрешното място — добави Ричър. — Което означава, че съм бил прав. Тези момчета са се изгубили близо до границата, на територията на местни племена. Трябаше да издадеш заповедта още преди двайсет и четири часа, защото наистина са в опасност.

— Нямаш право да се месиш.

— Напротив, имам, след като отново съм назначен в тази част и съм запазил чина си. Следователно не се меся, а си върша работата. При това както трябва. Нужно е да обръщаш повече внимание на сигналите, полковник. Под твоето ръководство се намират една дузина оперативни агенти, изпълняващи задачи в различни точки на света. Уязвими, изложени на всякакви опасности. Би трябвало да мислиш за тях и за нищо друго двайсет и четири часа в денонощието! Би трябвало да оставяш телефон и адрес при всяко напускане на щаба, би трябвало изобщо да не изключваш мобилния си телефон и да си готов да отговориш незабавно, каквото и да правиш.

— Свърши ли? — мрачно го изгледа Морган.

— Едва сега започвам.

— Ти даваш ли си сметка, че си мой подчинен?

— Жivotът е пълен с аномалии — каза Ричър.

— В такъв случай слушай добре. Промяна в заповедите. От този момент нататък нямаш право да напускаш квартираната си. Прибиращ се в мотела и чакаш нови заповеди. Забранявам ти да напускаш стаята си по каквото и да било причини. Забранявам ти да влизаш в контакт с когото и да било от служителите в щаба.

Ричър не каза нищо.

— Свободен си, майоре — отсече Морган.

Дежурният офицер все още беше в коридора на долния етаж. Лийч не беше мръднала от мястото си на пропуска. Ричър се спусна по стълбите и сви рамене, гледайки към тях. Отчасти извинително, отчасти гневно, но най-вече за да изрази заключението си относно ситуацията: *все същите лайна*. Излезе от сградата и се спусна по стъпалата. Небето се беше прояснило. На места беше дори яркосиньо.

Той извървя разстоянието до шосето и спря на банкета. Мина един автобус, насочил се навън, а не навътре. Ричър пое покрай шосето, което се изкачваше по леко възвишение. От върха до мотела му оставаха сто метра.

Изведнъж се закова на място.

На паркинга се беше появила колата с хълтналите врати.

13

Позна я веднага въпреки разстоянието. Марка, модел, форма, цвят. Леки странични деформации — отляво. Беше единствената на паркинга, спряла точно пред неговата врата. В следващия миг от стаята му излязоха четирима мъже.

Двама от тях разпозна лесно, също като колата. Те бяха нападателите му. Беше сигурен сто процента. Другите двама бяха нови. Първият от тях не беше нищо особено. Висок, млад и тъп. От същата категория на двамата, които вече познаваше.

Но четвъртият беше различен.

Изглеждаше малко по-възрастен от останалите. И по-едър. Почти колкото Ричър. Висок около метър и деветдесет и над сто килограма. Но само мускули. Яки бедра, тесен ханш, огромен като камбана гръден кош. Имаше широки възлести рамене и леко разперени от трицепсите ръце — като световен шампион по лека атлетика, но два пъти по-едър.

Но най-забележителна беше главата му. Бръсната и ръбеста, сякаш заварена с оксижен към тялото. Малки очи под гъстите вежди, изпъкнали скули и миниатюрните уши на гризли. Като макаронени мидички. Изправена, мощна фигура. Със славянско изльчване. Приличаше на яките момчета от старите плакати, огласяващи набирането на доброволци за Червената армия. Идеал за съветска мъжественост. Липсваха му само развято то с една ръка знаме и блесналият поглед, заряян към светлото бъдеще.

Карето се измъкна навън и затвори вратата на стаята му. Ричър продължи пътя си. Деветдесет метра до паркинга, после осемдесет. Разстояние, което олимпийски спринтьор може да преодолее за около осем секунди. Но Ричър не беше спринтьор — нито олимпийски, нито от някакъв друг калибър. Четиримата се насочиха към колата си. Ричър продължаваше да крачи към тях. Вратите се отвориха. Двама отпред, двама отзад. Ричър се приближаваше. Седемдесет метра, шейсет. Колата прекоси паркинга и спря на изхода, изчаквайки пролука в

трафика. Ричър искаше тя да завие към него. *Наляво, помоли се безгласно той. Завий наляво.*

Но колата зави надясно, включи се в непрекъснатия автомобилен поток и изчезна в далечината.

Минута по-късно Ричър спря пред вратата, отключи я и влезе. Всичко изглеждаше наред. Нищо не беше разхвърляно, разкъсано или запратено на пода. Което означаваше, че визитата не е била с цел обиск. По-скоро нещо като предварителен оглед, обикновено любопитство.

Но какво на практика означаваше това?

Мокра вана, влажен пешкир, стари дрехи в коша за боклук, изоставени тоалетни принадлежности на мивката. Сякаш току-що си е тръгнал. Тоест точно това, което искаха от него.

Вдигай си чуковете от този град.

Ще ти сриваме задника всяка вечер, докато си тук.

Може би са решили, че му трябва предупреждение.

А може би не.

Излезе от стаята и тръгна към рецепцията на мотела. Зад гишето седеше около четирийсетгодишен мъж с лице на катерица, лоша кожа и клоощава фигура.

— Пуснал си четирима непознати в стаята ми — каза Ричър.

Клоощавият издаде мляскащ звук и кимна.

— Военни ли бяха?

Той отново кимна.

— Показаха ли никакви документи?

— Нямаше нужда. Личеше си, че са военни.

— Често ли работиш с военните?

— Достатъчно често.

— И никога не задаваш въпроси?

— Позна, шефе. Винаги съм любезен и отзивчив, когато си имам работа с военните. Нали трябва да се яде? Разхвърляли ли са нещо?

— Нищо — каза Ричър. — Случайно да си чул имена?

— Само твоето.

Ричър замълча.

— С какво друго мога да ти помогна? — попита рецепционистът.

— Искам чисти кърпи, повече сапун и шампоан. Можеш да опразниш и кошчетата.

— Никакъв проблем — отвърна мъжът. — С армията винаги съм любезен и отзивчив.

Ричър се върна в стаята си. Обзвеждането не включващ стол. Това не беше нарушение на Женевската конвенция, но затварянето в малката стая си беше изпитание за едър и неспокойен мъж като него. Освен това нямаше румсървис, защото това все пак беше обикновен мотел. В него нямаше ресторант, нямаше и барче с мазни лъжички. Нямаше и телефон, по който да си поръчаш нещо. Той излезе и заключи след себе си, после тръгна към гръцкия ресторант в търговския център. Технически погледнато, това представляваше сериозно нарушение на заповедта, но тривиалните неща не можеха да се отразят върху положението му в едната или другата посока.

По пътя не видя нищо освен поредния автобус, напускащ района, и един боклукчийски камион. В ресторанта салонната управителка го настани на маса, която беше далече от сутрешната, така че го обслужи друга сервитьорка. Поръча си кафе, чийзбургер и парче пай и всичко му хареса. По обратния път отново не видя нищо особено освен още един автобус и още един боклукчийски камион. Прибра се в стаята си след по-малко от час. Клощавият рецепционист беше изпълнил обещанието си. В банята имаше нова кърпа, нов сапун и още едно флаконче шампоан. Кошчетата за боклук бяха празни. Стаята изглеждаше точно толкова подредена, колкото можеше да бъде. Той се изтегна на леглото. Сложи ръце под главата си и кръстоса глезени, готов за дрямка.

Но не се получи. Около минута след като отпусна глава на възглавницата, на вратата се появиха трима служители на 75-а военнополицейска част, които му показаха заповед за арест.

14

Дойдоха с кола, която се движеше бързо. Ричър я чу, докато тя още беше на пътя. Чу я как връхлита в паркинга, прави широк завой и спира отпред с рязко натискане на спирачките. Затръшнаха се три врати в бърза последователност. По чакъла заскърцаха три цифта ботуши, което означаваше, че неканените гости са трима, а не четирима като онези в колата със смачканите врати. След кратка пауза единият чифт ботуши бързо започна да се отдалечава. Като на човек, който тича да блокира стаята отзад. Което си беше чиста загуба на време, тъй като банята беше без прозорче. Но те не знаеха дали е така и предпочитаха да проверят, вместо да съжаляват после. Всичко това подсказваше, че екипът отвън притежава доста голям опит.

Той разкръстоса глезните си, измъкна ръцете си изпод тила и седна в леглото. После се извъртя на една страна и стъпи на пода. Почти едновременно с тропането на вратата, което нямаше нищо общо с деликатното чук-чук на майор Съливан в шест часа сутринта. Това си беше чиста проба дум-дум-дум от страна на яки мъже, тренирани да правят парализиращо първо впечатление. Нещо, което самият той не харесваше. Така и не беше успял да се отърве от чувството, че вдига твърде много шум.

Мъжете отвън престанаха да думкат, за да извикат нещо от сорта на *Отваряй, отваряй веднага!* После възобновиха думкането. Ричър стана и отиде до вратата. Вдигна ръка и започна да бълска по нея. Също толкова силно, колкото неканените гости отвън. Думкането престана. Ричър се усмихна. Никой не очаква отговор от една заключена врата.

После отвори. На прага стояха двама мъже в бойни униформи. Единият държеше пистолет, а другият — пушка. Нещо доста сериозно за обикновен следобед в спокойно предградие. Трите врати на колата зад тях зееха отворени. Двигателят работеше.

— Какво има? — попита Ричър.

Онзи, който беше по-назад и встрани, беше командирът на екипа. По-безопасното място се падаше на началника.

- Трябва да дойдете с нас, сър — обяви той.
- Кой го казва?
- Ние.
- От коя част сте?
- От Седемдесет и пета на Военната полиция.
- По чия заповед?
- Ще разберете.

Името на табелката му беше Еспин. Фигура на боксьор категория „муха“, тъмна коса, жилав и мускулест, със сплескан нос. Изглеждаше точно както трябва. По принцип Ричър харесваше ченгетата от Военната полиция. Не колкото сержантите, но повече от волнонаемните.

- Това арест ли е? — попита той.
- Искате ли да бъде? — отвърна с въпрос Еспин. — Достатъчно е да продължавате с приказките.
- Решавай, войниче. Или е едното, или другото.
- Лично аз предпочитам доброволното сътрудничество.
- Можеш само да го сънуваш.
- В такъв случай е арест.
- Как ти е името?
- Еспин.
- Малкото ти име.
- Защо?
- Искам да го запомня, докато съм жив.
- Това заплаха ли е?
- Как ти е името?
- Пит.
- Ясно — кимна Ричър. — Пит Еспин. Къде отиваме?
- Във Форт Дайър — отвърна Пит Еспин.
- Защо?
- Един човек иска да разговаря с вас.
- Иззад сградата се появи третият член на екипа. По-младши от Еспин, но само технически. И тримата приличаха на ветерани, виждали какво ли не.
- Но първо ще ви обискираме — добави Еспин.

— На ваше разположение съм — отвърна Ричър и широко разтвори ръце.

Нямаше какво да крие. В джобовете имаше съвсем обикновени неща: паспорт, банкова карта, четка за зъби, пакетче дъвки, малко пари в брой и ключа от мотелската стая. Всичко това беше прегледано за секунди, след което мъжът с пушката махна към колата. Сложиха го да седне отзад, вдясно. Най-безопасното място за превоз на арестанти в четиристранна кола без охранителна решетка между седалките. Беше най-неудобното, в случай че арестантът реши да нападне шофьора. Зад волана се настани мъжът, който беше изтичал да провери задната стена на стаята му. Еспин седна до Ричър, а онзи с пушката затръшна вратата след него и зае предната дясна седалка. Всичко това се случи бързо и делово, абсолютно професионално. Екипа наистина си го биваше.

Беше твърде късно за обяд и още рано за задръстванията в края на работния ден, така че шосетата не бяха натоварени и пътуването завърши бързо, въпреки че минаха по различен маршрут от този, който беше използвал Ричър. Лабиринтът от тесни улички ги изведе пред северния вход на Дайър, който се използваше по-рядко от главния на юг. Но и той беше добре охраняван. Влизането не беше по-кратко. Същите „драконови зъби“, същите бариери, същите проверки. Един, два, три пъти. После заобиколиха основната сграда и спряха пред входа на ареста, който се намираше отзад. Ричър беше изведен от колата и вкаран вътре, а след това насочен към една врата, зад която го чакаше някакъв служител. Не точно надзирател, а по-скоро чиновник или администратор. Не беше въоръжен като повечето пазачи, но на колана му имаше връзка с ключове. Помещението беше нещо като малко фоайе със заключени врати отляво и отдясно.

Преведоха Ричър през лявата врата и го вкараха в стаята за разпити — тясно помещение без прозорци, с четири голи стени, завинтена в пода маса и три стола. Очевидно не беше възложена на онзи незнаен архитект, който беше проектиран интериора на Офицерския клуб. Тук нямаше нито ламперия от светло дърво, нито килим. Само олющена бяла боя върху тухлите, напукан цимент на пода и флуоресцентна тръба на тавана, скрита зад предпазна решетка.

Появи се непознат за Ричър служител с празна найлонова торбичка, която побра всичките му лични вещи. Той седна на стола, който беше сам от едната страна на масата, преценил, че именно той му се полага. Еспин се настани срещу него, а всички други излязоха. Еспин мълчеше. Никакви въпроси, никакви празни приказки.

— Кой иска да говори с мен? — попита Ричър.

— Пътува насам — отвърна Еспин.

— Мъж ли?

— С някаква полска фамилия.

— Кой е той?

— Почакайте и ще разберете.

Така и стана. Двайсетина минути по-късно вратата се отвори и в килията влезе мъж с костюм. Беше на средна възраст, с къса, леко прошарена тъмна коса и бледо подпухнало лице, издаващо известна умора. Но тялото му беше стегнато, което говореше за редовно посещение на фитнеса. Костюмът му беше черен и скъп, но на места доста излъскан. На джобчето на сакото му беше закачен бадж на ПУ на окръг Колумбия. Тоест Вашингтонската градска полиция.

Цивилен.

Човекът седна на свободния стол до Еспин и се представи:

— Аз съм агент Подолски.

— Добре е да го знам — кимна Ричър.

— Искам няколко отговора.

— На какви въпроси?

— Мисля, че знаете на какви.

— Ни най-малко.

— Въпроси, свързани с физическа разправа.

— Колко стара е този път? Отпреди двайсет години? Или сто? По времето на Гражданската война?

— Разкажете ми за вашата сутрин.

— Коя сутрин?

— Днешната.

— Станах, разговарях с един адвокат, после с още един и с още един. Днешната ми сутрин беше пълно запълнена с адвокати.

— Имената им?

— Съливан, Едмъндс и Муркрофт.

— Полковник Муркрофт от вашата юридическа академия в Шарльтсвил, временно командирован в тази база?

— Академията не е моя, но да, за същия става дума.

— А къде разговаряхте с него?

— Тук, в базата. В Офицерския клуб.

— И кога се случи това?

— Тази сутрин, както вече ви казах.

— И по-точно в колко часа?

— Питам се дали един частен разговор между двама офицери попада под вашата юрисдикция, господин следовател?

— Този попада, повярвайте ми — каза Подолски. — Та кога проведохте разговора?

— По време на закуската му — отвърна Ричър. — Която приключи доста след моята. Бих казал, че започна точно в девет и двайсет и три минути.

— Много сте точен.

— Нали ме помолихте да бъда.

— За какво разговаряхте с полковник Муркрофт?

— По правни въпроси.

— Във връзка с вас?

— Не, с трето лице.

— Случайно това трето лице да се казва майор Сюзан Търнър от Сто и десета част, в момента разследвана от военната прокуратура по обвинение в корупция?

— Същата.

— А майор Съливан стана ли свидетел на този разговор?

— Да, Съливан също беше там.

— Тя твърди, че сте помолили полковник Муркрофт да извърши определени действия. Вярно ли е това?

— Да, вярно е.

— Пожелали сте да обжалва предварителния арест на майор Търнър?

— Точно така.

— Но той ви отказа, така ли? И ви е помолил да се пръждосвате?

— Да, в един момент каза „изчезвайте“.

— Но вие сте започнали да спорите с него. При това доста разпалено.

— Не сме спорили. Просто обсъдихме един технически проблем, без да се разгорещяваме.

— Принципно обаче сте поискали от полковник Муркрофт да направи нещо за вас, но той е отказал. Правилно ли съм разбрали?

— За какво всъщност става въпрос? — начумерено попита Ричър.

— По-късно тази сутрин полковник Муркрофт е бил пребит почти до смърт в Югоизточен Вашингтон. В моя район.

15

Подолски извади бележник и химикалка, сложи ги на масата пред себе си и каза:

- Имате право на адвокат.
- Днес не съм бил в Югоизточен Вашингтон или в други части от него — рече Ричър. — Дори не съм пресичал реката.
- Искате ли адвокат?
- Вече си имам. Дори двама. Но не ми вършат кой знае каква работа. Особено единият от тях, който определено не работи за мен.
- Имате предвид майор Съливан?
- Тя си тръгна, преди да приключим разговора. Веднага след това Муркрофт се съгласи да подаде молба за освобождаване от ареста.
- Много удобно за вас.
- Но е истина. Нима Муркрофт казва обратното?
- Той не казва нищо, защото е в кома.
Ричър замълча.
- Разполагали сте с кола, нали? — попита Подолски. — Син шевролет седан, който сте взели от щаба на Сто и десета?
- И какво от това?
- Бихте могли да качите Муркрофт и да го закарате отвъд реката.
- Бих могъл, но не съм го направил.
- Пребит е много жестоко.
- След като казвате — сви рамене Ричър.
- Казвам. Сигурно навсякъде е имало кръв.
- Жестоките побои не минават без кръв — кимна Ричър.
- Кажете нещо за дрехите си.
- Кои дрехи?
- Тези, с които сте облечен.
Ричър огледа премяната си.
- Нови са — рече той. — Току-що ги купих.

— Откъде?

— От един малък търговски център на две преки от мотела.

— И защо ги купихте?

Скоро ще я освободят.

— Беше крайно време — каза Ричър.

— Предишните ви дрехи бяха мръсни, така ли?

— Предполагам.

— Изцапахте ли ги с нещо?

— С какво?

— Например с кръв.

— Не, по тях нямаше кръв.

— Къде са те сега?

Ричър не отговори.

— Разпитахме рецепциониста във вашия мотел — добави Подолски. — Той каза, че сте му наредили да опразни кошчетата за смет в стаята ви.

— Не беше точно нареддане.

— Но въпреки това той ги е опразнил, както сте му казали. Малко преди да мине боклуцкийският камион. В резултат на което старите ви дрехи вече ги няма.

— Случайно съвпадение.

— Много удобно за вас — повтори Подолски. — Не мислите ли?

Ричър не отговори.

— Рецепционистът е проверил дрехите ви — продължи Подолски. — Имел такъв навик. Били твърде големи за него, разбира се, но си помислил, че може да ги даде на някого. Но не. Били прекалено мръсни, а по тях имало нещо, което приличало на кръв.

— Но не кръвта на Муркрофт — поклати глава Ричър.

— Чия тогава?

— Носих ги доста време, изцапаха се.

— Често ли се биете?

— Колкото се може по-рядко. Но понякога се порязвам при бръснене.

— Взели сте и душ, нали?

— Да.

— Винаги ли се къпете по два пъти на ден?

— Понякога.

— А днес имахте ли специална причина за това?

Скоро ще я освободят.

— Не, нямах.

— Може би за да измиете кръвта от себе си?

— По мен не е имало кръв.

— Какво ще открием, ако проверим канализацията?

— Мръсна вода — отвърна Ричър.

— Сигурен ли сте?

— Цялата стая е мръсна.

— В момента сте обвинен в убийство, нали? Извършено преди шестнайсет години. Жертвата се казва Хуан Родригес, когото сте пребили.

— Обвинението е фалшиво.

— Това вече съм го чувал. Горе-долу така се е изразил и полковник Муркрофт, нали? Според майор Съливан сте заявили нещо подобно пред него, но той не е проявил съчувствие. Това ли ви ядоса?

— Не ме ядоса, но малко ме притесни.

— Сигурно е доста уморително да бъдете повсеместно неразбран.

— Много ли е зле Муркрофт? — попита Ричър.

— Обзема ви чувство за вина, а?

— Обзема ме чувство на загриженост. За него и за клиентката му.

— Чух, че дори не познавате тази жена.

— Какво значение има това?

— Лекарите се надяват, че Муркрофт ще излезе от комата. Но никой не може да каже кога и в какво състояние. Ако изобщо излезе.

— Сутринта бях за известно време в щаба — рече Ричър.

— Да, за двайсет минути — кимна Подолски. — Проверихме го.

Какво правихте през останалото време?

— Разхождах се.

— Къде?

— Наоколо.

— Някой видя ли ви, докато се разхождахте?

— Не мисля.

— Много удобно — каза за трети път Подолски.

— Аз не съм вашият човек, господин следовател. За последен път видях Муркрофт, когато излизаше от Офицерския клуб, щастлив и

доволен. А в момента нападателят му със сигурност ви се присмива, че си губите времето с мен.

— Казано иначе, вие твърдите, че някой друг го е нападнал?

— Очевидно.

— И това съм го чувал — рече Подолски.

— Никога ли не грешите?

— Няма значение, въпросът е дали *сега* греша. Но едва ли. Пред себе си имам човек, който и друг път е нанасял побои и когото са видели да спори с жертвата непосредствено преди престъплението. Установено е, че същият този човек е изхвърлил пълен комплект дрехи веднага след него и се е къпал за втори път този ден. Освен това е имал достъп до превозно средство, а маршрутът му не е категорично установен. Вие сте били следовател, нали? Как бихте постъпили на мое място?

— Бих потърсил истинския извършител. Сигурен съм, че това го пишеше някъде.

— Ами ако този извършител обяви, че не е истинският?

— Това се случва постоянно. В такъв случай трябва да използвате личната си преценка.

— Точно това правя в момента.

— Жалко.

— Покажете ми ръцете си.

Ричър сложи ръцете си на масата с дланите надолу. Големи, груби, загорели. С розово около леко подутите кокалчета — спомен от предишната вечер. От онези хлапаци с тениските. Ляво кроше, последвано от десен ъперкът. Силни удари. Не най-силните, на които беше способен, но достатъчно солидни. Подолски мълчаше и гледаше ръцете му.

— Не мога да преценя по тях — обяви след известно време той.

— Може би сте използвали оръжие. Някакъв тъп инструмент. Лекарите ще се произнесат.

— И сега какво? — попита Ричър.

— Прокурорът ще реши. Междувременно вие ще дойдете с мен. Влизате в нашия арест.

В стаята настъпи тишина.

— Не, не съм съгласен — обади се няколко секунди по-късно Еспин. — Той ще остане тук. Нашето обвинение в убийство е по-тежко

от вашето за физическа разправа.

— Едно престъпление с днешна дата натежава пред каквото и да е отпреди шестнайсет години — възрази Подолски.

— Въпросът е кой го е задържал — поклати глава Еспин. — А това сме ние. Не вие. Представете си колко бумащина ни чака, ако ви го предадем.

Подолски не каза нищо.

— Но вие можете да го разпитвате тук когато пожелаете — добави Еспин.

— Ще бъде ли затворен в килия?

— О, и още как. Бъдете спокоен.

— Добре, съгласен съм — кимна Подолски, прибра бележника и химикалката и напусна стаята за разпит.

После дойде ред на процедурите по задържането под стража преди процеса. Ричър беше обискиран за втори път и след като свалиха връзките на ботушите му, го поведоха по някакъв тесен коридор. Подминаха две значително по-големи стаи за разпит и след два завоя се озоваха в крилото с килиите. Оказа се доста по-цивилизовано място от това, което очакваше. Приличаше по-скоро на хотел от евтина верига, отколкото на затвор — многобройни къси коридори с открыти пространства между тях. Килията му се оказа не по-лоша от мотелската стая. Обезопасена, разбира се, с отваряща се навън стоманена врата, оборудвана с резе и ключалка. Бетонни стени и високо прозорче с решетка, точно под тавана, железни аксесоари в банята и тясно войнишко легло. Но въпреки това имаше достатъчно пространство и някакви удобства. Да, тук със сигурност беше по-добре, отколкото в мотела. До леглото имаше дори стол. Обединената база „Дайър-Хелсингтън Хаус“ в целия си блясък.

Ричър седна на стола.

Еспин чакаше на вратата.

Надявай се на най-доброто, но очаквай най-лошото.

— Искам среща с началника на ареста — каза Ричър. — Колкото по-бързо, толкова по-добре.

— Той и без това ще се отбие да ви види — отвърна Еспин. — Трябва да ви запознае с вътрешните правила.

— Познавам правилата. Но въпреки това държа да го видя по най-бързия начин.

— Ще му предам.

После Еспин си тръгна.

Вратата се затръщна, ключът се превъртя, резето щракна.

* * *

Същите звуци се повториха двайсет минути по-късно, но в обратен ред. Резето се прибра, ключът се превъртя в другата посока и вратата се отвори. Върлинестият капитан наведе глава, за да не се удари в горния праг.

— Проблеми ли ще ни създавате? — попита той, докато влизаше в килията.

— Не виждам причини за това, стига да се държите прилично — отвърна Ричър.

Високият мъж се засмя.

— Какво мога да направя за вас?

— Да се обадите на един телефон. На сержант Лийч в щаба на Сто и десета. Съобщете й къде съм. Може би ще ви предаде нещо за мен. Тогава просто елете да ми го кажете.

— А не искаш ли да ти разходя кучето или да ти прибера дрехите от химическо чистене? — заряза официалния тон капитанът.

— Нямам дрехи на химическо чистене, нямам и куче. Но ако имаш желание, можеш да звъннеш и на майор Съливан във Военния съд. Тя е мой адвокат. Кажи й, че искам да я видя тук най-късно до края на работния ден. Предай й, че се нуждая от адвокатски съвети и че това е изключително важно.

— Друго?

— Не. След това ще се обадиш на капитан Едмъндс от управление „Човешки ресурси“. Тя ми е другият адвокат. Кажи й, че искам да я видя веднага след майор Съливан.

— Нещо друго?

— Колко „клиенти“ имаш днес?

— Ти и още един.

— Който е майор Търнър, нали?

— Аха.

— Тя наблизо ли е?

— Това е единственото арестантско крило, с което разполагаме.

— Трябва да научи, че адвокатът ѝ е извън строя, така че да си потърси друг. Иди да я видиш и направи необходимото.

— Не е ли малко странно ти да го казваш?

— Много скоро ще се убедиш, че нямам нищо общо с това, което е сполетяло Муркрофт. А най-добрият начин да изчиши лицето си от хвърлено суворо яйце е да не се оставиш да те замерят с него.

— Все още си мисля, че говориш странни неща. Да не си оглавил Съюза за граждански свободи?

— Дал съм клетва да защищавам конституцията. Ти също. Майор Търнър има право на компетентна юридическа защита през цялото време. Така е поне на теория. Не бива да остава без адвокат, трябва да обжалва задържането си. Затова ѝ какви да поиска нов. Колкото по-бързо, толкова по-добре. Например още днес следобед. Ти трябва да ѝ внушиш да го направи.

— Друго?

— Засега е достатъчно — отвърна Ричър. — Благодаря ти, капитане.

— Моля — кимна високият мъж, а след това се обърна, наведе глава и излезе в коридора. Вратата се затръшна, ключът изщрака, резето влезе в насрещника си.

Ричър остана там, където беше. На стола.

Петнайсет минути по-късно вратата отново оживя. Резе, ключалка, панти. Този път началникът на ареста остана в коридора. Явно за да си спести навеждането.

— Съобщение от сержант Лийч от щаба — обяви той. — Двамата в Афганистан са открити мъртви. Застреляни в главите на някаква козя пътека в Хиндукуш с деветмилиметрови куршуми. Вероятно преди три дни, съдейки по състоянието им.

Ричър замръзна на мястото си.

— Благодаря, капитане — промълви след известно забавяне той.

Надявай се на най-доброто, но очаквай най-лошото.

И най-лошото се беше случило.

16

Ричър остана на стола и започна да хвърля жребий с въображаема монета. Първи път: ези или тура? Шансовете очевидно бяха петдесет на петдесет. Защото монетата съществуваше само в съзнанието му. Но при истинската, хвърляна на живо, това съотношение беше по-скоро 51:49 — в полза на страната, която е отгоре при подхвърлянето. Необяснимо защо, но опитите доказваха именно това. Вероятно имаше нещо общо с различните оси на въртене, премътането, аеродинамиката и обичайното разминаване между теория и практика.

Монетата на Ричър обаче беше въображаема. И тъй, второ хвърляне: ези или тура? Пак петдесет на петдесет. Също както при третото и четвъртото. Всяко подхвърляне беше отделно събитие с еднакви шансове, статистически независими от предходните хвърляния. Винаги петдесет на петдесет. Което обаче не означаваше, че шансовете да се падне ези четири пъти поред също са петдесет на петдесет. Съвсем не. Шансовете това да се случи бяха шест на деветдесет и четири, тоест далеч по-малки от петдесет на петдесет. Елементарна математика.

Но Ричър се нуждаеше от четири пъти поред ези при следните въпроси: Ще има ли Сюзан Търнър нов адвокат още днес следобед? Отговор: или да, или не. Петдесет на петдесет, както при хвърлянето на монета. После: Дали този нов адвокат ще бъде бял мъж? Отговор: или да, или не. Отново петдесет на петдесет. После: Дали майор Съливан, а след нея и капитан Едмъндс ще се появят в тази сграда едновременно с новия адвокат на Сюзан Търнър? Ако изобщо се сдобиеше с такъв. Отговор: или да, или не. Петдесет на петдесет. И накрая: Дали споменатите трима адвокати ще влязат в базата през един и същ портал? Отговор: или да, или не. Пак петдесет на петдесет.

Четири отговора „да или не“, всеки от тях независим от останалите. Всеки от тях с абсолютен шанс петдесет на петдесет. Но

шансът за четири правилни отговора беше едва шест на деветдесет и четири.

Надявай се на най-доброто. И Ричър се надяваше. Според него в това имаше известен резон. Статистиката беше хладна и безразлична. За разлика от реалния свят, който навинаги беше такъв. Армията бе несъвършена институция. Дори нейните тилови подразделения като Военния съд бяха несъвършени — например в назначенията си на полов принцип. Висшите постове бяха запазени за мъжете. От което следваше, че защитата на майор от Военната полиция, обвинен в корупция, би трябвало да се възложи именно на един от тях. Тоест шансовете на Сюзан Търнър да получи такъв защитник не бяха точно петдесет на петдесет, а по-скоро седемдесет на трийсет. Муркрофт все пак беше мъж, нали? Бял мъж. Чернокожите военнослужещи бяха добре представени в армията, но дельт им не надвишаваше дела на чернокожите спрямо останалото население. Тоест — една осма. Значи шансовете да получи чернокож адвокат бяха приблизително трийсет на осемдесет и седем.

Освен това Ричър можеше да задържи поне едната от своите адвокатки в сградата толкова дълго, колкото пожелаеше. Достатъчно беше да поддържа разговор с тях. По несъществени теми, следващи една след друга. Можеше да се прави на разтревожен. Можеше да ги държи достатъчно дълго, за да ги отегчи до смърт и да ги накара да забравят професионалното си поведение и добрите си маниери. Следователно шансовете някоя от неговите адвокатки и новият защитник на Търнър да са едновременно в ареста също бяха по-добри от петдесет на петдесет — може би отново седемдесет на трийсет, а дори и по-високи.

Редовните посетители на Дайър знаеха, че северният портал се намира по-близо до ареста и вероятно използваха именно него. Което означаваше, че шансовете на този портал също бяха по-големи от петдесет на петдесет. Ако новият адвокат на Търнър бе редовен посетител. Което беше много вероятно. Надутите академични звезди по-рядко се появяваха на подобни места. Да речем, че в случая шансовете бяха четирийсет и пет на петдесет и пет. Малка разлика, която не можеше да бъде решаваща.

Най-общо казано, шансовете за успешната реализация на плана му бяха над шест процента.

Но не много повече.

При условие, че Търнър изобщо се сдобиеше с нов адвокат.
Надявай се на най-доброто.

Ричър чакаше. Отпуснат, търпелив, инертен. Часовникът в главата му отброяваше времето. Три часа следобед. После три и половина. Четири. Столът беше удобен, а килията топла и почти шумоизолирана. Малко звуци отвън стигаха до тук. И всичките приглушени. Но не защото мястото беше уединено като повечето затвори. По-скоро обратното — беше цивилизирано място за цивилизовани хора.

Нещо, което би трявало да помогне, надяваше се той.

Някъде около четири и половина резето най-сетне изщрака, ключът се завъртя и вратата се отвори.

— Майор Съливан е тук — обяви капитанът върлина.

Време за шоу.

17

Високият мъж се отдръпна и го пропусна пред себе си. Коридорът завиваше наляво, после надясно. Ричър се опита да си състави карта на мястото от малкото, което беше видял. Първо беше квадратното фоайе със заключените врати и дежурния сержант, със задния вход зад гърба му. После идваше ред на стаите за разпит от двете страни на къс и тесен коридор. Малките помещения за новозадържаните и придружаващите ги полицаи трябваше да са вдясно, а срещу тях вероятно се намираха по-просторните стаи, които беше забелязал на път за килията си. Те бяха две и най-вероятно го водеха към тях. Бяха предназначени за разговори между арестантите и техните адвокати. Вратите им бяха тесни, с прозорчета от армирано стъкло в горната част.

Мина покрай първата от тях и скришом погледна през прозорчето. Съливан беше там, седнала отляво на масата. Отново с безупречно изгладена униформа и ръце върху затвореното куфарче. Ричър продължи по коридора. Спра пред втората врата и съвсем открито погледна през прозорчето.

Стаята беше празна.

Никакъв клиент. Никакъв адвокат — нито мъж, нито жена.

Нито ези, нито тура.

Все още не.

— Почакай, майоре — подвикна след него капитанът върлина. — Ти си за предната стая.

Ричър се обърна и тръгна обратно. Вратата не беше заключена. Дългият просто натисна дръжката и я отвори. А Ричър се вслуша в звуците, които последваха. Солидно метално изщракване на бравата, слабо стържене на пантите, леко жвакане на силиконовото уплътнение на рамката. Не шумни, но добре различими звуци. Влезе вътре. Съливан вдигна глава.

— Звъннете, когато приключите, госпожо адвокат — каза капитанът.

Ричър се настани срещу Съливан, а капитанът затвори и се отдалечи. Вратата не беше заключена, защото от вътрешната страна нямаше дръжка. Просто една гладка плоскост, на която липсваше нещо. Като лице без нос. Отстрани имаше звънец.

Звъннете, когато приключите. Самата стая беше гола, но приятна. Без прозорци, но по-чиста и просторна от стаята на ченгетата. С по-ярка крушка на тавана.

Ръцете на Съливан останаха върху затвореното куфарче.

— Аз няма да ви представлявам по случая с Муркрофт — обявих тя. — Всъщност изобщо не искам да сте ми клиент.

Ричър не отговори, зает да проверява какво може да чуе откъм коридора. Не беше много, но може би щеше да се окаже достатъчно.

— Майоре? — повиши тон Съливан.

— Аз съм това, което са ви възложили, така че свиквайте — рече Ричър.

— Полковник Муркрофт е мой приятел.

— Някогашен преподавател?

— Един от тях.

— В такъв случай знаете какво представляват тези хора. Не могат да се откъснат психически от аудиториите. Правеше ми се на Сократ и ми опъваше кайшката, за да се забавлява. Спореше с мен заради самия спор. Те така са свикнали. Но след като си тръгнахте, ми обеща да внесе молбата веднага след като приключи със закуската си. През цялото време е имал намерение да го направи, но директните отговори не са по вкуса му.

— Не ви вярвам. Тази сутрин не е внасяна никаква молба.

— За последен път го видях, когато напускаше столовата. Около две минути след вас.

— Значи и това отричате, така ли?

— Помислете малко, госпожо адвокат. Моята цел беше да измъкна майор Търнър от килията. С какво би могло да ми помогне едно нападение срещу Муркрофт? То щеше да ме забави поне един ден, а може би два-три.

— Защо сте толкова загрижен за майор Търнър?

— Харесах гласа й по телефона.

— Може би сте се ядосали на Муркрофт.

— Изглеждах ли ви ядосан?

— Малко.

— Грешите, госпожо адвокат. Изобщо не съм изглеждал ядосан, защото не бях. Седях си търпеливо. Той не е първият преподавател, с когото съм се срещал. Все пак и аз съм ходил на училище.

— Аз се почувствах неудобно.

— Какво казахте на Подолски?

— Само това. Че е възникнал спор и съм се почувствала неудобно.

— Казахте ли му, че съм ядосан?

— Вие се конфронтирахте с него. Спорехте.

— А какво трябваше да направя? Да застана мирно и да му козирам? Той все пак не е председател на Върховния съд.

— Уликите срещу вас изглеждат доста сериозни. Особено смяната на дрехите. Това си е истинска класика.

Ричър не каза нищо, защото отново се ослушваше. В коридора се разнесоха стъпки. Двама души, и двамата мъже. Тихи гласове, кратки и спокойни изречения. Сбит и ясен обмен на рутинна информация. Стъпките затихнаха по коридора. Никакви звуци на отваряща се врата. Нито изщракване, нито стържене на пантите, нито жвакащ силикон.

— Майоре? — отново се обади Съливан.

— Имате ли портмоне в куфарчето си? — попита Ричър.

— Какво?

— Чухте ме.

— Защо трябва да имам?

— Защото не носите дамска чанта. И защото, с ваше позволение, униформата ви е доста прилепнала, а джобовете ѝ изобщо не са издuti.

Ръцете на Съливан останаха върху куфарчето.

— Да, имам портмоне вътре — призна тя.

— Колко пари има в него?

— Не знам точно. Може би трийсетина долара.

— А колко изтеглихте от банкомата последния път?

— Двеста.

— А в куфарчето ви има и джиесем, нали?

— Да.

— Значи уликите срещу вас са точно толкова сериозни, колкото и срещу мен. Ясно е, че сте звъннали на своя съучастник и сте му

предложили сто и седемдесет долара да срита задника на някогашния ви преподавател. Може би защото оценките ви при него не са били отлични и сте му имали зъб въпреки изтеклите години.

— Това е смешно!

— И аз мисля така.

Съливан замълча.

— Какви бяха оценките ви? — попита Ричър.

— Не бяха отлични.

Ричър отново се ослуша, но в коридора цареше тишина.

— Подолски ще изиска пълно претърсване на сметището и ще открие дрехите ви. Няма да бъде трудно, защото последните количества боклук винаги са най-отгоре. Как мислите, дали ще издържат на евентуалния ДНК анализ?

— Лесно, защото не съм аз — отвърна Ричър.

В коридора отново се чуха стъпки. Тихи и леки, на двама души, които, изглежда, вървяха един след друг. Спряха. Прозвуча някакво обяснение. Тривиално, на нисък глас, кратко. Може би: *Тази, полковник, другата е заета*. Последваха звуците от отварянето на вратата: рязко изщракване на бравата, леко стържене на пантите, тихо жвакане на силиконовото уплътнение.

Появата на адвокат, със сигурност този на Търнър. Защото тя беше единственият друг обитател на ареста. А адвокатката на самия Ричър все още беше в сградата. Дотук добре.

Ези и ези.

Два пъти едно след друго.

— Разкажете ми за този афидавит на Родригес — каза Ричър.

— Афидавит означава писмени показания под клетва.

— Знам — каза Ричър. — Както споменах пред стария ви приятел Муркрофт, това не е неврохирургия. Въпросът е дали подобен документ може да обвинява и от гроба. В практически смисъл. В реалния свят.

За пръв път от началото на разговора Съливан вдигна ръцете си от куфарчето и ги разпери. Беше двусмислен жест — академичен, така да се каже. *Може би да, може би не*.

— Американското правораздаване рядко разчита на неподкрепени с доказателства клетвени показания, особено когато техният автор няма как да бъде подложен на кръстосан разпит — каза

Съливан. — Но такъв документ може да бъде взет предвид, ако е в интерес на правосъдието. Или по-цинично казано, в интерес на имиджа му пред обществото. Във вашия случай обвинението със сигурност ще оспорва твърдението, че клетвените показания са напълно неподкрепени с доказателства. Прокуратурата разполага с дневния график на Сто и десета част, според който вие сте посетили Родригес, а също така и с медицинските заключения за състоянието му малко след визитата ви. Те ще поддържат тезата, че трите събития са неразрывно свързани помежду си.

— А вие ще се опитате ли да ги оборите?

— Разбира се — кимна Съливан. — Но нашите аргументи изглеждат слаби. Това, което те ще кажат, ще звучи абсолютно резонно. Случило се е това, после това и накрая това. Ще се наложи да извадим второто *това* и да го заменим с нещо, което ще прозвучи много невероятно. Например, че вие сте си тръгнали, а на ваше място се е появил друг човек — по същото време и на същото място, — който е пребил Родригес.

Ричър не отговори, защото отново сеслушаше.

— Въпросът е дали такава защита, която не е убедителна, няма да раздразни съда дотолкова, че да получите по-тежка присъда, отколкото при извънсъдебно споразумение. Това е сериозен риск. Съветът ми е да играем на сигурно и да приемем сделката. По-добре две, отколкото пет или десет години.

Ричър не отговори, защото продължаваше да сеслушва. Отначало неолови нищо. После по коридора отекнаха нови стъпки. Двама души, вървящи един след друг, без да разговарят.

— Майоре? — каза Съливан.

После дойде ред на звуците от вратата. Същото ясно метално изщракване на бравата, същото леко стържене на пантите, същият жвакащ звук на силиконовото уплътнение. Кратка пауза, после същите звуци, но в обратен ред. Вратата се беше затворила. Нещата приключиха със стъпки, загълхващи към далечния край на коридора. Стъпки на един човек.

Всичко това не можеше да означава друго, освен че в момента Търнър е в съседната стая в компанията на адвоката си, а коридорът е празен.

Време за шоу.

— Имам сериозен проблем с килията си, госпожо адвокат — каза Ричър. — Искам да я видите.

18

— Какъв проблем с килията? — попита Съливан.

Прозвуча малко уморено, но не и нетърпеливо. Което означаваше, че оплакването му няма да бъде отхвърлено директно. Адвокатите по наказателни дела се занимаваха с всякакви глупости, тъй като обвиняемите винаги търсеха за какво да се захванат. За да могат да обжалват. Ричър познаваше правилата на играта и беше наясно, че всяко реално или въображаемо незачитане на арестантските права, всяка несправедливост трябва да бъдат проверени и преценени.

— Не искам да ви внушавам нищо, за да не повлияя на честната ви преценка — рече той. — По тази причина ви моля да видите всичко с очите си.

— Сега ли?

— А защо не?

— Добре — кимна с леко притеснение тя.

След това стана, пристъпи към вратата и натисна звънеца.

Куфарчето й остана на масата.

Ричър се изправи зад нея.

Изтече една минута.

После още една.

Стъклото на вратата потъмня. Ключалката изщрака.

— Приключихте ли, госпожо адвокат? — попита капитанът.

— Не — отвърна Съливан. — Той има проблем с килията си.

Дългият премести очи върху Ричър. На лицето му се изписа лека изненада, примесена с отегчение. Сякаш искаше да каже: *И ти ли прибягваш до тъпите стари номера?*

Но на глас каза:

— Добре. Да вървим да видим.

Той също познаваше правилата на играта.

Ричър тръгна пръв, следван от Съливан. Върлинестият капитан остана най-отзад. Закрачиха в индийска нишка по коридора. Не след дълго спряха пред килията, която не беше заключена, след като

арестантът не беше в нея. Ричър отвори вратата и се отмести да им направи път. Дългият се усмихна, пое вратата от него и направи жест, който означаваше „след теб“. Беше тъп, но не безмозъчен.

Ричър влезе пръв, следван от Съливан и върлината.

— Пукнатината е ей там — махна с ръка Ричър.

— Каква пукнатина? — попита Съливан.

— В пода до стената. Под прозорчето.

Съливан пристъпи натам. Високият капитан остана до леглото.

— Не виждам пукнатина — обяви адвокатката.

— В нея има нещо, което мърда.

Съливан замръзна на мястото си. Дългият се наведе напред. Такава е човешката природа. Ричър се отдръпна назад. Леко и почти незабележимо. Но все пак едрите им тела се наклониха в насрещни посоки. Ричър се бълсна в ръката му, малко под рамото. Като плувец, който се отгласква от стената на басейна. Онзи рухна на леглото. Отвисоко, сякаш беше стъпил на кокили. Съливан рязко се обърна. Ричър бързо се измъкна от килията, затръшна вратата след себе си и сложи резето.

Хукна по обратния път, внимавайки да не се препъне с лишените си от връзки ботуши. Подмина стаята с куфарчето на Съливан, спря пред съседната и погледна през прозорчето, придържайки се на достатъчно разстояние от него.

И за пръв път видя Сюзан Търнър.

Първото му впечатление беше категорично: жената си заслужаваше чакането.

Абсолютно го заслужаваше.

Беше седнала отляво на масата, облечена в бойна униформа, от която бяха свалени всички отличителни белези. Носеше бежови войнишки ботуши без връзки. Беше малко по-висока от средния ръст. Слаба, с опъната назад тъмна коса, загоряла кожа и кестеняви очи. Лицето ѝ излъчваше умора, но и дух, и интелигентност, и лека ирония, примесена с дяволитост.

Блестяща, беше категоричното мнение на Ричър.

Абсолютно достойна за неговото внимание.

Адвокатът ѝ седеше отляво на масата. Полковник в парадна униформа. С прошарена коса и леки бръчки. На средна възраст и със среден ръст.

Мъж.

Бял мъж.

Ези.

За трети пореден път.

Ричър продължи напред към заключената врата, водеща към фоайето. От тази страна нямаше брава, а само звънец — също като в стаите за среци. Той изрита ботушите от краката си и натисна копчето. Няколко пъти, като при спешен случай. Пет секунди по-късно вратата се отвори. Зад нея стоеше дежурният офицер от фоайето с ръка върху бравата. Ключовете бяха окачени на колана му с помощта на малка метална халка. Като някакво миниатюрно устройство за катерене на колана на алпинист.

— Капитанът получи припадък! — извика на пресекулки Ричър.

— Може би инфаркт. Целият се тресе. Върви да му помогнеш, войнико! Веднага!

Демонстрация на командно поведение, високо ценено в армията. Колебанието на човека продължи по-малко от секунда и той пристъпи в коридора. Вратата започна да се затваря след него, но Ричър бутна левия си ботуш в процепа и се обърна с намерението да го последва. Затича безшумно с боси крака, задмина униформения и рязко отвори вратата на първата килия, която се изпречи пред очите му. Незаключена, защото беше празна.

— Тук, вътре! — извика той.

Войникът го измести с рамо и връхлетя в килията. Ричър грабна връзката ключове и я изтръгна от колана му заедно с халката. После силно го бълсна в гърба. Човекът се просна по очи на пода на килията, а той затръшна вратата и сложи резето.

Напълни дробовете си с въздух, после бавно го изпусна.

Сега предстоеше трудната част.

19

Ричър зашляпа с боси крака обратно към стаята за свидане, в която беше куфарчето на Съливан. Отвори вратата докрай, грабна куфарчето от масата и изскочи обратно в коридора, преди вратата да се беше затворила. Коленичи на пода и щракна закопчалките. Зарови пръсти под различните юридически документи и започна да опипва дъното. Откри ключ за кола и го пусна в джоба на панталона си. После откри и портмонето с военната лична карта. Малкото име на Съливан беше Хелън. Прибра картата в джобчето на ризата си, а парите пъхна в другия джоб на панталона си. Намери някаква химикалка, откъсна крайчето на някакво фотокопие и написа: *Драга Хелън, дължа ти 30 долара.* Остави листчето в отделението за пари, затвори портмонето, а след това и куфарчето.

Време за шоу.

Прекоси четирите метра до съседната врата и надникна през тясното прозорче. Сюзан Търнър говореше. Спокойно и търпеливо, подпомагайки аргументите си с жестове. Адвокатът я слушаше. Привел глава на една страна, той старателно си водеше записи в жълтия бележник пред себе си. Куфарчето му лежеше отворено малко встрани, доста по-празно от това на Съливан. Но в замяна на това джобовете му бяха порядъчно издуди. Униформата му беше широка и зле ушила. На дясното капаче пишеше *Templ.*

Ричър се върна при междинната врата, смени ботуша си с ключа за колата на Съливан и вратата остана открехната. Обу се и отново се насочи към стаята с Търнър.

Спря пред вратата, напълни гърдите си с въздух и бавно го изпусна.

После натисна дръжката и влезе. Пъхна куфарчето на Съливан в процепа на вратата и се обърна към масата. Търнър и адвокатът го гледаха. Лицето на възрастния мъж не издаваше нищо, но в очите на Търнър проблесна нещо особено. Сякаш го беше разпознала.

— Трябва да видя документите ви, господин полковник — каза с равен глас той.

— Кой сте вие?

— Разузнавателна агенция към Министерството на от branata, сър. Рутинна проверка.

Демонстрация на командно поведение, високо ценено в армията. Човекът се забави за миг, после бръкна във вътрешния си джоб за служебната карта. Ричър направи крачка напред, пое картата и закова поглед в нея. *Джон Джеймс Темпъл*. Веждите му леко се повдигнаха, сякаш беше изненадан. Прочете името още веднъж, а след това прибра картата в джоба на ризата си редом с тази на Съливан.

— Съжалявам, полковник, но се налага да отнема две минути от времето ви.

Върна се в коридора и задържа вратата. *След вас*. Мъжът се поколеба за момент, после започна да се надига.

— Вие изчакайте тук, госпожице — обърна се към масата Ричър.

— Веднага се връщаме.

Адвокатът бавно мина покрай него, влечейки крака.

— Надясно, сър — упъти го Ричър и също повлече крака след него.

Принудително — заради липсата на връзките. Те бяха слабото му място. Юристите не са сред най-наблюдателните хора, но в замяна на това имат мозък и умеят да разсъждават логично. Но на този етап планът му трябваше да се изпълнява бавно. Без прибързване, без паника. Като на забавен каданс. Този човек трябваше да получи достатъчно време за размисъл.

И го получи.

Мъжът спря на шест-седем метра от първата празна килия, обърна се и сведе поглед надолу. Право към ботушите на Ричър. В следващия миг Ричър го завъртя обратно и му приложи хватката за арест на висши офицери, която всеки военен полицай овладява още в началото на кариерата си. За нея не се споменаваше в служебния наръчник и по тази причина се научаваше единствено благодарение на вътрешното чувство и чуждия пример. Сграбчи десния му лакът, изви го силно назад и надолу, а след това бълсна тялото му в противоположна посока. Както обикновено се случваше, полковникът насочи усилията си да прекрати движението надолу, напълно забравил

инерцията, която го тласкаше напред. Приведеното му тяло политна странично, като огромен рак. Дишаше разпокъсано, но не толкова от болка, колкото от чувство за накърнено достойнство. Което беше добре. Ричър не искаше да го наранява. В крайна сметка този човек не беше виновен за нищо.

Насочи тялото му към отворената врата на празната килия, която, ако се съдеше по малкото лични вещи, принадлежеше на Търнър. Бутна го вътре, затръшна вратата и сложи резето.

Остана в коридора само за миг, колкото да си поеме дъх и бавно да го изпусне.

Дотук добре.

Обърна се и повлече крака към стаята за свидждания. Сюзан Търнър го посрещна права по средата на разстоянието между масата и вратата.

— Аз съм Джак Ричър — протегна ѝ ръка той.

— Знам — отвърна тя. — Видях снимката в досието ти. Освен това разпознах гласа ти.

И той разпозна нейния. Топъл, леко дрезгав и позадъхан, излъчващ особена интимност. Такъв, какъвто го помнеше от телефонните им разговори. Дори по-приятен, защото тя стоеше пред него.

— Много се радвам да те видя — каза той.

Търнър стисна ръката му. Докосването ѝ беше топло. Нито твърдо, нито меко.

— Аз също се радвам да те видя — каза тя. — Но какво всъщност правиш?

— Знаеш какво — отвърна той. — И защо. Поне се надявам, че е така. Защото, ако не знаеш, не заслужаваш да го правя.

— Не исках да те забърквам.

— Затова ли беше онзи отказ от посещение?

— Досещах се, че вероятно ще се появиш. Не бях сигурна, но го допусках като възможност. Единственото ми желание беше да направиш кръгом и да се махнеш веднага. Заради собствената си безопасност.

— Е, не се получи.

— Какви са шансовете да се измъкнем от тук?

— Засега късметът е на наша страна — отвърна Ричър.

Той извади от горното си джобче служебната карта на Съливан и я приближи до лицето на Търнър. Един и същ пол, подобен цвят на косата, но това май бяха единствените прилики. Подаде ѝ картата.

— Коя е тя?

— Адвокатката ми. Една от тях. Тази сутрин се запознах с нея.

— Къде е в момента?

— В една килия. Вероятно бълска по вратата. Трябва да побързаме.

— А ти ще използваш служебната карта на моя адвокат, така ли?

— Тук е — потупа джобчето си Ричър.

— Но вие изобщо не си приличате.

— По тази причина ще шофираш ти.

— Стъмни ли се вече?

— Почти.

— Тогава да вървим — каза Търнър.

Излязоха в коридора и се насочиха към междинната врата. Тя все още беше открайната на около сантиметър, благодарение на ключа на Съливан. Ричър я отвори докрай, а Търнър се наведе за ключа. Озоваха се в малкото фойе. Вратата изсъска след тях. Външната врата беше залостена с помощта на малък и лъскав механизъм, очевидно надежден и скъп. Ричър извади халката на дежурния офицер и започна да пробва ключовете един по един. Бяха общо осем. Първият не стана. Вторият също. Нито третият и четвъртият.

Но петият свърши работа. Ключалката меко изщрака. Ричър натисна бравата и дръпна вратата. Студеният въздух ги бълсна в лицата. Свечеряваше се.

— Каква кола търсим? — попита Търнър.

— Тъмнозелен седан.

— Това няма как да не ни помогне във военна база — каза шаговито тя.

Гласът ѝ беше топъл, дрезгав, задъхан, интимен.

Излязоха заедно. Ричър заключи вратата. Това със сигурност щеше да им спечели минута-две. Малкият паркинг се намираше на трийсетина метра вляво, отвъд широка ивица черен и пуст асфалт. На него имаше общо седемнайсет коли, повечето от тях служебни. Само два седана, но нито един от тях зелен. От паркинга се излизаше по тесен, изпълнен със завои път, който чезнеше в далечината.

— Най-точното ти предположение? — попита Търнър.

— Когато се съмняваш, тръгни наляво — отвърна Ричър. — Това е основният ми принцип на работа.

Завиха наляво и се озоваха на още един паркинг. Малък. Само няколко диагонални бели черти върху неравния асфалт. На него имаше шест коли, всичките паркирани с предницата към стената. И всичките тъмнозелени седани.

— Това вече е друга работа — промърмори Търнър.

Изправи се на една линия с подредените автомобили и натисна дистанционното.

Нищо.

Опита още веднъж. Отново без резултат.

— Може би батерията е изтощена — рече.

— Имаш предвид акумулаторът на колата?

— Не, имам предвид батерията на дистанционното.

— Тогава как е стигнала до тук Съливан?

— Превъртяла е ключа в ключалката. Както се правеше едно време. Ще трябва да ги пробваме една по една.

— Не бива. Ще ни вземат за автокрадци.

— Ние сме автокрадци.

— Може би нито една от тези коли не е нашата — рече Ричър. — Сутринта беше тъмно и не успях да видя номера.

— Не можем да се мотаем дълго из тази база.

— Може би трябваше да тръгнем надясно.

Върнаха се обратно. Крачеха бързо и целенасочено, доколкото им позволяваха ботушите без връзки. Минаха покрай вратата на ареста и веднага вдясно. Ходенето им доставяше удоволствие. Свобода, чист въздух. Ричър отдавна беше разбраł, че първите трийсет метра са най-хубави — най-вече когато излизаш от затвора. Освен това му харесваше, че Търнър е до него. Тя сигурно беше изнервена, но се владееше много добре. Изглеждаше абсолютно самоуверена. Бяха просто двама души, които се разхождат. Спазваха общовалидното правило на всички измамници по света: *Дръж се така, сякаш трябва да си там.*

От източната страна на сградата имаше още един малък паркинг. С шест диагонално очертани паркоместа, симетрични на онези от

западната страна. Но тук имаше само три коли. Едната от тях беше седан, тъмнозелен на цвят. Търнър натисна бутона на дистанционното.

Не се случи нищо.

Тя пристъпи към колата и пробва да вкара ключа в ключалката.

Не стана.

— Откъде влизат адвокатите за среща със своите клиенти? — попита Търнър. — От главния вход, нали? Отпред има ли паркинг?

— Трябва да има — кимна Ричър. — Но лично аз предпочитам да няма, защото там ще бъдем съвсем на открито.

— Не можем просто да се мотаем наоколо. Много бързо ще се превърнем в мишени.

Продължиха към предната част на сградата и спряха малко преди ъгъла, на относително тъмно място. Ричър усещаше широко празно пространство пред себе си. Може би осветено и най-вероятно оживено.

— На три — подхвърли Търнър. — Едно, две, три!

Завиха иззад ъгъла. *Дръж се така, сякаш трябва да си там.*

Крачеха бързо. Като хора, които имат спешна работа. По протежение на сградата се виждаше тясна противопожарна полоса, свършваща при издаден напред тротоар. Отвъд тротоара имаше дълъг едноредов паркинг с едно-единствено празно място. Вляво от него беше паркиран тъмнозелен седан.

— Това е колата — промърмори Ричър. — Струва ми се позната.

Търнър се насочи право към нея и натисна копчето на дистанционното. Мигачите премигнаха, бутоните на вратите изскочиха, лампичката в купето се включи. На стотина метра вляво от тях се появи кола с включени фарове, която бавно се приближаваше. Ричър и Търнър се разделиха и се насочиха съответно към дясната и лявата врата на седана. Отвориха ги почти едновременно и се вмъкнаха вътре. Без мотаене, без колебание. Колата с включените фарове бавно се приближаваше. Затръшнаха вратите, отново почти едновременно. Двама претоварени служители, разполагащи с броени минути между важни срещи. Търнър завъртя ключа и моторът заработи.

Другата кола навлезе в паркинга и зави в тяхната посока. Фаровете ѝ осветиха купето.

— Тръгвай! — заповяда Ричър. — Тръгвай веднага!

Но Търнър не тръгна. Беше включила на задна и леко подаде газ, но колата остана на мястото си, опряла предната броня в ограничителното колче на паркомястото.

— По дяволите! — изруга тя и посегна към лоста на ръчната спирачка, но вече беше късно.

Приближаващата се кола беше точно зад тях и ги блокираше. После водачът ѝ нави волана и пропълзя към свободното място непосредствено до тях.

Оказа се, че въпросният водач е капитан Трейси Едмъндс. Адвокатката на Ричър по случая Кандис Дейтън. Втората му среща, насрочена за следобеда.

Той светкавично се смъкна надолу в седалката и скри глава в дланите си. Като човек със силно главоболие.

— Какво? — обърна се да го погледне Търнър.

— Това е другата ми адвокатка. Капитан Едмъндс. За всеки случай си уредих среща и с нея.

— Защо?

— Исках да съм сигурен, че при появата на твоя адвокат ще бъда извън килията.

— Гледай да не те види.

— Това е най-малкият ни проблем. Нали се досещаш, че минута след като влезе вътре, нещата ще се размиришат?

— Би трябвало да прецениш, че един адвокат ще ти бъде достатъчен.

— Ти щеше ли да го направиш?

— Вероятно не.

До тях Едмъндс беше заета с няколко последователни маневри, за да нагласи колата в очертанията на мястото за паркиране. Успя и почти едновременно с това загаси фаровете. В същото време Търнър пусна своите, изкара седана право назад и завъртя кормилото докрай. Едмъндс слезе от колата си. Ричър отново скри лицето си в шепи. Търнър превключи на предна, изправи кормилото и бавно потегли. Едмъндс търпеливо я бе изчакала.

Търнър вдигна ръка да ѝ благодари и стъпи на газта.

— Южният портал — обади се Ричър. — Предполагам, че всички неприятни за нас хора ще се появят от север.

— Съгласна съм — кимна Търнър и пое с умерена скорост на юг.

Прекосиха целия комплекс, плъзгайки се покрай малки и големи сгради. На места намаляваха скоростта, на други завиваха или изчакваха на знака „стоп“. Така изтече известно време, докато и последните постройки на базата не останаха зад гърба им. Навлязоха в пътя, който водеше към изхода. Там ги чакаше бариерата на контролно-пропускателния пункт.

Първата от трите, подредени една зад друга.

20

Първата се оказа лесна. *Дръж се така, сякаш трябва да си там.* Търнър взе новопридобитата лична карта на Ричър, залепи я под лек наклон към своята, намали скоростта до пълзене и натисна бутона за сваляне на стъклото. Едновременно със спирането щракна и копчето, което отваряше багажника. Цялото представление беше изпълнено с лекота и увереност, като от човек, който всеки ден повтаря една и съща процедура.

Войникът реагира точно според очакванията. Задържа поглед на разтворените като ветрило документи за по-малко от секунда, същото време отдели и на отворения багажник, след което затръшна капака му.

Търнър докосна газта и колата потегли.

Тя въздъхна от облекчение.

— Едмъндс би трябало вече да е вътре — подхвърли Ричър.

— Да имаш някакви нови идеи?

— Стъпваш на газта при първите признания на проблеми. Право срещу бариерата. Изкъртването на някаква си желязна пръчка с ивици по нея едва ли ще ни създаде кой знае какви неприятности.

— Може да бълъснем някой войник.

— Бъди спокойна, ще отскочи встрани. И войниците имат чувство за самосъхранение като всички останали.

— Ще смачкаме кола, която принадлежи на армията.

— Снощи вече смачках една. С главите на някакви досадници.

— Изглежда, си падаш по повредите на армейско имущество с чужди глави — отбеляза Търнър. С топъл, леко дрезгав глас, който звучеше задъхано и някак интимно. — Като онова бюро в кабинета ми...

Ричър кимна. Беше ѝ разказал историята по телефона. От Южна Дакота. Старо разследване, приключило с повече неудовлетворение, отколкото с резултати. Един кратък разказ, умишлено удължен. Просто за да я задържи на телефона. И да чува гласа ѝ.

— Какви бяха двамата, които си „посъветвал“ снощи? — попита тя.

— Сложно е — въздъхна той. — По-късно ще ти разкажа.

— Дано да имаш тази възможност — отвърна тя.

Приближиха второто КПП. Там установиха, че трошенето на бариери отпада от плана за бягство. Минаваше пет следобед — военният вариант на час пик. Пред бариерата се беше образувала малка опашка от коли, които напускаха базата. От другата страна на загражденията се виждаше горе-долу същата опашка от коли, които чакаха да влязат. На полосата преди изхода вече имаше две коли, а на тази пред входа — три. Дежурните по КПП бяха двама. Единият подскачаше наляво, после надясно, пропускайки по една кола и в двете посоки. Системно, като робот.

Другият беше в будката.

Притиснал слушалката до ухото си, той напрегнато слушаше.

Търнър докосна спирачката. Колата им беше трета поред на стесняващата се полоса. Будката беше малко по-напред и вляво. Отдясно имаше „драконови зъби“ — бетонни единометрови пирамиди, всяка от тях несъмнено натъпкана с дебела арматура и вкопана дълбоко в асфалта.

Вторият от охраната все още беше на телефона.

Поредната кола спря пред бариерата на насрещната полоса. Първият се наведе да провери документите на хората в нея и да надникне в багажника. После натисна един бутон и бариерата в тяхната полоса се вдигна пред поредния автомобил, напускащ КПП-то.

— Това малко задръстване може да се окаже наш голям приятел — подхвърли Ричър. — Изглежда, че проверката е формална.

— Всичко зависи от разговора по онзи телефон — отвърна Търнър.

Ричър си представи как Трейси Едмъндс влиза през главния вход на ареста и открива, че дежурния капитан го няма в приемната. Някой дребен служител ще отбележи появата ѝ с кимване и това ще е всичко. Въпросът е колко търпение ще прояви Едмъндс. Званието също щеше да изиграе своята роля — и Едмъндс беше капитан като дългия началник на ареста. Равни по чин. Нямаше как да не му отпусне малко аванс. А това означаваше, че няма да скочи веднага на коня и да повиши тон, както би го направил някой майор или полковник. А

наличният дребен служител със сигурност нямаше да бърза да се намеси.

Вторият войник продължаваше да говори по телефона в будката. Първият продължаваше своя танц между двете бариери. Втора кола се насочи към вътрешността на базата. Втора кола потегли към изхода. Търнър премести тяхната още няколко метра напред. Вече бяха първи на опашката, но това не означаваше нищо. Отзад ги притискаха следващите две коли, а отпред беше металната бариера. Тя изпусна въздуха от гърдите си, направи ветрило с личните карти, щракна копчето на багажника и свали страничното стъкло.

Вторият войник затвори телефона, отмести го встрани и погледна право към изходящата полоса. Огледа чакащата опашка от коли. Отпред назад и отзад напред. Започвайки от Търнър и свършвайки пак с нея. После излезе от будката и се наведе над спуснатото стъкло.

— Извинявайте, че ви забавихме.

Той плъзна поглед по документите. После направи крачка назад, надникна в багажника и го затръшна. Ръката му се протегна към бутона до будката. Бариерата се вдигна. Търнър премина под нея.

И отново въздъхна от облекчение.

— Остава ни само една бариера — рече Ричър. — А хубавите неща винаги вървят по три наведнъж.

— Наистина ли го вярваш?

— Не, разбира се. Шансът да се повторят три положителни или отрицателни резултата поред е точно дванайсет процента.

Гледано отдалече, третото КПП беше абсолютно копие на второто. Същата опашка от същите три коли на изходната полоса, подобна и на входящата. Отново двама дежурни, единият от които подскачаше наляво и надясно, а другият седеше вътре в будката и говореше по телефона.

Или по-скоро слушаше.

При това много внимателно.

— Тези телефонни разговори май са важни, а? — подхвърли Търнър — В смисъл, че в момента дежурните на КПП-тата имат доста по-важна работа. Задържат на бариерите цял куп старши офицери, част от които със сигурност са от морската пехота. А тези момчета никак не обичат да ги бавят.

— Докато ние обичаме, така ли?

— Не, но сме по-търпеливи от морските пехотинци. Може би защото невинаги трябва да сме в бойна готовност да спасяваме света.

— Баща ми служеше в морската пехота.

— Спасявал ли е света?

— Не, чинът му не беше достатъчно висок за подобни мисии.

— Много бих искала да знам кой е от другата страна на телефона — каза Търнър.

Ричър се замисли за времето, когато самият той беше капитан. Колко време би чакал някой колега със същото звание да си свърши работата? Вероятно не много. Едмъндс обаче можеше да е по-добра. И по-търпелива. А можеше и да не се чувства на място в ареста, въпреки че беше адвокат. Би трябвало да е виждала много арести. Освен ако не беше чиновничка зад бюро. Адвокат, който работи по документи. Всичко беше възможно. Бяха я назначили в УЧР, все пак. Това би трябвало да означава нещо. Но каква част от работата на УЧР се върши по килиите?

— Базата е много голяма — рече на глас той. — Не е задължително обажданията да са от ареста.

— Какво друго може да е толкова важно?

— Може би разчистват пътя на някой генерал. Или просто са си поръчали пица. А може би просто обещават на гаджетата си, че скоро ще се приберат у дома.

— Да се надяваме, че е така — отново въздъхна Търнър. — Поне едно от тези неща, но още по-добре и трите.

Насрещната бариера се вдигна да пропусне поредната кола. Войникът отвън се протегна през изходящата полоса. Провери документите, погледна в багажника и вдигна бариерата. Търнър се премести с едно място напред. Седящият в будката продължаваше да притиска слушалката.

И продължаваше да слуша напрегнато.

— На тях дори не им трябва да им звънят по телефона — обади се Търнър. — Аз нямам нито нашивки, нито никакви други отличителни белези. Преди да ме заключат, ми съмъкнаха всичко. В момента изглеждам точно като избягал арестант.

— Или като агент от специалните части с важна мисия. Анонимен, под прикритие. Бъди оптимистка, само не позволявай да ти

видят ботушите.

Още една кола влезе в базата, още една излезе от нея. Търнър застана начело на опашката. Щракна багажника, вдигна личните карти и смъкна страничното стъкло. Войникът в будката продължаваше да говори по телефона. Другият беше зает с колите от другата полоса. Недалече от тях „драконовите зъби“ свършваха, а полосата се превръщаше в нормална улица като хиляди подобни във Вирджиния. Точно на разширението беше спряла патрулна кола с обозначителните знаци на окръг Арлингтън.

— Още ли искаш да потроша бариерата? — подхвърли Търнър.

— Само ако се наложи — отвърна Ричър.

Войникът отвън приключи с проверката и вдигна бариерата. Седящият в будката остави слушалката, излезе и се наведе над служебните карти, които Търнър държеше в ръка. Не беше само бегъл поглед. Очите му се местеха от снимките към лицата им и обратно. Ричър се извърна в профил и погледна право пред себе си. Остана полуизтегнат в седалката, опитвайки се да мине за мъж на средна възраст с нормален ръст. Войникът се изправи и отстъпи назад към багажника. После положи длан върху капака и леко го натисна. Разнесе се тихо щракане.

Войникът се отмести от колата и застана до будката.

После натисна бутона до себе си.

Бариерата се вдигна. Търнър докосна газта и колата мина под нея. Малко по-нататък се плъзна покрай последните бетонни „драконови зъби“ и пое по гладката и спретната провинциална улица — широка и удобна, с дървета от двете страни. Подмина арлингтънската патрулка и леко увеличи скоростта.

Капитан Трейси Едмъндс трябва да е страшно търпелива жена, помисли си Ричър.

21

По всичко личеше, че Сюзан Търнър познава местните пътища. След няколко завоя, както леви, така и десни, тя заобиколи северния край на гробището, зави още един път и продължи покрай източната му страна.

— Мисля, че трябва да стигнем до Юниън Стейшън — каза тя.

— Там ще зарежем колата, за да си помислят, че сме хванали някой влак.

— Устройва ме — сви рамене Ричър.

— А как искаш да стигнем до там?

— Кой е най-спокойният маршрут?

— По това време на деня ли? — погледна го тя. — Предполагам, по нормалните улици, а не по магистралите. Да речем, по Конститюшън Авеню. Ще караме бавно и през цялото време ще бъдем пред очите на всички.

— Точно това ще направим — кимна Ричър. — Защото те ще очакват нещо друго, по-специално.

И тъй, Търнър се насочи към моста, за да прекосят реката. Трафикът беше ужасен. Час пик и в света на цивилните. Определи броня в броня, колите приличаха на подвижен паркинг. Тя почукваше с пръсти по волана и час по час поглеждаше в огледалото за обратно виждане. Търсеше някаква пролука, за да заеме още по-добра позиция за щурмуване на моста.

— Отпусни се — рече Ричър. — В момента час пик със сигурност е наш добър приятел. Шансовете на евентуалните преследвачи са нулеви.

— Не и ако използват хеликоптер.

— Няма. Не и тук. От страх да не катастрофират и да убият някой конгресмен. Това ще се отрази зле на бюджета им.

Най-после се качиха на моста и запълзяха над водата. Не след дълго окръг Арлингтън остана зад тях.

— Като спомена бюджет, се сетих, че нямам пари — обади се Търнър. — Всичките ми пари и лични вещи останаха в един голям прозрачен плик.

— Моите също — кимна Ричър. — Но взех трийсет долара назаем от адвокатката ми.

— Но защо ще ти дава пари назаем?

— Още не знае, че ми е дала, но скоро ще разбере. Оставил ѝ разписка.

— За съжаление, ще ни трябват повече от трийсет. Аз например имам спешна нужда от цивилни дрехи.

— А пък аз — от връзки за обувки. Ще ни трябва банкомат.

— Нямаме карти.

— Съществуват различни банкомати.

Слязоха от моста. Бавно, с чести спирания и тръгвания. Вече бяха в окръг Колумбия. Под юрисдикцията на Вашингтонската полиция. Потвърждение на този факт бяха двете патрулни коли, които Ричър забеляза в далечината. Бяха паркирани муцуна в муцуна малко зад Мемориала на Линкълн. Двигателите им работеха, а от покривите им стърчаха поне дузина антени. Във всяка от тях имаше по едно ченге, настанило се удобно и най-вече на топло. Стандартна мярка за сигурност, помисли си с надежда Ричър. Търнър смени платната, избирайки най-далечното от тях. Ченгетата изобщо не реагираха.

Продължаваха напред в сгъстяващия се мрак. Все така бавно и с чести спирания. Напълно анонимни сред десетки хиляди студени ламарини като тяхната, запълнили улиците в радиус от няколко километра. Поеха на север по Двайсет и трета, по която Ричър беше минал предишния ден. После завиха надясно по Конститюшън Авеню — право, широко и сякаш безкрайно. Истинска река от червени стоп светлини.

— Разкажи ми за онези двамата снощи — обади се Търнър.

— Пристигнах с автобуса и тръгнах директно към Рок Крийк с намерението да те поканя на вечеря — започна Ричър. — Но теб те нямаше по обясними причини. В кабинета ти се беше настанил един гадняр, който взе да дрънка глупости за някакви обвинения срещу мен, повдигнати от гангстер, когото издирвахме преди цели шестнайсет

години. Като видя, че не съм впечатлен, той ми излезе с номера за някакъв закон в Десета част на Кодекса, чрез който ме връщали обратно на служба.

- Какво? Отново си в армията, така ли?
- От снощи — кимна Ричър.
- Забележително!
- Не виждам нищо забележително. Поне засега.
- А кой ме замества?

— Един полковник на име Морган с вид на чиновник. Настани ме в някакъв мотел на северозапад. Пет минути след това пред стаята ми спря кола с двама души. Трийсетинагодишни, волнонаемни. Заеха се да ме плюят, защото съм посрamil частта, а след това предложиха да напусна града още преди да ме изправят пред военен съд. В противен случай щели да ми сритат задника. Наложи се да им бълсна главите в ламарината, с която пристигнаха.

— Но кои са били, по дяволите? Не успя ли да им научиш имената? Не искам подобни типове в моята част!

— Със сигурност не бяха от Сто и десета. В колата беше топло. Това означава, че бяха пътували доста по-дълго от разстоянието между Рок Крийк и мотела. Освен това бойните им умения бяха стандартни. Няма как да са били от твоите хора. Знам го, защото си направих труда да проверя неофициално личния състав. Обиколих стаите и тези момчета не бяха там.

- Кои са били тогава?
- Две малки парченца от голям и сложен пъзел.
- Каква е картинката на кутията му?
- Не знам. Но днес ги видях отново. От разстояние. Появиха се в мотела с подкрепление. С други двама като тях. Предполагам, че проверяваха дали съм си тръгнал, готови да ускорят решението ми, в случай че още се колебая.

— Но защо са настоявали да се махнеш, след като не са от Сто и десета?

— Точно там е работата — отвърна Ричър. — Дори не бяха ме виждали. По принцип хората ме гонят на малко по-късен етап.

Минаха покрай Виетнамската стена. Там видях още една патрулка с работещ двигател и гора от антени на покрива.

— Би трябвало паниката вече да е пълна, не мислиш ли? — подхвърли Ричър.

— Освен ако твоята адвокатка Едмъндс не е заспала в чакалнята — каза Търнър.

Подминаха полицейската кола. Достатъчно близо, за да зърнат ченгето в нея — висок чернокож мъж, слаб като вейка. Спокойно би могъл да е брат на началника на ареста в Дайър. Което би било крайно неприятно стечение на обстоятелствата.

— Какво е било това нападение отпреди шестнайсет години? — попита Търнър.

— Един гангстер от Ел Ей продаваше на черно оръжия, откраднати по време на „Пустинна буря“. Дебело гадно копеле с прякор Кучето. Помня, че разговарях с него. Всъщност няма как да го забравя. Имаше габарити на фамилна къща. Доколкото разбрах, вече е покойник. Но оставил клетвена декларация с моето име на всеки ред. Никога не съм го удрял, дори с ръкавица. Просто нямаше как, защото ръката ми щеше да потъне до лакътя в лой, преди да стигне до нещо твърдо.

— Каква е историята?

— Предполагам, че се е появил недоволен клиент в подбрана компания с бейзболни бухалки. А след известно време дебелакът решил да получи никаква компенсация. Нали знаеш как става в нашето справедливо общество? Нещо срещу нищо. И тъй, умникът се свързал с адвокат — от онези, които следват линейките. Той сигурно му е казал, че няма смисъл да търсят момчетата с бухалките, а когато дебелият му е споменал за посещението от страна на армията, му е предложил да изтупат торбата на Чичо Сам, която винаги е пълна. Така стигат до фалшивата клетвена декларация. Подобна на стотици хиляди като нея, натрупани през годините. Архивите ни със сигурност са задръстени от тях. Нашите юристи просто им се смеят известно време, а след това ги складират някъде и ги забравят завинаги. С изключение на тази, за която някой се е сетил в подходящото време.

— Защото?

— Това е друга част от пъзела. Морган каза, че досието ми е било маркирано. Алармата се е задействала не когато си го извадила, а когато си го върнала обратно. Но това е лъжа. Нашите бюрократи не са чак толкова отвежни. Според мен изобщо не е било маркирано.

Работата е била свършена набързо, в последния момент. Някой здравата се е паникьосал.

— Заради теб?

— Не, заради теб, поне първоначално — поклати глава Ричър. — Заради нещо, свързано с Афганистан.

После мълкна, защото купето се изпълни със синкавочервени отблъсъци. Зад тях си пробиваше път полицейска кола с включена сирена, която напрегнато виеше. Отвратителен двоен сигнал, обхващащ цялата електронна гама. Ричър се обърна. Патрулката беше през двайсетина коли от тях. Трафикът се разделяше в двете посоки, за да й направи път. Бавно и трудно, тъй като празни пространства просто липсваха.

— Спокойно, това е кола на градската полиция — каза Търнър, след като погледна в огледалото. — Армията ще ни издирва по свой начин. Никога не прибягваме до тези палячовци. До ФБР — да, но не и до тези.

— Те ме издирват заради Муркрофт, адвоката ти — поясни Ричър. — Едно ченге на име Подолски е убедено, че аз съм го пребил.

— Откъде накъде?

— Аз съм последният, който е разговарял с него. След това изхвърлих старите си дрехи и бях сам за известно време.

— Защо ги изхвърли?

— Защото новите ми излизат по-евтино от прането.

— За какво си говорихте с Муркрофт?

— Поисках от него да те изкара от ареста.

Ченгето отзад напредваше доста бързо. Вече ги деляха само десетина коли.

— Свалий якето! — заповяда Ричър.

— Обикновено се нуждая от коктейл и хубав филм, преди да започна да се събличам — отбеляза с равен глас тя.

— Не искам да види униформата ти — каза Ричър. — Ако търси мен, значи търси и теб.

— Няма как да види номера на колата. Много сме нагъсто.

Колите отпред се отдръпнаха встрани. Търнър ги последва, придържайки волана с лявата си ръка. Дясната беше заета да разкопчава якето. Миг по-късно се приведе напред и измъкна левия си ръкав, а след това и десния. Ръцете й бяха свободни. Ричър измъкна

дрехата иззад гърба ѝ и я пусна между седалките. Тя остана само по тениска. Масленозелена, с къс ръкав. Вероятно размер XS, помисли си Ричър. Плътно прилепнала към тялото ѝ, но малко къса. Почти не се срещаше с колана на панталона ѝ. Кожата в пролуката беше гладка, стегната и загоряла.

Отново се обръна назад. Ченгето беше през две коли след тях и вдигаше същия ужасен шум, придружен от влудяващата синьо-червена светлина.

— Щеше ли да вечеряш с мен, ако те бях заварил в кабинета вчера? — попита той. — Или тази вечер, ако Муркрофт те беше освободил?

— Точно сега ли искаш да ти отговоря? — отвърна Търнър, заковала очи в огледалото за обратно виждане.

Намираха се на метри от Седемнайсета улица. Отпред и вдясно сияеше осветеният паметник на Джордж Уошингтън.

Полицейската кола се изравни с тях.

И остана там.

22

Остана там, защото колата пред нея не се премести колкото трябва, а в съседната лента беше спрял огромен пикап с издути калници над двойните задни гуми. Ченгето — бял мъж с дебел врат — нямаше как да мине. За момент погледна Търнър и равнодушно отмести очи към арматурното си табло. Явно някъде от там се управляващо сирената, която в същия момент престана да вие и започна да издава някакви квакащи звуци — маниакално продължителни и невероятно силни.

Но между седалките имаше и нещо друго, което беше поинтересно от квакането на сирената. Главата му остана наведена, а погледът му беше втренчен. Екран на лаптоп, помисли си Ричър. Или друг уред за електронна комуникация. Беше виждал много такива в колите на редовите полицаи. Някои от тях само дисплеи, прикрепени към гъвкави поставки и задръстени с текуща информация, бюлетини и предупреждения.

— Имаме проблем — промърмори той.

— Какъв? — попита Търнър.

— Според мен той също отива на Юниън Стейшън. Или на автогарата. За да ни търси. А в момента получава снимки и друга информация от армията. Това никак не е трудно, нали? Мисля, че са пред очите му и именно по тази причина се прави, че не ни обръща внимание.

Търнър извърна глава наляво. Ченгето продължаваше да гледа надолу. Дясната му ръка леко се движеше. Вероятно търсеше микрофона. Потокът пред тях се раздвижи. Колата пред патрулката се отмести, а пикапът с издутите калници се придвижи двайсет-трийсет сантиметра напред. Ченгето вече можеше да мине.

Но не го направи. Защото продължаваше да гледа надолу.

Сирената отново превключи на продължителен вой. Ченгето започна да говори. Нямаше начин да се разбере какво казва. После мълкна. Бяха му задали въпрос. Нещо от сорта *сигурен ли си?*, както е

по протокол. Защото мъжът зад волана се наведе и погледна през дясното странично стъкло. Отначало към Търнър, а след това и към Ричър.

Устните му се размърдаха.

Една кратка сричка. Която почти със сигурност беше „да“.

После откачи предпазния си колан, а дясната му ръка се пълзна надолу, към бедрото.

— Напускаме кораба — обяви Ричър.

Той рязко отвори вратата и едва не се изтърколи на тротоара. Търнър моментално се прехвърли през конзолата със скоростния лост на неговата седалка. Максимално далече от ченгето. Колата се пълзна напред и опря в бронята на тази пред нея. Леко и нежно, като целувка. Търнър изскочи навън. Изглеждаше странно по тениска и ботуши без връзки. Ричър ѝ подаде ръка и я повлече през широкия тротоар към алеята с паметниците и музеите. Наоколо имаше дървета с голи клони, почти невидими в сгъстяващия се мрак. Сирената продължаваше да вие зад тях. Описаха широк кръг и се насочиха към Огледалното езеро. Търнър започна да зъзне в тениската си. Ричър свали якето си и ѝ го подаде.

— Облечи го — рече той. — После се разделяме. Така ще е по-безопасно. Среща при Виетнамската стена след петнайсет минути. Ако не дойда, изчезвай.

— И ти изчезвай, ако аз не дойда — отвърна тя и се втурна напред. Ричър пое в обратната посока.

Ричър биеше на очи заради високия си ръст, така че се огледа за пейка. Направи усилия да крачи бавно и спокойно с ръце в джобовете. Защото бягащият човек привлича вниманието сто пъти повече от ходещия. Закон, завещан от еволюцията. Хищник и плячка. Движение и неподвижност. Нито веднъж не се обрна да погледне назад. Гледаше право пред себе си и вървеше към това, което виждаше. Тъмнината се спускаше бързо, но огромната алея все още беше оживена. Не като през лятото, но все пак имаше достатъчно зимни туристи, особено около Стената. Част от тях бяха там, за да прочетат имената на близките си, други — за да отдадат почит на загиналите, а трети просто да зяпат, привлечени от навалицата. Търнър не се виждаше

никъде. Сирената беше мъкнала, заменена от нетърпеливи клаксони. Вероятно ченгето вече беше навън, а патрулката му и служебната кола на Съливан пречеха на движението.

Пейката бавно изплува от мрака на двайсетина метра по-нататък. Беше свободна, разположена успоредно на неподвижните води на езерото. Ричър бавно се насочи натам, изравни се с нея и спря. После седна, сякаш подчинявайки се на внезапен импулс. Опра лакти на коленете си и наведе глава. Като човек с много грижи на главата, които се нуждаеха от обмисляне. Нямаше да издържи по- внимателно наблюдение, но на пръв поглед не предизвикваше заключението висок мъж, а още по-малко пък беглец. Единственият видим недостатък беше липсата на връхна дреха. Времето не предполагаше разходки по риза.

Клаксоните продължаваха да пищят на трийсетина метра зад гърба му.

Той чакаше с наведена глава. Тих и неподвижен.

После зърна с крайчеца на окото си полицая с дебелия врат — сновеше с фенерче в ръка вместо оръжие. Непрекъснато сменяше посоките и изглеждаше нервен. Очите му шареха из тълпата. Сигурно вече го бяха скастрили, че е бил на крачка от бегълците, но ги е изпуснал. В далечината се чу вой на две нови сирени. Едната от юг, вероятно далече надолу по Си Стрийт, другата от север — може би от Петнайсета или Четиринайсета улица — в близост до Белия дом или Аквариума.

Ричър чакаше.

Дебеловратият полицай крачеше към Стената, но на половината път спря и тръгна обратно, описвайки широк кръг. Ричър усети как погледът му се пълзга над него и го подминава. Просто един седнал мъж, заковал очи във водата, който представляваше далеч по-малък интерес в сравнение с хората наоколо. Например с трийсет-четирийсет души, която бързаха към паметника — или туристическа група, или случайна тълпа, или сбор от двете. Подвижна плячка. Законите на еволюцията. Ченгето тръгна след тях. Всеки очаква движение, помисли си Ричър. Неподвижността е далеч по-малко вероятна. И по-трудна.

Сирените се приближаваха, но не много бързо. Изглежда, никакъв гравитационен център ги привличаше на изток. Градските

ченгета познаваха територията си. На изток бяха паметниците и музеите, които привличаха тълпите. А недалече се намираха Капитолият и многобройните маршрути за изтегляне, по асфалт или релси.

Ричър продължаваше да чака, без да помръдва. Не откъсваше поглед от водата. След това хронометърът в главата му отмери точно десет минути. Той се изправи на крака и предприе всички възможни действия, които истинският беглец не би предприел по никакъв начин. Прозя се, придърпа нагоре панталона си, сключи пръсти на тила и се протегна. След още една прозявка бавно тръгна на запад, сякаш разполагаше с всичкото време на света. Езерото остана от лявата му страна. Описа широк кръг през оголените дървета и четири минути покъсно вече беше при Стената. Изправи се в края на опашката и започна да се оглежда за Сюзан Търнър. Просто още един човек, отдаваш почит на загиналите.

Но Търнър не се виждаше никъде.

23

Ричър тръгна покрай стената с имената на загиналите във Виетнамската война. От 1959-а до 1975 г. и обратно — от 1975-а до 1959 г. Височината на стената се променяше в зависимост от броя на жертвите. Над петдесет и осем хиляди имена, покрай които премина два пъти, но Сюзан Търнър я нямаше никаква. *Ако не дойда, изчезвай.* — *И ти изчезвай, ако аз не дойда.* Уговорените петнайсет минути изтекоха, но Ричър не бързаше да си тръгне. Направи още една обиколка — тръгна от двайсетсантиметровите панели с имената на първите жертви, мина покрай високите над три метра панели с имената на загиналите през най-ожесточения период — 1968–1969, — а след това и покрай другата ниска част на Стената, където бяха имената на последните убити в края на войната. Оглеждаше внимателно всеки, срещу когото се изправяше очи в очи или пък го виждаше като отражение върху полирания черен гранит. Но не откри Търнър. Стената свърши. След нея се редуваха обичайните сергии на продавачите на сувенири, част от които бяха ветерани, а останалите просто се правеха на такива. Стоката, която предлагаха, също беше обичайната за подобни места — стари пагони и значки, гравирани запалки „Зипо“ и още хиляди други боклуци без никаква стойност освен сантиментална. Туристите обаче се спираха пред сергиите, купуваха си по нещо, после си тръгваха. И както винаги имаше живописни бунтари, които бяха почти постоянно присъствие.

Ричър се усмихна, забелязал сред тях едно слабичко момиче с разрошена тъмна коса, облечено в яке, в което можеше да се побере два пъти. Отдолу се виждаха камуфлажни панталони, изпод които стърчаха езиците на ботуши без връзки. С навити ръкави и пъхнати дълбоко в джобовете ръце. Гледаше надолу, сгущило глава между раменете си. Пристъпваше от крак на крак и леко се олюяваше. Сякаш беше надрусано.

Сюзан Търнър играеше своята роля перфектно — криеше се на възможно най-откритото място.

Ричър спря на крачка от нея и каза:

— Наистина си добра.
— Налагаше се — отвърна тя. — Едно ченге мина на сантиметри от мен. Беше същото, което видяхме в колата.

— Къде е сега?
— Тръгна на изток. Подмина ме, а както виждам, и теб.
— Не съм го забелязал.
— Мина от отсрещния край на езерото. А ти изобщо не вдигна глава.

— Наблюдавала си ме?
— Да. Ти също си добър.
— Защо си ме наблюдавала?
— За да ти помогна, ако се наложи. Образуват подвижен кордон.
— След като кордонът се движи на изток, ние трябва да вървим на запад — рече Ричър.
— Пеша?
— Не, с такси. В този град никой не обръща внимание на такситата. Сякаш са невидими.

Край всички туристически атракции в района чакаха по две-три таксита. Стената не правеше изключение. Отвъд последните магазинчета за сувенири се виждаха няколко очукани и отдавна немити таксита. Ричър и Търнър се качиха в първото.

— Гробището „Арлингтън“ — каза на шофьора Ричър. — При главния вход.

Той погледна лепенката с цените на таблото. Три долара първоначална такса и доллар и трийсет на километър. Плюс бакшиш. Пътуването щеше да им струва седем долара. Което означаваше, че ще останат с двайсет и три. Положението не беше никак розово, но имаше и по-страшни неща на този свят — например да ти бръкнат с остра пръчка в окото.

Настаниха се на изтърбушената задна седалка и таксито потегли. С ужасно скърцане и друсане, сякаш колелата му бяха квадратни. Но това не му попречи да покрие разстоянието без сериозни инциденти. Минаха зад Мемориала на Линкълн, прекосиха моста и влязоха в окръг Арлингтън. Не след дълго спряха на автобусната спирка пред

главния вход на гробището — точно на мястото, откъдето Ричър беше тръгнал двайсет и четири часа по-рано.

И беше описан един доста странен кръг.

На спирката пред портала чакаха неколцина пътници. Всичките бяха мургави и дребни латиноамериканци. Хора на физическия труд — уморени, търпеливи и примирени. Ричър и Търнър се присъединиха към тях. Търнър се вписваше отлично, но не и Ричър. Просто защото стърчеше с една глава над тях и беше два пъти по-едър. И далеч по-светъл. Приличаше на маяк, кацнал на тъмен скалист бряг. Това правеше чакането опасно, а минутите по-дълги. Но автобусът се появи, преди да беше минала дори една полицейска кола. Ричър купи билети и седна до Търнър, която беше заела едно място до прозореца. След което се смъкна ниско на седалката и наведе глава. Автобусът с усилие потегли. По същия път, по който Ричър беше минал предишния ден. Не след дълго подминаха спирката на трилентовия път, на която беше слязъл, а след това започнаха дългото изкачване към щаба на 110-а част.

— Ще се обърнат за помощ към ФБР, защото предполагат, че ще се насочим към други щати — обади се Търнър. — Единственият въпрос е кой ще се обади пръв. Лично аз залагам на градската полиция. Армията най-вероятно ще изчака до сутринта.

— Ще се справим — кимна Ричър. — ФБР няма да прави блокади. Не и тук, на Източното крайбрежие. А има вероятност и да не си помръднат задниците. Просто ще вкарят в компютрите си данните от личните ни документи и банковите ни карти и ще чакат. Това обаче е без значение, защото ние нямаме такива.

— Може би ще наредят на полицейските управления да наблюдават автогарите.

— Ще внимаваме.

— Имам нужда от дрехи — напомни му Търнър. — Поне панталон и яке.

— Разполагаме с деветнайсет долара. Или едното, или другото.

— В такъв случай панталон. Готова съм да разменя якето ти срещу ризата.

— Ризата ми ще ти стои като палатка.

— Доста жени носят мъжки ризи. Широки, разкопчани, много широки.

— Ще ти бъде студено.

— Родена съм в Монтана. Никога не ми е студено.

Автобусът запъшка нагоре по хълма и мина покрай щаба на 110-а част. Старата каменна сграда. Отвореният портал. Войникът в будката. Дневната смяна. Колата на Морган все още беше на паркинга. Боядисаната врата беше затворена. Всички прозорци светеха. Извъртяла се с лице към стъклото, Търнър гледаше базата така, сякаш искаше да я запечата в паметта си. После се облегна назад и каза:

— Надявам се някога да се върна там.

— Ще се върнеш — кимна Ричър.

— Работих много, за да стигна дотук. Страхотно е да командваш такава част. Но ти вече го знаеш...

— Всички ни мразят — отбеляза той.

— Защото си вършим работата.

Автобусът изкачи хълма и зави по следващото трилентово шосе, което водеше към мотела на Ричър. Започна да ръми. Съвсем слабо, но шофьорът включи чистачките.

— Обясни ми още веднъж защо всичко това е моя грешка — обади се Търнър. — Моя и на Афганистан.

Пътят стана равен и автобусът увеличи скоростта. Право към мотела на Ричър. Паркингът беше пуст. Колата със смачканите врати я нямаше.

— Това е единственото логично обяснение — започна той. — Пуснала си лисица в нечий курник и той иска да те накаже. А в случая това е много лесно, защото само ти си знаела какво се случва. Нито дежурният офицер, нито сержант Лийч. Единствено ти. Ето защо ти правят постановка с Кайманите и те арестуват, така че да нямаш никаква комуникация с външния свят. А когато разбират, че адвокат Муркрофт възnamерява да поиска освобождаването ти, го смазват от бой. И проблемът е решен, още на място. Ти си изолирана и не можеш да говориш с никого. Всичко изглежда наред. После обаче откриват, че си разговаряла часове наред с някакъв тип от Южна Дакота. Според слуховете, с бившия командир на твоята част. Дежурният капитан го знае със сигурност — при първото си обаждане му се представих. Може би са го знаели и още много хора, защото, когато се появиах

вчера, повечето от тях ме познаваха по име. Някой е решил, че ти и аз имаме общи теми. Най-вероятно, свързани с Афганистан. Ти искаш да оправиш бъркотията и може би търсиш съвет от мен.

— Но аз изобщо не съм ти споменавала за Афганистан! — незабавно реагира Търнър.

— Така е, но те не са го знаели. В разпечатките се отбелязва само продължителността на разговора, но не и съдържанието му. А записи не са правени. По този начин аз се превръщам в теоретическа заплаха. Тоест — знам това, което знаят и те. Проблемът не изглежда сериозен, защото шансовете да се появя клонят към нулата. Явно са ме проверили и са разбрали как живея. Но за всеки случай вземат мерки и изравят историята с Голямото куче.

— Не виждам как тя може да им помогне.

— Идеята е била да ме превърнат в беглец — поклати глава Ричър. — Да изчезна и никога повече да не се приближавам до армията. Това е цялата работа. Дори ми изпратиха онези двамата в мотела, за да ми го напомнят. Историята с Голямото куче изведнъж става удобна. Човекът е мъртъв, но е оставил клетвена декларация. Срещу нея няма какво да се направи. Бягството е единственият ми разумен ход. Сержант Лийч е търсила начин да ме предупреди още при появата ми, за да си плюя на петите.

— А ти защо не го направи?

— Защото исках да те поканя на вечеря.

— Не, сериозно те питам.

— Това не е в моя стил. Разбрах го още преди да навърша пет години. Човек или бяга, или се бие. Това е. Или си едното, или си другото. А аз съм боец. На всичкото отгоре имаха и нещо в резерв.

— Какво?

— Още нещо, което би трябвало да ме накара да побегна, но и то не ме накара.

— Какво по-точно?

Саманта Дейтън.

Сам.

Четиринаисетгодишна.

И с това ще се заема.

— По-късно ще ти обясня — каза Ричър. — Историята е доста комплицирана.

Автобусът продължи нататък. На ниска скорост, с напрегнат вой на двигателя. Минаха покрай познатия търговски център с дрогерията, ателието за рамки, оръжейния магазин, зъболекарския кабинет и гръцкия ресторант. После навлязоха в територия, която Ричър не познаваше. Напред, все по-надалече.

— Не трябва да изпадаш в паника — подхвърли Ричър. — Проблемът ти не е толкова сложен, не е мозъчна операция. Зад цялата тая гадост стои заекът, който гоните в Афганистан. От него трябва да започнем. Да открием приятелите му, да разберем кой какво е направил — защо, как и кога, а после удряме с чука.

— С това също има проблем.

— Разбира се — кимна Ричър. — Никак няма да е лесно. А в нашето положение — още по-трудно. Все едно че са ни вързали едната ръка на гърба. Но въпреки това ще направим каквото можем.

— За съжаление, имам предвид друг проблем.

— Какъв?

— Някой си мисли, че знам нещо, което всъщност не знам. Това е проблемът.

— Какво не знаеш?

— Не знам кой е заекът — отвърна Търнър. — Не знам къде е, не знам какво прави и защо го прави. Фактически не знам нищичко за това, което се случва в Афганистан.

— Но си изпратила двама души там.

— Това беше много по-рано. И по коренно различни причини. В Кандахар, на абсолютно рутинна мисия. Но по пътя срецинали един информатор пущун. Той им съобщил, че на север е забелязан американски офицер, който отивал на среща с някакъв племенен вожд. Не знал кой е той, нито целта му. Но у нас остана неприятното чувство, че нещо не е наред. Отклонението беше странно. Войниците се изтегляха на юг, към Баграм и Кабул, откъдето би трябвало да си вдигнем чуковете веднъж и завинаги. Но не на север. Не се предвиждаше катерене в планините за контакти с племенни вождове. Затова изпратих моите хора да проверят този слух. И това беше всичко.

— Кога?

— Ден преди да ме арестуват. Което означава, че ако докладът им е адресиран до мен, няма да науча дори името на въпросния американец. Не и преди да се върна на служба.

Ричър замълча.

— Какво? — изгледа го Търнър.

— Положението е още по-тежко — каза той.

— Как така?

— Те никога няма да изпратят доклад. Мъртви са.

24

Ричър й разказа за пропуснатите радиовръзки, за притеснението в щаба и за полулегалната му заповед за въздушно издирване на момчетата. А след това и за двата трупа, открити на някаква козя пътека.

Търнър дълго мълча.

— Бяха добри бойци — прошепна най-сетне тя. — Нати Уикс и Дънкан Едуардс. Нати беше старо куче, на което можеше да се разчита, а Едуардс — многообещаващ младеж. Не трябваше да ги изпращам там. Хиндукуш е прекалено опасно място за двама мъже, които са сами със сами.

— Не е било работа на местните племена — каза Ричър. — Стреляно е от упор с деветмилиметрови патрони американски боен стандарт. Най-вероятно с берета М9. Местните племена биха им прерязали гърлата или биха ги надупчили с калашници.

— Значи са се натъкнали на лошия американец.

— Без дори да подозират — добави Ричър. — Изстрел от упор с пистолет показва, че нашите хора са го допуснали до себе си, разговаряли са отблизо. Нещо, което не биха направили и при най-малкото подозрение.

— Чиста работа — въздъхна Търнър. — Оставят ме на тъмно и от двете страни — и от тук, и от там. Нямам за какво да се заловя, по дяволите! Победиха ме, Ричър. Не виждам как бих могла да се измъкна.

Ричър не каза нищо.

Решиха да слязат в Беривил, Вирджиния — предпоследната спирка по автобусната линия. Това намаляваше вероятността шофьорът да запомни нетипичната двойка пътници, които са пътували от единния до другия край на линията. Особено ако се стигнеше до

съобщения по радиото и телевизията, полицейски разпити или разлепени по пощенските кутии снимки на издирваните престъпници.

Дъждът беше спрял, но въздухът си оставаше влажен и студен. Центърът на Беривил изглеждаше достатъчно привлекателен, но те поеха пеша в обратна посока, пресякоха жп линията, подминаха някаква пицария и се насочиха към смесения магазин, който бяха зърнали през прозореца на автобуса. Персоналът се готвеше да затваря, а това не беше добре, защото продавачите имаха навика да запомнят първите и последните клиенти. Но ако Търнър останеше с панталона от бойната си униформа, щеше да е още по-зле, затова влязоха вътре и тя бързо си намери брезентов работен панталон — почти същия като на Ричър. Макар и най-малкият размер на щанда, той пак ѝ беше прекалено дълъг и доста широк в талията. Тя обаче реши, че този недостатък може да се превърне в предимство — армейските ѝ ботуши щяха да бъдат добре скрити под дългите крачоли.

Взеха и три комплекта връзки за обувки. Един за нея, втори за Ричър и трети, който щеше да ѝ служи за колан. Направиха покупката по най-незабележимия начин — без да бързат, но и без излишно протакане, нито любезно, нито нелюбезно, с възможно най-малко думи. Тя искаше да се преоблече, но двамата решиха, че някой от продавачите със сигурност ще запомни жена с камуфлажен панталон в края на работното време, която си тръгва с току-що купения.

Магазинът разполагаше с голям паркинг, абсолютно тъмен и пуст по това време. Търнър се преобу без никакви проблеми и изхвърли униформения си панталон в контейнера зад сградата. След това размени якето на Ричър за ризата му и седна на бордюра, за да наниже връзките на ботушите си. Той се настани до нея и направи същото.

Бяха готови за тръгване. В джоба на Ричър бяха останали точно четири долара.

В някои страни по света това беше дневната надница, но в Беривил, Вирджиния, четири долара бяха нищо. С тях не можеха да си купят нито билети за напускане на щата, нито да наемат стая в мотел, нито да си поръчат нещо в околните заведения.

— Преди време спомена, че има различни банкомати — подхвърли Търнър.

— Има — кимна Ричър. — Но не тук, а поне на осемдесет километра напред или назад.

— Гладна съм.

— Аз също.

— Не виждам смисъл да стискаме някакви си четири долара.

— Съгласен съм — кимна Ричър. — Давай да харчим като луди.

Търнър обратно към железопътната линия. Движеха се по-бързо и уверено с новите си връзки. Целта им беше пицарията, която бяха зърнали на идване. Не беше елитно заведение, но още по-добре. Поръчаха си по едно парче пица — той пеперони, а тя формаджо. Плюс кутийка газирана вода, която щяха да си разделят. В резултат останаха с осемдесет цента. Седнаха на един парапет пред железопътната линия и започнаха да се хранят.

— Губил ли си хора, докато беше командир на частта? — попита Търнър.

— Четирима — кимна Ричър. — Сред които една жена.

— Зле ли се почувства?

— Е, не подскачах от радост. Но това е част от играта. Всички знаем с какво се залавяме.

— Ще ми се и аз да загина.

— Била ли си някога на Каймановите острови?

— Не.

— А имала ли си сметки в чужди банки?

— Шегуваш ли се? — изгледа го тя. — С майорската си заплата?

Печеля по-малко от някои гимназиални учители.

— Защо си изчакала цял ден, преди да съобщи за чуждия шпионин, свързан с капитана във Форт Худ?

— На разпит ли ме подлагаш? — изгледа го Търнър.

— Мисля — въздъхна Ричър. — Това е всичко.

— Знаеш защо — каза тя. — Исках да го пипна лично, за да съм сигурна, че нещата няма да се оплескат. Дадох си двайсет и четири часа, обаче не успях да го открия и се обърнах към ФБР. Те трябва да бъдат щастливи, че не си отпуснах цяла седмица.

— Аз бих го направил — въздъхна Ричър. — Дори и месец.

Изядоха парчетата пица и изпиха газираната вода. Ричър избърса уста с опакото на дланта си, която пък избърса в панталона си.

— Какво ще правим сега? — попита Търнър.

— Ще тръгнем през града и ще махаме на стоп, за да ни откарат на запад.

— Тази вечер ли?

— По-добре ли е да спим под някой храст?

— Колко на запад?

— Чак до края. Отиваме в Лос Анджелис.

— Защо?

Саманта Дейтън.

Сам.

Четиринайсетгодишна.

— По-късно ще ти кажа — рече на глас той. — Сложно е.

Прекосиха центъра на града по главната улица, която до кръстовището се наричаше Ист Майн, а след него вече беше Уест Майн. Всички витрини бяха тъмни, всички врати — заключени. Беривил несъмнено беше хубаво американско градче, приятно и непретенциозно, но едновременно с това скучно. Не можеше в едно нормално населено място всичко да е тъмно и под ключ толкова рано вечерта.

Продължаваха да крачат напред. Търнър изглеждаше добре с ризата, въпреки че можеше да се нанесе в нея два пъти. Но след като нави ръкавите и направи серия от типично женски движения с раменете и ханша си, ризата изведнъж придоби някаква форма и сега големият размер само подчертаваше крехката ѝ фигура. Косата ѝ все още падаше свободно по раменете. Движеше се енергично и гъвкаво, очите ѝ гледаха все така въпросително, но в тях нямаше нито напрежение, нито страх, а по-скоро нещо като апетит. Ричър не беше сигурен към какво.

Но несъмнено си струва чакането, помисли си той.

Продължиха нататък.

А после внезапно се озоваха пред някакъв мотел в западния край на града.

На паркинга пред него беше колата с хълтналите врати.

25

Мотелът беше чист и спретнат като по-голямата част от града, която успяха да видят. Червени тухли и бяла мазилка, знаме на покрива и орел над вратата на офиса. Отпред имаше автомати за кока-кола и лед, а стаите — може би двайсет на брой, бяха подредени в два реда, разделени от широк вътрешен двор.

Колата с хълтналите врати беше паркирана по диагонал пред офиса, небрежно и някак временно. Сякаш шофьорът се беше отбил за малко, за да получи някаква информация.

— Сигурен ли си? — тихо попита Търнър.

— Абсолютно — кимна Ричър. — Това е тяхната кола.

— Но как е възможно?

— Възможно е, защото човекът, който командва тези хлапаци, е много навътре в нещата, а освен това е умен. Няма друго обяснение. Научил е, че сме се измъкнали с трийсет долара в джоба, казали са му, че едно от градските ченгета ни е засякло на Конститюшън Авеню. После е седнал да помисли. Къде може да отиде човек с трийсет долара в джоба? Отговорите на този въпрос са само четири. Или се покриваш някъде в града и спиш в някой парк, или отиваш на Юниън Стейшън, или на автогарата зад нея и заминаваш за Болтимор, Филаделфия или Ричмънд. Има и друг вариант — тръгваш в обратна посока, на запад, използвайки някой от по-малките автобуси. Нашият мислител реагира логично и насочва вниманието си именно към малките автобуси. Защото билетите за тях са по-евтини и защото Юниън Стейшън и голямата автогара са далеч по-лесни за наблюдение от страна на ченгетата. Същото важи и за гарите и автогарите в крайните точки — тоест в Болтимор, Филаделфия и Ричмънд. А спането в парк означава, че ако не те хванат днес, ще те хванат утре. На всичкото отгоре те си въобразяват, че знаят как живея и че никога не се задържам на Източното крайбрежие. Защото винаги съм предпочитал да се движа на запад.

— Но ти се съгласи да тръгнем към Юниън Стейшън.

— Опитвах се да бъда демократичен и да не ти налагам своите навици.

— Но откъде знаят, че ще слезем именно в Беривил?

— Не знаят. Бас държа, че вече са проверили всички населени места от Лийсбърг насам. Всеки мотел. Хамилтън, Пърселвил, Беривил... Следва Уинчестър. Ако не ни открият тук, ще отидат там.

— А ще ни открият ли тук?

— Искрено се надявам — кимна Ричър.

Офисът на мотела имаше малки прозорчета с предимно декоративно предназначение. Бяха със спуснати пердeta и нямаше как да се разбере кой е вътре. Търнър пристъпи към едно от прозорчетата и опря лице в стъклото. Започна да наднича отдолу, отляво, отдясно. Накрая прошепна:

— Според мен вътре е само рецепционистът. Който най-вероятно е и собственикът. Седи някъде в дъното.

Ричър провери вратите на колата. Бяха заключени, както и багажникът. После опря длан на радиаторната решетка. Металът пареше. Колата се беше появила съвсем наскоро. Той се насочи наляво, към вътрешния двор. Там беше пусто. Никой не се разхождаше покрай стаите, никой не проверяваше вратите или прозорците.

Върна се обратно.

— В такъв случай да поговорим с человека — каза той.

Търнър отвори вратата и го пропусна пред себе си.

Офисът се оказа по-хубав от онези, с които Ричър бе свикнал. Много по-хубав от офиса на мотела край Рок Крийк. Подът беше покрит с качествен винил, на стените имаше хубави тапети и многобройни дипломи и грамоти в рамки. Рецепцията представляваше истинско старинно писалище — от онези, на които Томас Джейферсън беше писал своите писма. Зад писалището имаше кресло от червена кожа. Човекът в него беше около шейсет, висок, посивял и внушителен. Приличаше на президент на голяма корпорация, а не на собственик на малък мотел.

— Търсим едни приятели — обади се Търнър. — Колата им е отпред.

— Имате предвид четиримата джентълмени? — попита възрастният мъж, наблягайки на последната дума с лека, но ясно доловима ирония.

— Да — кимна Търнър.

— Страхувам се, че сте се разминали. Преди десетина минути питаха за вас. Въщност не съм сигурен, но предполагам, че имаха предвид именно вас. Питаха за мъж и жена, които нас скоро са взели стая.

— А вие какво им казахте? — обади се Ричър.

— Казах, че още не сте пристигнали, естествено.

— Добре.

— Ще се регистрирате ли сега? — попита съдържателят. Каза го така, сякаш нямаше да се разплаче в случай на отказ.

— Най-напред трябва да открием приятелите си — отвърна Ричър. — Искаме да обсъдим нещо. Къде отидоха?

— Решиха да проверят дали не сте отскочили да похапнете. Насочих ги към „Беривил Грил“, защото той е единственият ресторант, който работи до по-късно.

— Не броите пицарията, така ли?

— Не я броя за нищо — засмя се собственикът.

— А къде се намира този „Беривил Грил“?

— На две преки зад нас. Лесно ще го намерите.

— Благодаря — кимна Търнър.

Имаше два начина да стигнат до ресторанта. По лявата или по дясната улица. А за да не се разминат с преследвачите си, трябваше да се разделят. Или казано иначе, всеки от тях да се изложи на риска да застане сам срещу четирима. Ричър нямаше нищо против, но не беше сигурен за Търнър. Тя беше два пъти по-дребна от него и нямаше оръжие. Нито пистолет, нито нож.

— По-добре да ги изчакаме тук — каза той. — Нека те да дойдат при нас.

Но те не дойдоха. Двамата останаха пред мотела в продължение на пет дълги минути, но не се случи нищо. Търнър се раздвижи, за да може светлината от лампата да падне върху колата.

— Доста добре си нагънал вратите — отбеляза тя.

— Колко време им трябва да проверят проклетия ресторант? — промърмори Ричър.

— Може би са събрали заведението. Може би наоколо има някой бар, който предлага хамбургери. И дори два. Съдържателят на мотела не ги брои за ресторанти.

— Не чувам никакви барове — поклати глава Ричър.

— Как се чува бар? — вдигна вежди тя.

— Глъчка, потракване на бутилки и чаши, бръмчене на вентилатори. Все характерни звуци.

— Може би са твърде далече, за да ги чуем.

— В такъв случай би трябвало да се върнат за колата.

— Все пак трябва да са някъде, нали?

— Може би в последния момент са решили да вечерят — каза Ричър. — Ние бяхме гладни, нали? Същото важи и за тях.

— Аз още съм гладна — призна Търнър.

— Май ще е по-добре да се разправим с тях вътре в ресторанта. Ограничено пространство, известно съдържане от тяхна страна. Плюс ножове по масите. А после ще им изядем вечерята. Досега би трябвало вече да са поръчали. С удоволствие бих хапнал някоя и друга пържола.

— Сервитьорът ще извика ченгетата.

Ричър огледа дясната улица. Нищо. Огледа и лявата. Напълно пуста. Върна се при Търнър.

— Със сигурност са седнали да вечерят — каза тя. — Какво друго биха могли да правят? Досега да са претърсили целия Беривил. Дори два пъти. Значи са в ресторанта, където могат да останат още цял час. Ние обаче не можем вечно да се мотаем тук. Намираме се върху частна собственост. А Беривил със сигурност има своите правила и закони, както и полицейски участък. Онзи в мотела може да позвъни там всеки момент.

— Добре — кимна Ричър. — Отиваме да проверим.

— Лявата или дясната улица избираш?

— Лявата.

Поеха предпазливо към ъгъла. Но лявата улица беше все така пуста. Приличаше по-скоро на тясна алея. Едната ѝ страна опираше в дървената ограда на мотела, а от другата беше тухлената фасада на някакъв смесен магазин. Сто метра по-нататък тя се пресичаше с друга, по-широва улица, успоредна на Уест Майн. Втората пряка беше

по-къса и по-неугледна, с няколко единични сгради и малки паркинги, а след нея следваха по-високи сгради, които стигаха до следващата успоредна улица. Вдясно имаше една с висок ламаринен комин, от който излиташе гъста пара. „Беривил Грил“ със сигурност. Радващ се на добро вечерно посещение.

— Предната врата или задната? — попита Търнър.

— Предният прозорец — поправи я Ричър. — Разузнаването е всичко.

Завиха надясно и отново станаха предпазливи. Най-близо до тях тъмнееше витрината на затворен магазин, вероятно цветарница. Ресторантът беше непосредствено след нея. Изглеждаше доста просторен. Четири витрини към улицата, разделени на двойки от входната врата. Стигаха до тротоара. Може би ги отваряха през лятото и изнасяха маси навън.

Залепил се за стената, Ричър предпазливо се насочи към най-близката витрина и надникна вътре. Под този ъгъл беше в състояние да обхване около една трета от вътрешността на заведението. Масите бяха малки, наредени пътно една до друга. Ресторантът се оказа от фамилен тип. Нищо особено. Сервитьорките бяха няколко съвсем млади момичета, вероятно ученички. Масите бяха дървени, без покривки. Около половината от тях бяха заети. Двойки, тройки, тук-там цели семейства. Родители с порасналите си деца. Част от тях очевидно се забавляваха, други бяха по-тихи и малко напрегнати.

Но нито една маса не беше заета от четирима мъже. Поне в тази част от салона, която виждаше Ричър. Отдръпна се назад. Търнър се промъкна покрай него и тръгна с бърза крачка по тротоара. Извърнала глава към платното на улицата, тя подмина входа и спря малко след най-отдалечената витрина. Ричър наблюдаваше вратата. Никой не излизаше. Търнър залепи гръб за стената и предпазливо надникна през стъклото. От тази позиция вероятно вижда другата една трета от заведението, помисли си Ричър. Противоположната на тази, която беше огледал той. Само централната част на салона оставаше извън полезрението им.

Тя поклати глава и тръгна в обратна посока, а той към нея. Срещнаха се на входа. Ричър дръпна вратата и я пропусна пред себе си. В централната част имаше много маси, но нито една от тях не беше заета от четирима мъже. Нямаше катедра на салонен управител или

служебна масичка. Към тях забърза млада жена. По-скоро момиче, най-много на седемнайсет. Очевидно тя посрещаше гостите. Беше облечена с черен панталон и черна блуза с къс ръкав, върху чиято преднища беше избродирano логото на „Беривил Грил“. На дясната ѝ ръка личеше яркочервен белег, явно рождено петно.

— Двама за вечеря? — попита тя.

— Търсим едни хора — каза Търнър. — Може би са питали за нас.

Момичето замълча, mestейки очи от Търнър към Ричър и обратно. После очевидно ѝ светна. *Мъж и жена*.

— Бяха ли тук? — добави Ричър. — Четирима мъже, единият от които гигант?

Момичето кимна и несъзнателно разтърка ръката си. Или може би нервно. Ричър погледна надолу.

Белегът ѝ не беше рождено петно.

Заштото променяше формата си. И цвета си.

Беше оток.

— Те ли го направиха? — попита той.

Момичето кимна и каза:

— Онзи, големият.

— С бръсната глава и малки ушички?

— Да. Той ме стисна за ръката.

— Защо?

— Искаше да му кажа къде другаде може да бъдете. Но аз нямаше как да му кажа.

Отокът беше голям. Причинен от огромна лапа.

— Много ме уплаши — добави момичето. — Имаше злобни очи.

— Кога си тръгнаха? — попита Ричър.

— Преди десетина минути.

— Накъде се насочиха?

— Не знам. Така и не можах да им кажа къде да ви търсят.

— Барове, закусвални?

— И той ме попита същото. Но тук няма такива.

Момичето всеки момент щеше да се разплачне.

— Те няма да се върнат — рече успокоително Ричър.

Това беше всичко, което успя да измисли.

Оставиха момичето да разтрива отока си и се насочиха към улицата, която не бяха използвали. И тя беше като другата: тясна, зле осветена и стигаща до оградата на мотела вдясно. Предпазливо завиха зад ъгъла и внимателно огледаха паркинга.

Беше празен.

Колата с хълтналите ламарини беше изчезнала.

26

След триста метра Ричър и Търнър стигнаха края на града и Уест Майн се превърна в старото щатско шосе 7.

— След като тези типове са отгатнали накъде вървим, трябва да приемем, че и армията може да отгатне — подхвърли Търнър. — А дори и ФБР.

Нещо, което превръщаше автостопа в кошмар. Наоколо цареше непрогледен мрак. Една безкрайна зимна нощ в средата на нищото. Един дълъг прав път. Приближаващите се фарове можеха да се видят от километри, но въпросът беше кой стои зад тях. Кой е зад волана? Цивилен или военен? Приятел или враг?

Рискът беше твърде голям.

По тази причина решиха да направят компромис — от онези, при които печелиш нещо и губиш нещо. Горе-долу поравно. Поеха обратно. Търнър остана да чака на банкета на петдесетина метра от последните къщи, а Ричър продължи още малко и опря гръб на една ъглова сграда, която гледаше и към осветена улица. Лампите ѝ хвърляха отблясъци по шосето. Loша идея, защото по този начин щяха да изпуснат всяка пътуваща в западна посока кола, която се включеше от следващите изходи, но в същото време добра, тъй като Ричър щеше да направи макар и бегла преценка на хората, които пътуваха, прекосявайки града — когато и ако се появяха такива. Разбраха се, че той трябваше да бъде безкрайно предпазлив, но ако се увереше, че всичко е наред, щеше да сигнализира на Търнър, която на свой ред да стъпи на платното с вдигнат палец. Което в крайна сметка му изглеждаше по-скоро печеливша, отколкото губеща идея. Защото, случайно или не, тяхната импровизирана стратегия имитираше един много стар стопаджийски номер — на пътя маха хубаво момиче, обзетият от ентузиазъм водач бърза да спре, но след това дотичва големият грозен приятел на момичето и също се качва.

Но трийсет минути по-късно Ричър започна да си мисли, че идеята е по-скоро губеща. При този много слаб трафик той нямаше

време за каквато и да било преценка. Виждаше приближаващите се фарове, заставаше нащрек, колата профучаваше покрай него и докато мозъкът му обработваше най-базисните данни: *седан, домашно производство, модел, година*, колата вече беше подминала Търнър. Много преди той да е взел решение.

По тази причина смени подхода. Щеше да изключи всички седани и всички автомобили с висока проходимост на възраст под пет години и да одобрява всички пикапи и по-старите джипове. Никога не беше чувал армията да провежда издирвателни операции с пикапи, а и по принцип всичките ѝ превозни средства се подменяха далеч преди да навършат пет години. Същото със сигурност важеше и за ФБР. Но съществуващите опасността да попаднат на някое от местните ченгета, което не е на смяна, но е решило да се включи в шоуто със собствения си автомобил. Ако искаха да избегнат и този рисък, щяха да висят на пътя през по-голямата част от нощта — нещо, което рано или късно щеше да приключи като евентуалното преспиване в някой от вашингтонските паркове. Просто щяха да ги арестуват рано сутринта вместо късно през нощта.

Продължаваше да чака. Няколко минути по-късно от изток се появиха фарове. Движеха се с умерена скорост, точно както трябва да се движат в чертите на населено място. Той леко се приведе напред. Колата се плъзна покрай него.

Беше седан.

Той отново опря гръб на стената.

Изтекоха пет минути. После седем, осем. А след това — нови светлини. Пак се приведе напред. Беше пикап. В мига, в който отмина, Ричър изскочи на тротоара и размаха левия си юмрук. Петдесет метра по-нататък Търнър стъпи на платното и вдигна палец. Абсолютен синхрон. Пуснат като по конец пас в мач извън сезона. Фаровете на пикапа осветиха неподвижната фигура на Търнър.

Пикапът не спря.

Мамка му, изруга Ричър.

Следващият подходящ кандидат се оказа стариčък форд бронко, който също не спря. По този начин постъпи и някакъв форд пикап на средна възраст, следван от нов додж рам. После шосето отново опустя. Часовникът в главата на Ричър показваше някъде около десет и половина. Застудя. Беше облечен с две тениски плюс якето с

подплатата чудо. Започваше да се тревожи за Търнър, която имаше само една изтъняла от пране тениска и една обикновена риза. *Родена съм в Монтана*, беше казала тя. *Никога не ми е студено*. Той се надяваше това да е истина.

През следващите пет минути не се появи никаква кола. После от изток изскочи нов чифт фарове — широко и ниско разположени. Вероятно седан, прецени Ричър, но въпреки това се наведе напред.

В следващия миг се залепи за стената. Колата действително беше седан, бърза и пъргава. Форд краун Виктория, черна, със затъмнени стъкла и антени върху капака на багажника. Може би собственост на Военната полиция, на ФБР, на Федералната шерифска служба или на Вирджинската щатска полиция. Щом отмина, той мигом се наведе напред. Колата профучка покрай Търнър и продължи с висока скорост по пътя си.

Ричър пак зачака. Една минута, после още една. Нищо освен непрогледен мрак.

След това на изток изплуваха поредните светлини. Доста отдалече, може би все още от Ист Мейн, преди главното кръстовище на града. После приближиха. Колата със сигурност беше вече на Уест Мейн. Лъчите бяха слаби и жълтеникави, рожба на старомодни фарове. Нищо модерно. Никакви халогени. Ричър зае позиция на своя ъгъл. Фаровете се приближаваха. Бавно, но стабилно. После се плъзнаха покрай него.

Пикап.

Прибегнаха до същото изпълнение. Неговият ляв юмрук, нейният палец.

Пикапът намали, после спря.

Търнър стъпи на платното, пъхна глава през сваленото дясното стъкло и започна да говори. През това време Ричър вече преодоляваше петдесетметровото разстояние, делящо го от спрелия автомобил.

Този път Жулиета потърси Ромео. Нещо, което беше необичайно. В повечето случаи Ромео беше този, който предлагаше поредните новини. Но трудът им беше така разпределен, че понякога и Жулиета получаваше новата информация.

— Никаква следа от тях, чак до Уинчестър — обяви мъжът с псевдоним Жулиета.

— Това сигурно ли е? — попита Ромео.

— Проверката беше извършена крайно внимателно.

— Добре. Но задръж хората ни в района. Големият ни шанс е онази автобусна линия.

— Разбрано.

* * *

Ричър дотича до пикапа, леко задъхан. Беше стар шевролет, произведен и купен за работа, а не за шоу. Мъжът зад волана беше жилаво около седемдесетгодишно старче, кожа и кости, с рядка бяла коса. Търнър го представи по доста странен начин:

— Този господин пътува за окръг Минерал в Западна Вирджиния. Отива на едно място, наречено Кийзър, недалече от границата с Мериленд.

На Ричър това не му говореше нищо, но Западна Вирджиния звучеше с една идея по-добре от тази, обикновената Вирджиния. Той пъхна глава през прозореца редом с Търнър и обяви:

— Сър, много ще сме ви благодарни, ако ни вземете.

— В такъв случай скачайте в кабината и да потегляме — отвърна старчето.

Седалката беше цяла, но кабината се оказа доста тясна. Търнър влезе първа. Ричър я последва, затръшна вратата и притисна рамо в стъклото, но въпреки това за Търнър остана съвсем малко пространство между. В замяна на това седалката беше мека и удобна, а в кабината беше топло. Двигателят работеше гладко и равномерно и с лекота вдигаше около сто. Вървеше така, сякаш никога нямаше да спре.

— А вие всъщност накъде сте се запътили? — попита старчето.

— Търсим работа — отвърна Ричър, спомнил си за младата двойка в Охайо с проскубаното куче, която пътуваше в червеното силверадо. — По тази причина ни устройва всяка посока.

— А каква работа търсите по-точно?

Това постави началото на обичайния стопаджийски разговор, по време на който и двете страни дрънкат небивалици, базиращи се на полуистини, а много често и на въздух под налягане. Ричър се беше разделил с армията преди доста време и оттогава насам му се беше налагало да работи какво ли не — портиер на нощен клуб, чистач на басейни, дървосекач, разрушител на стари сгради, берач на ябълки, хамалин. Говореше за всичко това така, сякаш винаги е било единственото му занятие. Търнър от своя страна се зае да описва работата си като сервитърка, секретарка и пътуваща продавачка на кухненски съдове — според Ричър все неща, с които се беше занимавала вечер или през уикендите в гимназията и колежа. Старецът пък им разказа за отглеждането на тютюн в двете Каролини и на коне в Кентъки и за работата си като шофьор на камион с осемнайсет колела, с който превозвал въглища в Западна Вирджиния.

Минаха през Уинчестър, прекосиха на два пъти магистрала I-81, а след това се насочиха към щатската граница и региона на Апалачите. Не след дълго започнаха дългото изкачване на северните склонове на планината Шенандоа по стръмен, изпълнен със завои път, нагоре към връх Джордж. Моторът напрегнато виеше, слабата светлина на фаровете подскачаше и почти изчезваше при по-острите завои. Някъде около полунощ вече бяха в Западна Вирджиния, все още високо в планината. Пътят пресичаше девствени гори и стигаше чак до Алегените.

После Ричър видя пожара на запад от тях, южно от пътя, сред гористите склонове на планината. Жълто-оранжево сияние на фона на черното небе. Като голям огън на открито или някакъв предупредителен сигнал. Прекосиха заспало градче на име Кейпън Бридж, продължавайки да се приближават към огъня. Така изминаха около километър и половина, след което пътят изви право към него.

— Ако нямате нищо против, ние ще слезем тук, сър — обади се Ричър.

- Тук ли? — обърна се да го погледне старчето.
- Мястото ми изглежда добро.
- За какво?
- Отговаря на нашите нужди.
- Сигурни ли сте?
- Да, много ще сме ви благодарни.

Старецът промърмори нещо под носа си. Очевидно беше объркан, но все пак вдигна крак от педала и пикапът рязко намали скоростта си. Търнър също не можеше да разбере какво става и се обърна да погледне Ричър така, сякаш е полудял. Пикапът спря встрани от тесния планински път. Гори отляво, гори отдясно. Нищо напред, нищо назад. Ричър отвори вратата и се измъкна навън, Търнър го последва. Благодариха на старчето и му помахаха за сбогом. Останаха сами сред непрогледния мрак, дълбоката тишина и мразовития нощен въздух.

— Ще ми обясниш ли защо напуснахме топлия пикап, за да се озовем в тази пустош? — попита Търнър.

Ричър махна с ръка към огъня, който пламтеше малко напред и вляво.

— Виждаш ли онова нещо там? — попита. — Това е нашият банкомат.

27

Тръгнаха напред, като следваха завоите на пътя. На запад и мъничко на юг. Постепенно приближаваха огъня. Когато се изравниха с него, се оказа, че пламъците бушуват малко навътре в гористия склон, на около двеста метра от пътя. След десетина метра от лявата им страна се появи камениста пътека. Нещо като алея за автомобили, която изчезваше сред дърветата. Търнър уви ризата на Ричър пътно около тялото си.

— Това ми прилича на случаен горски пожар — промърмори тя.

— Не му е сезонът — поклати глава Ричър. — И не му е мястото.

По тези места няма горски пожари.

— Тогава какво е?

— Къде се намираме?

— В Западна Вирджиния.

— Правилно. В гориста местност, на километри от цивилизацията. Точно това, което ни трябва. Но не бива да вдигаме шум, защото горе може да има някой.

— Може би пожарниари.

— Гарантирам ти, че точно пожарниари няма.

Поеха по каменистата пътека. Придвижването им се оказа не само шумно, но и много трудно. С превозно средство би било доста по-леко, отколкото пеша. Гората от двете им страни беше гъста, почти като стена. Борове и широколистни дървета, повечето от които обезлистени. Пътеката се виеше нагоре. Накрая описваше плавен и широк завой, зад който бушуваше огънят. Топлината му се усещаше във въздуха. Нощната тишина се нарушаваше от глух тътен, примесен с остро припукване.

— Сега тихо! — прошепна Ричър.

Бавно изминаха широкия завой. Пред очите им се разкри тясна просека, завършваща с полянка сред дърветата. В дъното ѝ се очертаваше стара порутена постройка, която приличаше на хамбар. Вляво от нея имаше също толкова стара и порутена хижа. И двете бяха

сковани от дебели талпи, проядени и почернели от времето. Огънят бушуваше далече вдясно от тях, около и над ниска правоъгълна конструкция на колела. Жълтооранжеви и синкави пламъци близеха димящите стъбла на околните дървета. Гъстият сивкав дим се издигаше право нагоре и изчезваше в нощта, подхванат от въздушните течения.

— Какво е това? — прошепна Търнър.

— Нещо като в стария виц — отвърна Ричър. — Знаеш ли какво е общото между пожар в метадонова лаборатория и развод на живеещи във фургон?

— Не.

— И в двата случая някой ще загуби фургона си.

— Значи това е метадонова лаборатория?

— Била е.

— Това обяснява отсъствието на пожарната — кимна тя. — Незаконна дейност. Не са могли да поискат помощ.

— И да са поискали, все тая — отвърна Ричър. — Ако пожарната се отзовава на всеки сигнал за подпалена нелегална лаборатория, нямаше да ѝ остава време за нищо друго. Такива инциденти се случват непрекъснато.

— А къде са хората?

— Вероятно е само един човек. Някъде наблизо.

Излязоха на полянката и се насочиха към хижата. С гръб към пожара, придвижайки се близо до дърветата. Димът се издигаше право нагоре. Светлината и сенките танцуваха стихиен езически танц. На петдесетина метра от тях пожарът продължаваше да бушува с пълна сила. Хижата беше едноетажна, с прилепена към задната част барака. И двете празни. Хамбарът беше достатъчно широк, за да побере два автомобила. Точно толкова бяха в него. Единият беше голям червен пикап додж с огромни колела и килограми хром по каросериията. Чисто нов. Другият беше спортно кабрио шевролет корвет, също червено и изльскано до блясък. Никелираните тръби на ауспуха му бяха големи колкото юмрука на Ричър. И кабриото изглеждаше чисто ново. Или почти ново.

— Това селско момче явно се справя добре — отбележа Ричър.

— Не чак толкова — отвърна Търнър и махна към пожара.

Макар и здраво захапан от огъня, скелетът на фургона все още се различаваше. Земята около него беше покrita с горящи отломки. Това, което нарушаваше правоъгълната му форма, беше проснатото отпред продълговато нещо, наподобяващо провиснал от устата език. Неподвижно, леко издуто, напълно обхванато от пламъци с друг цвят и друга интензивност. Такива пламъци изпуска забравен на скарата агнешки котлет. Този тук обаче беше сто пъти по-голям.

— Предполагам, че се е опитвал да спаси лабораторията — промърмори Ричър. — Което е било глупаво. Винаги е по-добре да я оставиш да изгори.

— Какво ще правим сега? — попита Търнър.

— Ще изтеглим малко пари от банкомата. Лабораторията е била доста голяма и е работила добре. Имел е и два отлични автомобила, а това означава доста висок кредитен лимит за нас.

— Ще вземем парите на мъртвеца, така ли?

— Те вече не му трябват. А ние разполагаме с осемдесет цента.

— Но това е престъпление!

— Престъплението е отпреди да се появим тук. Този човек е произвеждал дрога. Ако не ги вземем ние, ще ги вземе полицията. Още утре, когато ще се появят тук. Или най-късно вдругиден.

— Но къде са тези пари?

— Това е интересната част. Трябва да ги открием.

— Вършил си това и преди, нали?

— Да, но обикновено с живи наркопластвори. Мислех да се поразходя в района зад Юниън Стейшън. Представи си, че сме данъчни. Все пак сме държавни служители, нали?

— Това е ужасно!

— Искаш ли тази нощ да спиш в истинско легло? Искаш ли да закусваш утре?

— Боже господи! — простена Търнър.

Но тя се включи в претърсването не по-малко активно от Ричър. Започнаха с хижата. Въздухът вътре беше застоял. В кухнята нямаше нищо скрито. Нямаше двойни стени на шкафовете, нито фалшиви кутии с фасул, нищо, заровено в буркана с брашно, никакви кухини в стената. В дневната също нямаше нищо. Нито тайници в пода, нито

изрязани отвътре книги, нищо във възглавниците на канапето, нищо в комина. И в спалнята беше същото. Нямаше процепи в матраците, нямаше заключени чекмеджета на нощната масичка, нищо в гардероба, нищо под леглото.

— А сега? — попита Търнър.

— Трябваше да се сетя по-рано — направи гримаса Ричър.

— Къде?

— Къде човек се чувства напълно уединен?

— Тук цялото място е уединено. На милион километри от всякъде.

— Но все пак къде най-много?

Тя най-сетне включи и кимна.

— Във външната тоалетна.

Скривалището се оказа в тавана на външната тоалетна. Фалшивият панел се намираше точно над чинията. Ричър ловко го измъкна от жлебовете и го подаде на Търнър. После пъхна ръка в дупката. Кутията, която измъкна, беше пластмасова — от онези, които се продават във всеки магазин за домашни потреби. В нея имаше около четири хиляди долара на пачки по двайсет, резервни ключове за доджа и корвета, нотариален акт на имота и акт за раждане на Уилям Робърт Клейтън, появил се на бял свят преди четиридесет и седем години в щата Западна Вирджиния.

— Мир на праха ти, Били Боб — промърмори Ричър и раздрънка ключовете в шепата си. — Пикапът или спортното купе?

— И колата му ли ще откраднем? — попита Търнър.

— И двете вече са откраднати. В кутията няма никакви документи за покупко-продажба. Вероятно някой автокрадец си е платил дорогата с тях. А другата възможност е да вървим пеша.

Търнър помълча известно време, сякаш се готвеше да прекоси опасен, но неизбежен мост. После поклати глава и промърмори:

— Спортното купе, разбира се.

Задържаха парите и ключа на корвета, а останалото върнаха в тайника. После се насочиха към хамбара и хвърлиха парите в багажника на червеното кабрио. Пожарът в периферията на полянката продължаваше да бушува. Ричър подхвърли ключовете на Търнър и се

настани на дясната седалка. Тя запали мотора, откри откъде се включват светлините и си сложи колана.

Минута по-късно излязоха обратно на пътя и поеха на запад в нощта. Движеха се бързо. Чувстваха се комфортно в приятно затоплената кола. Чувстваха се богати.

28

Километър-два по-късно Търнър свикна с управлението и натисна по-здраво газта, напипвайки перфектния ритъм на завоите. Колата беше голяма, ниска и стабилна, заредена с брутална мощ. Ярките фарове осветяваха пътя далече напред, а ръмженето на осемцилиндровия двигател отекваше далече назад.

— Скоро ще трябва да отбием от този път — обади се тя. — Мисля, че една от колите, които причаквахме край Беривил, беше на ФБР. Видя я, нали?

— Краун виктория — кимна Ричър.

— Именно. Затова трябва час по-скоро да напуснем логичното продължение на автобусната линия. Но най-вече заради старчето с пикапа, което ще им каже точно къде ни е свалило. Доста се учуди, че изведнъж се отказахме от услугите му.

— Едва ли ще говори с ченгетата — поклати глава Ричър. — Не забравяй, че е превозвал въглища в Западна Вирджиния.

— Но може да каже на онези от смачканата кола. Те са в състояние да го стреснат, а може би и да му дадат пари.

— Добре, карай на юг — отстъпи Ричър. — През зимата юг винаги звучи добре.

Тя увеличи скоростта и ауспуховите тръби реагираха с по-силно боботене. Хубава кола, помисли си Ричър. Може би най-добрата в света за американските пътища. Което въщност беше напълно логично за една американска кола. После му хрумна нещо и той се усмихна.

— Хайде да надъним отоплението на макс и да свалим гюрука.

— На теб всичко това ти харесва, а? — погледна го за миг Търнър.

— Че защо да не ми харесва? То е, както се пее в песните: бърза кола, една пачка в джоба и готина компания.

Търнър усили отоплението докрай, отби на банкета и двамата се заеха да търсят ръчките и копчетата, след което гюрукът покорно се

нагъна и изчезна в предназначеното за него пространство отзад. Нощният въздух ги обгърна, студен и свеж. Те се съмъкнаха ниско в седалките и потеглиха. Усещанията от пътуването станаха два пъти по- силни. Скоростта, светлината на фаровете, грохотът на двигателя.

— Това се казва живот! — ухили се Ричър.

— Има опасност да свикна с него — отвърна Търнър. — Затова предпочитам да имам избор.

— Винаги можеш да го имаш.

— Но как? Няма с какво да се заловя.

— Не е точно така. Имаме очевидна аномалия и имаме конкретна процедурна информация. Взети заедно, тези неща могат да ни тласнат към някои предварителни заключения.

— Например?

— Уикс и Едуардс са били убити в Афганистан, но ти си жива. Аз също. Както и Муркрофт. В Югоизточен Вашингтон стрелбата от преминаваща кола звучи толкова правдоподобно, колкото и побоят. Можел е да бъде убит. Както и аз. Още повече че никой нямаше да забележи. Ти също можеше да загубиш живота си — инцидент по време на учение или небрежно боравене с личното оръжие. Но те са предпочели да не тръгват по този път. Което означава, че някъде по високите етажи съществуват известни задръжки или боязън. Която, комбинирана с другите неща, звучи доста многозначително.

— По-точно?

— Ти знаеш ли как да си откриеш сметка на Каймановите острови?

— Бих могла да разбера.

— Именно. Ще се поровиш в интернет, ще проведеш няколко телефонни разговора и ще научиш това, което ти трябва. А след това ще го направиш. Колко време обаче ще ти отнеме?

— Може би седмица.

— Но нашите хора са свършили работата за по-малко от ден. Може би за час. Сметката ти е била открита в десет сутринта, което свидетелства за вече установени контакти. Казали са на банката какво искат и тя го е изпълнила веднага, без да задава въпроси. Това се прави само за специални клиенти, които имат много пари. Но ние вече го знаем, защото са били готови да изгорят със сто bona, само и само да те заковат. Това е солидна сума, но на тях не им пука. Вкарват ги в

сметката ти, без изобщо да са сигурни, че някога могат да си ги получат обратно. Може да им се направи запор, за да бъдат използвани като веществено доказателство. Но дори да не бъдат, те пак няма как да кажат: „О, между другото, онези сто bona са си наши и искаме да ни ги върнете“.

— Но кои са те?

— Едни много точни хора, организирали измама, от която ще получат куп пари, и готови да разпоредят всякакви безчинства в Афганистан, на тринаесет хиляди километра от тук. Но същевременно те много държат нещата тук, у дома, да бъдат чисти и подредени. Използват малки имена при контактите си с офоршните банкири, способни са да уредят за минути, а не за седмици всякакви финансови въпроси, имат неограничен достъп до стари служебни архиви, които могат да манипулират по свое желание, разполагат с внушителна охрана да им пази гърба. От всичко това можем да стигнем до заключението, че става въпрос за висши офицери, най-вероятно на ключови позиции в Министерството на от branата.

Търнър пое наляво малко след като прекосиха градче на име Ромни. Тесният път водеше на юг, но без да напуска планинските райони. По тяхно мнение така беше най-безопасно. Изобщо нямаха намерение да се приближават до междущатската магистрала I-79. Там имаше патрули, включително и нощем. Много местни ченгета, стараещи се да увеличат общинските приходи с глоби за превишена скорост. Единственият недостатък на второстепенните пътища беше пълното отсъствие на цивилизована инфраструктура. Нямаше бензин, нямаше кафе. Нито пък закусвални или мотели. А те бяха гладни, жадни и уморени. Да не говорим за мощния двигател на колата, който гълташе като змей. Самотният знак на отбивката обещаваше някакъв град след трийсет километра. На около половин час път при ниската скорост на придвижване по тесния път.

— Готова съм да убия човек за един душ и някаква храна! — каза Търнър.

— Може и да се наложи — отвърна Ричър. — Едва ли ще е град, който никога не спи. По-скоро селце, което никога не се събужда.

Така и не разбраха кое от двете е вярно, защото изобщо не стигнаха до там. Само минута по-късно се натъкнаха на един от типичните проблеми на тесните шосета.

29

Търнър излезе от поредния завой и рязко натисна спирачката. На няколко метра пред колата стърчеше прът със сигнален фенер. На известно разстояние от него се виждаше още един, а още по-нататък светеха фарове, насочени в странни посоки — един чифт право нагоре към черното небе, а втори хоризонтално, но напречно на пътя.

Търнър заобиколи двета фенера и спря. Двойните тръби на ауспуха тихо боботеха. Вертикалните фарове принадлежаха на някакъв пикап, който беше кацнал в канавката, изправен на задницата си. Подът му се виждаше съвсем ясно — мръсен, покрит с тръби и жици с неизвестно предназначение.

Хоризонталните фарове бяха на друг пикап, голям и тежък, с двойна кабина, който беше препречил пътя под прав ъгъл. На теглича му беше окачено стоманено въже, опънато нагоре. Другият му край беше вързан за предното окачване на вертикално изправения автомобил. Целта им е да го дръпнат, за да падне обратно на четирите си колела, отгатна Ричър. Като отсечено дърво. След това щяха да го изтеглят от канавката. Но геометрията щеше да бъде трудна. Въжето трябва да бъде късо заради тесния път. Но ако беше късо, пикапът щеше да падне върху каросериията на спасителя си. Освен ако последният не дръпнеше малко напред точно в същия миг, без обаче да хълтне в насрещната канавка. Казано иначе, пред очите им щеше да се разиграе един доста сложен автомобилен балет.

На местопроизшествието присъстваха трима мъже. Единият седеше на банкета с наведена глава, подпрял лакти на коленете си. Шофьорът на вертикалния пикап, предположи Ричър. Все още замаян от катастрофата, а може би пиян или надрусан. Другите двама бяха неговите спасители. Единият беше зад волана на големия пикап, извил глава назад и с ръка на вратата. Другият обикаляше автомобила отляво и отдясно, подготвяйки се да ръководи операцията.

Ежедневна история, помисли си Ричър. Или по-скоро еженощна. Прекалено много бири или малко повечко дрога, а може би и двете.

След това идва ред на тъмния, изпълнен със завои път. Едно малко побързо влизане в някой от тях е достатъчно. Човекът панически натиска спирачките, задните колела под празната каросерия блокират, през зимата улеснени и от тънка коричка лед върху платното. Следва завъртане и канавката. После идва ред на трудното измъкване от изправената под неестествен ъгъл седалка и дългото спускане по страницата на вертикално изправената кола. След това остава да се набере номерът на приятеля с големия пикап и да се чака.

Общо взето, нищо особено. Такива неща се случваха всеки ден. Местните явно знаеха какво правят въпреки трудностите от геометрично естество. Със сигурност го бяха правили и друг път. А може би много пъти. Ричър и Търнър щяха да се забавят най-много пет-десет минути. Това беше всичко.

След което се оказа, че съвсем не е всичко.

Седналият на банкета бавно отчете появата на нов чифт фарове, вдигна глава и присви очи. Светлината очевидно го заслепи, защото се обърна в обратна посока.

После отново погледна.

Изправи се на крака, олюя се и направи една крачка към тях.

— Това е колата на Били Боб — извика той.

Спра на място и заби поглед в лицето на Търнър. После измести очи по посока на Ричър, разкрачи крака и вдигна дясната ръка над главата си, сякаш да прогони облак летящи насекоми.

— Кво правите в нея?! — изрева той.

Което прозвучва като *копрайтней* или нещо подобно. Може би заради развалени зъби, алкохол, droga или трите заедно. Ричър не беше сигурен. После прояви интерес и онзи, който се готовеше да ръководи операцията. Шофьорът на пикапа с двойната кабина също слезе и тримата образуваха нещо като полукръг на няколко крачки от предната броня на корвета. Всичките бяха слаби, жилави и уморени, облечени с ватени елеци върху избелели пуловери, с дънки и ботуши. Носеха плетени шапки. Замаяният беше висок някъде около метър и седемдесет, директорът на операцията метър и седемдесет и пет, а шофьорът на пикапа — около метър и осемдесет. Съответстващи на размерите S, M и L в някой евтин каталог за работно облекло.

— Прегази ги! — заповяда Ричър.

Търнър не реагира.

— Това е колата на Били Боб — рече шофьорът.

— Вече го казах — прогърмя замаяният.

Фешегокаах.

Наистина гръмогласно.

Може би ушите му бяха пострадали при катастрофата.

— Защо карате колата на Били Боб, приятели? — попита шофьорът.

— Тази кола е моя — отвърна Ричър.

— Не е. Помня номера.

Ричър откачи колана си.

Търнър направи същото.

— Какво ви интересува кой кара колата на Били Боб? — попита Ричър.

— Интересува ни, защото той е наш братовчед — отговори шофьорът.

— Наистина ли?

— Можеш да се обзаложиш — кимна онзи. — Фамилията Клайтън живее в окръг Хампшър от триста години.

— Имаш ли черен костюм?

— Защо ми е?

— Защото ще ходиш на погребение. На Били Боб вече не му трябва кола. Тази нощ е изгорял като факла. Не е успял да се измъкне навреме. Ние се отбихме случайно, но не можахме да му помогнем.

Тримата помълчаха известно време, пристъпвайки от крак на крак. После се размърдаха и се изплюха на пътя.

— Не успяхте да му помогнете, но му свихте колата, а? — подхвърли собственикът на двойната кабина.

— Приеми го като смяна на предназначението.

— Още преди да е изстинал?

— Не можехме да чакаме толкова дълго. Пожарът беше много силен. Ще минат поне два дни, докато изстине.

— Как се казваш, задник?

— Ричър. Фамилията Ричър я има в окръг Хампшър от около пет минути.

— Баламосващ ли ни?

— Не съвсем. Всичко е доброволно.

— Може би вие сте запалили пожара.

— Не сме. Приятелчето Били Боб се е занимавало с опасен бизнес. Който вади нож, от нож умира. Същото важи и за колата. Откъдeto дошла, там и отишla.

— Не можеш да я вземеш, тя се пада на нас.

Ричър отвори вратата и изскочи навън. Почти двуметровата му фигура се разгъна със светкавична бързина. Заобиколи отворената врата, направи три-четири големи крачки и застана в центъра на неравния полукръг, описан от братовчедите.

— Хайде да не спорим за наследствените права, става ли? — подхвърли той.

— А парите му? И тях ли сте свили? — попита собственикът на двойната кабина.

— Само тези, които успяхме да открием.

Замаяният направи крачка напред и замахна. Ричър се люшна назад, за да избегне удара, после вдигна ръка и я размаха пред себе си, сякаш за да прогони невидими насекоми. Противникът му спря на място, смяян от пантомимата. Ричър го фрасна с отворената си лява длан. Отстрани на лицето, малко под шапката. Като някогашно ченге, решило да укроти поредния побойник в квартала. Беше леко, почти приятелско докосване, но въпреки това замаяният се свлече на асфалта, сякаш бе улучен от куршум. И не помръдна повече.

— Това ли е тактиката ти? — обади се собственикът на двойната кабина. — Избираш си най-дребния, а?

— Не съм го изbral, той ме избра — отвърна Ричър. — И ти ли ще допуснеш същата грешка?

— Може би няма да е грешка.

— Ще бъде — увери го Ричър, после погледна към вертикално изправения пикап зад гърба му. — Мамка му! Това нещо всеки момент ще падне!

Мъжът не се обърна. Очите му останаха заковани в Ричър.

— Добър опит, ама аз не съм вчерашен — обяви той.

— Не се шегувам, тъпако!

И наистина не се шегуваше. Може би пикапът с двойната кабина не беше на скорост. Може би този насреща му не беше дръпнал ръчната, преди да слезе, и той беше пропълзял двайсетина сантиметра напред. Резултатът беше допълнителен натиск върху стоманеното въже, опънато и потрепващо като струна. А изправеният вертикално

пикап започващ да губи равновесието си. Сантиметър-два го деляха от опасността да рухне като отсечено дърво. Дори лек полъх на вятъра щеше да е достатъчен.

После полъхът се появи и си свърши работата.

Голите клони на околните дървета помръднаха. Само веднъж. Задницата на изправения пикап изскърца по камъните отдолу, въжето се отпусна. Конструкцията бавно започна да се накланя напред. Почти незабележимо, градус по градус. После премина критичната точка и започна да пада по-бързо, превръщайки се в гигантски чук, който се стовари върху каросерията на пикапа с двойната кабина. Тежкият двигател проби дъното ѝ. Мостът отдолу се счупи като клечка за зъби, а колелата изведнъж изскочиха нагоре като подгънати колене на парцалена кукла. Предните колела на по-малкия пикап се сгънаха в обратна посока, със строшени кормилни щанги. Въжето издрънча на асфалта. Амортизорите разклатиха корпуса, после се успокоиха. Помалката кола легна частично върху големия пикап и те застинаха в прегръдка, изтощени и неподвижни.

— Сякаш са правили секс, а? — подхвърли Ричър.

Никой не реагира. Дребният продължаваше да лежи на асфалта, а другите двама се бяха вторачили в новия проблем. Никой от двата пикапа нямаше да си тръгне скоро. Не и без помощта на голям кран и камион с платформа. Ричър се качи в корвета, сгъвайки се на ниската седалка. Пътят напред беше безнадеждно препречен, от едната канавка до другата. Търнър нямаше друг избор, освен да включи на заден и да заобиколи сигналните фенери. После направи маневра и пое в посоката, от която бяха дошли.

30

— Тези няма да си поплюват — подхвърли Търнър. — В момента, в който се окопитят, ще развъртят телефоните. Най-вероятно на офицерите, отговарящи за пробацията им. Ще бъдат готови на всякакви сделки, за да отърват пандиза, като аванс за следващите си десет провинения.

Ричър кимна. Пътят не можеше да остане блокиран до безкрайност. Рано или късно щеше да се появи друга кола. Или братовчедите Клайтън щяха да я повикат сами в момента, в който разберяха, че няма алтернативи. Тогава щяха да се появят и ченгетата. Неизбежните им въпроси щяха да предизвикат оправдателни отговори, които на свой ред да доведат до преговори, предложения за сделки, обещания и всичко останало.

— Опитай следващото отклонение на юг — каза той. — Няма какво друго да направим.

— Все още ли се забавляваш?

— О, да. Никога не съм се чувствал по-добре.

Излязоха на двупосочния път, който бяха напуснали двайсет минути по-рано. Беше все така пуст. Дървета отляво, дървета отдясно. Нищо отпред, нищо отзад. Не след дълго стигнаха до моста над никаква река. Всъщност не никаква, а Потомак — на това място тесен и незабележим поток, течащ на север и все още далече от плавния завой на изток, след който се превръщаше в широка и ленива река, насочена към океана. Трафик липсваше и в двете посоки. Никакви светлинни или звуци освен техните.

— Ако това беше филм, каубоят щеше да се почеше по бузата и да промърмори: „Прекалено е спокойно“ — подхвърли Ричър.

— Не е смешно — поклати глава Търнър. — Възможно е вече да са блокирали пътя и щатската полиция да ни чака още след първия завой.

Но от щатската полиция нямаше и следа. Нито след първия завой, нито след следващите, които се редуваха като напрегнати

въпроси.

- Откъде знаят какъв начин на живот водиш? — попита Търнър.
- Кой?
- Началниците в министерството.
- Това е добър въпрос.
- Откъде знаят?

И преди не са успели да те открият. Сега ще е същото. Армията не използва проследяващи устройства. Но и да използваше, пак няма да те засекат, като се има предвид как живееш.

— Изглежда, са наясно, че не съм си купил ранчо някъде из предградията. Нито пък отглеждам зеленчуци или тренирам деца от Малката лига. И не съм започнал да градя нова кариера.

- Но откъде знаят?
- Нямам представа.
- Чела съм досието ти. В него има и много добри неща.
- Но и много лоши.
- Което също е добро. В смисъл, че предизвикваш интерес като личност. Теб те следят още от шестгодишен и резултатите са напълно задоволителни за тях.
- Но не и изключителни.
- Нека ги наречем редки. Проявявал си агресивна реакция към опасността.

Ричър кимна. Веднъж на шест години беше на детски празник в една от тихоокеанските бази на морската пехота, където беше служил баща му. Прожектираха им анимационен филм, научна фантастика. По-късно стана ясно, че младата публика е била тайно заснемана със скрита камера — най-вече реакцията й на внезапно изскочилото от рисуваната лагуна чудовище. Беше психологически експеримент. При появата на чудовището повечето деца се свиха от ужас. Но не и Ричър, който се втурна към екрана с джобно ножче в ръка, готов да се бие с него. По-късно стана ясно, че времето му за реакция е било три четвърти от секундата.

Шестгодишно хлапе.

Първата им работа беше да му отнемат ножчето.

Почувства се като психопат.

- В Уест Пойнт също си се справял добре — продължи Търнър.
- А последвалите години служба са наистина впечатляващи.

— Само ако премрежиш очи. Лично аз си спомням многобройните търкания и крясъци. Почти непрекъснато бях на килимчето.

— Но лошото може би е за добро. Зависи от гледната точка. Представи си едно бюро, да речем, в Пентагона. Представи си, че зад него седи служител, чиято единствена работа е да издирва определен тип хора, които могат да бъдат полезни в бъдеще време при определени обстоятелства. Нещо като дългосрочно планиране за създаването на нова, свръхсекретна бойна единица, която официално не съществува. Кого мислиш, че ще повикат, когато възникне поредната криза? Някой от списъка на въпросния служител, разбира се.

— Говориш така, сякаш ти си гледала онова детско филмче.

— Отдавна съм разбрала, че във филмите се случва само това, което се случва и в реалния живот. Никой не може да си го измисля.

— Спекулатии — рече Ричър.

— Но не е ли възможно някъде да съществува база данни със сто, двеста или хиляда имена на хора, които военните искат да държат под око ей така, за всеки случай?

— Предполагам, че е възможно.

— Тази база данни би била свръхсекретна, разбира се. По ред очевидни причини. Което означава, че ако тези хора имат достъп до тях и знаят всичко за живота ти, те не са само висши офицери в министерството. Ти сам го каза. Те имат достъп до досиетата на всяка част и подразделение по свой избор.

— Спекулатии — повтори Ричър.

— Но логични.

— Може би.

— Висши офицери на изключително високи постове — настоя Търнър.

Ричър кимна. Това беше като хвърлянето на монета. Петдесет на петдесет. Ези или тура. Истина или неистина.

На първото кръстовище, до което стигнаха, пътят им се пресичаше с шосе 220, което беше малко по-широко. По-право и по-равно, с по-добра настилка. И при всички случаи по-важно. Нещо като

главна артерия. Не точно магистрала, но благодарение на изострените си сетива, двамата го възприеха като съвсем друга класа.

— Не — рече Търнър.

— Съгласен съм — кимна Ричър.

По шосе 220 със сигурност щеше да има бензин и кафе, вероятно закусвални и мотели, но и полицайско присъствие. По-вероятно щатско или местно, но не беше изключено и присъствието на ФБР. Защото беше от онези пътища, които изпъкват на картата. Ричър си представи спешна оперативка на силите на реда, видя нетърпеливи пръсти, които се забиваха в пътна карта, чу напрегнати гласове: блокади тук, тук и тук...

— Ще хванем следващото шосе — каза той.

Това им даде още седем изпълнени с напрежение минути. Пътят беше все така пуст. Дървета отляво, дървета отдясно. Нищо отпред, нищо отзад. Нито светлини, нито звуци. Следващата отбивка се оказа по-добра. Върху картата положително беше отбелязана с тънка сива чертичка, ако изобщо я имаше. Пътят беше планински — почти като онзи, който вече бяха опитали. Тесен, неравен, изпълнен със завои, с разбит банкет и плитки наводнени канавки от двете страни. С благодарност поеха по него и потънаха в мрака. Търнър бързо влезе в ритъма, който използваше по второстепенните пътища — със съобразена скорост и икономични движения на кормилото. Ричър седеше спокойно и я наблюдаваше. Притиснала гръб към облегалката, тя шофираше с изпънати ръце, чувствителна и към най-слабите трептящи сигнали, подадени от настилката. Косата ѝ беше прибрана зад ушите, а мускулите на бедрото ѝ леко помръдаваха, докато кракът ѝ се прехвърляше от единия педал на другия и обратно.

— Колко печелеше Голямото куче? — подхвърли тя.

— Много — отвърна Ричър. — Но не чак толкова, че да хвърли сто bona за един малко вероятен защитен план, ако това имаш предвид.

— Но той е бил в самия край на веригата. Не е бил шеф, не е бил и търговец на едро. В такъв случай е получавал само една малка част от печалбата. А от тогава са минали шестнайсет години. Нещата се променили.

— Мислиш, че цялата тая работа е заради откраднатото оръжие? — повдигна вежди Ричър.

— Възможно е — отвърна тя. — Разкомплектоване след „Пустинна буря“ тогава, разкомплектоване при изтеглянето от Афганистан сега. При сходни обстоятелства и сходни шансове за успех. Но стоката е различна. Какво продаваше Голямото куче?

— Когато ние чухме за него, продаваше единайсет сандъка косачки.

— Леки картечници направо на улиците на Ел Ей? Ужасно!

— Проблемът не беше мой, а на градската им полиция. Аз исках само едно име.

— Талибаните със сигурност биха купили косачки.

— Но от тях не се правят сериозни пари.

— Е, сигурно биха купили и безпилотни самолети. Или ракети „земя-въздух“. Ето ти скъпа стока. А може би и някое и друго МВБ. Имаше ли ги по твоето време?

— Е, не сме карали на лъкове и стрели.

— Значи не ги е имало.

— Не, но знам какво означава. Майката на всички бомби.

— Термобарични взривни устройства, отстъпващи по сила единствено на атомната бомба. В Близкия изток положително има купувачи за тях. Купувачи с много пари.

— Но те са дълги девет метра. Няма как да ги скриеш в джоба на палтото си.

— Случвали са се и по-странны неща.

После Търнър мълкна и не отвори уста в продължение на почти два километра.

— Какво? — изгледа я Ричър.

— Ами ако става въпрос за държавна политика? — замислено подхвърли тя. — Може би въоръжаваме едната страна срещу другата. Постоянно го правим.

Ричър не каза нищо.

— Не виждаш ли нещата по този начин? — попита тя.

— Не мога да дълбая толкова надълбоко. Държавата може да прави каквото пожелае. За какво им е да те шантажират със сто бона? Не е ли по-лесно просто да изчезнеш? Аз и Муркрофт — също. Защо все още не сме в Гуантанамо? Или мъртви? И защо изпратиха толкова калпав екип в мотела ми? Тези мухльовци нямаха нищо общо с професионалните изпълнители на мокри поръчки, ползвани от

правителството. Дори не успях да се изпоя с тях. И още нещо: защо изобщо се е стигнало до този сценарий? Биха могли да те блокират по най-различни начини. Например като ти заповядат да изтеглиш Уикс и Едмъндс или незабавно да прекратиш операцията.

— Това би означавало да събудят подозренията ми. Цялата работа щеше да лъсне. Явно не могат да си позволят подобно нещо.

— Биха могли да намерят и по-добър начин. Например да заповядат пълно оттегляне, чак до Зелената зона. По някаква измислена политическа причина — уважение към суверенитета на Афганистан или нещо от тоя сорт. Цяло цунами от глупости, разбира се. Но твоите хора биха потънали в него като всички останали. А ти дори нямаше да се замислиш. Просто щеше да си кажеш: „Все същите лайна“...

— Значи не си убеден, така ли?

— Тая работа ми се струва аматърска — призна Ричър. — Точни, организирани и малко боязливи хора, които не се чувстват на своя територия и разчитат на някакви загубеняци да им прикриват задниците. Което ни предлага един малък проблем и един голям шанс. Малкият проблем е, че тези четирима загубеняци искат да ни пипнат първи, преди Военната полиция или ФБР, защото, технически погледнато, ние с теб сме го загазили здравата с това бягство от ареста и всичко останало. Предположението е, че ще изпеем каквото поискат от нас, за да си спасим задниците. Дори никой да не ни повярва, това все пак би било една хипотеза или дори само слух, но тези типове не могат да си позволят никакво по- внимателно разследване — включително и формално. Това е същността на малкия ни проблем.

— А големият шанс?

— Същите четирима загубеняци — отвърна Ричър. — Без тях шефовете им са загубени. Все едно са им строшили капачките. Изолирани и безпомощни, готови да ги изядем с парцалите.

— Това е планът, така ли? — погледна го Търнър. — Оставяме на карето загубеняци да ни открие, заключваме ги и отиваме да си свършим работата?

— С една малка поправка: няма да ги заключим, а ще им причиним това, което те биха причинили на нас.

— Което е?

— Ще ги проснем на земята и ще чакаме да чуем воплите на онези, които им дърпат конците. А след това много внимателно ще им обясним защо не бива да си правят гаргара със Сто и десета.

31

Прекосиха границата на окръг Грант. Колата продължаваше да гълта километрите по пустия планински път. Стрелката на скоростомера се колебаеше между деветдесет и сто. Малко нагоре, малко надолу. Но индикаторът на горивото слизаше само надолу, при това доста бързо. На банкета се появи табела с надпис *Летище — 30 километра*. Отдолу беше добавено: *Питърсбърг*.

— Където има летище, трябва да има и бензиностанция, нали?
— подхвърли Търнър. — Плюс мотел. А където има летище, бензиностанция и мотел, трябва да има и ресторант.

— Също и полицейски участък — добави Ричър.

— Да се надяваме на най-доброто.

— Така и правя — отвърна той.

Градът се оказа преди летището. Почти заспал. Но не напълно. Планинският път описа широк ляв завой и след стотина метра се сля с щатско шосе, което на свой ред се превърна в Норт Майн Стрийт с жилищни блокове от двете страни. Кръстовището с шосе 220 се намираше в центъра на града. Същото онова шосе, което по-рано решиха да избегнат. После Норт Майн стана Саут Майн. Летището беше на запад, съвсем наблизо. Нямаше никакво движение, но някои прозорци светеха.

Търнър продължи на юг, прекоси за втори път тясната Потомак и зави надясно. Летището се оказа малко, само за леки самолети. Беше тъмно и очевидно затворено. Тя направи завой и пое обратно. Отново през реката, по посока на главното кръстовище.

— Тръгни по Двеста и двайсет — каза Ричър. — Сигурен съм, че там ще намерим нещо добро.

Източно от кръстовището шосе 220 се наричаше Вирджиния Авеню. Завиха по него, но пак удариха на камък. Видяха една затворена закусвалня, а близо до нея и пицария — също затворена. По-

нататък се виждаше нефункционираща бензиностанция на „Шеврон“ и две заведения за бързо хранене, които не работеха през нощта. До тях тъмнееше сградата на отдавна излязъл от употреба мотел със заковани прозорци и обрасъл с бурени паркинг.

— Дотук не виждам нищо добро — отбеляза Търнър.

— Свободен пазар — сви рамене Ричър. — Някой е изхвърлил от бизнеса тази „Шеврон“ и мотела. Трябва само да открием кой е този някой.

Продължиха нататък. След няколко преки стигнаха до края на градчето. И почти веднага се натъкнаха на тройка действащи бизнеси, разположени върху евтина земя извън регулация. Първият от тях беше провинциално денонощно ресторантче. Отляво на шосето, с три пикапа на посипания с чакъл паркинг. Стотина метра по-нататък, отдясно, имаше модерен двуетажен мотел, зад който започваше полето. В далечината отвъд него светеха червените реклами на бензиностанция на „Ексон“.

Все добри неща. С изключение на полицейския участък, разположен между ресторанта и мотела.

Дълга и ниска сграда, облицована с цветни фасадни тухли, със сателитни чинии и високи антени на покрива. Пред нея бяха паркирани две патрулки, а два от прозорците ѝ светеха. Диспечер и дежурен сержант, каза си Ричър. Които си карат нощното дежурство на топло.

— Дали вече са им докладвали за колата? — подхвърли Търнър.

— Или ще им докладват, преди да сме се събудили — добави Ричър, оглеждайки мотела.

— Най-малкото трябва да заредим.

— Ще го направим, разбира се — кимна той. — Тъкмо ще усетим обстановката.

И тъй, Търнър пое надолу по пътя, правейки всичко възможно да не бият на очи — разбира се, доколкото това бе възможно в яркочервено кабрио с шестстотин конски сили под капака. Бензиностанцията на „Ексон“ имаше четири колонки за гориво, разпределени на две островчета. Зад тях се намираше кабинката на касата, изработена от массивни, боядисани в бяло дъски. Приличаше на отделна малка къщичка, но това впечатление се разваляше от антените на покрива ѝ.

Търнър спря пред една от колонките, а Ричър напрегна поглед към залепената върху нея инструкция, на която пишеше, че ако не вкара кредитна карта в процепа, трябва да предплати в брой.

- Колко галона? — попита той.
- Не знам колко събира резервоарът — отвърна Търнър.
- Предполагам, че е доста голям.
- Ами, да речем, петнайсет.

Според инструкцията това количество щеше да им струва петдесет и девет долара и осемдесет и пет цента. Ричър измъкна три двайсетачки от една от пачките на Били Боб и тръгна към кабинката. Зад бронираното стъкло седеше жена на около четирийсет години. В долната му част имаше ниша за поставяне на парите. От нея долиташе приятна кънтри мелодия. Едновременно се чуваше и пропукването на включена полицейска радиостанция.

Ричър плъзна парите в нишата и жената извърши някаква манипулация на пулта пред себе си. Вероятно за да включи колонката, която щеше да им пусне бензин за шайсет долара и нито капка повече. Кънтри песента свърши и започна следващата. Паузата между двете беше запълнена от тихото пропукване на радиостанцията. Ричър я погледна, окачи на лицето си изражението на загрижен пътник и попита:

- Нещо извънредно тази вечер?
- Засега всичко е спокойно — отвърна жената.

Ричър измести поглед към портативното радио.

- Не ви ли стига само кънтри музиката?

— Брат ми има фирма за пътна помощ. Номерът в тоя бизнес е да си пръв на местопроизшествието. Дава ми по десет долара за всеки инцидент, за който му съобщя.

- Но тази вечер няма инциденти, нали?
- Нито един.
- И никакво вълнение, а?
- Хубава кола карате — отбеляза жената.
- Защо го казвате?
- Защото винаги съм мечтала да имам корвет.
- Случайно да сте чули нещо за нас по радиостанцията?
- Заради превишена скорост?
- С такава кола е трудно да спазваш ограниченията.

— Значи имате късмет. Засега никой не е споменал нищо за червен корвет.

— Правилно го казахте: засега — усмихна й се съзаклятнически Ричър, а след това се обърна и тръгна към колата.

Търнър вече сипваше бензина. Беше пъхнала накрайника на маркуча в отвора на резервоара, обърната почти с гръб към него. Бедрото й опираше в колата, а другият ѝ крак беше стъпил на бетонното островче. Беше изпънала гръб с ръце на тила, сякаш искаше да прогони главоболието си. Лицето й беше обърнато нагоре, към нощното небе. Ричър си представи тялото ѝ, слабо и стройно, извито като S под широката риза.

Струваше си. Отвсякъде.

— Касиерката разполага с полицейска радиостанция — подхвърли той. — Засега сме чисти.

— Питал си я? Сега вече със сигурност ще ни запомни.

— Така или иначе ще ни запомни. Корветът бил любимата ѝ кола.

— Да ѝ дадем да направи едно кръгче и да видим какво още можем да измъкнем от нея.

— В такъв случай ще ни запомни завинаги.

— Може би онези смотаняци изобщо не са потърсили помощ. Не е изключено и техните пикапи да са крадени, така че да са си плюли на петите и да са изчезнали в гората.

— Като нищо — кимна Ричър. — Не виждам друга причина да чакат толкова дълго.

— Можем да скрием колата зад мотела. Там няма да се вижда от шосето. Според мен трябва да рискуваме, защото наистина се нуждаем от храна и сън.

Колонката изщрака. Резервоарът беше побрал малко под дванайсет галона бензин. Това означаваше, че или е по-малък, отколкото си мислеха, или стрелката на таблото не показваше точно.

— Е, сега вече е наясно, че и колата не е наша — каза Търнър. — Кой не знае колко бензин побира резервоарът му?

— Дали ще ни върне рестото?

— По-добре да ѝ го оставим.

— Дванайсет долара?! Това е Западна Вирджиния. Ще изглежда твърде странно.

— Кажи ѝ, че пътуваме на юг по това шосе и трябва да изминем адски много километри до сутринта. Така има надежда да разпространи погрешна информация, когато разбере за нас по радиостанцията.

Ричър си прибра рестото от дванайсет долара и петдесет и два цента и небрежно подхвърли, че трябва да стигнат до I-64 още преди разсъмване. Кънтрито продължаваше да се лее, а радиостанцията мълчеше. Жената надникна през прозорчето с малко тъжна усмивка. Сякаш знаеше, че скоро няма да види толкова хубав корвет.

Търнър спря да го качи пред кабинката и подкара обратно към града. Мотелът беше на около триста метра.

— Ще си вземем стая, а след това ще отскочим до ресторантa, става ли?

— Разбира се — кимна Ричър.

Тя замълча за момент, после се обърна и го погледна.

— Колко стаи ще искаем?

Той също замълча за момент.

— Нека първо да хапнем, а след това ще отидем в мотела.

— Защо?

— Имам да ти казвам нещо.

— Какво?

Саманта Дейтън.

Сам.

Четиринайсетгодишна.

— Дълга история. Но първо да си поръчаме.

32

Ресторантът се оказа хубава селска кръчма. Ричър беше виждал хиляди такива. Имаше си типичния чернокож мъж с бял потник зад плата, който обслужваше огромна и мазна гореща плоча, дълбока цял метър и широка два. Имаше си изподраскани чамови маси и сбирщина от столове, миришеше на застояла мазнина и прясно кафе. Клиентите бяха двама старци със сламени шапки — единият седнал далече вляво от входната врата, а другият максимално вдясно. Вероятно не се понасяха. Сигурно бяха жертвии на тристагодишна фамилна вражда.

Търнър избра една маса в средата, на равно разстояние от тях. При сядането им столовете остро изскърцаха по дъсчения под. Нямаше меню. Липсваше и обичайната черна дъска с изписаните върху нея специалитети на деня. Това беше друг тип заведение. Тук поръчките си бяха чиста телепатия между готовача и редовните клиенти. А новите сигурно трябваше да комуникират на висок глас с него. И наистина, той повдигна брадичка и извърна дясното си ухо към тях.

— Омлет — подвикна Търнър. — С гъби, пресен лук и чедар.

Реакция нямаше.

Никаква.

Търнър повтори поръчката си, този път по-високо.

Нищо. Човекът зад тезгая дори не помръдна. Стоеше абсолютно неподвижно, с вирната брадичка и поглед, зареян в нищото. Приличаше на стар търговец, обиден от ниска оферта.

— Какво е това място? — прошепна Търнър, навеждайки глава към Ричър.

— Ти си ченге. Да виждаш някъде тиган за омлет?

— Не. Виждам само една плоча.

— Значи можеш да предизвикаш ентузиазъм у този човек само ако си поръчаш нещо на плоча.

Търнър замълча за момент, после отново се обърна към тезгая.

— Две яйца на очи върху препечени филийки и отделно бекон.

— Да, госпожо — отвърна чернокожият мъж с потника.

— Същото и за мен — добави Ричър. — Плюс кафе.

— Да, сър.

Човекът се отърси от вцепенението и започна да действа. На върха на дълъг нож кацна бучка прясна мас, която светкавично се стопи, разнесена с плавни движения по цялата дължина и ширина на плочата. Това вече си беше истински плочаджия в действие. Ричър от опит знаеше, че тези хора или са майстори на плочата, или собственици на заведението. Но никога и двете едновременно. Първият инстинкт на истинския плочаджия е да лъска и търка метала — да го направи толкова гладък, че в сравнение с него тефлонът да изглежда грязав като шкурка. Докато първият инстинкт на съдържателя е да поднесе кафето. Защото първата чаша кафе подпечатва сделката. Преди да консумира нещо, клиентът остава неангажиран. Тоест всеки момент може да стане и да си тръгне. Разбира се, той може да го направи и после — недоволен от това, което му е сервирано, или просто защото си е спомнил за някакъв спешен ангажимент. Но не и ако вече е отпил първата гълтка кафе. В такъв случай ще трябва да остави някакви пари на масата. Но знае ли някой колко точно струва чаша кафе в подобно заведение? Петдесет цента? Долар? Два долара?

— Е, вече поръчахме — рече Търнър. — Какво щеше да mi разкажеш?

— Нека изчакаме кафето — отвърна Ричър. — Не искам да ме прекъсват.

— В такъв случай аз имам едно-две неща за изясняване. Искам да науча повече за тоя Морган. Искам да разбера що за човек протяга лапи към моята част.

— И моята — добави Ричър. — Винаги съм бил убеден, че полош командир от мен не може да има, но май се оказва, че не е така. Твоите хора в Афганистан пропуснаха две поредни радиовръзки, но той не си мръдна пръста.

— Знаем ли откъде е?

— Нямам представа.

— Може би е един от тях?

— Трудно е да се каже. Логично е частта да се нуждае от временно командващ. Това все още не е доказателство за вина.

— По какъв начин повторното ти назначаване се вписва в техните планове? Би трябвало да искат да се отърват от теб, а не да им се мотаеш в краката.

— Според мен са очаквали да си плюя на петите. Да се превърна в беглец завинаги. Направиха си труда да подчертаят, че никой няма да ме търси. Никакви проследяващи устройства, никакви обвинения във връзка с показанията на Голямото куче. А това е нещо, което няма как да оборя, и заплахата от него е очевидна. Мисля, че в такава ситуация повечето хора на мое място биха хванали гората. Поне такива са били очакванията им. Но не се получи.

— Защото, когато чудовището изскочи от тинята, човек трябва да се бори с него.

— По-скоро става въпрос за прокурорска заповед, кратка и ясна, прикачена към досието ми: заковават ме в момента, в който откажа да им сътруднича. Някаква особена политическа чувствителност, вероятно в кабинета на самия министър. Решението със сигурност не е на Морган. Такива мръсотии не се решават от полковници. Заповедта трябва да дойде от по-високо място.

— От много по-висши офицери.

— Съгласен съм, но от кои по-точно?

Търнър не отговори на въпроса, защото кафето пристигна. Две големи порцеланови чаши и малка кошничка от розова пластмаса с канички сметана и пакетчета захар. Плюс чифт метални лъжички, които бяха толкова миниатюрни, че изглеждаха безтегловни. Ричър вдигна едната чаша, подуши парата и отпи предпазлива гълътка. Дебелият ръб на чашата беше студен, но кафето ставаше. Горещо и не чак толкова слабо.

Остави чашата на масата и сключи ръце около нея. Сякаш искаше да я запази на всяка цена. После погледна Търнър в очите.

— И така...

— Едно последно нещо — спря го тя. — Ще ми бъде трудно да го кажа, така че извинявай...

— Какво е то?

— Не трябваше да питам колко стаи ще ангажираме.

— Не му обърнах внимание.

— Но аз му обърнах. И стигнах до заключението, че не съм готова за една стая. Задължена съм ти за всичко, което днес направи за

мен. Но това състояние на духа не е най-подходящото за такава ситуация. Имам предвид ситуацията с общата стая.

— Не ми дължиш нищо. Мотивите ми бяха абсолютно egoистични. Исках да те поканя на вечеря. Нещо, което най-после е на път да се случи, макар и при доста по-различни обстоятелства. Не по начина, по който го бях планирал. Но както и да е. Все пак получих това, което исках. Останалото са косвени щети. Затова не ми дължиш абсолютно нищо.

— Чувствам се притеснена.

— Че как иначе? Беше арестувана, а после избяга от затвора. А в момента бягаш да си спасиш живота, като междувременно крадеш пари и коли.

— Не, имам предвид с теб.

— Защо?

— Караж ме да се чувствам неспокойно.

— Съжалявам.

— Грешката не е твоя. Просто се държиш така...

— Как?

— Не искам да наранявам чувствата ти.

— Не можеш. Аз съм военен полицай. И мъж. Нямам чувства.

— Точно това имах предвид.

— Пошегувах се.

— Не се пошегува. Поне не изцяло.

Тя помълча известно време и накрая каза:

— У теб има нещо диво... неопитомено. Гледаш на нещата така, сякаш всичко може да се сведе до „да или не“, „аз или те“, „черно или бяло“, „живот или смърт“... Питам се какво води човека до това състояние.

— Животът — отвърна Ричър. — Поне моят.

— Приличаш на хищник, хладен и безкомпромисен. Като цялата тази история. Предвидил си всичко. Четиримата мухльовци в колата, техните шефове. В момента плуваш към тях, а това означава кръв във водата. Не знам кой ще надвие, но ще има кръв.

— Надявам се, че в момента плувам в обратна посока. Нито ги познавам, нито имам идея къде могат да са.

— Но това ще се промени. Обмисляш го през цялото време и ти личи. Неспокоен си, опитваш се да уловиш миризмата.

— Какво друго да правя? Може би трябва да купя и на двама ни автобусни билети директно до „Левънуърт“?

— Това ли е единствената алтернатива? Затворът?

— А ти как мислиш?

Тя отпи първата гълтка кафе от чашата си. Бавно и замислено.

— Съгласна съм с теб и точно тук е проблемът. Чувствам се притеснена, защото съм същата като теб. Е, все още не изцяло. Но като гледам теб, виждам бъдещето си. Ти си това, което някой ден ще бъда и аз.

— Значи мислиш, че си приличаме? Повечето жени твърдят обратното, че съм твърде различен.

— Ти ме плашиш. Плаши ме вероятността да стана като теб. Не съм сигурна, че съм готова. И може би никога няма да бъда готова.

— Не е задължително да се случи. Това е само дупка на пътя. Кариерата ти тепърва предстои.

— Ако победим.

— Ще победим.

— В най-добрия случай ще се отместя от пътя, за да се върна на него. А в най-лошия ще го напусна завинаги.

— Не, в най-лошия случай ще си мъртва или в затвора. Това ще означава, че лошите са победили.

— За теб всичко се свежда до „печеля или губя“, нали?

— Има ли трета възможност?

— Вбесяваш ли се, като губиш?

— Естествено.

— Това е никаква парализираща арогантност. Нормалните хора не се вбесяват, когато губят.

— А може би трябва — въздъхна Ричър. — Всъщност ти не си съвсем като мен. Когато ме гледаш, не виждай себе си. Причината да измина целия този път е много проста — ти си по-добрата версия. Усетих го още по телефона. Ти вършиш нещата както трябва.

— Какво върша както трябва?

— Всичко. В работата си, в живота си.

— Не се чувствам по този начин. Не и в момента. Не ме приемай като по-добрата версия. Щом, гледайки те, не мога да видя каква ще стана, и ти не можеш да видиш в мен какъв си трябало да бъдеш.

Плочаджията се появи отново, този път с чинии в ръце. Яйца на очи, бекон, препечени филийки. Всичко изглеждаше превъзходно приготвено. Яйцата бяха с хрупкави гладки ръбове. Явно човекът се грижеше добре за своята плоча. Търнър го изчака да се отдалечи и подхвърли:

— От всичко казано дотук е ясно, че ти имаш някакво предпочтение по отношение броя на стаите, без да знам какво е то.

— Честно ли да ти отговоря? — попита Ричър.

— Разбира се.

— Наистина имам едно ясно очертано предпочтение...

— Но?

— Преди това трябва да ти разкажа една история.

— Която е?

— Другата причина, поради която би трявало да побягна.

— По-точно?

— Иск за бащинство — отвърна Ричър. — Май ще се окаже, че имам дъщеря в Лос Анджелис. От жена, която не мога да си спомня.

33

Търнър се хранеше, а Ричър говореше, преразказвайки всичко, което му бяха съобщили официално. „Ред Клауд“, между Сеул и демилитаризираната зона. Кандис Дейтън и нейният дневник. Домът ѝ в Лос Анджелис, загубата на дома ѝ, дъщеря ѝ, колата ѝ, посещението ѝ при адвоката.

- Как се казва детето? — попита Търнър.
  - Саманта — отвърна Ричър. — Сигурно ѝ викат Сам.
  - На колко години е?
  - На четирийсет, наближава петнайсет.
  - Как се чувствува?
  - Зле. Ако е моя, е трябвало да съм бил до нея досега.
  - Наистина ли не помниш майка ѝ?
  - Наистина.
  - Често ли ти се случва?
  - Искаш да разбереш дали наистина съм толкова див?
  - Да речем.
  - Не мисля, че забравям хората, които познавам. Надявам се да е така. Особено пък жените, с които съм спал. А ако ги забравям, принципно няма как да го знам. Човек не осъзнава, че забравя.
  - Заради нея ли отиваме в Лос Анджелис?
  - Трябва да разбера — кимна Ричър.
  - Но това е самоубийство. Там ще те чакат, защото са сигурни, че ще се появиш.
  - Трябва да разбера — повтори Ричър.
- Търнър не каза нищо.
- Но както и да е — добави той. — Чу историята, която бях длъжен да ти разкажа. В интерес на цялата истина. Ако тя има значение. За броя на стаите например.

Приключиха с храненето и поискаха сметката. Получиха само общата сума, небрежно надраскана и подчертана с три дебели линии. От нея така и не ставаше ясно колко струва чаша кафе. Никой не знаеше, може би защото никой не беше попитал. Може би беше бесплатно, тъй като общата сума беше скромна. Ричър имаше в джоба си тринайсет долара и трийсет и два цента — последните осемдесет цента от парите на Съливан и рестото, получено на бензиностанцията. Остави ги всичките, което означаваше, че дава и доста добър бакшиш. Напълно заслужен от човека, принуден да обслужва цяла нощ нагорещената плоча.

Колата беше там, където я бяха паркирали. Недокосната, неосветена от прожектори, без маскирани командоси около нея. Полицейският участък по-надолу по пътя изглеждаше спокоен. Патрулките пред входа не бяха помръднали, а двата прозореца продължаваха да изльзват топла светлина.

— Оставаме или продължаваме? — попита Търнър.

— Оставаме — отвърна Ричър. — Следващият няма да е по-безопасен, колкото и странно да звуци. Положението няма да стане по-добро, преди тая история да приключи.

— Тоест, преди да победим, нали?

— То е едно и също.

Настаниха се в ниските седалки на корвета и Търнър запали мотора. След две минути спряха пред receptionта на мотела.

— Ти иди, а аз ще те чакам тук — обяви тя.

— Добре — кимна той и издърпа шепа двайсетачки от пачката на Били Боб.

— Две стаи — каза тя.

* * *

Нощният receptionист спеше на стола си, но не беше трудно да се събуди. Половината работа свърши захлопването на вратата, а другата — дискретното почукване на Ричър върху плота. Беше младо момче. Може би мотелът беше семеен бизнес, а момчето бе син или племенник на собственика.

— Имате ли две свободни стаи? — попита го Ричър.

Хлапакът разигра цяло шоу с проверката в компютъра. Често му правеха този номер, но според Ричър той беше тъп. Никой от тези хора не беше президент на международна верига — работеха в мотели с двайсетина стаи. А ако по някаква причина бяха забравили бройката на свободните стаи, достатъчно беше да се обърнат и да преброят ключовете, окачени на стената зад тях.

Хлапакът отмести очи от екрана и кимна.

— Да, сър. Ще мога да ви настаня.

— Колко струва?

— Трийсет долара на вечер за единична стая. С включена закуска в заведението отсреща.

— Става — кимна Ричър и размени три двайсеточки от пачката на Били Боб срещу два ключа.

Номер единайсет и дванайсет. Съседни стаи. Проява на любезност от страна на младежа — така улесняваше камериерката на сутринта. Щеше да изминава по-кратко разстояние с тежката количка.

— Благодаря — рече Ричър.

Върна се при Търнър, която запали колата и подкара към дъното на парцела. Там откри подходящо място за паркиране — неравна ивица, покрита с изгнила трева. Вдигнаха гюрука и я заключиха. Корветът изобщо не се виждаше откъм улицата.

Върнаха се малко назад и откриха стаите си — и двете на втория етаж, до който се стигаше по външни стълби. Ричър ѝ подаде номер 11, а за себе си остави 12.

— Утре в колко? — попита тя.

— По обед — отвърна Ричър. — Ако искаш, мога да покарам и аз.

— Ще видим. Да се наспиш.

— Ти също.

Изчака я да влезе и едва тогава отключи своята врата. Стаята представляваше бетонна кутия с грапава мазилка на тавана и винилови тапети. По-добра от онази в покрайнините на Рок Крийк, но не много. Радиаторът беше по-тих, но далеч не безшумен. Мокетът беше по-чист, но не много. Същото важеше и за кувертюрата. Душът изглеждаше наред. Кърпите бяха тънки, но не чак прозрачни. Сапунът и шампоанът бяха запечатани с лентички с името на мотела, което звучеше като стара адвокатска кантора в Бостън. Мебелите бяха от светло дърво, а

телевизорът с плосък еcran беше с размерите на куфарче, произведен от фирма, която никога не беше чувал. Телефон нямаше. Минибар — също. Нямаше бутилка бесплатна вода, нямаше шоколадче върху възглавницата.

Включи телевизора, намери Си Ен Ен и изчете открай докрай червената лента с новините, която течеше в долния край на екрана. Не се споменаваше нищо за двама бегълци, успели да се измъкнат от военна база във Вирджиния. После влезе в банята, застана под душа и завъртя крановете. Остана така дълго време, много след като водата беше отмила сапунената пяна. В главата му се въртяха откъслечни фрази, които си бяха разменили в ресторантчето. *У теб има нещо диво, неопитомено*, беше казала тя. *Приличаш на хищник, хладен и безкомпромисен*.

Но това, което го зачовърка като свредел, беше негова реплика от началото на разговора им. Търнър го попита за Морган и той ѝ отговори. *Твоите хора в Афганистан пропуснаха две поредни радиовръзки, но той не си мръдна пръста*. Продължаваше да прехвърля тези думи в съзнанието си, разбивайки ги на отделни фрагменти под водните струи.

Твоите хора в Афганистан.

Пропуснаха две поредни радиовръзки.

Но той не си мръдна пръста.

Ричър спря душа, излезе от ваната и посегна към близката кърпа. После, все още влажен, нахлузи панталона си, облече една от тениските и излезе навън. Заляпа с боси крака по терасата, спря пред номер 11 и почука на вратата.

34

Търпеливо чакаше на студа, защото тя не отвори веднага. Но знаеше, че е будна. През шпионката на вратата се виждаше светлина. В един момент светлината изчезна. Търнър проверяваше кой е отвън. После го остави да чака още малко, вероятно за да наметне някаква дреха. Ричър беше почти сигурен, че и тя си е взела душ.

Накрая вратата се отвори. Едната ѝ ръка стискаше бравата, а другата беше опряна в рамката, сякаш за да му попречи да влезе. Съзнателно или подсъзнателно. Мократа ѝ коса беше отметната назад. Носеше армейската си тениска и новия панталон. И тя беше боса.

— Щях да ти звънна, но се оказа, че в стаята ми няма телефон — каза той.

— И в моята също — отвърна тя. — Какво има?

— Онези неща, които ти казах за Морган... Току-що проумях какво означават те.

— Какво ми каза?

— Казах ти, че твоите момчета в Афганистан пропуснаха две поредни радиовръзки, а той не си мръдна пръста.

— Аз също се замислих по въпроса. Според мен това е доказателство, че този човек е в играта. Не си е мръднал пръста, защото е знаел, че няма какво да се направи. Знаел е, че са мъртви и няма смисъл да се организира търсене.

— Може ли да вляза? — попита Ричър. — Тук е доста студено.
Мълчание.

— Ако искаш, можем да отидем в моята стая — добави той.

— Не, не, влез — каза тя, отмести се встрани и затвори след него.

Стаята ѝ беше абсолютно същата като неговата. Ризата ѝ беше преметната върху облегалката на един стол, ботушите ѝ бяха под него, старательно подравнени.

— Мисля, че вече мога да си позволя чифт обувки, нали? — каза тя.

- И всичко друго, за което се сетиш — кимна той.
  - Съгласен ли си с това, което казах? Че Морган е в играта?
  - Би могло да се окаже, че е само мързелив и некомпетентен.
  - Никой командир не може да е толкова тъп!
  - Откога служиш в армията?
- Търнър се усмихна леко.
- Добре де, много командири са тъпи колкото него.
  - Според мен бездействието му не е най-важното.

Тя седна на леглото, оставяйки го прав до прозореца. Панталонът ѝ беше широк, а тениската — тясна. Под нея нямаше нищо. Той съвсем ясно виждаше очертаващите се ребра и нежните извивки. По време на телефонните разговори от Южна Дакота си я беше представял руса и синеока, вероятно някъде от Северна Калифорния. Okаза се, че греши. Тя беше чернокоса, с тъмни очи, родена в Монтана. Но за останалото беше прав. *Според мен си висока някъде около един и шайсет и пет, слаба.* В отговор тя се засмя, а той уточни: *Максимум номер 34A.* На което тя отвърна: *По дяволите.*

Но реалността се оказа по-добра от предположенията по телефона. На живо тя беше съвсем друга.

И при всички положения си струваше.

— А кое е важното в думите на Морган? — прекъсна разсъжденията му Търнър.

— Двете пропуснати радиовръзки.

— Защото?

— Твоите хора са се обадили в деня, в който си била арестувана.

Но мълчат на следващия и по-следващия.

— Аз също мълчах, защото бях в ареста. Много добре знаеш, че става въпрос за добре синхронизиран план. Те едновременно прекъсват връзката и от двете страни — както от там, така и от тук.

— Работата е там, че не е било едновременно — поклати глава Ричър. — Афганистан е девет часа напред от Рок Крийк. През зимата това си е цял светъл ден. А никой не тръгва да катери Хиндукуш след мръкване. По куп причини това би било лоша идея. Една от тях е опасността от падане и счупване на крак. От това следва, че твоите момчета са били застреляни през светлата част на денонощието. Няма как да е иначе. Но там светлата част на денонощието свършва в шест местно време.

— Разбирам.

— Шест вечерта в Афганистан означава девет сутринта тук.

— Разбирам.

— Но моята адвокатка твърди, че в десетти вече си открила банковата си сметка на Кайманите. Парите постъпват в единайсет, а теб те арестуват в дванайсет.

— Последното го помня много добре.

— Всичко това означава, че твоите момчета са били убити поне един час преди да започне твоята одисея. Вероятно са повече. Минимум един, максимум осем-девет.

— Добре, не е било едновременно. Значи нещата се случват едно след друго. Какво значение има това?

— Според мен има, при това голямо — отвърна Ричър. — Първо трябва да се върнем един ден назад. Ти изпраща Уикс и Едмъндс в пущинаците, а реакцията е незабавна. По обед на другия ден всичко вече е приключило. Как са успели да реагират толкова бързо?

— Късмет?

— По-скоро е нещо друго.

— Подозираш, че са имали къртица при нас?

— Съмнявам се. Не и сред нашите хора. По мое време това беше напълно изключено, а по твоето нещата са се развивали още по-добре.

— Тогава как?

— Мисля, че са манипулирали средствата за комуникация.

— Подслушвали са телефоните в Рок Крийк? Това е абсурд! Разполагаме с всички необходими системи за предотвратяване на подобни действия.

— Нямам предвид Рок Крийк — каза Ричър. — Било е безсмислено да се прикачват към местната мрежа, която е твърда сложна и твърде голяма. Затова са се концентрирали в центъра на паяжината — там, където живее паякът. Според мен са имали достъп до всичко, което е влизало и излизало от Баграм. Офицери с високи правомощия, които имат достъп до цялата информация. А в онзи момент това е било решаващо. Преглеждат приказките и клюките и стигат до първоначалния слух. За начина, по който твоите хора реагират на заповедите ти, и обратно.

— Възможно е — каза замислено Търнър.

— Това е важно.

— Но само като фонов детайл.

— Много повече — поклати глава Ричър. — Те вече са спрели Уикс и Едуардс — между един и девет часа по-рано. Защо тогава продължават операцията си срещу теб?

— Ясно защо. Въобразявали са си, че знам нещо, което аз въобще не знам.

— Било е излишно. Всякакви догадки, предположения и спасителни планове са били ненужни, ако наистина са контролирали входящата и изходящата информация в Баграм. Те са знаели какво са ти съобщили Уикс и Едуардс. Знаели са го с абсолютна сигурност, защото го имат черно на бяло. Което означава, че са знаели каквото си знаела и ти, Сюзан.

— Но аз не знаех нищо! Защото Уикс и Едуардс не ми казаха нищо.

— Ако наистина е така, защо продължават с плана за твоето унищожение? Защо им трябва да организират една много сложна и много скъпа измама, ако наистина не са имали причина за това? Защо в крайна сметка ще рискуват цели сто хиляди долара?

— Какво искаш да кажеш с всичко това?

— Искам да кажа, че Уикс и Едуардс *действително* са споделили нещо с теб. Затова продължавам да твърдя, че *знаеш* нещо. Може би нещо незначително за теб по онова време, което вече си забравила. Но Уикс и Едуардс са ти подхвърлили зрънце истина и това е накарало някои хора да напълнят гащите.

35

Търнър вдигна босите си крака на леглото и се облегна на възглавницата.

— Не съм сенилна, Ричър — промърмори тя. — Помня какво ми казаха. Ние плащаме на един информатор пущун. Те са се срещнали с него и той им е докладвал, че никакъв американски офицер се е насочил на север за среща с един племенен старейшина. Но на този етап самоличността на американеца беше неизвестна, също както и целта на срещата.

— Имаше ли описание? — попита Ричър.

— Не. Знаем само, че е бил американец.

— Мъж или жена?

— Трябва да е бил мъж. Пущунските старейшини не се срещат с жени.

— Бял или чернокож?

— Не беше уточнено.

— От пехотата, от морската пехота, от ВВС?

— За тях всички изглеждаме еднакво.

— Звание, възраст?

— Нямаме никакви сведения. Американски офицер и толкова.

— Все трябва да има нещо.

— Знам какво знам, Ричър. Знам и какво не знам.

— Сигурна ли си?

— Какво означава това? Нещата са същите като твоята история с онази жена в Корея. Никой не усеща, че забравя. С тази разлика, че аз не забравям и помня отлично информацията, която ми беше предадена.

— Имаше ли обичайното мотаене напред-назад?

— Нещата бяха така, както току-що ти ги описах. Първо слухът, после моите заповеди, гласящи въпросният слух да се провери. Толкоз. Една изходяща радиоемисия и една входяща.

— Нещо за последната им контролна радиовръзка? Видя ли я с очите си?

— Тя беше последното нещо, което видях, преди да ме арестуват. Напълно рутинно съдържание. Никакъв напредък. Нещо като „тук няма нищо, приятели, продължавайте нататък“.

— Значи е било в първоначалното послание. В него се е споменавало за слуха. Трябва да си го спомниш дума по дума.

— „Неизвестен американски офицер е бил видян да се насочва на север за среща с един племенен старейшина. Целта на срещата неизвестна.“ Това е точният текст. Най-после успях да си го спомня.

— Коя част от него струва сто хиляди долара? Плюс твоето бъдеще, а също така моето и това на Муркрофт? Да не говорим за насинената ръка на една ученичка в Беривил, Вирджиния.

— Не знам — отвърна Търнър.

Замълчаха. Край на приказките, край на споровете. Търнър лежеше по гръб и гледаше в тавана. Облегнат на перваза на прозореца, Ричър анализираше чутото. Седемнайсет думи, перфектно изречение с подлог, сказуемо и прочие — в задоволителен ритъм и приятен каданс: *Неизвестен американски офицер е бил видян да се насочва на север за среща с един племенен старейшина*. Продължи да върти изречението в главата си още известно време, после го раздели на три отделни части и пробва как звучат.

Неизвестен американски офицер.

Видян да се насочва на север.

За среща с един племенен старейшина.

Трийсет и седем срички. Не беше хайку. По-скоро две хайку и нещо.

Какъв беше смисълът им?

Стори му се, че долавя наличието на малко противоречие между началото и края на изречението. Като песъчинка, попаднала в иначе перфектен механизъм.

Неизвестен американски офицер.

Племенен старейшина.

Защо? Какъв е смисълът?

Нямаше отговор на този въпрос.

— Сега си тръгвам — каза той. — Утре отново ще се върнем на темата. След като се наспим, може би ще ни хрумне нещо. Понякога

става и така. Реакция на мозъка след сън. Рестарт на паметта или на някакъв подсъзнателен портал. Спомням си, че четох статия по този въпрос в едно забравено в автобуса списание.

- Недей — каза тя.
- Недей какво?
- Не си тръгвай. Остани.
- Сериозно ли? — попита след кратка пауза Ричър.
- Искаш ли?
- Съмняващ ли се?
- В такъв случай си съблечи тениската.
- Наистина ли?
- Съблечи я, Ричър.

Той се подчини. Издърпа тънкия еластичен памук към раменете си, промуши главата си и го пусна на пода.

- Благодаря — рече тя.

Той се изправи и зачака преброяването на белезите. Както винаги.

- Не бях права — промълви тя. — Ти не си просто див. Ти си истинско животно!
- Всички сме животни — отвърна Ричър. — Това прави нещата интересни.
- С тренировки ли поддържаш тази физика?
- Не тренирам. От гените е.

Това беше вярно. Пубертетът му донесе много неща, за които не бе молил. Внушителен ръст, атлетична фигура, коремни плоочки като павета, гръден кош като екипировка за американски футбол, бицепси като баскетболни топки. Не беше направил абсолютно нищо, за да ги има. Още по-малко пък да ги поддържа. Никакви диети, никакви щанги, никакъв фитнес. Спазваше принципа „когато нещо работи, изобщо не го пипай“.

- Панталонът — обади се тя.
- Отдолу нямам нищо.
- Аз също — каза тя.

Той разкопча копчето и дръпна ципа. Брезентът се плъзна надолу по бедрата му. Направи една крачка да се освободи от купчината на пода. Това го приближи към леглото.

- Сега е твой ред — каза той.

Тя се надигна до седнало положение и се усмихна.

После свали тениската си.

Беше точно такава, каквато си я бе представял. Беше всичко, което някога бе желал.

Отвориха очи много късно сутринта. Затоплени, сънени, изпълнени със задоволство. Събуди ги шум от автомобилни двигатели под прозореца. Започнаха да се прозяват и протягат. Целуваха се дълго, бавно, нежно.

— Напразно похарчихме парите на Били Боб за втора стая — каза тя. — Вината е изцяло моя, съжалявам.

— Какво те накара да промениш решението си?

— Бях обзета от страст. Затворът те кара да се замислиш какво пропускаш.

— Сериозно те питам.

— Привлече ме тениската ти. Никога не съм виждала толкова тънка. Или е много скъпа, или много евтина.

— Дай по-сериозно.

— Още когато разговаряхме по телефона, те сложих в списъка си с нещата, които желая, преди да умра. Харесах гласа ти, а след това видях и твоя снимка.

— Не ти вярвам.

— Добре. Момичето в Беривил с насинената ръка. Това ме накара да променя решението си. Ти се почувства обиден, но избра да се занимаваш с моя проблем и пренебрегна твоя с Голямото куче. Който е не по-малко сериозен. Това показва, че все още мислиш за другите. Значи не си толкова див и зъл. За мен грижата за другите е показателна. Освен това все още правиш разлика между добро и зло. Казано иначе, не си лош. Приемам това като надежда за собственото си бъдеще. Може би няма да е чак толкова мрачно.

— Ако поискаш, ще станеш и генерал-лейтенант — рече Ричър.

— Само толкова?

— Можеш да се кандидатираш и за президент. Но не ти го препоръчвам.

Тя не отговори. Шумът от паркинга се усилваше. Сякаш няколко автомобила се въртяха в кръг. Най-малко три-четири, пълзящи един

след друг. Покрай предната част на сградата, а после и покрай задната. Една безкрайна въртележка.

— Колко е часът? — попита Търнър.

— Дванайсет без десет.

— Как разбра?

— Винаги знам колко е часът.

— В колко трябва да напуснем хотела?

По терасата прозвучаха стъпки. Малко по-късно под вратата се пълзна плик. Стъпките загълхнаха в обратна посока.

— В дванайсет, предполагам — отвърна Ричър. — Защото в този плик най-вероятно е фактурата за платената нощувка.

— Много официално.

— Те все пак имат компютър.

Бръмченето отвън не стихваше. Гущерчето в главата на Ричър май сигнализираше за опасност. Какви бяха тези коли отвън? Военни? Полицейски? На ФБР? Гущерчето нямаше коментар. Съвсем правилно в случая, защото беше ясно, че автомобилите са цивилни. Всички до един с дизелови двигатели, сред които се различаваше тежък осмак с пробит ауспух и поне един икономичен четирицилиндров мотор на една от онези коли, на които правят промоции. Съвкупността от тези звуци изключваше сто процента присъствието на военни или паравоенни превозни средства.

Звуци, които продължаваха да се усилват.

— Какво е това? — попита Търнър.

— Ами погледни през прозореца.

Тя зашляпа натам с боси крака. Голата ѝ фигура беше безупречна. Пръстите ѝ внимателно отместиха пердето, очите ѝ започнаха да се въртят, за да обхванат цялостната картина.

— Четири пикапа — каза тя. — На различна възраст, с различни размери и в различно състояние. Във всеки има по двама души. Обикалят мотела, без да спират.

— Защо?

— Нямам представа.

— В кой град се намираме?

— В Питърсбърг, Западна Вирджиния.

— Може би става въпрос за народен обичай, типичен за Западна Вирджиния. Предпролетен обред или нещо подобно. Като тичането

пред бикове в Памплона. Но в Питърсбърг може би го правят с пикапи.

— Правят го доста враждебно — отбеляза Търнър. — Като в онези филми, където главният герой казва, че е „прекалено тихо“ наоколо. А после се появяват индианците и започват да кръжат около дилижанса със счупеното колело. Все по-бързо и по-бързо.

— Чакай малко — промърмори Ричър, насочил поглед към вратата.

Стана от леглото и отиде да вземе плика. Капачето му не беше залепено, а вътре имаше лист хартия. Нищо извън очакванията. Прегънатата на три фактура с баланс нула. Така и трябваше да бъде. Единайсета стая, трийсет долара, минус трийсет долара, платени в брой.

Но...

Най-отдолу беше напечатан един благодарствен ред, под който беше сканираният подпис на собственика. А под него имаше бесплатна информация.

— Мамка му! — промърмори Ричър.

— Какво?

Той ѝ подаде листа.

Радваме се, че бяхте наши гости!

Джон Клейтън, собственик.

Фамилията Клейтън живее в окръг Грант от 300 години!

36

— Намеренията им по отношение на корвета май наистина са сериозни — промърмори Ричър. — По всичко личи, че са развъртели роднинските телефони, за да съберат военния съвет. С боен призив към всички Клайтъновци от окръг Грант, от окръг Хампшър и Бог знае откъде другаде. Най-вероятно от десетина окръга, покриващи по-голямата част от тъй наречения Планински щат. А ако Спящата красавица на рецепцията снощи е син или племенник на собственика, значи е братовчед на Били Боб. Сега ще се издигне в очите на роднините с това, че ни е издал.

— Тоя корвет май ще се окаже по-голяма беля, отколкото струва — промърмори Търнър. — Беше лош избор.

— Но и голям кеф.

— Да имаш някакви умни идеи?

— Налага се да преговаряме с тях.

— Сериозно ли го казваш?

— „Предложи мир и разбирателство, използвай сила само в краен случай.“

— Кой го е казал?

— Май беше Троцки.

— Онзи, когото са убили в Мексико с шиш за трошене на лед?

— Това не обезсилва възгледите му.

— А какви са били те?

— Твърди. Казал е и други умни неща, например: „Ако не успееш да налееш разум в главата на опонента си, строши я в бордюра“. Той е бил човек на инстинктите. Най-вече в личния си живот. Те са го подвели само веднъж — в Мексико, когато са го наръгали с онзи шиш.

— Какво ще правим сега?

— Като за начало трябва да се облечем. За съжаление, по-голямата част от дрехите ми останаха в другата стая.

— Вината е моя — промърмори Търнър. — Извинявай.

— Излишно е да се притесняваш толкова. Ще оцелеем. Облечи се, а после ще отидем заедно в другата стая, за да се облека и аз. Така ще е по-безопасно. Ще бъдем навън не повече от две секунди. Но първо си вземи душ. Не бързаме за никъде, а те ще почакат малко. Няма да се появят тук, за да не потрошат вратата на братовчеда гадняр. Убеден съм, че това е част от фамилния кодекс.

Търнър се вмести в неговото обичайно време за къпане — точно за единайсет минути от посягането към крана до излизането от банята. Което в случая включваше и пауза за обмисляне как да стигнат до другата стая, без да бъдат засечени от пикапите. Предвид факта, че четирите автомобила обикаляха мотела с около 45 километра в час, заключението беше, че това е невъзможно. По тази причина тръгнаха на риск. Шансът беше на тяхна страна през половината от осемте метра, които разделяха двете стаи. После един от пикапите изскочи иззад ъгъла. Изненадан от появата им, водачът скочи на газта. Беше готов да изцеди докрай мотора. Еволюционен инстинкт като толкова други. В следващия миг Ричър отключи вратата и двамата се претърколиха в стаята.

— Сега вече знаят със сигурност, че сме тук — каза задъхано той. — Не че не са знаели и преди, но сега са сигурни. Хлапето на рецепцията се е погрижило да им предостави пълна информация.

Неговата стая изглеждаше недокосната. Ботушите му бяха под прозореца редом с чорапите. Бельото и втората тениска лежаха на стола, а якето му беше на закачалката.

— Аз също ще взема душ — рече той. — Ако продължават да обикалят около мотела, като излезем, вече ще им се вие свят.

След единайсет минути и Ричър беше готов. Седна на леглото да завърже връзките на ботушите си, после стана, облече якето си и дръпна ципа.

— Ще бъда щастлив, ако ме оставиш да се справя сам — каза той.

— Ами полицейският участък отсреща? — попита тя. — Не можем да си позволим да привлечем вниманието на ченгетата.

— Бас държа, че те ще оставят клана да прави каквото си пожелае. Сигурно половината от тях принадлежат към него. Но при всички случаи нещата ще приключат бързо, далече от погледа им. Обикновено става така.

— Ще дойда с теб.

— Вършила ли си и друг път такива неща?

— Да — отвърна тя. — Но не много.

— Няма как всички да се бият едновременно, най-малкото защото ще си прочат. А ние ще им охладим ентузиазма, като тръшнем първите няколко, ама наистина яко. Номерът е да не губим много време с никого от тях. Колкото по-бързо, толкова по-добре. Което ще рече с един удар, за да преминем на следващия. Лактите вършат по-добра работа от юмруките, а ритниците са по-добри и от двете.

— Ясно.

— Но първо ще поговоря с тях. Несъмнено и те си имат слаби места.

Отвориха вратата и излязоха на ярката слънчева светлина. Четирите пикапа се бяха скуччили пред бетонните стълби с муцуните напред точно според очакванията на Ричър. Осемте мъже се бяха облегнали на страничните врати, калници или каросериите. Чакаха търпеливо, сякаш разполагаха с всичкото време на света, а и защото знаеха, че тези стълби са единственият изход от стаите на горния етаж. Ричър разпозна тримата, които срещнаха на планинския път. Дребният, средният и големият. Последните двама не бяха променени за разлика от дребния, който изглеждаше почти напълно възстановен от това, което го беше довело до катастрофата. Останалите петима бяха същата стока — груби небръснати типове, най-дребният от които беше жилав и slab като клечка, а най-едрият — издут като буре от бира и хамбургери. Никой не носеше оръжие. Ричър успя да види всичките шестнайсет ръце, които не държаха нищо. Нито pistolети, нито ножове, нито гаечни ключове, нито вериги.

Аматьори.

Ричър хвана с две ръце железния парапет и спокойно огледа сцената. Имаше вид на диктатор от старите филми, който се готови да произнесе реч пред тълпата.

— Момчета, трябва да намерим начин да се приберете у дома, преди да сте пострадали — каза той. — Искате ли да работим заедно по това?

Веднъж случайно чу тази фраза, която някакъв костюмар използва, говорейки по джиесема си. *Искате ли да работим заедно по това?* Вероятно беше специална техника, преподавана по време на скъпи семинари в позападналите бални зали на стари хотели. Вероятно защото естествено извикваше положителен отговор. Цивилизованите хора се чувстваха длъжни да работят един с друг, особено когато им се предложеше. Никой не казваше *не, не искам*.

Но собственикът на пикапа с двойната кабина го каза.

— Не сме дошли да работим с тебе, момче. Ние сме тук, за да ти сритаме задника, а след това да си приберем колата и парите.

— Добре — отвърна Ричър. — Можем да поемем и по този път, след като искате. Но не виждам защо всички трябва да влезете в болница. Чували ли сте за „Галъп“?

— Кой?

— Това е институт за изследване на общественото мнение. Особено преди избори. Те казват „тоя кандидат ще получи петдесет и един процента, а другият — четирийсет и девет“.

— Чувал съм за тях.

— А знаеш ли как го правят? Не се обаждат на всички американски граждани, защото това би отнело много време. Вместо това звънят на малка група хора, която се нарича представителна извадка, и после обобщават резултата.

— Е, и?

— Това ще направим и ние. Ще действаме с представителна извадка. Един представител от нас срещу един представител от вас. А резултатът ще отговаря на това, което би се случило, ако участваме всички. Така го прави „Галъп“.

Тишина.

— Ако спечели вашият представител, ще получите корвета срещу най-скапания ви пикап плюс половината пари на Били Боб.

Тишина. Никакъв отговор.

— Но ако спечели нашият отбор, ще ви дадем корвета срещу най-хубавия пикап и ще задържим всички пари.

Мълчание.

— Това е най-доброто, което мога да ви предложа, момчета — разпери ръце Ричър. — Все пак живеем в Америка. На всички ни трябват колела и пари. Сигурен съм, че ме разбирате какво ви казвам.

Никакъв отговор.

— Моята приятелка тук също е готова да участва. Имате право на избор. С жена ли предпочитате да се биете?

— Това са глупости — изръмжа собственикът на пикапа с двойната кабина.

— В такъв случай оставам аз — сви рамене Ричър. — Ето ви и по-изгодни условия: увеличете си своя дял. Двама от вас срещу мен. Какво ще кажете?

Мълчание.

— Добре, в такъв случай предлагам да се бия с ръце на гърба.

— Какво?!

— Чу ме.

— С ръце на гърба?

— Точно така. Предлагам ви страховни условия, момчета. И в двата случая си получавате корвета. Това е справедливо, нали?

— Ще застанеш срещу двама от нас с ръце на гърба?

— Дори и с чувал на главата, стига да разполагах с такъв.

— Добре, приемаме — отсече собственикът на двойната кабина.

— Браво. Това е страховто. Кой от вас има здравна застраховка?

Наличието на такава е важно за избора ви.

Търнър се размърда до него.

— Току-що си спомних онова, което ми се изпълзваше — внезапно прошепна тя. — Особеното в онзи рапорт, за който говорихме снощи.

— За племенния старейшина ли? — тихо подхвърли Ричър. *Неизвестен американец. Племенен старейшина.* Песъчинката в прецизната машина. Американецът е обявен за неизвестен, но не и старейшината. — Съобщили са името му?

— Не точно. Техните имена са прекалено сложни, за да бъдат запомнени. Ние ги заменяхме с номера по реда на постъпващата информация за тях. А номера на въпросния човек го имаше в рапорта. Това означава, че вече е присъствал в системата. Тоест някой го познава.

— Кой беше номерът?

— Не си спомням. АМ и някакви цифри.

— Какво е АМ?

— Афганистанец от мъжки пол.

— Предполагам, че това е някакво начало.

Размяната на реплики беше прекъсната от собственика на двойната кабина.

— Окей, ние сме готови — извика той.

Ричър сведе очи към групичката в подножието на стълбите. Беше се разделила на две. Шестима срещу двама. Единият от двамата беше самият собственик на двойната кабина, а другият — шишкото, издут от менюто на „Макдоналдс“ и многото бира.

— Наистина ли можеш да го направиш? — разтревожено прошепна Търнър.

— Има само един начин да разберем — каза Ричър и заслиза по стълбите.

37

Шестимата зрители се отдръпнаха, а Ричър и двамата избраници се насочиха към празното място зад пикапите. Придвижваха се в компактен триъгълник — двама на заден ход, един — крачещ напред. Бавно и предпазливо, с напрегнати сетива. Празното място беше покрито с отъпкана пръст и беше широко колкото градска улица. Вдясно се намираше крайното крило на мотела, където беше паркиран корветът, а вляво беше изходът към шосе 220. Беше тесен, но отсреща така или иначе нямаше друго освен платното и няколко дървета. Полицейският участък беше на запад, но не се виждаше от паркинга. Което означаваше, че и полицайт няма как да видят какво се случва на него.

Достатъчна сигурност.

Можеха да започват.

При нормални обстоятелства Ричър без колебание би прибягнал до измама, особено когато противниците насреща му бяха тъпи и неопитни. Ръцете зад гърба? Спокойно би могъл да забие по един лакът в челюстите на двамата още щом слезеше от последното стъпало. Но не и в присъствието на шест резерви. Това би било неефективно. Те веднага щяха да се нахвърлят върху него, вбесени и възмутени, което автоматично щеше да удвои силите им. По тази причина не предприе нищо, позволявайки на двете страни от триъгълника да се разтъгчат на празното място и да проверят за евентуални неравности и други препятствия. Когато всичко беше готово, той пъхна ръце в задните си джобове, с дланите навътре.

— Е, мачът може да започне.

След което видя как двамата заемат някакви пози, които вероятно смятаха за бойни стойки, но после бързо промениха. Радикално. Кажи на някого, че ще се биеш с ръце зад гърба, и можеш да си сигурен, че той ще чуе само тези думи. В главата му ще се появи една-единствена мисъл: *Тоя ще се бие с ръце зад гърба!* После ще си представи първите няколко секунди на схватката, които ще изглеждат толкова странни, че

бързо ще приковат цялото му внимание. *Без ръце! Незашитен торс!*
Съвсем като големия чувал в боксовата зала!

От този момент нататък той няма да вижда нищо друго освен горната част на тялото ти. Само нея. Неразривно свързана с главата и незашитеното лице — неустоимо лесни мишени, които просто чакат да бъдат размазани. Стойката му неусетно се променя. Юмруците му се вдигат, брадичката му щръква напред, очите му се присвиват ликуващо, втренчени в корема, ребрата или носа ти — според личните му предпочтения за нанасяне на първия важен удар. В този момент той не вижда нищо друго.

Като например краката ти.

Ричър направи крачка напред и нанесе премерен ритник в топките на дебелия. Премерен, но достатъчно силен и точен — като дълъг пас в полето на противника. Мъжът рухна като подсечен. Толкова бързо и толкова тежко, сякаш някой се беше обзаложил с него на един милион долара, че не може да пробие дупка в пръстта с носа си. Звукът наподобяваше този на захвърлен на пода тежък чувал. Дебелият се сви на кълбо, тълстините му продължиха да се тресат още един миг, после застинаха неподвижно.

Ричър се отдръпна крачка назад.

— Лош избор — поклати глава той. — Ясно е, че този трябваше да го оставите на резервната скамейка. Сега сме само ти и аз.

Притежателят на двойната кабина също отстъпи назад. Ричър внимателно го наблюдаваше. По лицето му личеше колко бързо ревизира първоначалната си нагласа. Беше неизбежно. *Краката, разбира се*, мислеше си той. *Забравих за краката*. В резултат центърът на тежестта му се премести доста надолу. Сега мислеше само и единствено за краката на Ричър. Юмруците му се смъкнаха почти до таза, главата му се сгуши в раменете. Изведнъж заприлича на момченце, което го боли коремът.

— Сега е моментът да се оттеглиш — предупреди го Ричър. — Оставяте ни един пикап, прибирате корвета и кой откъдето е.

— Не — поклати глава собственикът на двойната кабина.

— Ще те попитам още веднъж — каза Ричър. — Но трети път няма да има.

— Не!

— Ами тогава започвай, приятел. Покажи на какво си способен. На много, нали? Или можеш само да обикаляш мотела с пикапа си?

Беше абсолютно наясно какво ще последва. Противникът му най-вероятно беше десняк. Това означаваше, че ще опита ъперкът, замахвайки отдолу нагоре, но без шансове да стигне високо. Като прикована към вратата боксова ръкавица, която при отваряне те фрасва. Нещо такова щеше да се случи. Ако изобщо се случеше. Човекът все още пристъпваше напред-назад по отъпканата пръст, търсейки подходяща площадка за излитане.

После я намери и нещата се случиха. Точно като боксова ръкавица, политаща към вратата. Повечето хора биха отскочили встрани с рязко извъртане на тялото. Но не и онова шестгодишно момче, което бе готово да се бие с чудовището от анимационния филм. То би се завъртяло на една страна, би прилекнало и би полетяло към вратата с рамото напред. Към центъра, но малко по-близо до пантите. Солиден и агресивен подход към неподвижната ръкавица, която още не е набрала нужната инерция.

Точно това направи Ричър със собственика на двойната кабина. Завъртя се, полетя напред и го бълсна с рамо в гърдите. Това рязко наруши планирания удар. Юмрукът подмина целия гръб на Ричър и го бръсна леко от другата страна. Съвсем леко. Сякаш човекът искаше да се възбуди, отърквайки се в някого в някое кино. После политна назад и за да запази равновесие, разпери ръце встрани. Движение, което оголи торса му и го превърна в подобие на морска звезда. Той очевидно осъзна състоянието си, тъй като с ужас погледна движещите се крака на Ричър.

Изненада, друже.

Тук не става въпрос за краката, а за главата.

Ричър направи няколко боксърски подскока, за да набере инерция. Горната част на тялото му се люшна напред. Вратът светкавично се наведе надолу, а челото му се заби в носа на противника, точно в основата му. После Ричър отметна глава и отскочи назад. Притежателят на двойната кабина се олюя, направи половин крачка и още половин, но коленете му се подгънаха и тялото му рухна на земята. Слабо и безпомощно, като тялото на викторианска дама, припаднала в кринолина си.

Ричър се обърна да погледне Търнър, която все още беше на стълбите.

— Кой е най-добрият пикап според теб? — подвикна той.

38

Оказа се, че кодексът на честта на рода Клайтън е нещо много хубаво. Това стана ясно, след като никой от шестимата зрители не се намеси. Може би защото честта им не го позволяваше, а може би защото се питаха какво ли ще направи с тях Ричър сега, когато ръцете му вече са свободни.

В крайна сметка Търнър се спря на пикапа, собственост на дебелия. Беше с V-образен осемцилиндров двигател, но не онзи с пробития ауспух. Резервоарът му беше почти пълен, имаше добри гуми и изглеждаше удобен. Тя го закара до скрития в дъното на парцела корвет, където бързо прехвърлиха парите на Били Боб от мястото за багаж зад седалките на спортната кола в жабката на пикапа, които се оказаха почти еднакви по обем.

После преминаха с боботене покрай унилата групичка. Ричър хвърли ключа на корвета през прозореца и Търнър даде газ. Завиха наляво по шосе 220, подминаха полицейския участък и ресторантчето с горещата плоча, след което се насочиха към кръстовището в центъра на града.

Половин час по-късно Питърсбърг остана на трийсет километра зад гърба им. Пътуваха на запад по тесен път, който криволичеше покрай някаква гора, обявена за национален резерват. Пикапът беше тойота. Не нов, но в много добро състояние. В купето беше тихо като в библиотека, а сред екстрите фигурираше и сателитна навигация. Беше толкова тежък, че буквално заглаждаше бабуните по пътя. Имаше кожени седалки и достатъчно пространство около тях. Търнър изглеждаше като малко момиченце зад волана. Но доволно, защото имаше върху какво да разсъждава. Сценарият в съзнанието ѝ бързо придобиваше плът и кръв.

— Вече разбирам защо тези хора са толкова разтревожени — каза тя. — Номерът, започващ с АМ, променя всичко. Този човек ни е

познат по никаква причина. Може би със своите действия, може би със своите становища. И двете ще ни отведат някъде.

- Как ще проникнем в базата данни? — попита Ричър.
- Чрез промяна в плана. Отиваме в Питсбърг.
- Там ли е базата данни?
- Не, но в околностите на Питсбърг има голямо летище.
- Аз съвсем скоро бях в Питсбърг.
- На летището ли?
- Не, на пътя.
- Разнообразието е солта на живота — каза тя.

Да се доберат до Питсбърг означаваше да пресекат щата в посока северозапад и да излязат на междущатска магистрала I-79 някъде между Кларксбърг и Моргантаун. Оттам нататък се пътуваше право на север. Сравнително безопасно, помисли си Ричър. Тойотата беше голяма като къща и тежеше три тона, но това не й пречеше да бъде абсолютно анонимна. Кое е най-доброто място да се скрие песъчинка? На плажа, разбира се. А ако човек си представеше, че тази тойота е песъчинка, пътищата на Западна Вирджиния със сигурност бяха плажът. Защото почти всички автомобили, движещи се по тях, бяха пикапи с големи каросерии. Положението в Западна Пенсилвания беше същото. Ако един ден в Америка кацнеха извънземни, те положително щяха да стигнат до заключението, че бъдещето на Съединените щати зависи от възможността на нейните граждани да превозват двуметрови дъски и греди в големи количества, поради което не можеха без пикапи.

Оказа се, че късно започналият им ден работи в тяхна полза. Или, както би казала Търнър, недостатъкът се превърна в предимство. Защото това означаваше, че ще излязат на магистралата по тъмно. Беше по-добре, отколкото да пътуват по нея денем. Вярно, че магистралите бяха под непрекъснат полицейски контрол, но от друга страна, ченгетата просто не можеха да видят това, което не се вижда, а няма нищо по-невидимо от чифт фарове, които се движат с позволена скорост на междущатска магистрала нощем.

— Как ще стигнем до точния АМ номер? — попита Ричър.

— Ще се наложи да си поемем дъх и да скочим в дълбокото — отвърна Търнър. — Или, казано иначе, да рискуваме и да въвлечем един конкретен човек в опасна конспирация. Като съучастник, като помощник и или както го наречеш.

— Кой е този човек?

— Сержант Лийч, надявам се. Тя е твърда като скала и сърцето ѝ е на правилното място.

— Съгласен съм — кимна Ричър. — И на мен ми хареса.

— Записите и писмените копия се пазят в архива. Достатъчно е да отиде там и да ги прегледа.

— А после какво?

— После ще стане по-трудно. Ще разполагаме с референтен номер, но няма да имаме нито име, нито биография. А сержантите нямат достъп до базата данни. Всъщност аз бях единствената в Рок Крийк, която имаше достъп до нея. Сега Морган има, но няма как да го помолим за тази малка услуга, нали?

— Това го остави на мен — рече Ричър.

— Ти също нямаш право на достъп.

— Но познавам човек, който има.

— Кой е той?

— Председателят на Военния съд.

— Познаваш ли го?

— Не лично. Но съм наясно с неговата роля в процеса. Той ме притиска да се защищавам срещу скальпено обвинение, а това ми дава възможност за широк достъп до информация от различен характер. На практика мога да поискам всичко, което пожелая. Майор Съливан ще ми помогне.

— Не, това е работа на моя адвокат. Нещата са свързани много повече с моето скальпено обвинение, отколкото с твоето.

— Би било прекалено опасно за него — поклати глава Ричър. — Вече го пребиха жестоко, защото се опита да те измъкне от ареста. За нищо на света няма да му разрешат достъп до информация.

— За Съливан също ще бъде опасно — отбеляза Търнър.

— Мисля, че все още не са я поставили под наблюдение. В един момент ще се осъзнаят, но ще бъде късно. Няма смисъл да затваряш вратата на конюшнята, когато конят вече е навън.

— А ще се съгласи ли да го направи?

— Ще ѝ се наложи. Това е част от служебните ѝ задължения.

Продължиха в мълчание удобното си пътуване. Придържаха се в границите на Западна Вирджиния, заобикаляйки издадения на юг ъгъл на Мериленд, а след това поеха към град на име Графтън. Според навигацията на тойотата веднага след него имаше път на северозапад, който се вливаше в I-79, южно от Феърмонт.

— Притесниха ли те? — попита по едно време Търнър.

— Кои?

— Осемте мъже в мотела.

— Не особено.

— В такъв случай онзи психотест, когато си бил шестгодишен, трябва да си е струвал парите.

— Правилно заключение, но погрешни разсъждения.

— Как така?

— Решили са, че мозъкът ми работи различно. Възхитили са се на моето ДНК. Може би са се надявали да отгледат нова порода бойци. Знаеш какво е представлявал Пентагонът в онези години. Но аз бях много малък, за да проявя някакъв интерес. А и те грешаха. Когато нещата опират до страх, моето ДНК е същото като на всички останали. Истината е, че просто тренирах и в крайна сметка успях да превърна страха в агресия. Автоматично.

— На шестгодишна възраст?

— Не. Още на четири-пет. Мисля, че ти го споменах по телефона. Предполагам, че е било доброволен избор. Или се оттеглям, или им размазвам физиономиите.

— Никога не съм виждала човек да се бие без ръце.

— Те също. Това беше най-важното.

Спряха да заредят и да хапнат в градче на име Макомбър, а после продължиха на запад през Графтън, откъдето по дясната отбивка през селцето Макджий излязоха на рампата за I-79, която според навигацията беше на час път, южно от международното летище в Питсбърг. Това означаваше, че ще бъдат там някъде около осем. Небето вече тъмнееше. Скоро щеше да настъпи нощ. Всеобхватна, тъмна, вдъхваща сигурност.

— Защо харесваш този начин на живот?

— Защото мозъкът ми работи различно. Точно това не разбраха докрай онези хора преди много години. Те погледнаха на мен от погрешен ъгъл. Но аз не харесвам това, което харесват нормалните хора. Малка къща с комин, дворче с дървена ограда. Повечето хора обичат такива неща. И бълскат цял живот, за да ги изплащат. Вземат трийсетгодишни ипотеки. Браво, радвам им се, защото са щастливи. Но аз по-скоро бих се обесил.

— Защо?

— Имам си собствена теория, която е свързана с ДНК-то. Но е прекалено скучна, за да ти я обяснявам.

— Не, разкажи ми.

— Някой друг път.

— Вече спахме заедно, Ричър. Без дори да ме почерпиш един коктейл или да ме заведеш на кино. Да споделиш своите теории е най-малкото, което можеш да направиш за мен.

— А ти ще споделиш ли своите?

— Може би. Но първо ти.

— Добре — кимна Ричър. — Представи си Америка отпреди много време, всъщност през целия деветнайсети век. Масовото преселение на запад. Рисковете, които са поемали тези хора. Сякаш са нямали друг изход.

— Нямали са — отвърна Търнър. — Били са икономически принудени. Нуждаели са се от земя, ферми и работа.

— Не е само заради това — поклати глава Ричър. — Някои от тях изобщо не са се спирали на едно място. Помисли си и за британците сто години по-рано. Пръснали са се из целия свят, тръгвали са на морски пътешествия, траещи по пет години.

— Отново по икономически причини. Британците са се нуждаели от сировини и нови пазари.

— Но част от тях също не са се спирали. Като викингите преди тях, а също така и полинезийците. Според мен става въпрос за генетична заложеност, при това в буквалния смисъл на думата. Преди милиони години всички са живеели на малки затворени групи, което носело рискове от кръвосмешение и израждане. По тази причина във всяко ново поколение се раждат хора с ген, който ги тласка към

приключения. По този начин генетичният фонд се разнообразява и става по-здрав.

— И ти си един от тези хора, така ли?

— По мое мнение деветдесет и девет от нас обичат живота край огъня, но един го мрази. Деветдесет и девет от нас се боят от виещия вълк, но един му завижда. Аз съм този човек.

— Принуден да разпространява своето ДНК по света. За доброто на човешкия род.

— Това е забавната част.

— Която едва ли може да бъде аргумент в делото ти за бащинство.

Напуснаха Западна Вирджиния и навлязоха в Пенсилвания. Осем километра след границата видяха билборда на някакъв мол. Осветен от мощни прожектори — доказателство, че още беше отворен. Отбиха и си намериха едно достатъчно затъмнено място на паркинга. Търнър се насочи към секцията за дамско облекло с пачка пари в джоба. Ричър понечи да тръгне с нея, но тя го отпрати при мъжкото облекло.

— Нямам нужда от нищо — каза той.

— Аз пък мисля, че имаш.

— От какво например?

— Най-малко от нова риза и пулover с остро деколте.

— Ако си купиш нещо по-подходящо, ще ми върнеш старата риза.

— Предпочитам да я изхвърля. Имаш нужда от по-хубави дрехи.

— Защо?

— Защото искам да изглеждаш добре.

Приел доводите ѝ, Ричър се насочи към секцията за мъжко облекло и скоро си хареса една риза. Синя, трикотажна, с бели копченца, за петнайсет долара. Към нея прибави тъмносин памучен пулover с остро деколте. Също за петнайсет долара. Преоблече се в съблекалнята, изхвърли двете си тениски в кошчето за боклук и се погледна в огледалото. Панталонът му си беше окей, якето — също. Новите дрехи му стояха прилично. Добре ли изглеждаше? Не беше сигурен. Може би по-добре отпреди, но това беше всичко, което беше готов да направи по отношение на външния си вид.

Търнър се появи двайсет минути по-късно. Променена от главата до петите. Нови черни ботуши с ципове, нови дънки, тесен пуловер по врата и памучно яке. Ръцете ѝ бяха празни. Никакви торбички. Беше изхвърлила старите си дрехи, без да се погрижи за резервни.

— Изненадан ли си? — попита тя, забелязала озадачената му физиономия.

— Малко.

— Прецених, че сега трябва да действаме по-живо.

— Винаги трябва.

После се насочиха към по-малките магазини при входа и влязоха в една аптека. От там си купиха сгъваеми четки за зъби и паста, след което тръгнаха обратно към пикапа.

Международното летище на Питсбърг се намираше доста далече от града. Магистралата водеше право към него. Имаше богат избор на хотели. Търнър навлезе в паркинга на един от тях, след което двамата разпределиха остатъка от парите на Били Боб по джобовете си и тръгнаха към фоайето. Липсата на багаж не беше проблем. Хотелите край съвременните летища бяха пълни с хора без багаж. Част от удоволствието на модерното пътуване. Закусваш в Ню Йорк, вечеряш в Париж, а багажът ти е в Истанбул.

— Вашето име, госпожо? — попита младежът на receptionията.

— Хелън Съливан.

— А вашето, сър?

— Джон Темпъл.

— Мога ли да видя лични документи?

Търнър извади взетите назаем военни карти и ги пълзна по плота. Младежът ги погледна, колкото да установи, че са лични документи и че на тях фигурират имената Съливан и Темпъл. Но не си направи труда да сравни снимките с лицата на клиентите пред себе си. Ричър от опит знаеше, че тези хора рядко го правят. Може би не им влизаше в служебните задължения или пък просто не бяха достатъчно компетентни.

— Кредитна карта, ако обичате — каза receptionионистът.

— Ще платим в брой — отвърна Ричър.

Това също не беше проблем за хотелите край летищата. Кредитните карти и пътническите чекове също ставаха обект на кражба, тъй като независимо от небрежното отношение към багажа джебчийството по тези места беше на висота. Ричър отдели няколко банкноти за цената на стаята, към които прибави още сто долара депозит за евентуални щети, както го изискваха правилата. Човекът охотно ги прибра, а в замяна им подаде две магнитни карти и ги упъти към асансьорите.

Стаята беше добра, макар и не радикално различна от килията в ареста на Дайър. Разликата, доколкото я имаше, се изразяваше в минибар, безплатни бутилки минерална вода, хавлии и чехли, плюс шоколадчета на възглавниците.

И телефон, който Търнър реши да използва веднага.

39

Ричър долови мъркането на сигнала за повикване. Пъхнала слушалката между рамото и ухото си, Търнър се извъртя към Ричър и беззвучно поясни: „Джиесемът на Лийч“. После насреща вдигнаха и очите й промениха фокуса си.

— Сержант, обажда се Сюзан Търнър. Официалният ми съвет като твой командир е да прекъснеш веднага този разговор и да докладваш за него на полковник Морган. Ще го направиши ли?

Ричър не чу отговора на Лийч, но той явно беше отрицателен, тъй като разговорът продължи.

— Благодаря, сержант — отвърна Търнър. — Ще те помоля да свършиш две неща за мен. Първо, трябва ми онзи номер с буквите А и М от оригиналния сигнал на Уикс и Едуардс. Хартиеното копие трябва да е в архивите. Морган още ли е в сградата?

Ричър не чу отговора, но той очевидно беше „да“, защото Търнър добави:

— Добре, няма смисъл да рискуваш. Ще ти звъня на всеки час.

Тя остана на линията да изкаже и другата си молба, но в този момент на вратата се почука и Ричър отиде да отвори.

На прага стоеше мъж с костюм и портативна радиостанция в ръка. На ревера му имаше корпоративна значка. Вероятно някакъв мениджър на хотела, помисли си Ричър.

— Моля за извинение, сър, но е станала грешка — каза мъжът.

— Каква грешка?

— Когато се плаща в брой, депозитът за евентуални щети не е сто, а петдесет долара. От него се приспадат разходите за телефона и минибара. Ако използвате румсървиса, моля да плащате директно на служителя.

— Добре — кимна Ричър.

Човекът извади от джоба си две банкноти по двайсет и една десетачка, които размаха под носа му, сякаш му връчваше наградата на някакво телевизионно шоу.

— Още веднъж моля да ни извините за грешката.

Ричър пое банкнотите и ги разгледа. Нормални американски пари, общо петдесет долара.

— Няма нищо — промърмори той.

Мъжът с костюма си тръгна и той затвори вратата след него.

Търнър попита:

— Какво беше това?

— Предполагам, че човекът на рецепцията не е имал ценоразпис.

Депозитът не е сто, а петдесет долара, защото румсървисът се заплаща в брой.

— Ясно.

— Как ти се видя сержант Лийч?

— Тя е смела жена.

— Знаеше номера й наизуст, въпреки че съвсем скоро си се запознала с нея.

— Знам наизуст номерата на всички мои подчинени.

— Значи си добър командир.

— Благодаря ти.

— Какво беше второто нещо, което искаше от нея?

— Ще видиш — отвърна тя, поколеба се за миг, после добави: —

Надявам се.

Ромео набра номера, но Жулиета не вдигна веднага. Ромео прокара длан по облегалката на коженото кресло, в което седеше. Дланта му беше суха, а кожата на облегалката — гладка и лъскава. Беше станала такава от петдесетгодишно търкане с ръкави на костюми.

После в ухото му прозвуча гласът на Жулиета:

— Да?

— Имената Съливан и Темпъл току-що изскочиха от един хотел в Питсбърг, Пенсилвания. За наше щастие, компютрите им са свързани със системата на вътрешната сигурност, защото се намират на летище.

— Мислиш, че са те, така ли?

— Всеки момент ще разполагаме с описание. Хотелът изпрати свой служител да ги разгледа. Но според мен са те. Няма друг начин двете имена да се появят някъде едновременно. Доколкото ни е

известно, това са единствените документи за самоличност, с които разполагат.

- Но защо са на летището в Питсбърг?
- Това е без значение. Къде са нашите хора?
- Пътуват за Лос Анджелис.
- Открий най-бързия начин да ги върнеш обратно.

В стаята беше топло. И двамата съблякоха якетата си.

- Ще използваме ли румсървиса? — попита тя.
- Разбира се.
- Преди или след?
- Преди или след какво?
- Секса, който ще правим.

Ричър се усмихна. Беше установил от опит, че вторият път винаги е по-добър. Все още нови един за друг, но вече не чак толкова. Все още непознати, но не чак толкова. Винаги по-добър от първия път, а с Търнър първият път беше блестящ.

- След — отвърна той.
- Ами събличай се тогава.
- Не, този път ти първа.
- Защо?
- Защото разнообразието е солта на живота.

Тя се усмихна и свали новия си пуловер. Отдолу нямаше нищо, дори сутиен. Не се нуждаеше от сутиен и не се преструваше, че ѝ трябва. Това му харесваше. Всичко у нея му харесваше. Не че имаше нещо против която и да е гола до кръста жена в стаята си. Но тази беше специална. И като изльчване, и като физика. Тялото ѝ беше съвършено — стройно и силно, но същевременно изящно и крехко. Формите ѝ плавно се преливаха, очертавайки един непrekъснат контур — беше като лентата на Мьобиус, с извивки без начало и край. Кожата ѝ имаше цвят на мед, усмивката ѝ беше дяволита, а смехът — заразителен.

Ромео отново набра номера. Този път Жулиета вдигна веднага.

— Те са — обяви Ромео. — Висок и едър рус мъж и млада тъмнокоса жена, много по-дребна от него. Това е видял човекът от хотела.

— Някаква идея колко време ще останат там?

— Платили са в брой за една нощ.

— Поръчали ли са събуждане?

— Не. Няма как да летят. Не могат да платят в брой, а и документите им не биха издържали и най-формална проверка. Ричър изобщо не прилича на Темпъл, което няма как да убегне дори на смотаната летищна охрана. Според мен просто използват хотела за временно убежище. Изборът им не е лош. Хотелите на летищата винаги са анонимни, а Питсбърг едва ли може да се нарече център на вселената. Интересно ми е обаче как са се сдобили с толкова пари.

— Момчетата ще стигнат до там по най-бързия начин.

— Мениджърът на хотела каза, че Търнър говорела по телефона.

— С кого?

— В момента проследяват разговора.

Останаха да лежат потни, задъхани, омотани в чаршафите. Търнър се надигна на лакът и прокара пръсти по челото му, малко над веждите. Докосваше го бавно и внимателно.

— Тук нямаш белези — отбеляза тя.

— Защото всичко е кост, твърда кост.

Пръстите ѝ се плъзнаха надолу към носа.

— Тук обаче не е така. Костта не е издържала. Скорошна контузия, нали?

— В Небраска — кимна той. — Някакъв тип ми се ядоса за нещо.

Върхът на показалеца ѝ проследи белезите. Зараснали, но не много отдавна. Смачканите костици под тях бяха довели до леко изкривяване на носа надясно. То все още го изненадваше, когато се погледнеше, но на нея не ѝ правеше впечатление. Пръстите ѝ продължиха да го изследват. Около ухото, надолу по врата, после към гърдите. Върхът на кутрето ѝ хълтна в дупката от куршум, която беше точно толкова голяма.

— Трийсет и осми калибр — поясни той. — Със слаб заряд.

— И мал си късмет — каза тя.

— Винаги съм бил късметлия. Щом съм тук...

Докосването ѝ продължи надолу към кръста. Към стария белег от шрапнел.

— Бейрут — промълви тя. — Пише го в досието ти. Наградили са те със „Сребърна звезда“ и „Пурпурно сърце“. Не е зле, но мисля, че в корема ти е влязъл повече метал, отколкото в гърдите.

— Беше кост — поясни Ричър. — Парче от черепа на войник, който имаше нещастието да бъде наблизо.

— В досието ти пише шрапнел.

— Колко пъти го прочете?

— Няколко.

— А знаеш ли откъде идва думата „шрапнел“?

— Откъде?

— От името на един английски воин, роден през осемнайсети век. Казвал се е Хенри Шрапнел.

— Наистина ли?

— Осем години бил капитан в артилерията. После изобретил снаряд, който се пръскал на безброй частици и станал майор. Херцогът на Уелингтън използвал тези снаяди в Полуостровната война и в битката при Ватерло.

— Страхотно.

— Благодаря, че си ми прочела досието. Това означава много за мен.

— Защо?

— Защото иначе сега трябваше да ти разказвам и обяснявам куп стари истории.

— Струва ми се, че не е лошо да си разменяме стари истории.

— Ти не си ми разказала нито една.

— Но ще го направя — отвърна тя. — Ще ти разкажа толкова много, колкото искаш да чуеш.

Ромео отново набра номера на Жулиета.

— Говорила е по предплатен телефон, който почти сигурно е купен от „Уол-Март“. Напълно непроследим, в случай че е платила в брой. А аз съм готов да се обзаложа, че е такъв.

— Все пак си струваше да проверим — каза Жулиета.

— Не бива да забравяме, че армията е един от основните купувачи на предплатени телефони просто защото голяма част от военнослужещите не печелят достатъчно, за да си позволят договор с мобилен оператор. Което е срамно наистина. Другата причина е, че част от тези хора не се задържат на едно място, за да се ангажират с договор.

— Така е в армията.

— Този телефон е засечен от три ретранслаторни кули, северно и западно от Пентагона.

— Разбирам.

— Рок Крийк се намира на северозапад от Пентагона.

— Така е.

— Според мен се е обадила на кораба майка. А някой на борда е приел обаждането.

— Нашите момчета вече пътуват към Питсбърг.

— Няма значение. Вече никой от Рок Крийк не е в състояние да ѝ помогне.

40

Търнър отиде да се изкъпе, но Ричър не си направи този труд, а просто се уви в единия халат и се изтегна на креслото — задоволен, отмаял и отпуснат, както не се бе чувствал отдавна. После Търнър се появи, облечена в другия халат.

— Колко е часът?

— След четири минути пак трябва да звъннеш на Лийч. Тя знае ли, че съм с теб?

Търнър кимна.

— Сигурна съм, че вече целият свят знае. Но и аз ѝ казах.

— Как прие всичко това?

— Тя е сержант в американската армия, така че не е светица.

— Друго имам предвид. Ако ти докажеш невинността си, никой не може да я пипне с пръст, задето ти е помогала. По-скоро ще ѝ поднесат букет рози. Но ако и аз не докажа моята невинност, тя ще продължава да е застрашена. Или обратното. Изложена е на двоен риск и намалява наполовина шансовете си.

— Но въпреки това не възрази.

— Ще трябва да застанеш зад нея.

— Естествено — кимна Търнър. — Стига някога да се върна на поста си.

После вдигна слушалката на телефона и отново набра номера.

На малко повече от двайсет километра от хотела иззвъня един телефон. Той се намираше в оперативното бюро на ФБР на Ист Карсън Стрийт в Питсбърг, югоизточно от центъра на града. Дежурният агент вдигна. Оказа се, че звънят директно от Вашингтон — от Хувър Билдинг. Съобщиха му, че компютрите са засекли имената Съливан и Темпъл като гости на един хотел край летището. Дежурният агент направи бърза справка със служебния бюлетин и откри, че

Вашингтонската градска полиция и Военната полиция издирват двама бегълци, използващи същите имена.

Агентът незабавно се свърза с прекия си началник и попита:

— Желаете ли да споделим новината с Вашингтон и армията?

Специалният агент помълча известно време, после отвърна:

— Няма смисъл да усложняваме нещата.

Няма смисъл да споделяме славата, преведе си думите му дежурният.

— Изпрати някой от нашите да провери — добави шефът му.

— Веднага ли?

— Когато можеш. Не е толкова спешно. Разполагаме с цяла нощ.

Сигурен съм, че няма да си тръгнат до сутринта.

Търнър отново притисна слушалката на хотелския телефон между рамото и ухото си и Ричър отново чу сигнала за повикване. А след това и гласа на Лийч. Не успя да разбере какво казва, но веднага долови настроението ѝ. Което не беше добро. Тя се впусна в дълъг монолог, който пластмасовата слушалка превърна в неразбирамо квакане, но си пролича, че е объркана и ядосана.

— Добре — рече с въздишка Търнър. — Въпреки всичко ти благодаря.

Връзката прекъсна. Върху лицето ѝ се изписаха умора и горчиво разочарование.

— Какво? — изгледа я Ричър.

— Познай.

— В крайна сметка няма никакъв номер.

— Хартиеното копие е изчезнало. Някой го е взел от стаята с архивите.

— Морган?

— По всяка вероятност. Никой друг не би могъл или посмял да го направи.

— Това означава, че или е един от тях, или сляпо изпълнява заповедите им.

Търнър кимна.

— В момента разчистват къщата, без да пропускат нищо. Май ще се окаже, че са по-добри, отколкото ги мислех. А това означава, че съм

прецакана. Вече няма измъкване. Не и без номера с инициалите АМ.

— Възможно ли е да е някъде из компютрите?

— Не се доверяваме на компютрите. Заради проклетото усещане, че материалите ни могат да попаднат директно в „Ню Йорк Таймс“ или в Китай...

— Значи копието на хартия е единственият ви документ?

— Поне аз не знам за друг — кимна тя. — Може би има копие и в Баграм. Защо питаш? Желая ти успех, ако си намислил да поискаш заповед от председателя на Военния съд.

— Възможно ли е да са го пъхнали погрешка в друга папка?

— Не. Но въпреки това Лийч е проверила навсякъде. Не е чак толкова глупава.

— Убеден съм, че има някакъв начин за разрешаване на проблема.

— Ако го откриеш, събуди ме — каза тя. — Защото аз приключих с мисленето и трябва да поспя.

Търнър изхлузи халата си на пода и отиде боса и гола до прозореца да дръпне пердето. След това изгаси осветлението, шмугна се под завивките и изпусна една въздишка. Дълбока, тъжна и уморена. После притихна. Ричър я погледа известно време и се върна на креслото. В съзнанието му бавно изплува помещението с архивите в Рок Крийк. На горния етаж, първата врата вляво, номер 201. Представи си и дежурния офицер в номер 103 на долния етаж, който приема обаждането на Уикс и Едуардс от Афганистан, записва сведенията на хартия и изкачва старото каменно стълбище със скъпоценното листче в ръка, за да го покаже на Търнър. Там изслушва инструкциите ѝ за отговора, предава го, записва и него на хартия и отново се качва горе да прибере копията в съответното чекмедже, прилежно подредени едно след друго.

Ричър си представи как Морган напуска кабинета си, който е само през две врати, оглежда коридора в двете посоки и се залавя за работа. Работа, която продължава само няколко секунди. Толкова са нужни за накъсването или изгарянето на два листа хартия. А може би просто ги е сгънал и ги е приbral в джоба си. За да ги предаде покъсно на когото трябва, получавайки за награда едва забележими кимвания или обещания за бъдещи облаги.

Убеден съм, че има някакъв начин за разрешаване на проблема.

Ричър може би щеше да запомни номера. Той обичаше числата. Може би щеше да има нещо отличително в номера, чрез което да го запомни. Примерно да е съставен само от прости числа или пък да има някаква друга закономерност. За съжаление обаче, не го беше виждал, нито веднъж. Но нямаше невъзможни неща. Никоя система не беше перфектна и със стопроцентова защита.

Убеден съм, че има някакъв начин за разрешаване на проблема.

Начин, който му убягваше. Засега. Стана от креслото и се протегна. Халатът му падна на пода върху халата на Търнър. Той се пъхна в леглото до нея. Тя вече спеше дълбоко. Дишаше бавно. Бушоните ѝ бяха изключили от беспокойство и преумора. Но както казваше героинята в онзи стар филм: *За всичко това ще мисля утре... Та нали и утре е ден.* Отправи поглед към тавана, който сивееше в мрака. После затвори очи. Едно дълбоко вдишване, едно дълбоко издишване. Това беше достатъчно.

Спа много добре. Цели пет часа.

Събуди се в четири сутринта.

От силно бълскане по вратата.

41

Търнър също се събуди, но той сложи ръка на рамото ѝ и прошепна:

— Аз ще отворя.

Премигна, стана и вдигна халата си от пода. Навлече го в движение. Чукането продължаваше. Не звучеше нито любезно, нито извинително. Не беше един от обичайните за хотелите средноощни звуци. По-скоро обратното: бум-бум, натрапчив и нахален звук. Нетърпящ възражения. Звукът на силите на реда. Или на някой, решил да влезе в тази роля.

Ричър не използва шпионката. Мразеше шпионките открай време. Бяха прекалено удобни за нападателя — просто изчаква стъклото да потъмне и натиска спусъка, приближил дулото до предварително пробитата дупка. Дори не беше нужно да се прицелва. Ричър беше убеден, че трябва да пренебрегне шпионката и да отвори вратата. Колкото по-бързо, толкова по-добре. И да забие юмрук в гърлото на противника. А може би не. Зависеше колко са и кои са.

Зад него Търнър също облече халата си. Той ѝ посочи банята. Какво щяха да спечелят с една допълнителна мишена? Нямаше къде другаде да я прати. От стаята можеше да се излезе единствено през вратата. Бяха на висок етаж, а и прозорците не се отваряха. Може би за да не падне някое палаво дете или защото хотелът беше изложен на адски шум и вредни газове двайсет и четири часа в денонащието.

Търнър влезе в банята, а Ричър сложи ръка върху бравата и си пое дълбок дъх. Ако отвън имаше военни полицаи или федерални агенти, те положително щяха да бъдат с насочени оръжия. Но нямаше да стрелят. Поне не веднага. Бяха обучени. Трябваше да спазват куп правила. И после да изгответят доклади. Нямаше смисъл да си усложняват писмената работа. Но четиримата от онази кола с хълтналите врати можеха да стрелят директно. Те също бяха обучени, но бяха освободени от доклади и писмена работа.

Окончателно решение? Отваряш вратата, но оставаш зад нея.
Кой можеше да се сдържи? Врата, която сякаш се откряхва сама, просто плаче за протегнат врат и надникване. А протегнатият врат и надникването просто плачат за един прав в слепоочието. После затваряш вратата с ритник, но вече разполагаш със заложник. Което си е солидна база за преговори.

Ричър натисна бравата. Десет градуса надолу. После двайсет, трийсет. Никаква реакция. Четирийсет, петдесет, шейсет. Отново никаква реакция. Продължи надолу, този път бързо, до пълните деветдесет градуса и рязко дръпна вратата, докато се отвори на две трети. После сви пръстите си в юмрук, вдигна го над главата си и зачака.

Така изтече доста време.

Беше ясно, че на затварянето вече пречеше крак, пъхнат между вратата и рамката. Така се печелеше време за вземането на решение. Което се оказа доста продължителен процес.

Почти цяла минута.

После нещо се мерна във въздуха.

Ричър не проследи полета му с очи, защото не беше вчерашен. Но краткият проблясък, уловен с периферното зрение, му беше достатъчен. *Плик*. Кафяв плик за писма с метална закопчалка, помисли си той. Като онези, които използват в офисите. Тънък и лек. Звукът, който издаде при приземяването си на килима, потвърди първоначалните му впечатления. Тихо шляпване, придружено от едва доловимо шумолене. Сякаш вътре имаше няколко отделни неща, всяко от тях тънко и леко.

Ричър чакаше.

След известно време през процепа надникна и главата.

С лицето на сержант Лийч.

Лийч носеше бойната си униформа и изглеждаше много уморена. Тя влезе в стаята, Търнър излезе от банята, а Ричър затвори вратата. Търнър сведе поглед към плика на килима.

— Всичко ли е вътре?

— Да — кимна Лийч.

— Мислех, че ще го пратиш с експресна поща.

— Аз пък мислех, че ще ви трябва доста по-бързо, отколкото може да ви го достави ФедЕкс.

— И реши да шофираш чак до тук?

— Е, все пак не съм вървяла пеша.

— Колко време ти отне?

— Около четири часа.

— Благодаря, сержант.

— Моля.

— Кога трябва да бъдеш обратно на работа?

— Достатъчно скоро, за да си тръгна веднага...

— Но?

— Намирам се в положение, в което не бих искала да бъда.

— Какво по-точно?

— Налага се да критикувам човек от екипа, по-висшестоящ.

— Колега и началник едновременно?

— Точно така, госпожо.

— Аз ли съм това?

— Не, госпожо.

— Морган?

— Не, госпожо. Друг човек. Но вие сте командир на частта, а аз не съм доносница.

— Тогава кажи на Ричър. Той не е командир на никого.

Лийч се поколеба за момент, преценявайки предложението.

Вероятно го прие, защото се обърна към Ричър и каза:

— Сър, изпитвам сериозна загриженост за дежурния капитан.

— Колко сериозна?

— Перманентна.

— Защо не си направила нищо по въпроса?

— Защото не знам как. Той е капитан, а аз само сержант.

— Какъв е проблемът?

— Той е отвейн драскач. Непрекъснато си рисува и драска нещо, докато говори по телефона.

— Виждал съм го — кимна Ричър. — Използва един адвокатски бележник, разтворен на бюрото му.

— Знаете ли защо го прави?

— Защото е отегчен.

— Но понякога не е отегчен. Най-вече когато пристигат важни новини. Тогава е направо щастлив.

— Това не е забранено от закона — сви рамене Ричър.

— Но продължава да държи химикалката. Променят се и нещата, които драска върху бележника. Понякога прибавя към тях и нови. Ключови думи.

Ричър не каза нищо.

— Нима не разбираете? — изгледа го Лийч. — Той борави с поверителна информация, която по закон трябва да се съхранява на едно-единствено място — в нашия архив. Ако тази информация или части от нея попаднат на друго място, това е грубо нарушение на правилата.

— Казвай, моля те! — не издържа Търнър.

— Записал е номера в бележника си? — попита Ричър.

— Да, госпожо — отвърна Лийч. — Да, сър. Точно това е направил.

Лийч извади от джоба си смачкан лист хартия. Очевидно лист от жълтия адвокатски бележник, който беше виждал Ричър. Голям и леко намачкан в краищата от многократно прелистване. Почти изцяло покрит с черно мастило от флумастер. Рисунките върху него бяха най-различни — листенца, квадратчета, спирали и някакви странни драскулки, между които се виждаха отделни думи и имена — част от тях дебело подчертани, други задраскани и почти неразличими.

Лийч сложи пръст върху първата ясно изписана дума, намираща се в първата третина на листа. *Кандахар*. До нея беше изрисувана дебела стреличка, която сочеше надясно.

— Това е последният сигнал преди онзи, който липсва. Означава, че Уикс и Едуардс напускат Кандахар и трябва да се върнат в Баграм — както им е било заповядано, до второ нареждане. Надлежно архивиран. В момента се намира в двеста и трета, където и трябва да бъде.

После показалецът ѝ се премести върху последната третина на листа, където личаха две думи, разделени с тире. *Худ-Дни*. Буквата Х беше допълнително украсена с барокови завъртулки. Един отегчен човек говори по телефона.

— Това е следващият сигнал след онзи, който липсва — поясни Лийч. — Той също се намира в архива, непосредствено до този от Кандахар. Изпратен е от Форт Худ, Тексас, откъдето нашите момчета докладват, че им предстои сериозно разследване, което ще продължи дни наред.

Пръстът ѝ се повдигна нагоре и спря в средата на листа.

— А тази част от страницата отговаря на липсващия сигнал.

Средната третина беше плътно покrita с драсканици и завъртулки, с квадратчета, лабиринти и спирали. Но точно в средата ѝ можеха да се различат буквите А и М, след които беше изписан четирицифрен номер. Първоначално бяха надраскани небрежно, а след това старателно повторени и удебелени — леко заострени, събрани постепнато и подчертани. А после забравени.

AM 3435.

— Технически погледнато, той е извършил нарушение, сержант — каза с усмивка Търнър. — Но този път ще му прости.

AM 3435.

Число, което Ричър със сигурност би запомnil лесно, защото беше закачливо. В смисъл, че 3 и 4, повдигнати респективно на 3-та и 4-та степен, плюс 3 и 5, повдигнати респективно на 3-та и 5-а степен, правеха точно 3435. Да, беше интересно. Подобни числа се обсъждаха от един човек на име Джоузеф Мадачи — собственик, издател и главен редактор на списание *Забавна математика*, излизало преди много години. Като дете Ричър беше попаднал на купища стари броеве от него в библиотеката на една база на морската пехота в Тихия океан.

— Кой е най-добрият начин да се свържа с майор Съливан от Военната прокуратура, сержант? — попита той.

— Директно ли, сър?

— Да, за личен разговор.

— Кога, сър?

— Сега.

— Посред нощ?

— Още в тази минута.

От джоба на Лийч се появи друг лист хартия. По-малък. Очевидно откъснат от някакъв бележник.

— Това е джие семът на майор Съливан — каза тя. — Сигурна съм, че в тази минута е на нощното ѝ шкафче.

— Как разбра, че ще ми потрябва?

— Просто предположих, че ще действате горе-долу по този начин. Защитата при наказателните дела се радва на доста широки правомощия. Ще разрешите ли да бъда откровена с вас?

— Разбира се.

Лийч извади от джоба си още едно листче. Пак от същия бележник.

— Това е личният номер на капитан Едмъндс, другия ви адвокат — подаде му го тя. — Според мен тя е по-добрият ви шанс. Усърдна и точна, обича да върши нещата както трябва.

— Въпреки че избягах от ареста?

— Мисля, че да.

— Значи е идеалистка?

— Побързайте да се възползвате, защото това няма да трае дълго.

С майор Съливан няма да стане.

— Включиха ли вече и ФБР? — попита Ричър.

— Уведомени са.

— Кой организира нещата от страна на армията?

— Седемдесет и пета част на ВП. Екип начело с главен сержант Еспин, когото вече познавате. Той ви е арестувал и завел в Дайър. Някои хора твърдят, че го приема лично, защото сте се възползвали от добронамереността му. А самият той казва, че ви е направил услуга, която е спомогнала за реализацията на плановете ви.

— Каква услуга ми е направил?

— Оставил ви е в Дайър въпреки настояванията на инспектор Подолски да му бъдете предаден. Еспин е отказал. На всичкото отгоре сте го помолили незабавно да повика началника на ареста, което той тълкува като още една услуга.

— Началникът на ареста при всички случаи щеше да се появи.

— Но не толкова бързо. А според вашия план всичко е трявало да приключи преди късния следобед. Искали сте да го приведете в действие максимално бързо и Еспин неволно ви е помогнал за това.

— Докъде е стигнал в момента?

— Горе-долу доникъде, но не защото не се старае.

— Можеш ли да му предадеш нещо?

— Вероятно да.

— Кажи му да се осъзнае. Попитай го как би постъпил на наше място.

— Добре, сър. Стига да мога.

— Как ти е името, сержант?

— Лийч, сър.

— Знам, имам предвид малкото ти име.

— Крис, сър.

— От Кристин или може би Кристина?

— Просто Крис, сър. Така е записано в акта ми за раждане.

— Добре, Крис. Ако все още бях командир на Сто и десета, със сигурност щях да преобрърна земята, за да те задържа под мое командване. В тази част са служили много добри бойци, но ти си сред най-добрите.

— Благодаря, сър.

— Аз ти благодаря, сержант.

После Лийч си тръгна. Предстояха ѝ четири часа шофиране и пълен работен ден в щаба. Ричър погледна Търнър и каза:

— Трябва да си страхoten командир, щом ти засвидетелстват такава лоялност.

— Не по-страхoten от теб — отвърна тя. — Ти си имал Франсис Нили.

— Запознала си се и с нейното досие, така ли?

— Четях всичко: досиета, оперативни документи и всякакви други материали. Исках да опозная отвътре Сто и десета.

— Защото си страхoten командир — повтори Ричър, приглеждайки листа от адвокатския бележник върху хотелското бюро заедно с другите две листчета на Лийч. После вдигна слушалката и започна да набира личния номер на капитан Трейси Едмъндс.

42

Сигналът за повикване пиука доста дълго, точно според очакванията на Ричър. Мрежите на мобилните оператори препращат обажданията средно за осем секунди. Освен това, ако спиш, не вдигаш телефона на мига като по филмите. Повечето хора се събуждат бавно и им отнема време да си открият телефона.

Но накрая Едмъндс вдигна.

— Ало?

Гласът ѝ прозвуча малко тревожно и някак неясно. Сякаш езикът ѝ беше подут или дъвчеше нещо.

— Капитан Едмъндс?

— Кой се обажда?

— Вашият клиент Джак Ричър. Майор в Сухопътни войски, наскоро възстановен на служба, който в момента провежда известни маневри с участието на Сто и десета част. Сама ли сте?

— Що за въпрос е това?

— Предстои ни поверителен разговор между адвокат и клиент, госпожо капитан. Трябва да обсъдим някои юридически въпроси.

— Тук сте дяволски прав! — гневно отсече Едмъндс.

— Успокойте се.

— Вие избягахте от ареста!

— А това вече не е разрешено, така ли?

— Трябва да поговорим!

— Нали това правим?

— Имам предвид много сериозен разговор.

— Сама ли сте?

— Да, сама съм. И какво от това?

— Имате ли писалка подръка?

Кратко забавяне, после:

— Вече имам.

— Хартия?

— Също.

— Добре, а сега внимавайте. За по-доброто изграждане на моята защита се нуждая от копия на всякакви документи, свързани с афганистански гражданин, който ни е известен само като АМ три-четири-три-пет.

— Те вероятно са засекретени.

— Аз имам право на справедлив процес и съдът се отнася сериозно към подобни тъпи формулировки.

— Добре, ясно. Въпреки това бих казала, че искате твърде много.

— Няма как да е другояче, щом използват глупости като онези клетвени показания.

— Аз ви представлявам по дело за бащинство, Ричър. Нямам нищо общо с другото, свързано с Хуан Родригес. С него се занимава майор Съливан. Но да се изискват копия на секретни документи от Афганистан е много трудна работа дори когато става въпрос за наказателно дело. А при дело за бащинство това е абсолютно изключено. Всъщност защо ги искате?

— От вас научих, че Военният кодекс все още третира неузаконените връзки като престъпление. Какво наказание се предвижда за него?

— Доста сурово.

— Значи не става въпрос единствено за бащинството. Това е и криминален случай.

— Силно казано.

— Не може да е и едното, и другото, госпожо адвокат. Нали третират неузаконените връзки като престъпление? Това или означава нещо, или не.

— Трябва да поговорим, Ричър.

— Искате да кажете, че ще е най-добре да се появя лично?

— Може би да.

— Може би. Но аз вече избрах план Б. По тази причина се нуждая от информацията, за която ви споменах.

— Но каква е връзката? Когато сте били в Корея, конфликтът в Афганистан дори не е съществувал. Също и когато сте се срещали с Родригес.

Ричър не отговори.

— О! — каза внезапно Едмъндс.

— Правилно — откликна Ричър. — Включвате доста бързо за адвокат. Не става въпрос за мен, а за майор Търнър. А може би за майор Търнър и за мен, тъй като това, което се случва, е предизвикателство срещу двама командири на специална част. Което означава, че ще има победители и победени, а логиката сочи, че вие трябва да сте на страната на победителите. Най-вече защото правилната позиция ще ви донесе огромни бонуси в мъжка институция, каквато е армията.

— Вие ли ще сте победителите?

— Бъдете сигурна. Ще ги наврем в кучи гъз. Дължни сме да го направим, капитане. Те убиха две наши момчета в Афганистан и нанесоха жесток побой на един от вашите колеги.

— Ще видя какво мога да направя — отвърна Едмъндс.

Все още облечена в халата, Търнър не показваше никакви признания, че желае да се върне в леглото.

— Какво има в плика? — попита я Ричър.

— Другото нещо, за което помолих сержант Лийч.

— Това е ясно. Но какво е то?

— От тук заминаваме за Лос Анджелис.

— Така ли?

Тя кимна.

— Трябва да се погрижиш за ситуацията около Саманта.

— Ще стигна и до нея.

— В най-лошия случай ще се провалим, в резултат на което ще ни заключат и ще хвърлят ключа в морето. Но аз няма да го позволя, преди да се срещнеш с дъщеря си. Защото ще мислиш само за това до края на живота си. По тази причина смяtam, че трябва да оставим на заден план моите проблеми и да се заемем с твоите.

— Кога изготви този план?

— Преди известно време. Бях длъжна. В момента си зачислен в моята част и това ме прави твой командир. Тоест тръгваме за Лос Анджелис.

— Какво има в плика?

Вместо отговор Търнър изтръска съдържанието му върху завивките.

Две кредитни карти.
И две шофьорски книжки.

Тя побутна към Ричър неговите. Книжката беше издадена от щата Ню Йорк, а картата беше „Виза“. Данните бяха на някой си Майкъл Денис Кихоу, четирийсет и пет годишен, с постоянен адрес в Куинс. Със сини очи, висок метър и деветдесет и три, донор на органи. От снимката го гледаше квадратно лице с дебел врат. Картата беше на същото име: Майкъл Д. Кихоу.

— Истински ли са? — попита Ричър.
— Моите са истински.
— А моите не са, така ли?
— Те са полуистински. Част от комплектите, които използваме за хора под прикритие.

Ричър кимна. Сто и десета част постоянно имаше хора под прикритие, които се нуждаеха от документи. Доставяше ги правителството и те бяха напълно автентични с изключение на това, че не бяха издадени на действителен човек.

— Твоите откъде са? — попита той.
— От приятелка на Лийч, която много приличала на мен.
— А как се казваш?

Вместо отговор Търнър подхвърли шофьорската книжка в ската му. Със сръчността на уличен фокусник, който демонстрира трикове с карти. Илиной, Маргарет Вега, метър и шейсет и пет, кафяви очи, на трийсет и една години. Без да е донор на органи. Снимката беше на латиноамериканка със светла кожа. На пръв поглед действително приличаше на Търнър, но не чак толкова много.

Ричър ѝ подхвърли обратно документа.
— А госпожица Вега е готова да се раздели с истинската си самоличност и кредитната си карта просто ей така?
— Трябва да ги върнем — поясни Търнър. — И да възстановим всички плащания, които сме извършили с картите. Бях принудена да ѝ обещая това, но парите на Били Боб ще се погрижат.
— Не е там работата. В момента госпожица Вега е в доста рискована ситуация.
— Лийч умеет да бъде настоящета.
— Само защото смята, че го заслужаваш.

— За съжаление, тя няма приятели, които да приличат на теб. По тази причина е използвала хранилището. Вероятно господин Кихоу е бил учебна мишена. Прилича на сериен убиец с моторна резачка от някой филм на ужасите.

— Това вече е друго — кимна Ричър. — Кога тръгваме?

— Още с първия полет — отвърна Търнър.

Облякоха се. Събирането на багажа се сведе до прибирането на новите четки за зъби в джобовете. Оставиха пердетата спуснати и изключиха осветлението. Ричър закачи табелката, указваща да не ги беспокоят, от външната страна на вратата и двамата се насочиха към асансьорите. Беше пет часът и няколко минути. Търнър предполагаше, че след шест вече ще има полети до Ел Ей. Летището на Питсбърг едвали предлагаше много такива, но все пак трябваше да има поне няколко. В най-лошия случай щяха да летят с прекачване през Сан Франциско, Финикс или Лас Вегас.

Асансьорът ги стовари в пустото фоайе. Не се виждаше жив човек, включително и на рецепцията. Ричър изхвърли магнитните карти в контейнера за смет и двамата се насочиха към изхода. Там обаче им се наложи да вземат участие в кратка пантомима от сорта *след вас — не, след вас* с някакъв мъж, изbral точно този момент да напусне тъмния тротоар и да влезе в ярко осветеното фоайе. Беше нисък и стегнат, облечен с тъмносин костюм, бяла риза и тъмносиня вратовръзка. Имаше къса консервативна прическа, а лицето му розовееше след скорошното бръснене. В крайна сметка успяха да се разминат — мъжът задържа вратата, за да мине Търнър, а след това Ричър му направи път да влезе и последва Търнър.

Таксита не се виждаха, но пред входа беше спрял хотелският минибус с работещ двигател и отворена врата. Шофьора го нямаше, вероятно бе отскочил до тоалетната.

Десет метра по-нататък, точно срещу противопожарния кран, беше спряла една краун виктория. Тъмносиня, чиста и лъскава, с антени върху капака на багажника. Ричър се обърна и погледна към входа на хотела. Мъжът, с когото се бяха разминали преди малко, стоеше пред рецепцията и чакаше да бъде обслужен. Тъмносин

костюм, бяла риза, тъмносиня вратовръзка. Късо подстригана коса, розово лице, току-що избръснато.

— ФБР — промърмори той.

— Проследили са имената. Имам предвид Съливан и Темпъл.

— Но той почти се отърка в нас. Колко време му трябва, за да включи?

— Няма да е веднага. Човекът е от ФБР.

— Все пак трябва да побързаме. Качваме се в пикапа и изчезваме.

— Не, пикапът трябва да остане тук. Нужно е да прекъснем веригата. Ще се качим в буса. Шофьорът всеки момент ще се появи. Иначе не би го оставил с работещ двигател.

— Ще се превърнем в лесна мишена — поклати глава Ричър.

— Ще бъдем невидими — поправи го Търнър. — Просто хора в автобус.

Ричър се огледа. Мъжът все още висеше пред пустото гише. Малкият бус совалка беше лъскав, целият в хром. Корпоративен стил. Тъмните стъкла му придаваха вид на лимузина, в която се вози кинозвезда. Малко блясък за обикновените пътници.

Тъмни стъкла. Просто хора в автобус. Хищник и плячка. Движение и неподвижност. Стар закон на еволюцията.

— Окей, вземаме буса — рече на глас той.

Качиха се и подът леко се разклати под тежестта им. Промъкнаха се по тясната пътечка между седалките и седнаха по средата откъм по-далечната до хотела страна.

После просто зачакаха.

Чувството не беше приятно.

Обстановката навън също. Заради разстоянието, затъмнените прозорци и няколкото пласта стъкла. Въпреки това Ричър все още виждаше агента. Изгубил търпение, той се обърна, направи крачка назад и огледа пустото фоайе. Движение, което издаваше едновременно възмущение и нужда да се разтъпче, но заедно с това и желание да остане достатъчно близо до рецепцията, за да бъде пръв на опашката. Не че имаше опашка. Такава би могла да се образува най-рано след час. Първите пристигащи пътници със зачервени очи щяха да се появят някъде около шест.

После мъжът изведнъж се раздвижи. Направи голяма крачка напред, сякаш за да посрещне някой новодошъл. Или да го заговори. Отдясно се появи нова фигура. Мъж в черна униформа. Може би пиколото. Агентът му зададе някакъв въпрос, придружен с широк и малко ядосан жест. *Къде са всички, по дяволите?* Мъжът в черната униформа колебливо се спря, сякаш обмисляше дали да напусне обичайната си територия. После се промуши през процепа между гишето и стената, прекоси малкото пространство на рецепцията и почука на една врата в дъното. Очевидно без резултат, тъй като му се наложи да открехне вратата и да повика някого. Петнайсет секунди покъсно се появи млада жена, приглеждаща косата си с пръсти. Агентът се върна пред гишето, младата жена вдигна глава да го погледне, а човекът в черната униформа побърза да напусне фоайето.

Не беше пиколото.

Беше шофьорът на буса.

Той се настани зад волана, видя, че има пътници и погледна обратно към фоайето, може би очаквайки и други. После явно реши, че такива няма да има, и подхвърли през рамо:

— Кой терминал? Вътрешни или международни?

— Вътрешни — отговори Търнър.

Човекът се намести на седалката, издърпа един необичайно дълъг предпазен колан и старательно го пристегна около тялото си. Вратата изсъска и се затвори. Шофьорът включи на скорост, но не потегли веднага. Наложи му се да изчака една току-що появила се кола, която заобикаляше паркираната краун виктория и му препречваше пътя.

Колата с хълтналите врати.

43

Колата с хлътналите врати заобиколи паркираната краун виктория със скърцане на гумите, намали ход и се насочи към входа на хотела. Бусът се възползва от освободеното пространство и бавно потегли, разминавайки се с колата на една педя разстояние. Ричър стана от мястото си и се наведе към отсрещния прозорец. Отборът беше в пълен състав. Двамата, които познаваше от първата си вечер в Рок Крийк, плюс резервите от втората, едната от които беше дебелакът с малките ушички.

— Зарежи ги — обади се зад гърба му Търнър.
— Трябва да ги отстраним веднъж и завинаги — промърмори Ричър.

— Не тук и не сега. Те не са ни приоритет.
— Едва ли ще имаме по-подходящ момент.
— В хотелското фойе ли? Пред очите на федерален агент?

Ричър изви врат към четиридесета, които вече слизаха от колата. Без да губят време, те огледаха тротоара в двете посоки и с бързи крачки се насочиха към фойе то. В индийска нишка. Имаха вид на хора, на които им предстои важна работа.

— Спокойно, майоре — обади се Търнър. — Ще го направим в друго време и на друго място. Сега отиваме в Ел Ей.

Бусът бавно набра скорост. Хотелът остана зад тях. Ричър продължи да гледа назад, докато имаше какво да види, а след това се върна на мястото си.

— Как федералните са стигнали до имената ни според теб? — попита той.

— Това е модерният свят — каза тя. — Вътрешната сигурност се поддържа чрез информация. Много неща са свързани в една система. Летищата със сигурност. Без съмнение и хотелите около тях. Не е особено трудно да се включи аларма, когато две конкретни имена се появят на едно и също място по едно и също време.

— А дали Бюрото би споделило подобна информация?

— Шегуваш ли се?

— Значи трябва отново да се върнем на онова, което си казахме за ръководителите на нашата операция. Те не са просто висши офицери, а много висши офицери. Няма друг начин да влезеш в базата данни на МВС, при това независимо и в реално време. Ти как мислиш?

— Едва ли в реално време. ФБР все пак ги изпревари, нали?

— Защото имат оперативно бюро в Питсбърг. А нашите хора идват от по-далече, така че със сигурност са получили информацията преди ФБР, което означава, че разполагат със собствена система за предупреждение.

Бусът на хотела ги стовари пред терминала и те бързо се насочиха към информационните табла. Okaza се, че първите полети за Западното крайбрежие са два и излитат през една минута. Единият на Ю Ес Еъруейс за Лонг Бийч, а другият на Америкън Еърлайнс за Ориндж Каунти.

— Избирай — подхвърли Търнър.

— Лонг Бийч — отвърна без колебание Ричър. — От там ще наемем кола и ще поемем по магистрала седемстотин и десет, а след това по сто и едно. Клетвената декларация на майката е заверена в адвокатска кантора в Северен Холивуд. Предполагам, че самата тя живее там.

— А как ще я откриеш?

— Ще започна от паркинга на кантората. Това е единственото място, откъдето няма да я изгонят.

— Но въпросният паркинг несъмнено ще бъде под наблюдение. От хора на Военната полиция и от ФБР, да не говорим за нашите четирима неофициални приятели, които ще цъфнат там шест-седем часа след като открият, че ни няма в хотела.

— Значи трябва да бъдем много внимателни.

Гишето на Ю Ес Еъруейс току-що беше отворило. Усмихната петдесетгодишна жена използва около минута, за да включи компютрите и да подреди етикетите за багажа и останалите атрибути за своята работа. Търнър поиска две места за първия полет до Лонг Бийч. Пръстите на служителката затичаха по клавиатурата. Под странен наклон заради маникюра ѝ. Миг по-късно тя обяви, че местата

не са много, но две не представляват проблем. Търнър и Ричър ѝ подадоха шофьорските си книжки и кредитните карти. Равнодушно и леко небрежно, сякаш току-що ги бяха измъкнали от цял куп документи. Жената ги подреди пред себе си така, все едно бяха двете места в салона — едното до прозореца, а другото до пътеката. След това започна да набира данните на компютъра си, местейки поглед от екрана към тях и обратно. После прекара кредитните карти през електронния четец и чука още известно време по клавиатурата, докато накрая една машина изплю бордните им карти и жената ги разпредели при документите им.

— Готово, госпожице Вега и господин Кихоу — каза тя. — Заповядайте.

Двамата благодариха и обърнаха гръб на гишето.

— Затова ме накара да си купя пуловер, нали? — подхвърли Ричър.

— Предстои ти да видиш дъщеря си — отвърна Търнър. — А първото впечатление винаги има значение.

Този път Жулиета позвъни на Ромео. Разделение на труда. Той също имаше своите отговорности.

— Нашите момчета са в коридора! — развлнувано каза той. — Точно пред стаята им!

— В коридора ли? — попита Ромео.

— Да, пред хотелската им стая. Нашите докладват, че стаята е тъмна и тиха, а на вратата е окачена табела да не бъдат беспокоени. Обектите не са напуснали хотела.

— Значи са в стаята?

— Трябва да са там.

— Тогава защо нашите момчета са в коридора?

— Има проблем.

— Какъв проблем?

— ФБР също е там.

— Къде?

— При нашите, в буквния смисъл на думата. Един агент, който също е в коридора. Не може да направи нищо, защото възприема нашите като четирима цивилни свидетели. Ние също не можем да

направим нищо, защото знаем, че имаме свидетел от ФБР. Просто стоим и чакаме.

- В коридора?
- Да, точно пред стаята им.
- Сигурни ли сме, че те са вътре?
- Че къде другаде могат да бъдат?
- И двамата ли?
- Защо питаш?
- Защото се появи една информация.
- Каква?

Бях доста озадачен от обаждането им до кораба майка и реших да взема някои предпазни мерки. Направих списък на нещата, с които трябва да се внимава. В него попадна и специалното хранилище за документи на хора под прикритие от Сто и десета. Без конкретна причина. Просто исках да съм сигурен, че правя всичко, каквото мога. Но току-що получих доста интересна информация. Една от фалшивите самоличности си е купила билет за полета на Ю Ес Еъруейс от Питсбърг до Лонг Бийч.

- За кога?
- За първия сутрешен полет, който е след около половин час.
- Само една фалшивиа самоличност ли?
- Останалите не показват активност.
- Име?

Майкъл Денис Кихоу. Тоест мъжът. Което означава, че са се разделили. Очаквах това, защото жената разполага единствено с личната карта на Хелън Съливан, но те отдавна са си дали сметка, че никаква Хелън Съливан не може да се качи в никакъв самолет. Следователно решават, че Ричър ще излети сам за Калифорния. Това е логично. Той трябва да бъде там, но не и тя.

— Може би Търнър е сама в хотелската стая — каза Жулиета.
— Логично — отвърна Ромео. — Особено ако Ричър ще лети за Калифорния.

- Напълно, ако наистина ще лети.

— Трябва да установим това още сега. За целта ни е нужна сделка с ФБР — ние ще си траем, ако и те си траят. Или нещо подобно. Но нашите момчета трябва да проникнат през тази врата, и то веднага. Дори и агентът да влезе с тях.

Търнър искаше час по-скоро да се озоват във въздуха. Надяваше се, че охраната на летището все пак ще бъде някаква бариера, поне за онези четиримата, ако пристигнеха тук. Достатъчно беше да поговорят с шофьора на буса. *Двама пътници?* Да, сър, оставих ги на „Вътрешни линии“. Но охраната на летището нямаше да ги спаси от ФБР или военните ченгета. Техните хора заставаха най-напред на опашката и минаваха през страничната врата.

Единственият метал в джобовете им бяха шепа монети, които пуснаха в издраскана черна тавичка. После един след друг преминаха през детектора. Просто двама души без палта и обувки сред тълпата пътници. Облякоха яketата си, обуха се, разделиха си шепата монети и тръгнаха да търсят кафе.

Жулиета набра Ромео и съобщи:

— Нашите момчета са влезли в стаята. Обяснили на федералния, че се тревожат за своя приятел, и той моментално захапал. Отварянето на вратата заприличало на спасителна операция.

— И? — попита Ромео.

— Вътре нямало никой.

— Значи са на летището.

— И двамата?

— Пътничка за същия полет на Ю Ес Еъруейс е платила с кредитна карта, издадена от банка в окръг Арлингтън. Името ѝ е Маргарет Вега.

— И? — попита Жулиета.

— Купила е билета си в последния момент. Сега, преди малко.

— И?

— Тя е била един от двамата пътници с издадени по това време билети. Другият е Майкъл Денис Кихоу. Парите са изтеглени от картите им в една и съща минута.

— Но как Търнър се е сдобила с кредитна карта на името на Маргарет Вега?

— Все още не знам, но ще разбера.

— Не е от специалното хранилище, така ли?

— Не. Вероятно става въпрос за реална личност. Може би служител на кораба майка. Ще проверя.

— Кога излита самолетът?

— Отвеждането на пътниците започва след петнайсетина минути.

— Окей, изпращам нашите момчета директно на терминал. Най-малкото ще проверят как стоят нещата на земята.

— И тук те изпреварих — обяви Ромео. — Те могат да минат през паспортния контрол и дори да се качат в самолета. Имаме места за двама, а останалите двама са първи в списъка на чакащите. Между другото, това се оказа доста трудна работа. Самолетът ще бъде пълен. Предай им, че бордните карти ще ги чакат на гишето за продажба на билети.

Залата пред изхода беше просторна и светла, покрита с мокет и боядисана в успокояващи пастелни цветове. В нея обаче се бяха изсипали повече от сто души. Изглежда, Питсбърг — Лонг Бийч беше популярен маршрут. Ричър не беше сигурен защо, макар да беше чел някъде, че Питсбърг бързо се превръща в център на киноиндустрията. Заради парите. Филмовите компании откликовали бързо на финансовите стимули на местните власти. В града вече били заснети стотици най-различни филми и се планирали още повече. Може би пътниците наоколо бяха хора от шоубизнеса, които се прибраха у дома. Летището на Лонг Бийч беше не по-малко удобно от това на Ел Ей за тези, които живееха в Холивуд и Бевърли Хилс. Така или иначе, тълпата беше голяма и неспокойна. Ричър както винаги предпочиташе да стои максимално встрани, но командирът беше Търнър, а тя държеше час по-скоро да се озове на борда. Сякаш тесният фюзелаж беше някаква суверенна територия, като посолство в чужда държава. Номерата на бордните им карти бяха големи, което означаваше, че местната им са някъде към опашката. Това на свой ред означаваше, че ще се качат веднага след инвалидите, семействата с малки деца, пътниците от първа класа и лоялните клиенти. Ето защо Търнър настоя да са максимално близо до пропуска. Тя се провираше напред успешно като всеки дребен и пъргав човек — с непостижима за едрата фигура

на Ричър лекота. Той обаче я следваше покорно и успя да стигне до завоюваното от нея място една минута по-късно.

Отвеждането към самолета започна почти веднага. Жена в униформа отвори широка остьклена врата и вдигна пред лицето си микрофон. Тълпата се втурна напред, водена от инвалидни колички, куцукащи старци с бастуни и млади семейства, понесли деца и безумно сложни бебешки столчета. След това дойде ред на често пътуващите мъже и жени в костюми, наречени „лоялни клиенти“. После Ричър бе повлечен от потока, който се изля надолу по ръкава и най-сетне се озова в самолета. Прегърben и навел глава, успя да стигне до мястото си. Краката му едва се побраха в тясното пространство между седалките. До него Търнър изглеждаше далеч по-щастлива, защото имаше тялото, за която бяха проектирани седалките.

Щракнаха коланите си и зачакаха.

Ромео набра Жулиета.

— В момента съм в системата на Ю Ес Еъруейс — обяви той.

— И? — попита Жулиета.

— За съжаление, новините не са добри. Кихоу и Вега вече са на борда, а ние току-що изпуснахме двете последни места за списъка на чакащите. Отнеха ни ги никакви със статут „лоялни клиенти“. Те имали предимство.

— Не можеш ли да звъннеш на компанията и да им обясниш, че нямат предимство?

— Мога, но няма да го направя. Веднага ще ни обложат с допълнителна такса. Май добрата воля вече има парична стойност, най-вече когато Чичо Сам плаща сметката. Но ние не можем да си позволим допълнителни такси, защото това означава да оставим писмени следи. Следователно се примиряваме с положението. Все пак успяхме да качим двама.

— Кои двама?

— Първите по азбучен ред.

— Това не е идеалният вариант — отбеляза Жулиета.

— На този етап се нуждаем от очи и уши, нищо повече. Важното е да държим операцията под контрол. Останалите двама качих на

„Америкън“ за полета до Ориндж Каунти. Ще пристигнат горе-долу по едно и също време и ще се съберат.

Изпънал врат, Ричър гледаше напред, към началото на дългата алюминиева тръба, и наблюдаваше обичайната суматоха, свързана с настаняването. Взиране в номерата на седалките, наместване на големи чанти и обемисти връхни дрехи в отделенията за ръчен багаж. Багаж, багаж и още багаж. За него това беше бреме. Част от лицата насреща му бяха доволни, но повече бяха мрачни и намръщени. Спомни си как беше летял като дете — отдавна и за сметка на армията, на борда на отдавна забравени превозвачи като „Браниф“, „Истърн“ и „Пан Америкън“. Тогава пътуването с реактивен самолет беше рядко и екзотично преживяване, за което хората се обличаха официално — костюми, вратовръзки, ефирни летни рокли и дори ръкавици. А авиокомпанията им отвръщаше със сребърни прибори и китайски порцелан.

После внезапно зърна мъжа, на когото беше забил ляво кроше в ухoto.

Грешка нямаше. Помнеше го добре, не можеше да го сбърка. Първата вечер в онзи мотел. Появата на колата, все още без поражения по нея. Мъжът слиза от дясната страна, заобикаля предницата и започва да плещи.

Не можеш да ни уплашиш, старче.

Ричър помнеше дългото ляво кроше, съприкосновението на юмрука му с костта, страничното отскачане на главата. По-късно го зърна още веднъж, отдалече, отново на паркинга пред мотела. И за трети път преди броени минути, докато слизаше от онази кола.

Нямаше никакво съмнение, че е той.

Зад него разпозна физиономията на онзи, когото беше кръстил Третия. Не шофьорът на колата, не и дебелият с малките ушички, а най-невзрачният, резервният играч. Двамата напредваха по пътеката, оглеждайки седалките от двете страни. После ги забелязаха, но бързо отместиха погледи и направиха опит да изглеждат спокойни. Ричър наблюдаваше пространството зад тях. Последните двама пътници се оказаха жени. Стюардът обяви по радиоуребдата, че вратата на салона се затваря, а пътниците трябва да изключат електронните си устройства. Двамата мъже продължиха още малко напред, след което се тръщнаха на отделни седалки — едната отляво на пътеката, а другата отляво. Съответно на три и на четири реда пред тях.

— Това е лудост! — прошепна Търнър.

— Абсолютно — кимна Ричър. — Колко време ще продължи този полет?

Отговорът дойде веднага, но не от Търнър, а от стюарда, включил микрофона за поредното си стандартно съобщение. Компютърът беше изчислил продължителността на полета на пет часа и четирийсет минути, при наличието на насрещен вятър.

— Нали каза, че не са ни приоритет — заяви мрачно Ричър. — Какво означава всичко това? Защо ще летят с нас? Какво възнамеряват

да направят? Пред очите на стотина пътници, затворени в малка метална тръба?

— Вероятно са получили заповед да не ни изпускат от очи — каза Търнър.

— Да си сложат очи на тила тогава.

— Или е някакво предупреждение. Искат да ни сплашат.

— Вече наистина се уплаших от тия *страшни смешници*.

— А къде са другите двама?

— Самолетът е пълен. Може би не е имало повече места.

— В такъв случай защо не са изпратили дебелия?

— Въпросът не е защо, а как. Как постигат всичко това?

Изгубват ни безнадеждно и изведнъж се оказват на пет минути след нас. Знаят, че нямаме лични документи освен тези на Съливан и Темпъл. Би трябвало да се досетят, че ние няма да ги използваме, за да се качим на самолет. Как тогава знаят, че сме тръгнали за летището? Далеч по-логично е да се върнем на паркинга и да си вземем пикапа.

— Шофьорът на буса им е казал.

— Той все още не се е върнал обратно. Сами са разбрали. Те са в състояние да получат всяка информация, която ги интересува. Дори в момента са влезли в оперативната система на авиокомпанията. Открили са ни при закупуването на билетите и са ни засекли при качването. Което означава, че имат достъп и до хранилището за секретни документи в щаба ни. Как иначе ще обърнат внимание точно на пътник с името Кихоу? Те следят всичко, което правим. Всяка наша крачка. Като златни риби в аквариум сме.

— Но ако това е истина, би трябвало вече да са направили връзката между Кихоу и Вега. Купихме билетите си едновременно, освен това седим един до друг. Значи знаят, че аз съм Вега. В такъв случай истинската Вега ще загази. Също и Лийч, която организира това. Трябва да ги предупредим по най-брзия начин.

— Няма как да стане — каза Ричър. — Поне през следващите пет часа и четирийсет минути.

Самолетът започна да рулира. Тежък и тромав. След него се раздвижи и един самолет на Америкън Еърлайнс. Ричър предположи, че ще излети за Ориндж Каунти една минута след техния. Небето все

още беше тъмно. Стигнаха до пистата за излитане. Самолетът спря пред нея, сякаш да се съсредоточи. Моторите рязко увеличиха оборотите си, машината се разтърси и полетя по бетона. Ричър гледаше през прозорчето как земята пропада, а алуминиевото крило се накланя и извива, докато поемаше тежестта. В далечината примигваха светлините на Питсбърг, прорязан от широките тъмни ивици на реките.

Двамата им придружители седяха, без да помръдват, прилежно вперили погледи напред. И двамата заемаха средни седалки. Найнепривлекателните, които винаги се продават последни. Отляво на пътеката седеше познайника му от първата нощ. Мястото до прозорчето се заемаше от млада жена. Друга, по-възрастна, седеше до пътеката. Онзи, който се беше включил втората вечер, беше отдясно на пътеката. До него, с лице към прозорчето, седеше белокос старец с бастун — един от първите, които бяха допуснати на борда. Жената от другата му страна носеше бизнес костюм и повече ѝ прилягаше първа класа. Може би беше в командировка, но работодателите и бяха решили да орежат всички екстри.

— Много бих искала да разбера кои са тези — каза Търнър.

— Сега използват самолет, а не кола — рече Ричър. — Което означава две сигурни неща: имат лични документи в джобовете си и не носят оръжие.

— Колко високо трябва да бъдеш в йерархията, за да имаш непрекъснат денонощен достъп до всички системи за сигурност в страната?

— Предполагам, че след Единайсети септември нещата са се променили коренно — отвърна Ричър. — Напуснах армията четири години преди това, но си мисля, че подобно нещо е във възможностите на генерал-майор от разузнаването. Но не непрекъснато, защото там работят истински параноиди, които прибягват до всякакви проверки и средства за контрол. Следователно, за да си пъхнеш носа в списъка на пътниците в пет сутринта, трябва да си нещо съвсем друго.

— Например?

— Да погледнем йерархията в обратния ред, отгоре надолу. Ако си президентът на страната — да, ще можеш. Или съветникът по националната сигурност. Или някой, който редовно присъства в Ситуационната зала. Казано иначе — началник-щабовете. Само че от

Еднайсети септември това си е денонощна отговорност, която продължава вече дванайсет години. Значи трябва да е човек с друга длъжност. Например заместник началник-щаб. Някой от онези хора, които винаги имат поглед върху всичко и могат да се бъркат навсякъде, без да привличат вниманието. Никакви проверки, никакъв контрол. По простата причина, че той е този, на когото докладват за проверките и контрола.

— Значи си имаме работа с някой заместник началник-щаб? Който заговорничи с някой, служещ в Афганистан?

— Тези хора се познават с кого ли не. Много са общителни. Може да са съученици.

— А какви са тези на борда? Не ми приличат на висши офицери от Пентагона.

Ричър замълча. Просто гледаше и чакаше.

Десет минути по-късно търпението му беше възнаградено.

Жената с безупречния бизнес костюм стана от мястото си и тръгна към тоалетната.

45

Ричър изчака жената с костюма да го подмине, после разкопча предпазния колан, стана и тръгна напред. Един ред, втори, трети... Стигнал до четвъртия, той се отпусна на освободеното място. Резервният играч инстинктивно се отдръпна по посока на белокосия старец, който вече спеше дълбоко с опряна на стъклото глава.

— Покажи ми документ за самоличност — каза Ричър.

Мъжът не реагира. Просто седеше на мястото си. Тотално объркан, притиснат до преследвания обект като сардина в консервена кутия. Беше облечен с широк панталон с много джобове, черен суичър и черно палто. На лявата му китка имаше часовник „Хамилтън“, което означаваше, че най-вероятно е десняк. Колко можеше да се забави в тоалетната една жена? Минимум четири минути, а понякога и доста повече. Опитът на Ричър сочеше, че жените много рядко действат светкавично.

А четири минути бяха с три повече от времето, което му трябваше.

Наведе се, сякаш се готвеше да удари главата си в предната облегалка. После се люшна вдясно и отново се облегна назад. С едноединствено плавно движение. Мъжът до него се оказа притиснат наполовина от дясното му рамо и десния бицепс. Ричър протегна дясната си ръка и сграбчи китката му. Дръпна я към себе си, извивайки я така, че кокалчетата да сочат към него. После вкара в действие и лявата си ръка, с която хвана десния показалец на резервния играч.

— Сега имаш право на избор — каза той. — Да го приемеш като мъж или да се разпискаш като момиченце.

Дръпна назад показалеца му под ъгъл от деветдесет градуса и натисна с върха на палеца си горното кокалче, което изпуска. Миг покъсно строши и долното по този начин. Мъжът подскочи от адската болка и се загърчи в хватката му, но не изкрещя. Не се разписка. Не и пред стотина свидетели.

Ричър повтори операцията и с безименния му пръст, който счупи по същия начин, на същите две места. Едва тогава мъжът се сети за лявата си ръка, притисната под рамото на Ричър. Направи опит да я освободи, който изненадващо се оказа успешен. Но само доколкото позволи на Ричър да повтори манипулацията върху същите пръсти и на тази ръка.

— Документ за самоличност — повтори Ричър.

Резервата не реагира. Беше прекалено зает да пъшка и да прави гримаси, заковал очи в жестоко пострадалите си ръце. Ричър се зае да го претърсва, движейки тялото му напред-назад, за да си осигури достъп до всички джобове. Не откри нищо в предните и страничните, но после напипа характерната издутина в десния заден джоб. Портфейл, който се сгъваше на три. Измъкна го ловко и се изправи. Приятелят на резервата протягаше врат от мястото си един ред по-назад от другата страна на пътеката. Жената с костюма беше напуснала тоалетната и се връщаше обратно. Срещунаха се по средата на разстоянието и тя дори отстъпи крачка назад, позволявайки му да седне, преди да продължи пътя си.

Ричър хвърли портфейла в ската на Търнър и отново си сложи колана.

— Какво му направи? — попита тя.

— Седмица-две няма да натиска спусъци, после ще се оправи — промърмори Ричър. — Междувременно няма да може да се бие, да кара кола и дори да си закопчава панталона. Можеш да го броиш за прогонен от масата. Профилактиката е по-добра от лечението, така че трябва да се вземат превантивни мерки.

Търнър замълча.

— Знам, знам — подхвърли Ричър. — Дивакът в действие.

Получаваш това, което виждаш.

— Не, свърши добра работа — отвърна тя.

— Как изглеждаше отстрани?

— Младежът малко подскачаше. Така разбрах, че става нещо.

— Какво има в портфейла?

Търнър го разтвори. Стар, дебел и претъркан, но от хубава кожа. В две отделения в задната част имаше пари, в едното — двайсетачки с

дебелина около сантиметър, а в другото — доста по-тънка пачка от петачки и десетачки. В най-горното от трите прозрачни джобчета за карти имаше шофьорска книжка, издадена в Северна Каролина. Под снимката пишеше: *Питър Пол Лозано*. По-надолу се виждаха няколко кредитни карти — „Виза“, „Мастъркард“, „Дискавър“ и „Америкън Експрес“, а в страничните отделения имаше и други. Всички валидни, всички на името на Питър П. Лозано.

Но военна карта липсваше.

— Цивилен ли е? — учуди се Търнър. — Или може би досието му е засекретено?

— По-скоро второто — отвърна Ричър. — Капитан Едмъндс ще ни каже със сигурност. Нали работи в „Човешки ресурси“?

— Ще разбереш ли името и на другия?

— Двама са по-надежден ориентир от един.

— А как ще го направиш?

— Все ще измисля нещо.

Четири реда напред мъжът на име Лозано се беше сгънал надвие и се поклащаше напред-назад с длани под мишниците, опитвайки се да овладее болката. В един момент погледна минаващата по пътеката стюардеса и сякаш понечи да я заговори, но после се отказа и извърна глава. Какво можеше да й каже? Дойде един лош човек, който ме нарани? Сякаш е момиченце. Или доносник на директора. Това явно не беше в неговия стил. Не и пред стотина непознати хора.

— Според мен е военен — каза Ричър. — Старшината го е научил да си държи езика зад зъбите.

После другият мъж стана и се промъкна покрай възрастната дама, която седеше до него. Онзи бъбривец от първата вечер. Пристипи крачка напред и се наведе да поговори с приятеля си. Разговорът бързо се превърна в конференция с описание, показвания на контузии и злобни погледи през рамо. Жената в бизнес костюма гледаше встрани с каменно лице.

— Няма как да се получи два пъти — промърмори Търнър. — Веднъж предупреден, човек става по-малко уязвим. Вече знае от какво трябва да се пази.

— И сега се моли жената до него да има здрав пикочен мехур — добави Ричър.

— Наистина ли вярваш, че Едмъндс ще ни осигури досието на три-четири-три-пет?

— Или ще го осигури, или не. Петдесет на петдесет, все едно че хвърляме ези-тура.

— Но и двете вероятности те устриват, така ли?

— Не, предпочитам да получим досието.

— Но няма да се тръшкаш, в случай че не стане. Самият факт, че проявяваме интерес към него, ще им покаже, че сме само на крачка от истината. И че им дишаме във врата.

— Предпочитам да го получим.

— А тези нещастници, които летят с нас? Ще ги изпратиш обратно с по няколко контузии, което също е послание към онези над тях, нали?

Ричър не отговори.

* * *

Той продължаваше да държи под око бърборкото от първата вечер на три реда пред себе си, вляво от пътеката. Съседката му откъм илюминатора очевидно спеше. В гръб изглеждаше млада, а дрехите ѝ бяха като на клошарка. Но бяха чисти. Може би работеше в киноиндустрията. Нископлатена, съдейки по присъствието ѝ в икономичната класа. Далеч от А-отбора. Може би беше стажантка или асистентка на някой асистент. Може би търсеше подходящи за снимки места или организираше офис пространството. Възрастната жена откъм пътеката си беше обикновена баба, тръгнала на гости на внуките си. Може би нейните деди бяха работили за Карнеги и Фрик в техните ужасни заводи, а по-късно, когато градът бе парализиран от кризата, децата ѝ бяха заминали за места с повече слънце. Може би бяха събъднали мечтата си в топлата Южна Калифорния.

Ричър чакаше.

В крайна сметка се оказа, че бърборкото има проблеми с пикочния мехур. Вероятно от прекалено много сутрешно кафе. Или портокалов сок. Или вода. Така или иначе, той стана, промуши се

покрай бабата и стъпи на пътеката. Не откъсваше поглед от лицето на Ричър. Когато се изравни с него, се обърна кръгом и продължи към дъното на салона на заден ход. Продължаваше да го гледа втренчено, сякаш искаше да му каже: „Няма начин да ми скочиш на гърба“. Така стигна до тоалетната, слепешком опипа вратата за бравата и хълтна вътре със задника напред. Погледът му се откъсна от Ричър едва когато вратата се затвори.

Колко време прекарват мъжете в тоалетната?

Общо взето, по-малко от жените.

Ричър откачи предпазния колан и се изправи.

46

Той застана встриани от тоалетната. Като най-обикновен пътник. Като човек, който търпеливо си чака реда. Вратата беше сгъваема, с две крила. Кремава на цвят, леко замърсена. Пантите бяха отлясно. Нищо, което да го изненада. Отвътре долетя приглушеното засмукване на казанчето. Последва кратка пауза, вероятно за миене на ръцете, после червеният полукръг под бравата се смени със зеления. Центърът на вратата хълтна навътре, а лявото крило се плъзна по релсичките си. Ричър го изчака да измине три четвърти от разстоянието и лявата му ръка се стрелна в разширяващия се процеп. Ударът попадна в гърдите на мъжа, който политна назад и се блъсна в панела зад тоалетната чиния.

Ричър проникна вътре миг по-късно, използвайки инерцията на тялото си. С помръдане на хълбока си върна вратата в затворено положение. Пространството беше никакво. Не стигаше дори за собствената му маса. Оказа се плътно притиснат в мъжа. Гърди в гърди, лице в лице. Извъртя се леко наляво, с бедрото напред. Така щеше да бъде предпазен от евентуално коляно в слабините. Дясната му ръка се стрелна хоризонтално напред, притискайки гърлото на мъжа. Той понечи да се бори, но тясното пространство блокираше движенията му. Два сантиметра вляво, два вдясно. Това беше всичко, което можеше да получи. Никакъв замах, никаква инерция. Лявата ръка на Ричър се плъзна назад, хвана дясната китка на мъжа и я завъртя като топка на брава. Натискаше с цялата си сила, все повече и повече, без да спира нито за миг. За да прогони агонизиращата болка, бърборкото се нуждаеше от нещо като пириет или акробатичен отскок в обратна посока. Но липсата на пространство не му го позволяваше.

Лакътят му постепенно се извърташе встриани и нагоре, заставайки точно срещу лицето на Ричър, на сантиметър от страничната стена. После Ричър отмести дясната си ръка от гърлото му и заби собственият си лакът в този пред себе си. Рязко, право надолу. Разнесе се остро пропукване и ръката на противника изведнъж

се прегъна под ъгъл в посока, в която нито една ръка не може да се прегъне.

Мъжът изкрештя и тежко се стовари върху капака на тоалетната чиния. Ричър се надяваше, че вратата ще попречи на писъка да проникне в тесния коридор или той просто ще потъне в свистенето на въздуха и грохота на моторите. После счупи и другата му ръка по същия начин. *Завъртане, завъртане, рязък удар.* Вдигна го за яката и пребърка джобовете му. Някак интимно, плътно притиснат в него. Човекът продължаваше да се бори. Бедрата му се движеха така, сякаш кара велосипед, но Ричър не усети нищо друго освен леко побутване.

Портфейлът се оказа в десния заден джоб, също като предишния. Ричър го взе, извъртя се наляво и заби лакът в гърдите му. Тежък удар, нанесен със смазваща сила. Бърборкото рухна обратно върху тоалетната чиния, а Ричър се измъкна от оплетените му крайници, излезе странично през вратата и се озова в коридора. Затвори след себе си, доколкото беше възможно, и спокойно измина краткото разстояние до мястото си.

Вторият портфейл беше зареден горе-долу като първия. Солидна пачка двайсеточки, няколко по-дребни банкноти, очевидно получени като ресто, тесте кредитни карти плюс шофьорска книжка от Северна Каролина със снимка, под която пишеше Роналд Дейвид Балдачи.

Липсваща военна карта.

— Ако досието на единия е засекретено, значи и при другите е така — подхвърли той.

— Или са цивилни.

— Не вярвам.

— В такъв случай трябва да са от Форт Браг. Към това навеждат шофьорските книжки от Северна Каролина.

— Кой в днешно време служи във Форт Браг?

— Близо четирийсет хиляди души. Върху площ над шестстотин квадратни километра. При последното преброяване си е било напълно самостоятелно градче. Населено предимно с хора от ВВС, включително Осемдесет и втори полк. Но има и много други — от специалните части, от „Психологически операции“, школата към Кенеди Сентър, Шестнайсети полк на ВП и още куп други.

— С две думи, постоянен трафик от и за Афганистан — отбеляза Ричър.

— Включително логистичните части. Те са пренесли цялото снаряжение там, а сега го прибират обратно. А може би не...

— Продължаваш да мислиш, че това е като номера на Голямото куче, нали?

— Но с по-добра и по-голяма стока. Според мен изобщо не е предназначена за вътрешна консумация, а по-скоро я продават на местните.

— Скоро ще разберем — кимна Ричър. — Все пак сме само на крачка от истината.

— Тя може да почака — каза Търнър. — Което трябваше, ти го свърши. Сега обаче ти предстои среща с дъщеря ти.

Пет минути по-късно мъжът излезе от тоалетната. Блед, изпотен и някак смален. Движеше само долната част на тялото си. Горната беше странно неподвижна, като на зле функциониращ робот. Той прекоси вдървено пътеката и седна на мястото си до бабата.

— Трябва да помоли стюардесата за малко аспирин — подхвърли Ричър.

Оттук нататък полетът протече нормално. Храна не се сервираше. Не и в икономична класа. Но можеше да си купиш нещо — основно малки химически пелети, майсторски опаковани като различни естествени продукти. Но Ричър и Търнър не си купиха от тях. Бяха с нагласата да обядват в Калифорния. Това означаваше, че ще огладнеят здраво. Ричър нямаше нищо против глада. Вярваше че той изостря сетивата и стимулира изобретателността. Още едно старо наследство от еволюцията. Когато си гладен, търси по-хитър начин да докопаш поредния рошав мамут. Не утре, а още днес.

Той реши, че може да си позволи три часа сън, след като Лийч го беше събудила в четири сутринта. Затвори очи. Не се тревожеше за двамата им натрапени спътници. Какво можеха да направят? Най-много да го замерят с фъстъци, изстреляни с уста. И Търнър беше стигнала до подобно решение, отпуснала глава на рамото му. Той заспа с изправен гръб. Всеки път когато главата му клюмваше, се стряскаше и събуждаше.

— Имаме сериозен проблем — обяви Ромео, след като набра номера на Жулиета.

— В смисъл?

— По всичко личи, че Търнър все пак си е спомнила онзи номер. Адвокатката на Ричър току-що е поискала пълен достъп до досието на АМ три-четири-три-пет.

— А защо неговата адвокатка?

— Опит за промъкване. Предполагат, че следим нейния адвокат, но не и неговите. Дори не е основната, която ще го защитава в делото за убийство, а другата, новата. В делото за бащинство.

— Значи спокойно можем да отхвърлим искането, тъй като това няма нищо общо с делото за бащинство.

— Искането си е искане. Има си процедури. Трябва да ги убедим, че досието е засекретено. Което няма как да направим, защото около този човек няма нищо специално. Освен за нас. Не можем да си позволим подобно внимание. Всички ще си помислят, че сме си изгубили ума. И ще се запитат каква е тази класифицирана информация относно един прост селянин.

— С колко време разполагаме?

— С един ден, не повече.

— Анулира ли кредитните им карти?

— Само неговата. Беше лесно, защото е издадена от армията. Но за нейната е нужен писмен документ, който оставя следи. Маргарет Вега съществува реално.

— Какво ще правим?

— Ще приключим случая в Калифорния. Те скоро ще кацнат там и ще се окажат двама срещу четирима.

Ричър и Търнър спаха през по-голямата част от трите часа. Събудиха се, когато самолетът вече захождаше за кацане в Лонг Бийч, а гласът на стюарда монотонно напомняше за изправяне на облегалките, прибиране на масичките и изключване на портативните електронни устройства. Нищо от това не засягаше Ричър, защото той не беше наклонил облегалката си, не беше използвал сгъваемата

масичка пред себе си и не притежаваше електронни устройства — нито портативни, нито каквото и да било. През прозорчето се виждаха кафяви пустинни хълмове. Той харесваше Калифорния. Би могъл да живее тук — разбира се, ако изобщо му се приискаше уседнал живот. Климатът беше топъл, никой не го познаваше. Би могъл да си вземе дори куче. Или по-точно, *те* биха могли да си вземат куче. Представи си Търнър в никакъв заден двор как подрязва рози или сади дръвчета.

— Не бива да наемаме кола от „Херц“ или „Авис“ — каза тя. — Нито от някоя друга голяма фирма. За всеки случай. Може и техните компютри да са свързани с компютрите на правителството.

— Остаряваш и ставаш параноична — подхвърли Ричър.

— Това не означава, че не ме дебнат навсякъде.

Той се усмихна.

— Какво ни остава при това положение? — попита тя.

— Местните момчета, които нямат офиси на летищата.

— Ще приемат ли пари в брой?

— Имаме си кредитни карти.

— Може би са ги анулирали. По всичко личи, че могат да вършат и такива неща.

— Не могат. Все още не. Дори не знаят, че имаме кредитни карти.

— Нали ни засякоха, че си купуваме билети с тях?

— Засякоха Вега и Кихоу. Но ние вече не сме Вега и Кихоу, а Лозано и Балдачи. Разбира се, само когато нещата опрат до кредитни карти. Тогава ще използваме техните. Какво ще кажеш за едно такова послание?

— Те могат да проследяват кредитните карти.

— Знам.

— Искаш да ни открият ли?

— По-лесно е, отколкото ние да открием тях. Но за „Херц“ и „Авис“ си права. Няма да ги улесняваме чак толкова. Нека се произпотят.

— Но първо трябва да се измъкнем от летището. То може би вече гъмжи от военна полиция, защото главен сержант Еспин не е най-тъпoto зайче в гората. Би трябвало да се досети накъде си тръгнал, а и разполага с достатъчно персонал, за да провери всички летища в радиус от сто и петдесет километра около Лос Анджелис. Плюс цял

ден и цяла нощ. Има вероятност и ФБР да е там. Агентите им в Питсбърг не тряба да са гении, за да разберат къде отиваме.

— Ще си отваряме очите.

Спускането беше дълго и плавно, приземяването — гладко, а рулирането към терминала — бързо и пъргаво. После прозвуча тих камбанен звън и електронното табло в дъното на салона угасна. Деветдесет и седем души станаха на крака. Ричър остана седнал, защото предпочиташе седалката пред тавана, който опираше в главата му. По местата си останаха и двамата пътници на средните седалки, съответно през три и четири реда от него. Защото науката не беше открила начин мъжете да стават от самолетните седалки, без да се подпрат на ръцете си.

Самолетът се опразваше през предната врата. Хората изтичаха от него като песъчинките в пясъчен часовник. Измъкваха чанти и палта от багажниците над главите си и се изнисваха напред, следвани от спътниците си на следващия ред, които повтаряха същото. Белокосото старче с бастуна и неизгрялата кинозвезда трябваше да се промъкват покрай неподвижните мъже на средните места. После се опразниха и по-задните редове. Двамата нещастници се оказаха сами сред морето от празни седалки. Ричър изчака реда си и излезе на пътеката — леко прегърбен и с наведена глава. Три реда по-напред спря, хвана за яката мъжа вляво и го изправи на крака. Това беше най-малкото, което можеше да направи за него. Помогна и на мъжа отдясно, седнал един ред по-напред. После продължи по пътеката, прекоси кухненския отсек, мина през вратата, през ръкава, пропит с миризмата на керосин, и се озова на летище Лонг Бийч.

47

Летищата са пълни с хора, които се мотаят сами, и е почти невъзможно да откриеш този, който те следи. Защото всички са подозрителни. Например онзи човек на металната пейка, скрил лице зад смачен вестник. Такива като него рядко се срещат на улицата, но присъствието им на летищата е почти задължително.

Още на първите сто квадратни метра имаше поне петдесет души, които можеха да са военни ченгета или агенти на ФБР. Но никой не прояви интерес към тях. Никой не ги погледна, никой не ги приближи, никой не тръгна след тях. Това им даде възможност да ускорят крачка, насочвайки се директно към стоянката на такситата. След броени секунди се озоваха на задната седалка на очукан седан и помолиха шофьора да ги закара до някоя агенция за коли под наем извън територията на летището, но да не бъде „Херц“, „Авис“, „Ентьрпрайс“ или друга от компаниите с големи светещи табели. Шофьорът не зададе уточняващи въпроси, не поиска подробности. Просто запали и потегли. Като човек, който знае къде отива. Най-вероятно при някой братовчед или просто познат, който дава добър процент за всеки доведен клиент.

Ако случаят беше такъв, братовчедът или мошеникът, който не плаща данъци, би трябвало да се казва Ал и да е симпатяга, защото таксито спря пред ограден парцел с двайсетина коли, а на покрива на дървената барака в дъното беше изписано *Готиния Ал — коли под наем*. Несръчно, на ръка, с тънък пласт боя, положена с прекалено голяма четка.

— Перфектно — рече Ричър.

Питър Пол Лозано се погрижи за сметката на таксито с банкнота от двайсет долара, извадена от дебелата почти сантиметър пачка. Освободиха таксито и се огледаха. Бързо им стана ясно, че Готиния Ал е открыл удобна ниша за бизнес. Повечето автомобили на паркинга се бяха радвали на дълги години престижен живот, преди да поемат по тъжния път на разрухата. Преобладаваха стари модели мерцедеси,

рейндджровъри, беемвета и ягуари, порядъчно очукани, ожулени и лишени от блъсък.

— Дали са в движение? — попита Търнър.

— Не знам — сви рамене Ричър. — Аз съм последният човек на света, който се интересува от автомобили. Дай да видим какво ще каже Готиния Ал по въпроса...

Това, което той каза, макар и с други думи, беше: „Изкарали са толкова много години, защо да спрат точно сега?“. Ричър остана впечатлен от логиката и оптимизма му. Готиния Ал беше шейсет и няколко годишен, с посивяла коса, голям корем и жълта риза. Беше седнал зад бюро, което запълваше половината барака. Вътре беше горещо, а въздухът миришеше на прашно дърво и някакви химикиали.

— Вървете да си изберете кола — махна с ръка той. — Която и да е, няма да събъркате.

— Рейндджровър — рече Търнър. — Никога не съм карала такъв.

— Ще ви хареса.

— Надявам се.

Ричър сключи сделката на гигантското бюро, използвайки свидетелствата за правоуправление на Вега и Балдачи. Продиктува някакъв току-що измислен номер на джиесем, плати с една от картите на Балдачи и положи подпис, който би могъл да означава всичко. В отговор Готиния Ал му подаде ключ и голямата му лапа махна към дясната част на паркинга:

— Онзи, черният.

Черният се оказа тъмнолилав металик. Палещото слънце отдавна беше свършило своята работа. Затъмняващото фолио на стъклата беше на мехурчета тук-там, а напуканите седалки бяха хълтнали. Произведен някъде през деветдесетте, прецени Търнър. Отдавна престанал да бъде престижна кола.

Рейндджровърът обаче запали веднага, направи десен завой и с лекота излезе на пътя.

— Изкаral е толкова много години, защо да спре точно сега? — подхвърли тя.

Рейндджровърът спря само след километър и половина, но по команда — за да влязат в първото заведение, появило се край пътя.

Семейно ресторантче на булевард „Лонг Бийч“. Ядоха страхотни неща, включително и онзи дългоочакван омлет на Търнър. Тя отиде да се обади на сержант Лийч от автомата до вратата, а през това време Ричър внимателно оглеждаше паркинга. Не видя нищо — нито преследвачи, нито скрити наблюдатели. Никакъв интерес.

Излязоха на пътя и се насочиха на северозапад, където трябваше да се намира отклонението за шосе 710. Карабе Ричър — за пръв път. Солидният стар кораб веднага му допадна. Затъмнените му стъкла вдъхваха сигурност.

Механиката му явно беше в ред и той уверено плаваше по пътя.

— Как ще реагираш, ако ги видиш? — попита Търнър.

— Кого?

— Дъщеря ти и майка ѝ.

— Питаш какво ще им кажа ли?

— Не. Имам предвид, като ги видиш от разстояние, за пръв път в живота си.

— Няма как да ги разпозная.

— Да речем, че ги разпознаеш.

— Сигурно ще се огледам за капана.

— Правилно — кимна Търнър. — Те са стръвта, ако не се лъжем.

ФБР и военните ченгета сигурно ще бъдат там. Дестинацията е известна. Всеки, когото срещнеш, може да се окаже агент под прикритие. Затова внимавай.

— Слушам, госпожо.

— Опасността се удвоява на всеки километър по пътя от тук до Северен Холивуд. Пътуваме право към центъра на ада.

— Това е брифинг преди операцията, така ли?

— Дължна съм да ти го предложа, нали съм ти пряк командир.

— Чукаш на отворена врата.

— Може би ще ги разпознаеш.

— Дъщерите невинаги приличат на бащите си.

— Имах предвид, че може да си спомниш майката.

Жулиета позвъни на Ромео и каза:

— Имам много лоша новина.

— Случайно да е свързана с Балдачи, който е използвал кредитната си карта в агенция за коли под наем, наречена „Готиния Ал“?

— Какъв Ал? — не схвана Жулиета.

— Няма значение. Какво е станало?

— Ричър ги е спипал по време на полета. Прибрали им е портфейлите и ги е извадил от строя.

— В самолета?

— Лозано е със счупени пръсти, а Балдачи дълго време няма да може да използва ръцете си. Никой не е забелязал нищо.

— Това е невъзможно!

— И все пак се е случило. Сам срещу двама по време на полет, пред сто души свидетели. Тотално унижение. А вече и наема коли за наша сметка. За какъв се мисли тоя?

Ричър мислеше, че е лош шофьор. Отначало си го бе внушил като предпазна мярка — за да му напомня да се концентрира. Но постепенно разбра, че е истина. Пространствената му ориентация и бързината на реакциите му се влияеха от човешки, а не от пътни знаци. Те бяха някак инстинктивни и лични. Животно, а не машина. Търнър май щеше да се окаже права. В него може би имаше нещо диво и неопитомено. Това обаче не значеше, че е ужасен шофьор, а просто под средното ниво. Но не и по-лош от тези, които точно тази сутрин пътуваха по скоростната магистрала между Лонг Бийч и Ел Ей. Хората ядяха и пиеха, някои се бръснеха, други се решеха, гримираха или лакираха ноктите си. Трети попълваха документи, четяха и изпращаха есемеси, сърфираха в интернет или водеха дълги телефонни разговори, някои от които приключваха с гневни крясъци, а други — със сълзи. Сред цялата тази лудница Ричър просто се опитваше да поддържа скоростта в своето платно и да наблюдава трафика пред себе си, за да прецени накъде да отбие, ако се наложи.

— Трябва да спрем някъде, защото искам да се обадя на капитан Едмъндс и да разбера дали може да вземе това, което ни трябва — каза той.

— Хайде да го отложим. Остави всичко на слаб огън, да се претопля.

— Стига да можех. Но те няма да ни позволяят. Другите двама вероятно са взели самолета за Ориндж Каунти.

Или следващия за Лонг Бийч. И в двета случая са най-много на час, час и нещо след нас.

— Това не може да се промени от един разговор с Едмъндс.

— Но този разговор е тактически важен. По него ще преценим трябва ли да са със съхранени когнитивни функции за бъдещи разпити. Така пише в оперативния наръчник.

— Не пише.

— Може да са го съкратили.

— Искаш да кажеш, че ако Едмъндс се провали, ти ще запазиш живота на онези двамата, за да измъкнеш насила нещо от тях?

— Няма да е насила. Най-любезно ще ги попитам, както го направих с Голямото куче. Но ако знам предварително, няма да ги питам нищо. Ще оставя нещата да следват естествения си ход.

— И какъв ще бъде този естествен ход?

— Няма как да надникнем в бъдещето. Но най-вероятно ще бъде нещо просто.

— Ричър! Не забравяй, че отиваш да се срещнеш с дъщеря си!

— Искрено се надявам да живея достатъчно дълго, за да стигна до нея. Но не можем да сложим едното нещо на слаб, а другото на силен огън. Не и в този случай. Трябва да включим едновременно две колела на максимум. Това е моето мнение, госпожо командир.

— Добре — кимна Търнър. — Но ще си купим телефон, за да не спираме на всяка кабина. Всъщност два телефона. За всеки по един. В брой, с предплатени минути. Ще ни трябва и пътна карта.

Свършиха тази работа почти веднага. Достатъчно беше да излязат от магистралата и да спрат в началото на търговска ивица с многобройни магазини, сред които дрогерия, където предлагаха телефони с предплатени минути, пътни карти и какво ли не. Освен това приемаха всички възможни форми на разплащане, включително и в брой. Двамата прибраха картата в колата, размениха си номерата на мобилните телефони и ги вкараха в паметта им. След това Ричър се облегна на топлия калник на пикапа и набра джие сема на Едмъндс.

— Внесох искането още в началото на работния ден — съобщи му тя.

— И?

- До този момент няма отказ.
  - Кога очаквате някакво развитие?
  - Веднага. Или много скоро.
  - Значи нещата се развиват добре.
  - Да, така е.
  - И тъй, кога?
  - По-късно днес или утре сутринта.
  - Имате ли нещо за писане?
  - Да. И лист.
  - Искам да проверите имената Питър Пол Лозано и Роналд Дейвид Балдачи в „Човешки ресурси“.
  - Кои са те?
  - Не знам. Ето защо ви моля да извършите тази проверка.
  - Това свързано ли е с вашия случай?
  - Свързано е с желанието ми да не бъда totally прецакан.
  - Чух нещо, което трябва да знаете.
  - Какво е то?
  - Подолски е открил дрехите ви на сметището и ги е подложил на анализ.
  - И?
  - Кръвната група не съвпада.
  - Значи трябва да затая дъх, очаквайки извинение от майор Съливан?
  - Може и да го получите. Тя се трогна от бележката ви.
  - Да смяtam ли, че градската полиция ще ме остави на мира?
  - Не. Избягали сте след напълно законни полицейски действия.
  - Това вече е незаконно, така ли?
  - Ще направя всичко възможно по въпроса с Лозано и Балдачи.
  - Благодаря.
- Рейндженовърт се върна на магистралата и продължи на север. Просто едно от десетте хиляди превозни средства, които проблясваха под слънцето.
- Разговарях лично с този Ал — обяви по телефона Ромео. — Под измислен претекст. Okaza се, че са наели двайсетгодишен рейндженовър, черен на цвят.
  - Браво на теб — отвърна Жулиета.

— Не е най-бързата кола на света. Не че и най-бързата щеше да им свърши работа. Качих нашите хора на хеликоптер от Ориндж Каунти до Бърбанк. Ще бъдат на позиция най-малко час предварително.

— Кой плаща? — попита Жулиета.

— Бъди спокоен, не е армията.

— А блокира ли кредитната карта на Балдачи? И на Лозано?

— Не мога — отвърна Ромео. — Това са личните им карти, трябва сами да ги блокират, като напуснат болницата. Дотогава ще плащаме ние, както обикновено.

— Тая работа ни струва цяло състояние.

— Бълха ни ухапала, приятелю.

— Не е чак толкова малко.

— Но пък малко остана. После всичко ще е постарому.

Ричър продължи да маневрира сред дъвчещи и пиещи, сред бръснещи се и гримиращи се, сред сърфисти и изпращачи на есемеси, сред кресльовци и ревли, докато стигна до Източен Лос Анджелис, където се качи на магистрала „Санта Ана“, а от нея премина на 101-ва улица в квартала „Еко Парк“. Последва дългото и бавно катерене на северозапад — сред хълмове и места с незабравими имена и блясък — булевард „Санта Моника“, булевард „Сънсет“ и амфитеатър „Холивуд Боул“. И тогава иззвъння телефонът му.

— Шофират с една ръка по Сто и едно — обяви в мем branата той. — Прочутият надпис е точно отдясно. Карам и говоря по телефона! Това е моето място!

— Имаш ли лист и нещо за писане? — попита Едмъндс, зарязала официалностите със забележителна лекота.

— Нямам.

— Тогава слушай внимателно. Питър Пол Лозано и Роналд Дейвид Балдачи са активни военнослужещи, командирани дългосрочно към един логистичен батальон със седалище Форт Браг, Северна Каролина. Прикрепени са към рота за внасяне и изнасяне на чувствителни материали във и от Афганистан — процес, който в момента е сведен единствено до изнасяне поради изтеглянето.

Физическата им подготовка е оценена като много добра. Това е всичко, което научих, поне засега.

Ричър прекъсна връзката и предаде чутото на Търнър.

— Ето я същността на проблема — кимна тя. — Материали, които отдавна би трябвало да са у дома, изобщо не са стигнали при нас.

Ричър не каза нищо.

— Не си ли съгласен? — изгледа го тя.

— Просто се опитвам да си го представя — отвърна той. — Всички тези „чувствителни материали“, които излизат от бункери, от пещери или Бог знае откъде, за да бъдат изпратени във Форт Браг. Част от тях обаче се озовават в раздрънкани пикапи с фалшиви номера, които моментално потеглят към планините. Може би преди това са били пълни с пари, защото става въпрос за плащане в момента на доставката. И ти ли мислиш така?

— Горе-долу.

— Работата е ясна. Аквариум, пълен със стрес и несигурност. И риск от предателство. Там те са разбрали на кого могат да разчитат. Защото всичко е срещу тях, включително и пътищата. Но колко чувствителни са тези „материали“? Дали са подходящи за каросериите на стари и раздрънкани пикапи с фалшиви номера?

— Накъде биеш?

— Целият екшън е в Афганистан, но нашите момчета дремят във Форт Браг.

— Може би току-що са се прибрали от Афганистан.

— Не мисля — поклати глава Ричър. — Разбрах го в момента, в който зърнах първите двама. Отдалече личеше, че напоследък не са били в Близкия изток. Нямаха загар, липсваха бръчките около очите, а в самите им очи нямаше нито стрес, нито напрежение. Те са си домошари, но едновременно с това и титуляри в А-отбора. Защо оставяш титулярите си в Северна Каролина, когато мачът се играе в Афганистан?

— Обикновено те разполагат с титуляри за всички мачове — отбеляза Търнър.

— Но тук става въпрос само за един мач. Стоката напуска пещерите и се прехвърля директно в раздрънканите пикапи с

фалшивите номера. И изобщо не потегля към Форт Браг или Северна Каролина.

— Възможно е и да бъркам. Може би я продават в Америка, а не в Афганистан. При този вариант със сигурност ще се нуждаят от титулярни играчи и във Форт Браг, където става разпределението.

— Не мисля, че случаят е такъв — поклати глава Ричър. — Защото, реално погледнато, тук могат да продават само дребни оръжия. Всичко по-голямо ще привлече вниманието ни. А за да изкарат от дребни оръжия парите, с които боравят, би трябвало да са наводнили пазара. Но пазарът съвсем не е наводнен. Ти щеше да разбереш, ако е така. Някой със сигурност щеше да се погрижи да стане известно, че се продават големи количества оръжия и други неща, които идват от армията. Така би постъпил всеки местен производител, който се е почувствал притиснат. И неговото послание почти сигурно щеше да стигне до твоето бюро. Нали това е основната грижа на Сто и десета част?

— Какво правят тогава?

— Нямам никаква представа.

Ричър помнеше наизуст по-важните неща от клетвената декларация на Кандис Дейтън — включително името и адреса на адвоката ѝ. Търнър откри квартала на картата и закова левия си палец върху него. Десният ѝ показалец се плъзна по пътя, по който пътуваха. Много скоро двете ѝ ръце се събраха. Прекосиха скоростната магистрала „Вентура“ и тя заяви:

— Продължаваш направо до булевард „Виктори“. Там трябва да има табела за летище Бърбанк. Веднага след нея се спускаме на север. Предполагам, че тяхното внимание ще бъде насочено главно на юг, но ние ще се промъкнем зад гърба им.

„Виктори“ се оказа следващата отбивка. След това направиха десен завой към булевард „Ланкършиム“ и поеха на югоизток, успоредно на магистралата, която току-що бяха напуснали.

— А сега отбий и спри — добави тя. — Оттук нататък трябва да бъдем супер предпазливи.

48

Ричър спря на пресечката и двамата едновременно извърнаха глави към района, северно от „Вентура“, където се вихреще целият каталог на търговската дейност в Америка — от средни по размер компании надолу към малките и дори микроскопични магазинчета, търговия на едро и на дребно и всякакви сервисни услуги — някои от тях стабилни, други налудничаво оптимистични; някои от тях във възход, други пред сигурен фалит, едни неизвестни, други — прочути. Всеки посетител от друга планета без съмнение би решил, че в Америка изкуствените нокти са не по-малко важни от дъските и гредите, превозвани в пикапи с големи каросерии.

Търнър все още държеше в ръце разгънатата карта.

— Кантората се намира на Вайнленд Авеню, на две преки северно от магистралата — обяви тя. — Трябва да завиеш наляво по булевард „Бърбанк“, после надясно по „Вайнленд“, а след това все направо. Никой не знае за тази кола, но все пак не бива да минаваме оттам повече от два пъти.

Ричър отново потегли. Направи завоите и погаси „Вайнленд“. Нито бавно и несигурно, нито бързо и агресивно. Просто една от многото коли, пътуващи под яркото утринно слънце.

— Наближаваме — предупреди Търнър. — След пресечката вдясно. Отпред виждам някакъв паркинг.

Ричър също го видя. Беше общ, а не собственост на адвокатската кантора. Вероятно защото дясната част на улицата беше заета от една единствена дълга и ниска сграда с тента отпред. Беше боядисана в онзи уникален бежов цвят, типичен за долината Сан Фернандо, който я правеше да прилича на току-що завършен филмов декор. Сградата беше поделена между шест различни бизнеса: магазинче за перуки, друго за кристали, трето — за гериатрични пособия. Имаше и кафене, и фирма за счетоводни услуги с надпис *Se Habla Español*. Адвокатът на Кандис Дейтън беше по средата на редицата — между магическите кристали и електрическите инвалидни столове. Паркингът предлагаше

седем-осем места в дълбочина и вървеше по цялата дължина на сградата, обслужвайки всички магазини и фирми едновременно. Ясно е, че тук всеки може да паркира, помисли си Ричър.

Местата бяха наполовина заети. На пръв поглед колите изглеждаха съвсем нормални, повечето от тях изльскани и блестящи под немилостивите лъчи на слънцето. Някои от тях бяха паркирани под странен ъгъл, сякаш шофьорите им се бяха отбили набързо, колкото да хвърлят поглед на нещо, което ги интересува. От доста време насам Ричър опитваше да си представи колата, в която могат да живеят двама души. В крайна сметка стигна до заключението, че най-подходящи за целта са или някое старомодно комби, или модерен джип. С цяла задна седалка, която може да се сваля и се намира на достатъчно разстояние от предната, както и от задния капак, така че на нея да се побере дюшек. Тъмните стъкла отстрани и отзад биха представлявали сериозно удобство. На тези изисквания отговаряха стар буик роудмастър или нов шевролет събърбан — с малката разлика, че онзи, комуто се налагаше да живее в кола, несъмнено би продал новия събърбан, за да си купи стар буик роудмастър, прибирайки разликата в джоба си. По тази причина търсеше предимно стари комбита, включително прашни и със спаднали гуми, но паркирани правилно и на по-уединено място.

Такива превозни средства обаче нямаше. Повечето бяха абсолютно нормални, а три-четири от тях — сравнително нови и достатъчно безлични, за да се окажат наети от някое летище от хора като Еспин например и колегите му от 75-а част на ВП. Други две-три от тях пък имаха много странен вид и приличаха на конфискувани от ФБР, а след това повторно пуснати в движение, но вече като служебни коли за скрито наблюдение, без специална маркировка. Сенките и слънчевите отблъсъци в стъклата пречеха да се види дали в тях има хора.

Продължиха напред, все в една и съща посока и с една и съща скорост. Това неизбежно ги изведе отново на скоростната магистрала, но Ричър прецени, че рязък обратен завой или всяка друга нетипична маневра би привлякла внимание. И тъй, двамата отново описаха дълъг и бавен кръг, излязоха за втори път на „Ланкършим“ и спряха на същата пресечка, чувствайки се на безопасно разстояние от онзи паркинг.

— Искаш ли да огледаме още веднъж? — попита Търнър.

— Няма нужда — отвърна Ричър.

— Какво правим тогава?

— Те може да са навсякъде. Ние не знаем как изглеждат и каква кола имат. Затова няма смисъл да обикаляме. Ще поискаме точното им местоположение от адвоката — разбира се, ако го знае и ако е постоянно.

— Това е добре, но как ще стане?

— Мога да му се обадя, мога и да накарам Едмъндс да свърши тая работа. Но той ще заяви, че цялата кореспонденция трябва да минава през кантората му, също както и евентуалните срещи, и че не може да съобщи местоположението й на заинтересована страна, какъвто би трябало да съм аз. Няма как да не прецени, че всеки контакт между нас може да доведе до грозна сцена или насилие. Професионална отговорност. Биха могли да го съдят за милиони долари.

— И тъй, какво мислиш да направиш?

— Това, което правят повечето мъже, когато не се задава нищо по-добро.

— По-точно?

— Да си потърся проститутка.

Направиха маневра и отново поеха на север. Не след дълго се отбиха в заведение за хамбургери, където пиха кафе, а Ричър проучи няколко адреса в местните „Жълти страници“, които взе назаем от съдържателя. После поеха по обратния път и спряха чак при един мотел, разположен непосредствено до постоянните паркинги на летище Бърбанк. Не се регистрираха, а просто останаха в колата. Ричър набра един номер, който беше запомnil наизуст. Насреща вдигна жена с чуждестранен акцент. Вероятно на средна възраст и със сигурност сънлива.

— Кое е вашето топ момиче? — попита Ричър.

— Емили — незабавно отвърна чужденката.

— Колко струва?

— Хиляда на час.

— Свободна ли е в момента?

— Разбира се.

— Приемате ли кредитни карти?

— Да, но сумата става хиляда и двеста.

Ричър не каза нищо.

— Може да бъде при вас за по-малко от трийсет минути — добави жената с акцента. — Уверявам ви, че си струва всеки цент. Как желаете да бъде облечена?

— Като начална учителка — отвърна Ричър. — Сякаш преди година е завършила колежа.

— момичето на съседите, а? Много търсен външен вид.

Ричър ѝ продуктува името Пит Лозано и адреса на мотела зад тях.

— Това не е ли близо до паркинга на летището? — попита чужденката.

— Да.

— Често го използваме. Емили ще го намери без проблеми.

Ричър прекъсна разговора. Настаниха се удобно и се пригответиха да чакат. Мълчаха и гледаха право пред себе си.

— Добре ли си? — попита десет минути по-късно Търнър.

— Не съвсем — отвърна Ричър.

— Защо?

— Седя тук и зяпам четиринайсетгодишните момиченца. Чувствам се като перверзник.

— Видя ли някоя, която би могла да е тя?

— Все още не.

Чакането продължи малко повече от трийсет и пет минути. После звънна телефонът на Ричър. Не беше чужденката с извинения за закъснението на Емили, а капитан Едмъндс с „новина за първа страница“. Ричър наклони апарата, а Търнър се наведе към него, за да чува и тя.

— Преди пет минути получих целия пакет за АМ три-четири-три-пет — обяви Едмъндс, замълча за миг, после добави: — Благодарение на известно притискане от моя страна...

— И? — попита Ричър.

— Ама, разбира се, майоре — саркастично подхвърли тя. — Изцяло на ваше разположение! Изобщо не ми пuka, че рискувам кариерата си и се набутвам там, където нито един адвокат с чин капитан не смее да припари!

— Добре де, благодаря ти. С това трябваше да започна. Извинявай.

— Някои неща се подразбират. В Афганистан сме вече десетина години. В този контекст три-четири-три-пет е сравнително малък номер. В момента сме надхвърлили стоте хиляди. Тоест сведенията за този човек са били събрани доста отдавна. Преди около седем години, доколкото успях да разбера. Без сериозни добавки. Нищо извън рутинния минимум. Защото човекът е съвсем обикновен и дори скучен. На пръв поглед един обикновен селянин.

— Как се казва?

— Емал Голам Задран. В момента е на четирийсет и две, най-младият от петима братя, които са живи и здрави. По всичко личи, че той е черната овца в семейството. Има лошо име. Братята му са производители на мак. Обработват семейните земи, както са го правили дедите им преди хиляда години — по традиционния начин, със скромни резултати. Младият Емал обаче не бил доволен от този живот. Искал повече. Опитвал какво ли не, но винаги завършвал с провал. Братята му простили и го приели обратно. Последните сведения сочат, че живее близо до тях, високо в планината, не се занимава с нищо продуктивно и не се вижда с никого.

— С какво е привлякъл вниманието ни преди седем години?

— С едно от нещата, в които се е провалил.

— По-точно?

— Нищо не е доказано. Ако беше обратното, отдавна да сме го ликвидирали.

— Какво не е доказано?

— Според сведенията, с които разполагаме — опитите му да стане предприемач. Купувал ръчни гранати от Десета планинска дивизия и ги продавал на талибаните.

— В какви количества?

— Никой не знае с точност.

— Не са събрали нужните доказателства?

— Направили са всичко възможно.

— А защо не са го гръмнали?

— Не забравяй, че разговаряш с военен юрист, Ричър. Нищо не е доказано, а ние все пак сме Съединените американски щати!

— Нека си представим, че не разговарям с военен юрист.

— В такъв случай бих отговорила, че нищо не е било доказано, а по онова време ние целувахме задниците на афганистанците с надеждата в обозримо бъдеще те да си изберат гражданско правителство, а ние да се махнем от там. В светлината на тази политика и при създалата се атмосфера отстраняването на местни хора, срещу които не е доказано нищо — дори от нашата прецизна военноюридическа система, — би било крайно непродуктивно. Сигурна съм, че при всички други обстоятелства те биха го застреляли, просто за всеки случай.

— Доста си умна за военен юрист — отбеляза Ричър.

После прекъсна връзката, тъй като от спрялото пред мотела такси слезе момиче, което се насочи към рецепцията. Или по-скоро прекрасна млада жена — руса, свежа и енергична. Освен това някак сериозна и твърдо решена цял живот да върши само добри неща. И накрая — тя наистина приличаше на начална учителка, излязла от колежа преди не повече от година.

49

Момичето подмина рецепцията и спря, сякаш не знаеше какво да прави. Разполагаше с име, но не и с номер на стаята. Търнър натисна бутона за сваляне на стъклото и подвикна:

— Ти ли си Емили?

Това го бяха репетирали предварително. Без съмнение е странно, когато се появиш на мотелски паркинг с очакване да видиш мъжа, който те е поръчал, и те посреща жена. Веднага възниква подозрението, че става въпрос за някаква ексцентрична тройка. Но посрещането от страна на мъжа щеше да изглежда още по-странно.

Това беше причината именно Търнър да зададе въпроса.

— Да, аз съм Емили — отвърна момичето.

— Ние сме клиентите ти — каза Търнър.

— Съжалявам, но не ми казаха предварително. За двойки тарифата е друга.

— Вероятно и друг път си чуvalа това, което ще ти кажа. А може и да не си. Искаме само да си поговорим. Ще получиш две хиляди долара за един час от времето ти. И тримата ще останем облечени.

Момичето се приближи, но не много. Изравни се със сваленото стъкло, приведе се да надникне вътре и попита:

— За какво изобщо става въпрос?

— За малка роля в една продукция — отвърна Ричър.

Останаха да разговарят отвън, за да не я плашат. Ричър и Търнър се бяха облегнали на колата, а Емили затваряше триъгълника на метър и двайсет от тях. Достатъчно разстояние, за да може да се обърне и да побегне. Но вместо да побегне, тя прекара картата на Лозано през четеща на айфона си, изчака появата на оторизационния код и каза:

— Не участвам в порно.

— Не е порно — каза Ричър.

— Тогава за каква роля говорим?

— Ти актриса ли си?

— Аз съм момиче на повикване.

— А била ли си актриса преди това?

— Останах си само с намеренията.

— Можеш ли да играеш роли?

— Мислех, че това ще правя и днес. Че ще играя ролята на наивна млада идеалистка, която, макар и неохотно, е готова на всичко, за да осигури допълнителни средства за училището си. Или да поиска назаем косачката на някой татко. Но в повечето случаи играя ролята на интервюирана за работа. Как да покажа, че наистина ще съм предана на компанията?

— С други думи, играеш роли.

— Непрекъснато. Включително и в момента.

— Ще искам от теб да влезеш под кожата на рецепционистката на една адвокатска кантора — каза Ричър, а след това обясни за какво точно става въпрос. Момичето не попита защо, нито пък прояви никакво любопитство. — Ако са две или повече, избери си някая с майчински вид. Обикновено те са по-състрадателни. Особено към самотните майки, които се борят с живота. Ще ѝ кажеш, че госпожица Дейтън е приятелка на леля ти и преди време ти е дала заем да си платиш таксата за колежа и по този начин те е измъкнала от дупката. А сега искаш да ѝ се отплатиш. Освен това и просто да я видиш. Нещо такова. Сама ще си напишеш сценария. Имай предвид, че рецепционистката няма право да ти дава адреса. На практика това ѝ е забранено. Тоест това ще бъде твоят шанс за „Оскар“.

— Кой ще пострада от тая работа?

— Никой. По-скоро обратното.

— За две хиляди долара? — вдигна вежди Емили. — За пръв път чувам подобно нещо.

— Ако тя е истинска, ще получи помощ. Ако не е, аз няма да пострадам. Това е положението.

— Не знам дали искам да го направя — колебливо промълви момичето.

— Ти прие парите ни.

— Само за един час от времето ми. Доволна съм, че стоя тук и разговарям с вас. Ако искате, мога да вляза в колата и да се съблека гола. Обикновено се случва именно това.

— А какво ще кажеш за още петстотин долара в брой? Като премия, след като свършиш работата.

— А ти какво ще кажеш за седемстотин?

— Шестстотин — отсече Ричър.

— И оскарът отива при... Емили! — усмихнато издекламира момичето.

Емили не им позволи да я откарат в кантората. Умно хлапе. Прекрасно знаеше, че думите не означават нищо. Дългото въведение можеше да се окаже въздух под налягане. Преди да открият голото ѝ тяло, захвърлено в някоя канавка. Дадоха ѝ адреса и двайсет долара, за да си вземе такси. Изчакаха го да изчезне в далечината, а след това се качиха в рейндджровъра и продължиха да чакат.

— Дръж се мъжки, Ричър — каза Търнър. — Номер АМ три-четири-три-пет се казва Емал Задран, документирано доказан купувач на американски оръжия някъде в планините на Афганистан. В същото време Питър Лозано и Роналд Балдачи са документирано доказани членове на отряд, който има задачата да прибере същите американски оръжия от същите планини в Афганистан. Не чувам ли някакъв оглушителен шум? Не са ли това късчетата от мозайката, които попадат по местата си?

— Той е купувал и продавал американски оръжия в планините на Афганистан преди цели седем години — отбеляза Ричър.

— След което е изчезнал от радара. А това означава, че е станал по-добър. Стигнал е до върха на пирамидата. Вече е главният — онзи, когото купувачите търсят сами. Казано иначе, трупа истинско състояние за някого. Няма как да е друго. Иначе защо биха положили толкова усилия, за да го скрият?

— Вероятно си права — каза той.

— Става въпрос за по-сериозно участие от твоя страна. Не ми трябва лекомислено съгласие. Ти си моят заместник-командир!

— Това повишение ли е?

— Не, просто нови заповеди.

— Наистина мисля, че може да си права. Информаторът го нарича „племенен старейшина“. Нещо като етикет, базиращ се на персоналния му статут. Израз на почит. Но една черна овца, която по

цял ден не върши нищо, едва ли може да се радва на всеобща почит. По-скоро би получил ролята на селския идиот. От всичко това следва, че нашият човек Емал върши нещо за някого. Моето единствено възражение беше, че разполагаме с готов екип в Северна Каролина, докато целият екшън се случва в Афганистан. Но вече започвам да мисля, че за този екип има точно определена роля. Защото, ако разсъжденията ти са верни, това означава огромни парични потоци в посока на родината. Може би тонове банкноти в чисто физически смисъл. Това е причината да държат екип в Северна Каролина. Не за да прибират американското оръжие и муниции, а за да приемат парите.

— Нещата се усложняват — обяви по телефона Ромео.

— Как така? — попита Жулиета.

— Току-що са използвали картата „АмЕкс“ на Лозано. Две хиляди долара по сметката на фирма за развлечения. Знаеш ли какво означава това?

— Може би им е скучно.

— Проститутките са единствените, които инсталират на айфона си четец на карти. Умишлено ни дразнят. Според мен биха дали огромни суми и на бездомници, стига те да разполагаха с четец на телефона си. Ако изобщо притежават телефон...

— Разбира се, че не притежават.

— Преди около час адвокатката на Ричър е получила пълното досие на Задран. Което означава, че всичко в него вече е публично.

— Мисля, че прекалено се тревожиш.

— Връзката е съвсем очевидна. Не трябва да си гений, за да я откриеш.

— По-скоро се тревожиш прекалено рано — промени мнението си Жулиета. — Още не си чул добрата новина.

— Нима има такава?

— Нашите момчета току-що са ги засекли да минават покрай кантората на адвоката. С двайсетгодишен рейндженър, черен на цвят. Не са абсолютно сигурни, защото колата е била със затъмнени стъкла, но пътниците в нея със сигурност са били двама — един едър и един дребен.

— Кога се е случило това?

— Преди по-малко от час.

— Само веднъж?

— Засега. Явно с разузнавателна цел.

— Оживено ли е наоколо?

— Става въпрос за търговски център все пак. Оживено е като на парад по случай Четвърти юли.

— Къде са отишли, след като са минали край кантората?

— Поели са по магистралата. Вероятно за да опишат кръг и да се върнат. Може би дебнат някъде, на около две-три преки в северна посока.

— Можем ли да направим нещо?

— Мисля, че да. Проявили са свръхпредпазливост в близост до въпросната кантора. Вероятно са били наясно, че наоколо гъмжи от военни ченгета и федерални агенти. Освен това няма какво да научат там. Не и те. Опитът да стигнат до кантората би представлявал огромна грешка. По тази причина съм на мнение, че втори такъв няма да има. От това следва, че охраната на кантората вече е разхищение на персонал. Не можем да пропуснем появата им, защото те просто няма да се появят там повече. Което означава, че можем да използваме нашите момчета другаде, може би в по-активна роля. Това е само предложение.

— Съгласен съм — отвърна Ромео. — Разкарай ги от там.

За да запълнят времето, Ричър и Търнър се заеха да изчисляват точно какви оръжия и муниции могат да бъдат продадени за голямо количество пари и същевременно да се вместват в каросерията на стандартен пикап. Едно, общо взето, напразно усилие, защото тези две категории се изключваха взаимно. МВБ-тата представляваха зловещи крушообразни цилиндри, дълги девет метра и широки около метър и двайсет. Безпилотните самолети с цена трийсет и седем miliona долара имаха размах на крилата, надвишаващ двайсет метра. Но без джойстик, който да ги управлява, те бяха само купчина ламарини. А джойстиковете до един бяха в Тексас и Флорида. Главният проблем с пушките, пистолетите и ръчните гранати беше от друго естество. Те просто не струваха много. Цената на берета M9 в магазина беше около шестстотин долара. Втора употреба — търгувана тук на улицата или

там, сред планините — около четиристотин, но като се приспаднеха оперативните разходи, сметката не излизаше. Само за стоте бона на Кайманите трябваше да бъдат продадени между триста и четиристотин бройки от тях. А когато става въпрос за липса на хиляди бройки, дори армията ще я забележи.

Така и не стигнаха доникъде.

После Емили се върна.

50

Емили дойде с такси, точно както първия път. Все още в ролята си на лъчезарно и наивно момиченце. Пристъпи към тъмната кола и спря на предишното място — на около метър и половина от прозореца на Търнър, който бавно се плъзна надолу.

— Почувствах се зле, докато го правех.

— Защо? — попита Ричър.

— Тя се оказа добра жена, но аз я манипулирах.

— Успешно?

— Научих къде е мястото.

— Къде е?

— Дължиш ми шестстотин долара.

— Технически погледнато, не ти дължа нищо. Тези пари са бонус, което означава подарък извън основния договор. Нямат нищо общо с дълга.

— Искаш да се отметнеш, нали?

— Не, просто съм педант и уточнявам.

— Все тая. Очаквам да си получа шестстотинте кинта.

Сума, която плати Роналд Балдачи от пачката двайсетачки в портфейла си. Ричър връчи банкнотите на Търнър, а тя от своя страна ги подаде на Емили през прозореца. Момичето се огледа във всички посоки и промърмори:

— Все едно че пласирам дрога.

— Къде е мястото? — повтори Ричър.

Тя издекламира някаква улица и номер на сграда.

— Какво е това? Празно място, на което е имало къща, или някаква фирма със собствен паркинг?

— Не знам.

— Каква беше атмосферата в кантората?

— Много делова. Останах с впечатлението, че госпожица Дейтън не е в списъка с приоритетите им.

— Добре, Емили, благодаря — кимна Ричър. — Беше ми приятно да се запознаем. Желая ти хубав ден.

— И това е всичко, така ли?

— Че какво друго?

— Няма ли да попиташ защо добро момиче като мен се забърква в такива неща? Няма ли да ми дадеш някой съвет за бъдещето?

— Не — отвърна Ричър. — Никой не трябва да се вслушва в моите съвети. А и ти очевидно нямаш нужда от наставления. Хиляда долара на час ми звуци добре. Познавам хора, които проституират за двайсетачка.

— Кои например?

— Обикновено носят униформи.

Според картата на Търнър мястото се намираше южно от „Вентура“, в никакъв квартал без име. Нищо от рода на Юнивърсъл Сити или „Уест Толука Лейк“, още по-малко като „Грифит Парк“ и твърде на юг, за да е Северен Холивуд. Но Ричър го прецени като подходящо. Оживени потоци от хора, повечето от тях приходящи и без интерес към околните. Място за стартиране и приключване на операции от най-различен характер. Което означаваше много изоставени сгради, плюс много служебни паркинги пред фалирали бизнеси. Най-прекият път до там беше да карат на юг по Вайнленд Авеню, да минат покрай адвокатската кантора и после да пресекат „Вентура“, вдясно от която се намираше самият квартал.

— Длъжни сме да допуснем, че ВП и ФБР разполагат със същата информация — предупреди Търнър.

— Разбира се — каза Ричър. — Затова ще постъпим по същия начин както с кантората.

— Една проверка.

— Която може да се окаже втора за част от тях, защото най-вероятно ги въртят между адреса и кантората. Не могат да си позволят да оставят никое от тях без надзор.

— Ами ако се окаже някоя тясна алея или задънена улица?

— Отказваме се. Ще търсим друг начин.

— В най-добрния случай само ще огледаме. Без „здрасти, как си“. Ще се наложи да прибегнем до продължително наблюдение от

разстояние, преди да стигнем дотам.

— Разбрано.

— Включително и ако най-умната тийнейджърка на света изскочи пред нас, размахвайки импровизиран плакат с надпис *Добре дошъл у дома, тате*. Защото може да се окаже друга тийнейджърка с друг татко.

— Разбрано — рече Ричър.

— Повтори.

— Никакво „здрасти, как си“.

— Окей, да тръгваме.

Отказаха се от Вайнленд Авеню, защото прецениха, че третото бавно преминаване покрай кантората може да се окаже повторно за част от наблюдалите и с нулева полза за самите тях. А може би и трето, ако нещо са объркали смените. Това би било фатално, защото повечето хора реагират на нещо, което видят за трети път. Дори и когато го правят несъзнателно. Поне така сочеше опитът на Ричър. Препъвш се в някаква дума по време на разговор с приятел? Защото току-що си зърнал за трети път позната физиономия, макар и с крайчеца на окото си. Или позната кола, познато палто, куче, обувки, походка...

Направиха широк завой по посока на часовниковата стрелка. Отначало на изток, после на юг. Прекосиха магистралата и продължиха направо. Спряха в началото на квартала.

Плетеница от тесни улички с ниски сгради, бетонни тротоари и занемарени лехи с изсъхнала трева. Намазани с катран електрически стълбове, окичени с десетки жици и кабели — някои от тях дебели колкото китката на Ричър. Имаше малки блокове и отделни къщи, някои с дворове, както и магазинчета и ресторантчета. От мястото си виждаха единствено някакъв пикап, спрял пред студио за ноктопластика. Наоколо беше задръстено с баскетболни рингове, вратички за хокей на лед и сателитни чинии с размерите на кръгла вана. Навсякъде имаше небрежно паркирани коли.

— Лоша работа — промърмори Търнър.

Ричър кимна, защото наистина беше така. Предварителният оглед на обстановката означаваше постоянно спиране и потегляне,

плюс заобикаляне на многобройните препятствия. Скоростта на пешеходец би била истински лукс.

— Ти си командирът — промърмори той.

— А ти си заместникът ми.

— Аз бих казал да опитаме, но решението е твое.

— Защо казваш „да опитаме“?

— Негативите изглеждат много, но на практика са позитиви. Нещата биха могли да се развият и в наша полза. Военните ченгета и федералните агенти не знаят с каква кола се придвижват. За тях е само един стар джип със затъмнени стъклца, много далече от това, което търсят.

— Но не и за двойката от смачканата кола. Те разполагат с добро разузнаване. В най-лошия случай някой се е добрал до кредитната карта и вече знае каква кола караме.

— Няма значение — отвърна Ричър. — Не могат да ни направят нищо. Не и тук, пред куп потенциални свидетели. Би трябвало да знаят, че ВП и ФБР също са някъде наоколо. Перфектен Параграф 22. Не могат да направят нищо друго, освен да стоят и да гледат.

— Могат да ни проследят. ВП и ФБР няма да видят нищо лошо. Просто поредната кола напуска квартала.

— Съгласен съм. Но продължавам да съм убеден, че има достатъчно обстоятелства, които ще работят в наша полза. Така ще улучим с един куршум два заека. Оглеждаме мястото и подмамваме онези към място по наш избор. Бих казал, че ако постигнем това, със сигурност ще сме свършили добра работа за днес. Ако аз бях командирът, щях да постъпя така. Но решението си е твое. За това вземаш куп пари. Почти колкото гимназиална учителка.

Търнър не каза нищо.

— Не забравяй, че трябва да включим две колела на печката — подхвърли той.

— Добре — тръсна глава тя. — Нека опитаме.

Разгледаха адреса на картата и Ричър запечата завоите в главата си. Десен, ляв, пак десен. След което излязоха на нейната улица. Номерът се намираше горе-долу по средата.

— Помни, че правим оглед — обади се Търнър. — Никакво „здрасти, как си“.

— Помня — отвърна той.

— Не искам импровизации.

— Тъй вярно, госпожо командир.

Колата се отлепи от тротоара и се насочи към първия завой. Едно завъртане на кормилото и вече бяха в квартала.

Първата улица беше ужасяваща. Нещо като свободна зона за паркиране. Пикап с надпис „Пекарна“ пред малка бакалия, захвърлено в канавката детското колело, стара кола на трупчета.

Втората беше по-добра. Със същата широчина, но права и не толкова западнала. Качеството на квартала се подобряваше още след първите петдесетина метра. Малки къщички от двете страни на платното. Не особено привлекателни, но солидни. Някои имаха нови покриви, други бяха прясно боядисани, пред трети се виждаха изсъхнали растения в бетонни кашпи. Жилища на обикновени хора, които правят всичко възможно да свържат двата края.

Качеството се повиши още малко преди последния десен завой. Без да стига до шеметна висота. Пред очите на Ричър се разкри дълга и права улица, в дъното на която се виждаше 101-ва — зад висока телена ограда. От двете страни на платното имаше еднотипни къщи, построени за военните през 40-те. Все още непокътнати шейсет-седемдесет години по-късно. Повечето бяха прилично поддържани — някои много добре, запазвайки първоначалния им вид, други префасонирани, трети — разширени с пристройки. Останалите бяха занемарени. Пред тях обикновено имаше коли. Още коли бяха паркирани на самото платно. Достатъчно много, за да го превърнат в еднопосочна улица, по която трябваше да се кара бавно и внимателно.

— ФБР напред вдясно — обади се Търнър. — Почти сигурно.

Ричър кимна, но не каза нищо. Една от паркираните край тротоара коли беше шевролет малибу, на двайсетина метра пред тях. Сребриста, базов модел, с пластмасови елементи вместо хромирани и две къси антени, залепени на задното стъкло. Мъжът зад волана носеше риза с бяла яка. Без отличителни знаци, но и без кой знае какви опити за маскировка. Вероятно някакъв контролиращ орган, отбил се да повиши духа и доброто настроение. Вероятно на човека, зад когото беше паркирал.

— Обърни внимание на онова нещо пред него — каза Ричър.

„Нещото“ се оказа огромен цивилен хамър H2 — широко и високо чудовище с пастирана до блясък черна боя и хромирани лайсни, с огромни колела и странно тънки гуми.

— Около осемгодишен — промърмори Търнър.

Вероятно беше конфискуван заради открит в страничния джоб кокаин или заради незаконен бизнес. Или пък бе пренасял крадена стока. След конфискацията може би беше пререгистриран като автомобил за скрито наблюдение, въпреки че биеше на очи. Това изобщо не смущаваше някои правителствени служби, които използваха много такива автомобили.

А на двайсет метра пред хамъра, с предницата към тях, беше паркирана малка бяла кола. Чиста и невзрачна, рядко използвана, напълно лишена от индивидуална грижа. Почти сигурно кола под наем, взета от най-близкото летище от 75-а част на ВП в лицето на някой нещастник, принуден от лошия си късмет да лети до Ел Ей в икономична класа, а след това да се примери с количките на „Херц“ или „Авис“ съгласно изискванията на подписаните с правителството договори. Най-скапаната кола на паркинга, без никакви екстри.

— Виждаш ли онази, бялата? — попита Ричър.

Търнър кимна.

— Сега вече знаем къде е мястото. Точно по средата между предната броня на хамъра и онова бяло нещо там, което прилича на кола. Дяволски умно решение, нали?

— Както винаги — отвърна Ричър, продължавайки да следи номерата на къщите. Търсеният адрес трябваше да се намира на трийсетина метра вляво — разбира се, ако навигацията на служебните коли работеше точно. — Виждаш ли нещо друго?

— Трудно е да се каже. Във всяка от тези коли може да има хора, дошли за нас.

— Да се надяваме, че има — рече Ричър. — Най-добре двама.

Продължи напред, бавно и внимателно, отпускайки си достатъчно пространство за грешка. Кормилната кутия на стария джип беше малко тежка и доста ленива. Ричър трудно щеше да маневрира на тази улица. Подмина сребристото малибу и погледна надясно. Оказа се, че мъжът с бялата яка носи и вратовръзка. Сто процента ФБР.

Вратовръзката му положително беше единствената в радиус от два километра.

Дойде ред на хамъра. Зад волана му седеше русокос мъж със светла кожа и обръсната почти до темето коса. Вероятно първата такава прическа, засечена в лъскав хамър H2. Но правителството бе сляпо за такива детайли.

После Ричър извърна глава наляво и започна да следи номерата. Не беше сигурен какво очаква. Най-вероятно някакво празно място. Различно от тези наоколо. Вероятно оградено и заключено, след като къщата е изгоряла при пожар. Или просто празен, никога незастрояван парцел. С голяма стара кола, паркирана до стената на съседите. Може би буик роудмастър.

Оказа се обаче, че на адреса, получен от Емили, също има къща. Подобна на тези около нея. Без запечатани от банката прозорци, без следи от пожар. Беше си съвсем обикновена къща, построена върху съвсем обикновен парцел. Отпред на алеята имаше паркирана кола, но тя не беше буик роудмастър, а двуврато вносно купе с избеляла от слънцето червена боя, доста старо и по-малко дори от автомобилчето на военното ченге. Изключено беше двама души да спят в него. Абсолютно невъзможно. Самата къща беше стара, доскоро едноетажна. Надстройката беше сравнително нова. Един прозорец на приземния етаж вляво, още един вдясно. Плюс нов прозорец на надстройката, точно над боядисаната в синьо входна врата.

А от боядисаната в синьо входна врата се появи момиче на тийнейджърска възраст.

На четиринайсет или петнайсет години.

Русокосо.

И високо.

51

— Не спирай! — предупреди Търнър, но въпреки това Ричър натисна спирачката.

Просто не успя да се сдържи. Момичето заобиколи червеното купе и излезе на тротоара. Носеше жълта тениска, дънково яке и черен торбест панталон. Беше обула на бос крак жълти маратонки без връзки. Слаба, с дълги крайници. Остри лакти и колене, коса с цвета на изсъхнала слама — дълга, вълниста, разделена на път, стигаща до средата на гърба. Лицето ѝ беше още детско, като на всеки тийнейджър. Сини очи над високи скули, разтеглени в насмешлива полуусмивка устни — сякаш животът ѝ беше пълен с малки неприятности, които съумяваше да посрещне с търпение и добронамереност.

Момичето пое на север, в обратна посока.

— Гледай напред, Ричър — предупреди го Търнър. — Натисни газта и я задмини, без да спираш. Това е заповед! Карай до края на улицата. По-късно ще установим дали това е тя и ще решим какво да правим.

Ричър се подчини. Колата увеличи ход, достигайки скоростта на човек, който бяга за здраве. Задминаха момичето в момента, в който заобикаляше бялата кола на военното ченге, без да ѝ обръща внимание. Явно не знаеше, че тази кола е на улицата заради нея. Не са ѝ казали, помисли си Ричър. А и какво да ѝ кажат? *Здравей, малката, ние сме тук, за да арестуваме баща ти, в случай че се появи. Ти не го познаваш, но от известно време той знае за твоето съществуване.*

Фигурата на момичето бавно се смаляваше в страничното огледало. Не след дълго колата стигна до Т-образното кръстовище и зави наляво. Ричър я погледна за последен път и натисна газта.

Никой не ги последва. Изминаха стотина метра, спряха и зачакаха. Улицата зад тях беше все така пуста. Теоретично погледнато,

това беше леко разочарование, но Ричър не го усети като такова. В този конкретен момент изобщо не мислеше за двамата оцелели пътници от онази кола с хълтналите врати, които не бяха успели да се качат на самолета. Сега те бяха най-малката му грижа.

— Казаха ми, че живее в кола — промърмори той.

— Може би майка ѝ си е намерила нова работа. Или нов приятел.

— Забеляза ли някакви възможности за наблюдение?

— Нищо, поне на пръв поглед.

— Може би трябва да се присъединим към компанията и да паркираме на улицата. Ако не излезем от колата, нищо няма да ни се случи.

— Аз пък мисля, че има по-добър начин — поклати глава Търнър и се наведе над картата.

Миг по-късно започна да се оглежда във всички посоки, очевидно търсейки достатъчно високо място за наблюдение. Южно от тях имаше много такива — главно на Холивуд Хилс. Хълмовете се издигаха над смога, но бяха много далече, а и от юг нямаше видимост към предната част на къщата. В крайна сметка тя избра една точка на северозапад, на естакадата, свързваща 134-та и 101-ва. Беше достатъчно висока и почти заобикаляше малкия квартал.

— Бихме могли да симулираме повреда, стига на рампата да има банкет. Прегряване или нещо подобно. Колата ни изглежда напълно подходяща за аварии от подобен тип. Можем да останем там с часове. ФБР не предлага пътна помощ, а ако се появи някоя патрулка на лосанджелиската полиция, ще им кажем: „Окей, окей, потегляме. Моторът ни вече изстина“.

— По-скоро ще се появи главен сержант Еспин, който наблюдава околността и няма как да пропусне спрялата там кола — каза Ричър.

— В такъв случай потегляме в момента, в който при нас спре кола без отличителни знаци — кимна Търнър. — Ако е Еспин, ще му се измъкнем някъде из лабиринтите на Бърбанк.

— Ще му се измъкнем далече преди Бърбанк — поправи я Ричър. — Бас държа, че не са му дали някоя състезателна кола.

Започнаха да се оглеждат за заложна къща. Искаха да купят една качествена вещ за кратко ползване, която да платят с крадена кредитна

карта. Поеха по задните улички към Западен Холивуд и не след дълго установиха, че имат доста голям избор.

— Покажете ми най-добрите бинокли, с които разполагате — каза Ричър на човека зад тезгая на първото магазинче, в което влязоха.

Биноклите се оказаха доста, повечето от тях стари. Което беше нормално. Преди години, по времето на баща му, бинокли се купували просто защото се предлагали. Във всяка къща имало по един от тях, обикновено в комплект с енциклопедия. Които никой не използвал. Или 8-милиметрова видеокамера — в случай че в къщата живее семейство на висш офицер, от полковник нагоре. Подобни вещи били задължителни. Част от свещените задължения на семейния мъж. Но днес тези семейни мъже бяха мъртви, а в къщите на порасналите им деца нямаше кой знае колко свободно място. По тази причина въпросните светини отиваха отначало в килерите, забутани сред акустични китари и колежански шапки, обикновено в оригиналните си кожени калъфи, а след това в най-близкия оказион. Цените им варираха от ниски до много ниски.

Спряха се на бинокъл, който харесаха и двамата. Мощен, но не много тежък, с удобни окуляри. Балдачи плати и те тръгнаха обратно към колата.

— Мисля, че трябва да изчакаме, докато се стъмни — подхвърли Търнър. — И без това дотогава няма да се случи нищо. Особено ако майка й има нова работа. Еспин не може да види черната ни кола в мрака, а улицата сигурно ще е достатъчно осветена, за да можем да използваме бинокъла.

— Добре — съгласи се Ричър. — През това време можем да ядем някъде. Наблюденето сигурно ще отнеме часове. Колко дълго си готова да чакаш?

— Колкото трябва. И колкото пъти трябва.

— Благодаря ти.

— Не съм сигурна дали това ще бъде най-умното или най-тъпото нещо, което съм правила за мъж, с когото имам връзка — добави тя.

Ядоха в Западен Холивуд. Обилно, бавно и скъпо за сметка на Питър Пол Лозано, оставяйки късния следобед да премине в ранна

вечер. Върнаха се в колата, когато уличното осветление стана по-ярко от небето, а след това поеха по булевард „Сънсет“ към 101-ва улица. Трафикът беше натоварен както винаги, а небето използва пропилените в пътуване минути, за да потъмнее още повече. Когато стигнаха до естакадата, от деня вече нямаше и следа.

На рампата липсваше банкет, но вместо него имаше висока мантинела с жълти светлоотразителни стрелки. Спряха под нея така, че арматурното табло да засвети като коледна елха. С бинокъл в ръка, Търнър започна да му дава указания как да премести колата до възможно най-добрата точка за наблюдение. После Ричър изключи двигателя. Намираха се на около триста метра от синята входна врата и петнайсетина метра над нея. Точно както в наръчника. Права линия, под възходящ наклон. Повече от задоволително. Всъщност отлично. Синята врата беше затворена. Старото червено купе все още беше на алеята. Малибуто на ФБР го нямаше на улицата, но хамърът още беше там. Също като малката бяла кола на двайсет метра от него. Подредбата на останалите коли беше претърпяла лека промяна. Дневната смяна се прибираще у дома, нощната тръгваше за работа.

Редуваха се да използват бинокъла. Ричър беше опрял гръб на своята врата и гледаше през отворения прозорец на Търнър. Увеличеният образ беше тъмен и неясен. Нямаша прибор за нощно виждане, но в общи линии бинокълът предлагаше достатъчно възможности за наблюдение. На сантиметри зад гърба му ръмжеше безкрайна колона от коли, която излизаше от 101-ва, за да се включи в 134-та. Никой не спря да им предложи помощ. Старият кораб се поклащаше от въздушната струя и това беше всичко.

— Преди малко бяха в Западен Холивуд — каза Ромео. — Купиха си нещо от една заложна къща и платиха с картата на Балдачи. После вечеряха в един изключително скъп ресторант за сметка на Лозано.

— Защо от заложна къща? — попита Жулиета.

— Няма значение. Въпросът е защо се мотаят из Западен Холивуд, вместо да изпълняват плана си. Например да засекат точното местонахождение на госпожица Дейтън. От поведението им може да се заключи, че вече са го открили.

— А как са се добрали до него?

— Не е важно как. Важното е какво ще предприемат оттук нататък. Може би са отскочили до Западен Холивуд, докато чакат да се стъмни. Ако е така, значи вече са някъде около къщата, готови за дълго наблюдение.

— Но нашите момчета вече не са там.

— Върни ги обратно. Кажи им да използват военни средства за наблюдение и да определят къде би се разположил един опитен екип. Подходящите места едва ли са много. Сред тях със сигурност няма да фигурира някой съседски двор. Би трябвало да са засели по-отдалечена позиция. Оперативният план за действие изисква директно наблюдение от по-висока кота. Например горните етажи на изоставена сграда, водонапорна кула или покрива на някой многоетажен паркинг. Предай на нашите да изгответят списък на подобни сгради в околността, а след това да се разделят и да започнат да ги проверяват. По този начин ще бъдат по-ефективни. Трябва да го направят веднага, още тази вечер.

— В заложните къщи се продават и пистолети.

— Едва ли са стигнали дотам. Все още се намират в период на изчакване. А и Калифорния си има своите закони за търговия с оръжие. Освен това са похарчили само трийсет долара.

— С кредитната карта. Но биха могли да доплатят в брой. Портфейлите на Лозано и Балдачи са били тъпкани с пари.

— За да прикрият незаконна покупка? В такъв случай не биха се мотали толкова дълго в онзи ресторант. Не и в същия квартал. Биха се държали по-нервно, биха отишли другаде. Такова е вътрешното ми чувство. Затова приемам, че все още са невъоръжени.

— Надявам се да си прав — каза Жулиета. — Ако е така, със сигурност ще ни бъде по-лесно.

Търнър задържа бинокъла в продължение на трийсет минути, след което го подаде на Ричър и разтърка очи. Той раздалечи окулярите и нагласи фокуса — действие, което изискваше почти цял оборот на шайбата. Тя ли е сляпа или аз, зачуди се той.

— Ще звънна още веднъж на сержант Лийч — промърмори Търнър. — Искам да разбера дали е добре.

— Предай ѝ моите най-сърдечни поздрави — каза Ричър и насочи вниманието си към обекта на триста метра под тях, слушайки разсеяно заключителните реплики на разговора.

Но там не ставаше нищо особено. Хамърт си беше на мястото, също като малката бяла кола. Никой не влизаше или излизаше през синята входна врата. По всичко личеше, че сержант Лийч е добре. Също и приятелката ѝ Маргарет Вега. Поне засега.

Разговорът беше кратък. Търнър не каза нищо особено, но Лийч очевидно долови неизказаното и също така очевидно беше съгласна с нея, че заровете вече са хвърлени и възможностите са само две — побеждаваш или се прибиращ у дома.

Синята врата продължаваше да е затворена. През по-голямата част от времето Ричър държеше бинокъла закован в нея, но на всеки двайсетина секунди го отместваше и леко встрани, за да огледа обстановката наоколо. Проследи пътя, по който бяха дошли, още от прятата с пикапа пред бакалията, захвърленото детско колело и колата на трупчета.

После идваше ред на главната артерия — в случая Вайнленд Авеню, което беше горе-долу на същото разстояние, южно от скоростната магистрала, колкото адвокатската кантора, северно от нея.

След това отново насочи бинокъла към синята врата, която продължаваше да е затворена.

После се зае да оглежда успоредните улици, но този път отлясно вместо отляво, в обратна посока от Т-образното кръстовище. Разположението на къщите беше огледално на тези под тях. Същото райониране, същият тип улици. Отвъд се виждаше пак същата главна артерия — „Вайнленд“, но още триста-четиристотин метра по-нататък, в южна посока. Което нарушаваше правоъгълната форма на квартала — по-висок отлясно, по-нисък отляво. Нещо като вимпел. Малко над горната му дясна част се намираха магистралата и адвокатската кантора под нея. А малко под долната му дясна част имаше някаква стара закусвалня с голям паркинг.

Ричър знаеше в коя посока ще тръгне.

Отново насочи бинокъла към затворената синя врата.

Вратата остана затворена точно до осем без една минута. После на прага отново се появи тя, същата както преди. С широка и почти грациозна крачка, вълниста коса, жълта тениска, яке и маратонки без връзки. Най-вероятно пак на бос крак. Може би имаше все същото насмешливо изражение. Но навън вече беше тъмно, а и оптиката имаше своите ограничения.

Тя беше същата както преди.

Но този път смени посоката.

Тръгна на изток вместо на запад. В обратна посока на магистралата. Към главната улица. Зад нея нямаше никой. Нито сянка, нито никаква охрана. Ричър посочи с ръка, а Търнър кимна.

— Възможно ли е да не са казали нищо и на двете? — попита той.

— Ясно е, че поне на детето не са казали — отвърна тя. — Няма как да изтърсят нещо от сорта: *Открихме баща ти, но решихме да го арестуваме*.

— Но биха могли да го кажат на майката. Ако обаче ме арестуват и хвърлят ключа в морето, тя едва ли ще може да разчита на никаква издръжка.

— Какво си намислил?

— Не изпратих никого да я следи, а би трябвало. Ясно е, че след като не мога да стигна до нея в къщата, ще опитам извън нея. Но въпреки това я оставят сама. Единствената логична причина е, че не са им казали. Вероятно защото няма как да обяснят защо четирима души ги следват навсякъде. И по тази причина не изпращат никого.

— Освен това са скръндзи — добави Търнър. — Ако им кажат за какво става въпрос, ще трябва да им изпратят домашна помощница от службата, а това струва пари.

— Окей, ясно — кимна Ричър. — Но след като майката и детето несъзнателно играят ролята на примамка и когато напускат къщата, то Еспин или федералните могат да организират проследяване отдалече или с помощта на уж случайна кола.

— Съгласна съм.

— Но засега никой не помръдва. Колите им са на местата си.

— Може би изчакват да се отдалечи още малко.

— Ще видим.

Не се случи нищо. Момичето стигна до далечния край на улицата, свърна вдясно и изчезна. Къщата остана затворена, а колите отпред не запалиха двигателите си.

— Може би разполагат с още един екип — подхвърли Търнър.

— Ти би ли одобрила подобен бюджет?

— Естествено.

— А те? След като дори не са им изпратили домашна помощница?

— Добре. Екипът е само един и не мърда от мястото си. Мързел и самодоволство. Освен това ще им бъде трудно да си намерят ново място за паркиране.

— Не мърдат, защото ме мислят за достатъчно тъп, за да отида пеша и да почукам на вратата.

После се появи някаква кола. От далечния край на квартала, отбила от „Вайнленд“ и изминала същия път, който бяха изминали и те. Фаровете ѝ извиваха наляво и надясно, но след като излязоха на улицата и продължиха направо, изведнъж станаха ослепителни. Подминаха хамъра, подминаха синята врата, изравниха се с бялата кола и спряха. Водачът включи на заден ход и натисна газта. Колата рязко потегли обратно. Покрай къщата и хамъра и надолу по улицата, чак до последното паркомясто. Което очевидно беше много по-далече, отколкото би желал шофьорът. Колата паркира плътно на втора линия, фаровете угаснаха. От нея слязоха двама мъже, почти неразличими в мрака. Бяха по-скоро сенки. Едната доста по-голяма от другата.

Мозъкът на гущера се пробуди. Един милиард години по-късно Ричър се приведе сантиметър напред.

52

На такова разстояние бинокълът не вършеше много работа, а светлината беше твърде слаба, затова Ричър се взираше напред и размишляваше. В Калифорния всеки един ден имаше почти четирийсет милиона души и вероятността двама конкретни индивиди да се появят, докато трети чака и наблюдава, беше нищожно малка.

Но малко вероятните неща все пак се случваха. Затова Ричър не изпускаше от очи двете неясни фигури и въртеше шайбата за префокусиране, докато те вървяха. Не използваха тротоара, а крачеха направо по платното. Бързо, рамо до рамо, засилвайки първоначалните му предположения. Когато подминаха хамъра и попаднаха под светлината на уличната лампа, той вече беше сигурен.

Шофьорът от първата вечер в компанията на дебелака с бръснатата глава и малките ушички.

Спряха точно пред къщата. За известно време останаха неподвижни, после се обърнаха в посоката, от която бяха дошли. Сякаш се взираха в далечния хоризонт. След това започнаха да се въртят. Бавно, в обратна на часовниковата стрелка посока, сочейки с пръст пред себе си, винаги с гръб към къщата и с вдигнати глави.

— Нас търсят — промърмори Ричър.

Завъртането продължаваше. Дебелият с малките уши пръв забеляза десния край на рампата. И по всяка вероятност веднага разбра за какво става въпрос. Ръката му се вдигна и повтори иззвиката на възвищението отляво наляво, а след това обратно. За да подчертава релефа на квартала. После опря длан в гърдите си, сякаш искаше да каже: *Това е като в театъра — сцената е тук, а наоколо са разположени ложите.* Дланта му се вдигна, за да засенчи очите. Това постави началото на внимателен оглед на възвищението, сектор по сектор, метър по метър. Целта му беше очевидна — да открие най-подходящото място за наблюдение. Което стана факт след броени секунди. Погледът на дебелия се закова право в бинокъла, но от обратната му страна.

— Откриха ни — констатира Ричър.

— Не могат да стигнат до тук достатъчно бързо — обади се след кратка справка с картата Търнър. — Пътищата не го позволяват. Ще им се наложи да се спуснат до „Холивуд Боул“, да прекосят няколко по-ниски улици и чак тогава да поемат отново нагоре, по Сто и първа улица. Това е един доста голям завой.

— Момичето е навън, без придвижители.

— Те издирват нас.

— А ние издирваме момичето. Следователно за тях е достатъчно да са близо до нея. Аз бих постъпил точно така.

— Но те не знаят къде е отишла.

— Не е трудно да разберат. Майка ѝ отсъства, тя гледа телевизия докъм осем, а после излиза да си купи нещо за ядене.

— Едва ли ще я вземат за заложница.

— Тези хора жестоко пребиха Муркрофт. Освен това времето им свършва.

— Какво мислиш да правим?

Ричър не отговори. Просто пусна бинокъла в скута на Търнър, запали мотора, погледна през рамо и натисна газта. Старият кораб се плъзна покрай жълтите указателни стрелки, излезе на платното и почти веднага зави. После напусна 101-ва, за да се включи в 134-та. Ричър намали в очакване на първия изход. Би трябвало да е съвсем наблизо, водейки към „Вайнленд“. Okaza се прав. Излезе на авенюто, което предлагаше включване в две посоки — на север или на юг.

Леко разочарован, той пое на юг, пробивайки си път през задръстването. Придвижваха се успоредно на възвишенията, които ограждаха квартала. Подминаха първия хребет, подминаха и втория. На сто метра пред тях се появиха ярките светлини на закусвалнята с големия паркинг.

Появи се и момичето, което пресичаше „Вайнленд“ с очевидното намерение да стигне до заведението.

Той намали и я оставил да мине на петдесетина метра пред него. В далечния край на паркинга се бяха събрали група тийнейджъри, най-малко осем на брой. Момичета и момчета, които просто киснеха встрани от осветената закусвалня и се смееха и блъскаха като всички хлапета. Момичето се насочи право към тях. Може би изобщо нямаше намерение да търси нещо за ядене. Може би беше хапната у дома —

нещо от фризера, стоплено в микровълновата фурна. Може би беше дошъл ред на социалните контакти след вечеря. На обичайното място за събиране на тайфата, която щеше да виси там до късно през нощта.

Което би било хубаво. Тайфата беше достатъчно голяма, за да ѝ предложи сигурност.

Посрещнаха я с няколко равнодушни поздрава, няколко пляскания длан в длан, малко смях и известно раздвижене. Ричър беше на път да ги подмине и му се наложи да вземе бързо решение. Завъртя кормилото и се насочи към противоположния край на паркинга. момичето продължаваше да разговаря с приятелите си. Езикът на тялото ѝ издаваше спокойствие. Те ѝ бяха близки, познаваха я много добре и я харесваха. Никакви притеснения.

Но няколко минути по-късно тя се отдели от тях. Езикът на тялото ѝ казваше *Ще вляза вътре за малко*. Никой не направи опит да я последва, но тя не изглеждаше разочарована. По-скоро обратното. Изглеждаше доволна, че се е срещнала с приятелите си, но сега искаше да остане сама. Личеше си.

- Саможива е — отбеляза Търнър.
- И висока — добави Ричър.
- Това едва ли означава нещо.
- Знам.
- Не можем да останем тук.
- Искам да вляза след нея.
- Никакво „здрасти, как си“. Още е рано.
- Няма да разговаряме.
- Но ще привлечеш вниманието към нея.
- Само ако забележат колата ни.

Търнър замълча. Ричър гледаше как момичето отваря вратата и влиза. Закусвалнята беше традиционното крайпътно заведение от листове неръждаема стомана. Със заобления силует на ретроавтомобил и с повдигащи се нагоре прозорци — като в старите вагони, — с неонови букви в шрифт ар деко. Ричър знаеше всичко за закусвалните от този тип, най-вече за ритъма им. Беше прекарал стотици часове в тях.

- Само наблюдение — обади се Търнър.
- Окей.
- Никакъв контакт.

— Разбрано.

— Добре. Сега тръгвай, аз ще скрия колата някъде и ще чакам.
Не се забърквай в нищо.

— Ти също.

— Звънни, като свършиш.

— Благодаря — рече Ричър.

Той слезе от колата и тръгна да прекосява паркинга. Чуваше колите по „Вайнленд“, чуваше свистенето на невидим самолет в небето. Чуваше и хлапетата, които продължаваха да подвикват и да се смеят. Моторът на рейнджарова изръмжа зад гърба му. Той изчака за миг, колкото да си поеме въздух.

После дръпна вратата и влезе.

Интериорът също беше решен в традиционен стил. Точно както екстериорът. Сепарета отляво и отдясно, огромен барплот срещу вратата, отдалечен на около два метра от задната стена, в която се виждаше процеп за кухненските помещения. Всичко останало беше облицовано с огледални стъкла. Сепаретата бяха тапицирани с винил, а пред бара имаше дълга редица високи столчета. Всичко в пастелни тонове и много хром. Като кабриолетите от петдесетте. Подът беше покрит с линолеум, а останалите хоризонтални плоскости — с ламинат, оцветен в розово, синьо или бледожълто. И с някакви дребни шарки, наподобяващи драканици с молив. Може би любовни послания, както винаги отбелязани с дата. При тази мисъл Ричър неволно си представи безкрайните редици тайнствени уравнения, свързани с преодоляване на звуковата бариера или създаването на водородната бомба.

Зад бара стоеше сивокос мъж с приведен гръб. Четирийсетгодишна русокоса сервитьорка обслужваща лявата част на салона, а дясната беше във владението на петдесетгодишна брюнетка. И двете бяха доста натоварени, тъй като заведението беше три четвърти пълно. Всички сепарета отляво бяха заети от хора, дошли да вечерят след работа, и от други, решили да хапнат, преди да си потърсят развлечения. В дъното седяха четирима хипстери, които явно държаха да се отличават от обикновените хипари. В дясната част на салона имаше две свободни сепарета, а на бара можеха да се преброят деветнайсет леко приведени гърбове и пет свободни столчета.

Момичето заемаше последния от тях в десния край на плота. Сякаш беше редовен клиент в кварталния бар и имаше запазено място поне от петдесет години. Пред нея имаше салфетка с прибори за хранене и чаша вода, но храната все още не беше пристигнала. През едно празно място седеше навел се над чинията си мъж. След него редицата беше плътно запълнена. Следващото свободно място беше чак след девет стола. Ричър прецени, че ще може да я разглежда по-свободно от някое сепаре, но добре знаеше, че този тип заведения се подчиняват на малко особен етикет. Със сигурност щеше да срещне доста навъсени погледи, ако си позволеше да заеме сам четириместно сепаре.

В крайна сметка той остана на прага, колебаейки се как да постъпи. Русата сервитьорка от лявата част на салона явно го съжали и тръгна към него с приветлива усмивка, която обаче бързо се стопи, тъй като явно беше преуморена.

— Седнете където желаете — обяви с равнодушен глас тя. — Някой ще дойде да ви вземе поръчката.

После блондинката изчезна, а Ричър реши, че *където желаете* включва и четириместните сепарета. Обърна се надясно и направи една крачка.

После забеляза, че момичето го наблюдава в огледалната стена.

Правеше го съвсем открито. Очите й бяха заковани в него, макар и с помощта на огледалата, предлагачи пречупване и отражение на светлината, коефициент на рефракция и всички останали неща, които учеха в часовете по физика. Тя не отмести поглед дори когато той я погледна директно.

Никакъв контакт, напомни си той.

Навлезе в дясната част на заведението и избра едно празно сепаре, което се намираше точно зад нея. За да я вижда добре, му се наложи да опре рамо в перваза на прозореца и почти да обърне гръб на останалата част от заведението. Това не му хареса, но нямаше друг избор. Чернокосата сервитьорка се изправи пред масата му с меню в ръце, а усмивката на лицето й беше точно копие на онази, с която го посрещна блондинката.

— Вода? — попита тя.

— Не, кафе.

Момичето продължаваше да го наблюдава в огледалото.

Ричър не беше гладен, защото храната, платена от Лозано в Западен Холивуд, беше обилна и страхотна, достойна за крале. Отмести менюто встрани. Брюнетката показва разочарование от липсата на поръчка, а той остана с впечатлението, че няма да я види скоро. Безплатното доливане на кафе не беше за клиенти като него.

Момичето продължаваше да го наблюдава.

Той опита кафето. Не беше чак толкова лошо.

Барманът постави пълна чиния пред момичето, а то отмести очи от Ричър и му подхвърли няколко думи, които го накараха да се усмихне. Отляво на ризата му беше избродирано името му. *Артър*. Той и отговори нещо и този път дойде неин ред да се усмихне. После барманът отиде да си гледа работата.

Момичето взе приборите за хранене и салфетката с едната си ръка, а чинията с другата, след което се смъкна от високото столче. Приближи се към сепарето на Ричър и каза:

— Защо пък да не се присъединя към теб?

53

Момичето сложи приборите за хранене и салфетката на масата, после притича до бара да вземе и чашата си, махна на человека с името Артър и посочи към сепарето, сякаш да му каже *премествам се*. Върна се обратно, сложи чашата до чинията си и се плъзна на седалката от винил, за да седне точно срещу Ричър. Отблизо изглеждаше по същия начин, по който изглеждаше отдалече, но детайлите бяха по-ясни. Особено очите, които действаха в синхрон с устата и бяха не по-малко насмешливи.

— Защо изведнъж реши да седнеш при мен? — попита я Ричър.

— А защо не? — отвърна тя.

— Ти не ме познаваш.

— Опасен ли си?

— Мога и да бъда.

— Артър държи един колт „Питон“ под бара — в края, който е срещу теб. И още един в другия край. И двата са с двайсетсантиметрови цеви, заредени с патрони магнум триста петдесет и седем.

— Много ли се храниш тук?

— Практически непрекъснато, но думата би трябвало да е „често“. „Много“ се отнася до количество, а аз предпочитам малките порции.

Ричър не каза нищо.

— Извинявай — добави тя. — Но аз съм си педантка по рождение.

— Защо реши да седнеш при мен? — пак попита той.

— А защо днес виждам колата ти цели три пъти?

— Кога беше третият?

— Технически погледнато, той беше първият. Когато бях в адвокатската кантора.

— Защо питаш?

— Любопитно ми е.

— Кое?

— Чудя се защо виждаме една и съща кола три пъти поред.

— Виждате?

— Имам предвид онези от нас, които обръщат внимание — каза тя. — И не се прави на глупак. В квартала става нещо и ние искаме да разберем какво е то. А ти приличаш на човек, който може да ни обясни. Разбира се, ако те помоля любезно.

— Защо мислиш, че точно аз мога да ви обясня?

— Защото си един от онези, които цял ден се мотаят и душат наоколо.

— А какво се случва според теб? — попита Ричър.

— Ние знаем, че всички се въртите около адвокатската кантора или се трупате на нашата улица. От което става ясно, че някой на нашата улица е клиент на въпросната кантора и вероятно се занимава с някакъв сенчест бизнес.

— Кой на вашата улица?

— Това е големият въпрос, нали? Зависи доколко умеете да се маскирате на местата, на които паркирате. Според нас искате да бъдете максимално близо до мишлената си, но не точно пред нея, защото това би било прекалено демонстративно. Но колко близо? Ние не знаем това. Ако се преместите малко наляво или малко надясно по улицата, спокойно бихте могли да наблюдавате и други къщи.

— Как се казваш? — попита Ричър.

— Нали не си забравил за онзи колт „Питон“?

— Зареден и готов.

— Казвам се Сам.

— Сам коя?

— Сам Дейтън. А ти как се казваш?

— Това ли е всичко, което знаеш за операцията на твоята улица?

— Не ни подценявай, ако обичаш. Мисля, че ние все пак успяхме да навържем някои неща. Въпреки че всички вие мълчите като риби. Страхотен израз, нали? „Мълчиш като риба“. Издаде ви начинът, по който шарите с колите си между кантората и мястото, където живея. Разбирам, че има някаква връзка между двете, повече от ясно е.

— Никой ли не ти е обяснил за какво става въпрос?

— Защо да го правят?

— Какво казва майка ти за всичко това?

— Не му обръща внимание. Стресирана е прекалено много.

— От какво?

— От всичко.

— А баща ти?

— Нямам баща. Всъщност не може да нямам, но никога не съм го виждала.

— Брата или сестри?

— Нямам.

— Според теб кои сме ние? — попита Ричър.

— Федерални агенти. От АБН, ФБР или Бюрото за контрол на оръжията и експлозивите. Живеем в Лос Анджелис все пак. Тук винаги става въпрос за дрога или оръжия, или пари.

— На колко си години?

— Почти на петнайсет. Все още не си ми казал името си.

— Ричър — отвърна той, наблюдавайки я много внимателно.

Но реакция нямаше. Нито проблясък в очите, нито *Axa!*, нито *O, боже мой!* Както реагират повечето хлапета. Името му явно не ѝ говореше нищо. Абсолютно нищо. Явно не го бяха споменавали в нейно присъствие.

— В крайна сметка ще ми кажеш ли какво става? — попита тя.

— Вечерята ти изстива, това става — отвърна Ричър. — Хайде, започвай да се храниш.

— Ти ще ядеш ли?

— Вече ядох.

— Тогава защо влезе тук?

— За да разгледам интериора.

— Артър се гордее с него. Ти откъде си?

— Аз съм в постоянно движение.

— Значи си федерален агент — кимна тя и започна да се храни.

Ричър беше готов да се обзаложи, че това в чинията носи никакво наименование от сорта на „Страхотното руло на мама“. Миризмата на говежда кайма и кетчуп не можеше да се събърка с никоя друга. А той знаеше всичко за закусвалните. Беше прекарал в тях стотици часове и беше опитвал почти всичко, което предлагат.

— Права съм, нали? — подхвърли тя. — Става въпрос за адвокат и клиент.

— Отчасти — кимна Ричър. — Но не и за сенчест бизнес между тях. По-скоро за човек, който може би ще посети някой от тях. Или и двамата.

— Трети човек? Който им има зъб?

— Нещо такова.

— Значи засада, така ли? Чакате някой да се появи? За да го арестувате още на улицата? Това би било страхотно. Освен ако не се случи в адвокатската кантора. Можете ли да избирате? И ако можете, ще го направите ли на нашата улица? При всички случаи трябва да обмислите подобна възможност. На улицата ни е по-безопасно. Докато край кантората е доста оживено. Опасен ли е човекът, когото чакате?

— А ти виждала ли си подобен човек наоколо?

— Само вашите хора. По цял ден дремят в колите си и наблюдават. И другите, от мобилните ви екипи. Онзи със сребристото малибу редовно го прави.

— Редовно?

— По-скоро често. Това е правилната дума. Също като двамата в наетата кола. И като вас двамата в рейнджровъра. Но не съм виждала сам човек, който изглежда опасен.

— Какви двама в наетата кола?

— Единият има странно оформена глава и подкастрени уши.

— Подкастрени?

— Отначало реших, че просто са малки. Но отблизо се вижда, че някой му ги е резнал. Приличат на малки шестоъгълници.

— Кога си била близо до него?

— Днес следобед. Стоеше на отсрещния тротоар.

— Каза ли ти нещо?

— Нито дума. Пък и защо да говори с мен? Аз не съм нито адвокат, нито клиент. Никой не ми има зъб.

— Ще наруша правилата и ще ти кажа, че тези двамата нямат нищо общо с нас — рече Ричър. — Не са от нашите, ясно? Може би ще се окажат част от проблема, затова стой далече от тях. Предупреди и приятелите си.

— Работата май става дебела — промърмори момичето.

После телефонът на Ричър иззвъня. Не беше свикнал да се разхожда с телефон и отначало си помисли, че звъни джиесемът на

някой от клиентите наоколо. Не направи опит да го включи. Реагира едва след като забеляза погледът на момичето, закован върху джоба му.

Дишането на Търнър беше доста учестено.

— Тръгвам обратно! — обяви тя. — Излизай пред входа, веднага!
Гласът ѝ беше задавен от напрежение.

Ричър прекъсна връзката, заряза Сам Дейтън в сепарето и изскочи навън. Миг по-късно забеляза някакви фарове вляво от себе си, които бързо се приближаваха. Раздалечени и разположени доста високо. Добрият стар рейнджровър се носеше с пълна скорост към него. После фаровете го осветиха и колата закова на място. Той отвори вратата и скочи вътре.

— Какво става?

— Ситуацията излезе от контрол — задъхано отвърна Търнър.

— В смисъл?

— Току-що застрелях човек.

54

Търнър проговори едва когато излязоха на „Вентура“ и поеха на запад.

— Помислих си, че в този час кантората ще бъде затворена, както и всичко останало в сградата. И че никой не я наблюдава. Реших да хвърля едно око, просто за да бъдем информирани за някои неща — например какви са ключалките и алармата на кантората. Които, между другото, се оказаха доста елементарни. Ако се наложи, всеки би могъл да ги преодолее в рамките на пет минути. После разгледах картата и установих, че лесно ще стигна до Мълхоланд Драйв. Винаги съм искала да карам кола по Мълхоланд Драйв — като онези ченгета от филмите. Прецених, че след като хлапето седна да вечеря, ще останеш вътре поне още трийсет минути, напълно достатъчни за една малка екскурзия...

— И? — каза Ричър, просто за да не спира да говори.

Да стреляш по хора е доста стресиращо, а стресът е нещо сложно. Всеки реагира по свой начин. Някои го потискат дълбоко в себе си, други предпочитат да приказват.

Търнър очевидно беше от вторите.

— Установих, че ме следят — рече тя.

— Постъпила си глупаво — промърмори той само защото тя не обичаше мълчаливото съгласие.

— Засякох го навреме — продължи тя. — Фаровете зад него ми помогнаха да установя, че е сам в колата. Просто един човек, който пътува соло. Не му обърнах внимание. Много хора обичат да минават по Мълхоланд Драйв, затова не се обезпокоих, че кара зад мен.

— А какво те накара да се обезпокоиш?

— Съобразяваше се с моята скорост и това не беше нормално. Скоростта е въпрос на личен избор. Освен това аз по принцип карам бавно. Зад мен винаги се струпват по няколко коли, които ме изпреварват при първа възможност. Но този си стоеше отзад и не правеше нищо. Сякаш го бях взела на буксир. Освен това знаех, че не е

нито от ВП, нито от ФБР, защото те все още не са наясно с какво се придвижват. Оставаше да е от другите ни приятели, но в такъв случай не би трябвало да е сам. Оставаха само два варианта: или не е от тях, или са се разделили и работят самостоятелно. Но както и да е. Събитията се развиха много бързо — точно както става по филмите. Реших да спра на първото отклонение, което се появи пред очите ми. Един вид като послание, че е разкрит. Исках да го изправя пред избора да приеме с достойнство поражението си и да си продължи по „Мълхоланд“ или да спре и да излезе гнева си персонално.

— И той спря, така ли?

— Естествено. Okaza се третият от четиридесетата в колата със смачканите врати. Онзи, който ти определи като шофьора от първата вечер. Тоест бяха се разделили и работеха самостоятелно.

— Радвам се, че е бил той, а не другият.

— Напразно се радваш. И този се оказа достатъчно гаден.

— Колко гаден?

— Много.

— Глупости — поклати глава Ричър. — Тоя е торба с лайна. Беше вторият, когото фраснах първата вечер. По-зле е от онзи, който току-що ни плати вечерята.

— Пълен некадърник — промърмори Търнър. — Все едно че извадих бонбон от устата на бебе.

— В смисъл?

— Имаше пистолет.

— Това би трябвало да поизправни шансовете ви.

— Точно така се случи. За около три четвърти от секундата. После той остана без пистолет, понеже не можех да стоя насреща му невъоръжена. Един глас в главата ми настойчиво крещеше: Заплаха, заплаха, заплаха! Вземи незабавни мерки! Премигнах и установих, че съм му видяла сметката. Точно в сърцето. Беше мъртъв още преди да се строполи.

— Тогава защо ме извика по спешност?

— Не предлагаш ли психотерапия?

— Не ми е там силата.

— Е, аз съм професионален войник и не се нуждая от психотерапевт.

— Как тогава да ти помогна?

— Като преместиш тялото. Аз не мога да го вдигна.

* * *

Мълхоланд Драйв изглеждаше като на кино, но в действителност беше по-тесен. Придвижваха се бавно и внимателно, съвсем като ценгетата от филмите. Готови да спрат, ако пътят е чист, готови да продължат, ако на мястото шарят фенерчета и пропукват радиостанции. Нямаше нищо такова и те спряха. Трафикът беше значително по-слаб. Пътят си беше все така живописен, но това го правеше непрактичен. Нощната гледка от отбивката беше наистина величествена.

— Не сме тук за гледката, Ричър — напомни му Търнър.

Мъртвецът лежеше край предната броня на колата си.

С подвити встрани колене, но иначе проснат по гръб. Съмнения не можеше да има — това наистина беше шофьорът от първата вечер. С дупка в гърдите.

— Какъв беше пистолетът? — попита той.

— Глок седемнайсет.

— Къде се намира в момента?

— Обратно в джоба му, след като го почистих от отпечатъци. Временно, разбира се. Ще трябва да решим какво да правим с него.

— Има само две възможности. Или да го оставим да бъде открит от полицията на Лос Анджелис, или да го хвърлим в пропастта. Може да остане там цяла седмица, а дори повече. Може да бъде изяден от животни, или поне здравата наръфан, особено по пръстите. Много по-добре е да го оставим в колата. Няма да има значение дали е убийство или самоубийство, защото първата им работа ще бъде да снемат отпечатъците му. От този момент нататък Форт Браг ще изпадне в ярост и случаят ще започне да се разплита от другия край.

— Тоест не от нашия, а ти не искаш това.

— Нима ти го искаш?

— Искам само да бъде разплетен. Не ме е грижа кой ще го разплете.

— В такъв случай ти си най-търпеливото същество, което познавам. Смачкали са те по най-грозния начин. Би трябвало да им

отрежеш главите с касапски нож.

— Бъди сигурен, че по същия начин са смачкали и теб, използвайки показанията на Голямото куче.

— Точно по тази причина съм решил да спра някъде и да се снабдя с касапски нож. Затова ми дай малко преднина. Няколко дни в пропастта няма да му навредят. Защото, ако ние не ги разкрием, полицията на Лос Анджелис и Форт Браг ще успеят — вероятно следващата седмица, когато открият трупа. И в двата случая нещата ще бъдат разнищени.

— Добре — въздъхна тя.

— Освен това ще задържим глока.

Така и направиха. Взеха и портфейла, и телефона му. След това Ричър хвани с две ръце предниците на якето му, отлепи го от земята и го помъкна към ръба на пропастта. В повечето случаи такива опити завършваха с провал. Труповете се закачаха за храстите и камъните и оставаха да лежат два-три метра по-надолу. Поради липса на наклон и инерция.

По тази причина Ричър повдигна трупа и го завъртя назад — като хвърляч на чук по време на олимпиада. След това направи два кръга, приведен ниско над земята, но вдигнал тялото високо във въздуха. Постигнал максимален размах, той го запрати в мрака. Чуха пропукване на съчки и клони, последвано от търкаляне на камъни. После настъпи тишина, нарушавана единствено от монотонния шепот на долината.

Нправиха маневра и поеха по обратния път. По „Лоръл Кениън“ към магистралата. Зад волана беше Ричър. Седнала до него, Търнър разглоби и слободи глока, след което го прибра в джоба си. С един 9-милиметров патрон в цевта и още петнайсет в пълнителя. След това се зае с портфейла. Здраво натъпкан като предишните. Дебела пачка двайсетачки, няколко по-дребни банкноти, пълен комплект редовни кредитни карти и шофьорска книжка от Северна Каролина със снимка на притежателя си. Името му беше Джейсън Кенет Райкард,

приключи земният си път само месец преди да навърши двайсет и девет. Не беше донор на органи.

Телефонът му беше евтин, почти като тези на Търнър и Ричър, закупени от дрогерията. Без съмнение с предплатена и трудна за проследяване СИМ карта. В паметта бяха вкарани само три номера. Първите два маркирани с *Пит Л.* и *Рони Б.* — очевидно Лозано и Балдачи, а третият само с едно име — *Шраго*. Списъкът с проведените разговори беше кратък. Нито един изходящ и само три входящи, всичките от Шраго.

— Тоя трябва да е дебелият с малките ушички — подхвърли Търнър. — Явно е шефът на екипа.

— Не са малки, а са подрязани — поправи я Ричър.

— Какви са?

— Подрязани.

— Откъде знаеш?

— Момичето ми каза. Видяла ги е отблизо.

— Говорил си с нея?!

— По нейна инициатива, в закусвалнята.

— Защо го е направила?

— Взела ни е за федерални. Любопитна е да разбере какво се случва на улицата пред дома ѝ и решила да измъкне нещо от нас.

— Къде е видяла тоя с ушите?

— Пред къщата.

— Но наистина не знае какво става?

— Не знае дори за делото за бащинство. Името ми не ѝ говори абсолютно нищо. Явно майката е спестила подробности за исковата молба. А момичето не знае дори, че майка му е клиентка на адвокатската кантора. Мисли, че следим някой от съседите.

— Не биваше да разговаряш с нея.

— Нямах избор. Тя просто седна на масата ми и започна да задава въпроси.

— На един напълно непознат човек?

— В закусвалнята се чувства на сигурно място. Мъжът на бара се грижи за нея.

— Как ти се видя?

— Хубаво и умно хлапе.

— Мислиш ли, че е твое дете?

— Все още е единствената кандидатка. Доста шантава е, съвсем като мен. Но аз така и нямам никакви спомени за жената в Корея.

— Подрязани уши? — смени темата Търнър.

— Като малки шестоъгълници — кимна Ричър.

— Никога не съм чувала такова нещо.

— Аз също — отвърна той, после извади телефона си и набра Едмъндс.

На Западното крайбрежие беше девет вечерта, а това означаваше полунощ на Източното. Но той беше сигурен, че адвокатката ще вдигне. Защото беше идеалистка. Тя вдигна чак на седмото позвъняване. Езикът ѝ беше надебелял както предишния път.

— Имаш ли нещо за писане? — попита Ричър.

— И хартия — отвърна Едмъндс.

— Искам да провериш още две имена. Почти сигурно служат в онази логистична част във Форт Браг, но ми трябва повече информация. Първият е Джейсън Кенет Райкард, а другият — човек, наречен Шраго. Не знам дали това е малкото му име или фамилията. Опитай се да измъкнеш някакви сведения за него. Отличителни белези — обезобразени уши.

— Уши ли? — попита Едмъндс.

— Да.

— Тази вечер разговарях с майор Съливан. От Министерството на от branата настоявали за бързо решение на случая „Родригес“.

— Ще стане най-бързо, ако свалят обвиненията.

— Забрави.

— Добре, остави това на мен — отвърна Ричър, изключи телефона и го прибра в джоба си.

След това продължи да шофира, вече с две ръце.

Булевард „Лоръл Кениън“ беше глупаво име за пътя, по който се движеха. Разбира се, че каньонът се називаше Лоръл и пресичаше изключително живописни местности, но изобщо не беше булевард. Булевардът е широка и права артерия с церемониални функции, обикновено с редици специално подбрани дървесни видове от двете страни, а също така и други ландшафтни творения. Името му произтича от старофренски — *boulevard*, — в превод крепостен вал. Някога булевардите са били проектирани като дълги, широки и добре отъпкани насипи, много удобни за разходка.

Малко по-късно излязоха на булевард „Вентура“, който не беше едно и също със скоростната магистрала „Вентура“, но поне беше широк и прав. За да стигнат до магистрала „Вентура“, трябваше да минат покрай Юнивърсъл Сити вдясно и Студио Сити вляво.

— Чакай малко — внезапно се обади Ричър.

— Какво? — попита Търнър.

— Сетих се, че адвокатът на Голямото куче работи в Студио Сити, на самия булевард „Вентура“. Помня адреса му от клетвената декларация.

— И какво от това?

— Може би и неговите ключалки и аларми са евтина конфекция.

— Това е рискована стъпка, Ричър. Нека да не трупаме още престъпления.

— Поне да хвърлим едно око — подхвърли той.

— Това ще ме направи съучастник.

— Имаш право на вето — рече той, докато завиваше наляво. —

Два палеца на бутона, както при изстрелването на ядрена ракета.

После иззвъння телефон. Пронизителен електронен писък на пойна птичка, изпаднала във внезапна деменция. Който не идваше нито от неговия апарат, нито от този на Търнър. Беше телефонът на Райкард, захвърлен на задната седалка редом с празния му портфейл.

55

Ричър отби на банкета, извъртя се назад и грабна телефона, който продължи да вибрира в ръката му и да звъни пронизително. На дисплея беше изписано *входящо повикване* — една абсолютно излишна информация при наличието на острите писъци и вибрации. Но там се появи и нещо по-полезно — името *Шраго*. Отвори капачето и притисна апарата към ухото си.

— Ало?

— Райкард? — прозвуча непознат глас.

— Не е Райкард — отвърна Ричър.

Тишина.

— А бе вие какво си въобразявате? — презрително подхвърли Ричър. — Някакви си склададжии срещу Сто и десета част на ВП? И тримата са извън строя. Останал си единствено ти. Сам-самичък. Как се чувстваш като следващата мишена?

Мълчание.

— Според мен не го заслужаваш — добави по-меко Ричър. — Не е честно и аз го знам много добре. Защото съм наясно как действат онези от Пентагона. Съчувсткам ти и мога да ти помогна да се измъкнеш.

Тишина.

— Казваш ми имената им, връщаш се в Браг и забравям за теб.

Мълчание. После мембрата издаде три кратки сигнала и на екрана се изписа *край на разговора*. Ричър подхвърли телефона обратно на седалката и промърмори:

— Попитах те два пъти, трети няма да има.

Продължиха пътя си. Не след дълго пред очите им се появи Студио Сити, нагъсто застроен и оживен град. От двете страни на булеварда се низеха офиси и магазини — някои в самостоятелни сгради, други обединени в малки търговски центрове като онзи в

Северен Холивуд, до които се стигаше по вътрешни алеи. Част от тях разполагаха с отделни паркинги. Номерата на сградите се виждаха трудно, тъй като повечето магазини бяха тъмни. На два пъти се отбиха в погрешни паркинги, но сравнително скоро се озоваха на правилното място. Ниска варосана сграда с пет отделни офиса. Адвокатът на Голямото куче заемаше този в средата.

Оказа се обаче, че вече не е така.

Средният офис беше зает от някаква фирма за данъчни консултации. *Se Habla Español*, плюс още стотина езици.

— За шестнайсет години нещата се променят — обади се Търнър. — Едни хора се пенсионират, заменят ги други.

Ричър не каза нищо.

— Сигурен ли си, че това е адресът?

— Мислиш, че съм събркал, така ли?

—莫 же да ти бъде простено.

— Благодаря, но съм сигурен — тръсна глава Ричър и пристъпи напред, за да вижда по-добре.

Табелите бяха доста старомодни, а също и хвалбите, и обещанията. Адвокатът не се беше пенсионирал насекоро.

В дъното блещукаше слаба светлина.

— Таймерът на алармата — отгатна Търнър. — Вътре няма никой.

— Зима е — заяви Ричър. — Времето за плащане на данъци. Човекът е там.

— Е, и?

— Можем да поговорим с него.

— За какво? Може би очакваш да ти върнат надзвети суми?

— Най-вероятно препраща пощата на предишния наемател, а може би дори го познава. Освен това има шанс той да се окаже и хазиянът.

— А може би адвокатът е умрял преди десет години — каза Търнър. — Или се е преместил в Уайоминг.

— Има само един начин да разберем — отвърна Ричър, протегна ръка и силно почука по стъклото. — В този късен час ще бъде най-добре ти да проведеш разговора...

Жулиета позвъни на Ромео, защото и той имаше своите отговорности.

— Шраго докладва, че Ричър е докопал телефона на Райкард. Вероятно и пистолета. Освен това знае, че те са обикновени склададжии от Форт Браг.

— Не му е било трудно да направи връзката, като има предвид биографията на Задран — отвърна Ромео.

— Останахме само с един човек. Почти беззащитни.

— Шраго си го бива.

— Срещу тях? Вече изгубихме трима души.

— Това тревожи ли те?

— Разбира се, че ме тревожи. Губим играта.

— Някакви предложения?

— Мисля, че вече е време. Знаем кой е обектът на Ричър. Не ни остана нищо друго, освен да дадем зелена светлина на Шраго.

За момент изглеждаше, че Търнър ще се окаже права. Светлинка на включен таймер и нищо повече. Но Ричър продължи да чука и усилията му най-сетне дадоха резултат. В дъното на коридора се появи мъж, който размахваше ръце, за да го накара да престане. Ричър също размаха ръце, приканвайки го да се приближи. Нещата зациклиха. Мимиките на непознатия казваха *не приемам клиенти нощем*, в резултат на което Ричър изведнъж се почувства като малко дете, което чука на вратата на доктора посред нощ и вика: *Елете бързо, старият Джеб е погребан жив под купчина данъчни декларации!* За щастие, човекът зад стъклото отстъпи пръв. Изпусна въздишка на досада и тръгна по коридора. Стигна до вратата, издърпа резето и отвори.

Оказа се млад, може би под трийсетте, азиатец. Беше облечен със сив панталон и червен суичър.

— Какво желаете?

— Да се извиним — отвърна Търнър.

— За какво?

— Че ви отнемаме от времето. Наясно сме, че то е ценно за вас, но се надяваме да ни отделите пет минути. Ще ви платим сто долара за тях.

— Кои сте вие?

— Да речем, че в момента сме държавни служители.

— Може ли да видя някакъв документ?

— Не.

— Но искате да ми платите сто долара, така ли?

— Само ако разполагате с актуална информация.

— За какво?

— За адвоката, който е използвал това място преди вас.

— Какво за него?

— Конгресът ни е възложил задачата да потвърдим достоверността на определена информация от пет различни източника. Вече сме проверили четири от тях и се надяваме вие да сте петият. Ако това се случи, всички ще се приберем у дома.

— Каква информация?

— Ще ви зададем един предварителен въпрос, който малко или много е чиста формалност. Разполагате ли със сведения дали обектът на нашето разследване е жив или мъртъв?

— Да, разполагам.

— И?

— Човекът е жив.

— Много добре — кимна Търнър. — Това ще ни свърши добра работа. А сега искаме да получим трите му имена по паспорт и настоящия му адрес.

— Трябаше да дойдете най-напред при мен, а не да ме оставяте последен — отвърна азиатецът. — Аз му препращам личната кореспонденция.

— Имахме заповед да проверим най-напред по-трудните източници. Така очакванията ни нарастваха. Отгоре надолу, а не по обратния път.

— Ще ви го напиша.

— Благодаря — кимна Търнър.

— Трябва да бъде максимално точен — обади се Ричър. — Предполагам, знаете колко са педантични сътрудниците в Конгреса. Ако някой е написал „авеню“, а друг — „ав.“, го правят на въпрос.

— Не се беспокойте — отвърна азиатецът.

Трите имена на адвоката бяха Мартин Мичъл Балантайн. Освен това не се беше преместил в Уайоминг. Адресът му все още беше в Студио Сити, Лос Анджелис, Калифорния. Почти на две крачки. Според картата на Търнър мястото се намираше на Колдуотър Кениън Драйв, откъм страната на „Вентура“. И вероятно адвокатът открай време си живееше там.

Което най-вероятно означаваше, че адвокатската му кариера не е била особено блестяща. Адресът беше на апартамент, построен някъде през 30-те години на миналия век, а това означаваше повече от осемдесет години разруха. Изглеждаше ужасно старомоден и овехтял. Стени в цвят на тъмнозелена луга, жълта светлина в прозорците.

— Не очаквай кой знае какво, защото може би изобщо няма да ни приеме — предупреди Търнър. — Доста е късно за неканени гости.

— Лампите му все още светят — рече Ричър.

— Другият вариант е да не си спомня нищо. Оттогава са изтекли цели шестнайсет години.

— От това положението ни не може да се влоши.

— Освен ако не реши, че целта ни е да обработим свидетел на обвинението.

— Би трябвало да го приеме като показания под клетва.

— Няма да се изненадам, ако просто ни изхвърли.

— Няма да го направи. Той е само един самотен старец, който със сигурност мечтае за гости.

Балантайн не ги изхвърли, но и не беше особено въодушевен от визитата им. Остана прав под рамката на вратата с физиономията на човек, който цял живот е отварял на неканени гости късно вечер. Беше среден на ръст и изглеждаше сравнително здрав. Годините му не бяха много над шейсет. Но изглеждаше уморен, мрачен, едва ли не печален. Имаше вид на човек, който се е опитал да завладее света, но е загубил. На устната му личеше белег, който очевидно не беше резултат от хирургическа намеса. А зад гърба му надничаше жена, която би трябвало да е съпругата му. Със същата мрачна физиономия, но не така вяла и по-открита враждебна.

— Бихме желали да купим петнайсет минути от времето ви, господин Балантайн — каза Ричър. — Какво ще кажете за сто долара?

— Вече не практикувам право — отвърна домакинът. — И нямам лиценз.

- Пенсиониран ли сте?
- Не, отстраниха ме от колегията.
- Кога?
- Преди четири години.
- Искаме да поговорим за един доста стар случай.
- На какво се дължи вашият интерес?
- Правим филм по него.
- Колко стар е случаят?
- Отпреди шестнайсет години.
- Срещу сто долара?
- Ваши са, стига да ги поискате.
- Влезте, пък ще видим дали ще ги поискам — отмести се от вратата човекът.

Влязоха в тесен коридор, след това се озоваха в тесен хол, обзаведен с доста по-добри мебели от това, което очакваше Ричър. Сякаш по някое време семейство Балантайн е било принудено да напусне предишното си, очевидно много по-добро жилище. Преди четири години може би. Отстранен от адвокатската колегия, може би глобен или съден, а може би totally разорен.

- А ако не мога да си спомня? — попита Балантайн.
- Пак ще получите парите — отвърна Ричър. — Стига да направите честни усилия.
- Какъв е случаят?
- Преди шестнайсет години сте изготвили клетвена декларация от името на Хуан Родригес, известен още като Голямото куче.

Балантайн се приведе напред, готов да спечели сто долара срещу честните си усилия, но на практика беше спечелил някъде около доллар и четвърт.

Съобразил това, той отново изправи гръб.

— Онази история, свързана с армията?

По гласа му личеше, че си е спомнил, но това не го правеше особено щастлив. Лош спомен, изскочил от царството на мъртвите. Сякаш „онази история, свързана с армията“ му беше причинила големи неприятности.

— Да — кимна Ричър. — Онази история с армията.

— А защо се интересувате от нея?

— Понеже сте използвали моето име в съчинението си.

— Вие ли сте този? — смяя се Балантайн. — Тук, в дома ми?!

Нима не пострадах достатъчно?

— Я се махайте от тук! — отсече жена му. — Веднага!

Очевидно говореше сериозно, защото повтори думите си още няколко пъти, наблягайки на веднага. Тонът, с който ги изричаше, беше доказателство, че съгласието е оттеглено и настъпва моментът на злоупотреба с гостоприемството. А Ричър беше обещал на Търнър два палеца върху пусковия бутон на ракетата, освен това се притесняваше леко, че контактува с евентуален свидетел на обвинението.

По тази причина стана и си тръгна, следван от Търнър. Спряха едва когато се озоваха при колата, и се облегнаха на капака.

— Значи всичко опира до архивите — промърмори Търнър.

— Стискай палци да е така.

— Ще използваш ли Съливан?

— А ти би ли я използвала?

— Абсолютно. Тя е старши офицер и работи за Военния съд, а не за никакви си „Човешки ресурси“.

— Съгласен съм — кимна Ричър, извади джиесема от джоба си и набра Едмъндс.

56

Насреща прозвуча познатият сънлив и леко раздразнен глас.

— По-рано тази вечер спомена, че от министерството притискат майор Съливан за бързо приключване на случая „Родригес“ — започна без предисловия Ричър.

— А ти ме будиш посред нощ с поредното си умно предложение, така ли?

— Не, искам от теб да разбереш кой точно е предал това искане на майор Съливан. Или поне канала, по който е било придвижено.

— Благодаря, че си се сетил за мен, но не е ли по-лесно да се обърнеш директно към майор Съливан?

— Предполагам, че ще е доста заета тези дни — рече Ричър. — Това е много важно за мен, капитане. И много спешно. Трябва да бъде направено веднага. Затова те моля да задействаш всичките си връзки — колкото по-бързо, толкова по-добре. Най-добре веднага.

Ричър опипа джобовете си и измъкна листчето с личния номер на Съливан, което му беше дала Лийч. Набра го и започна да брои сигналите. Тя вдигна на шестото позвъняване — според него едно съвсем прилично постижение. Вероятно спеше леко.

— Ало?

— Обажда се Джак Ричър. Помните ли ме?

— Как мога да ви забравя? Ние с вас трябва да си поговорим.

— Вече го правим.

— За положението, в което се намирате.

— Да го направим по-късно, става ли? В момента имаме друга спешна работа.

— В момента? Но сега е нощ!

— Или в момента, или много скоро. Зависи от вашето ниво на достъп.

— До какво?

— Току-що разговарях с адвоката, който навремето е изготвил клетвената декларация на Голямото куче.

— По телефона?

— Не, лице в лице.

— Изключително неразумно от ваша страна.

— Беше много кратък разговор. Помолиха ни да си тръгнем и ние го направихме веднага.

— Ние?

— С мен е майор Търнър. Офицер със същото звание и същите способности. Абсолютно независим свидетел. Тя чу всичко и има своето мнение.

— Какво по-точно е чула?

— Имате ли функция „търсене“ на компютъра, в който съхранявате архивите си?

— Естествено.

— Да речем, че аз напиша *Rичър, жалби срещу*, какво ще получа?

— Точно това, което вече знаете. Клетвената декларация на Голямото куче срещу вас или нещо подобно.

— Мога ли да вярвам, че тази компютърна функция е бърза и надеждна?

— Ама вие наистина ли ме будите посред нощ, за да си говорим за компютри?

— Нуждая се от информация.

— Системата е доста бърза. Не е особено интуитивна но спокойно може да ви отведе директно до търсения документ.

— Подхвърлих за случая пред споменатия адвокат и той си го спомни веднага. Нарече го „онази история, свързана с армията“, а после попита какво общо имам аз. Казах му, а той викна: „Нима не пострадах достатъчно?“.

— Какво е искал да каже според вас?

— Ако бяхте там, веднага щяхте да разберете. Дори само от тона, с който го каза. Клетвената декларация на Голямото куче не е била само жалба, която той е подал, а след това е забравил за нея. Не е било рутинно оплакване, а нещо *по-особено*. Една цяла история с начало, развитие и край. Предполагам, че краят е бил доста неприятен. Натам сочи информацията, която сме събрали. А лично за него това е бил

един много неприятен случай, който е променил целия му живот. Спомня си го с огромно съжаление.

— Аз не съм консултант по водене на диалози, а адвокат, Ричър! Нуждая се от факти, а не от интерпретации на начина, по който хората обясняват нещата.

— А пък аз съм специалист по разпитите и научавам много неща, като слушам внимателно. Той ме попита защо се интересувам от този случай, но така, сякаш се учудваше, че някой изобщо проявява интерес. Нали всичко интересно около това *нещо* се е изчерпало преди много години?

— Полунощ е, Ричър — раздразнено подхвърли тя. — Няма ли да ми кажеш какво всъщност искаш?

— Задръж още малко. И без това нямаш какво да правиш. Едвали ще можеш да заспиш. Кулминацията беше въпросът, който зададе: *Нима не пострадах достатъчно?* Почти едновременно с него жена му се разкрештя и ни изхвърли. Те живеят доста мизерно и очевидно са нещастни от това. А споменаването на Голямото куче беше ключовият момент. Нещо като пробуден спомен от миналото с продължаващи и до днес негативни последици. Това е единственият начин да се тълкуват думите, които използваха. А аз започвам да се питам дали тази история изобщо е стигнала до съда. Може би някой го е сритал в задника за първото му морално нарушение като юрист. Което го е накарало да поеме надолу по каменистия път, свършил преди четири години с отстраняването му от адвокатската колегия. Това е причината, поради която нито той, нито жена му искаха да чуят за случая. Защото той е поставил началото на всичките им беди. *Нима не пострадах достатъчно?* Тоест през последните шестнайсет години животът ми беше ад, който ти ме караш да преживея отново...

— Какво пусшиш, Ричър? Ти изобщо не си спомняш за подобно дело. Значи не си ходил на съд. В противен случай поне би го запомнил. Но ако делото е било гледано в съда и адвокатът е получил ритник в задника, защо им е да го възобновяват сега?

— Възобновяват ли го?

— Предупреждавам те, че ще затворя.

— А какво би станало, ако някой е набрал: *Ричър, жалби срещу,* извадил е на бял свят клетвените показания на Голямото куче и ги е

вкарал в системата за преразглеждане? Като, разбира се, е вдигнал пушилка относно сериозността на случая.

Мълчание.

— Ще изглежда като съвсем нормален юридически казус, нали?

— подхвърли Ричър. — Ние ще си подгответим досие, ще започнем подготовка за защита, ще чакаме разговор с прокуратурата и ще се надяваме стратегията ни да успее.

Никакъв отговор.

— Проведе ли вече разговор с прокурора? — попита Ричър.

— Не.

— Може би изобщо няма назначен прокурор. Може би цялата работа е еднострранна илюзия със срок на годност една минута. Тоест аз би трябвало да надникна в папката ти и да побягна като луд.

— Не може да е илюзия. Притискат ме от министерството.

— Кой по-точно? Може би получаваш послания, но всъщност не знаеш откъде идват. Сигурна ли си, че Голямото куче е мъртъв? Виждала ли си смъртния му акт?

— Говориш глупости, Ричър.

— Може би. Хайде да допуснем, че преди шестнайсет години делото е стигнало в съда? Без моето знание. Може би покрай някое друго дело с подобни обвинения. Като част от специална акция. Може би са предприели нови и решителни мерки срещу преследвачите на линейки. И по тази причина са наритали задника на онзи нещастник. Какви документи бихме могли да видим тогава?

— Ако наистина е стигнало до съда? Със сигурност купища. Не ти трябва да знаеш.

— Добре. Да речем тогава, че набера *Ричър, защитата срещу обвинения*. Какво ще открия?

— Вероятно всичко с етикет „Материали на защитата“. Стотици страници като при всяко голямо дело.

— Но това няма ли да прилича на пазаруване по интернет? Препращане от един сайт към следващия?

— Не. Вече ти казах. Това е някаква много стара история, подгответа от хора над трийсетте. Не забравяй, че говорим за армията.

— Добре, ясно. Но ако изпитвам страх от човек на име Ричър, много бързам и искам да го прогоня на всяка цена, бих могъл да отворя файла *Ричър, жалби срещу*, където ще намеря клетвената декларация

на Голямото куче и ще я пусна в обращение, без изобщо да подозирам, че е една малка част от далеч по-обемисто дело. Поради начина, по който работи системата. Прав ли съм?

— Хипотетично.

— Точно това е твоята задача, която започваш да изпълняваш веднага. Трябва да провериш въпросната хипотеза и да потърсиш по-голямото дело. Използвай всички начини, за които се сетиш.

* * *

Качиха се на колата и поеха на изток по панорамния път и обратно към Вайнленд Авеню. От там се насочиха на юг, покрай квартала на момичето и отбиха към закусвалнята с големия паркинг. Разбира се, момичето отдавна го нямаше. Както русокосата сервитьорка и клиентите, отбили се за вечеря. Час пик беше отминал и сега бяха останали само късните посетители — в случая трима мъже в отделни сепарета с кафе пред себе си и никаква жена, която ядеше пай. Тъмнокосата сервитьорка си бъбреше с мъжа на бара. Ричър и Търнър спряха на вратата и брюнетката забърза да ги посрещне.

— Съжалявам, но преди известно време ми се наложи да изляза набързо и нямах време да си платя кафето — рече Ричър.

— Сметката е уредена — отвърна сервитьорката.

— От кого? Надявам се не от момичето. Не би било честно.

— Сметката е уредена — повтори тъмнокосата жена.

— Всичко е наред — обади се и Артър, мъжът зад бара, който продължаваше да бърше с кърпа изльскания плот.

— Колко струва чаша кафе? — обърна се към него Ричър.

— Два долара и един цент с данъка.

— Добре е да го знам — кимна Ричър, сложи две банкноти по един доллар на бара, а след известно ровене из джобовете си добави и монета от един цент. — Връщам си борча — добави той. — На онзи, който ми е платил. Не искам да се чувствам дължник на никого.

— Окей — кимна човекът, но не посегна да приbere парите.

— Тя ми каза, че е редовен клиент тук.

— Коя тя?

— Саманта. Младото момиче.

— Има нещо такова — кимна Артър.

— Предайте ѝ моите извинения за внезапното ми изчезване. Не искам да си мисли, че съм някакъв невъзпитан грубиян.

— Тя е само дете. Какво ти пука?

— Мисли си, че работя за правителството. Не искам да остава с лошо впечатление. Тя е умно момиче и трябва да уважава институциите.

— А за кого всъщност работиш?

— За правителството — отвърна Ричър. — Но не в някое от онези ведомства, за които вероятно си е помислила.

— Добре, ще ѝ предам — кимна барманът.

— От колко време я познаваш?

— По-дълго, отколкото познавам теб. Ако трябва да избирам между твоите въпроси и запазването на личното ѝ пространство, със сигурност ще избера второто.

— Разбирам — кимна Ричър. — Не съм и очаквал нещо друго. Ще ѝ предадеш ли още две изречения от мен?

— Какви изречения?

— Кажи ѝ да не забравя за шестоъгълниците.

— Какви шестоъгълници?

— Едни много мънички шестоъгълници — отвърна Ричър. — Кажи ѝ, че това е страшно важно.

Върнаха се в колата и запалиха двигателя, но не потеглиха. Останаха на просторния паркинг, под мигащите синьо-розови светлини на рекламата в стил ар деко.

— Мислиш ли, че е в безопасност? — попита Търнър.

— Военната полиция и ФБР цяла нощ ще зяпват към спалнята ѝ. И двата екипа очакват появата на външен човек, който би трябало да съм аз. Но това няма как да стане, защото нямам никакви намерения да ходя там. Вероятно и Шраго, просто защото знае това, което знам и аз. Тоест никой от нас двамата няма как да проникне в къщата тази нощ. По тази причина отговорът ми е да, тя наистина е в безопасност. Почти случайно, но е факт.

— Тогава не е зле да помислим къде ще отседнем. Имаш ли никакви предпочтения?

— Ти си командирът.

— Аз искам в „Четири сезона“, но няма как да стане, защото трябва да използваме кредитните карти, а транзакцията ще бъде засечена моментално. Остава ни единствено възможността да платим в брой, а това означава мотел. Тоест — да отидем на онова място на летище Бърбанк, където се запознахме с проститутката Емили. Ще бъде част от автентичния опит, който трупаме.

— Като да караш кола по Мълхоланд Драйв.

— Или да застреляш човек на същия този Мълхоланд Драйв.

— Добре ли си?

— Ако имам проблем, ти ще си първият, който ще разбере — отвърна Търнър.

Мястото със сигурност беше автентично. Беше с телена решетка на прозорчето на рецепцията и не приемаше друг вид разплащения освен в брой. Предположиха, че стаята ще е студена и влажна, но мотелът се намираше в Лос Анджелис, където нищо не е студено или влажно. В замяна на това изглеждаше някак нестабилна и чуплива, като от прегоряла на слънцето хартия. Но беше функционална и почти комфортна.

Колата беше паркирана през пет врати по-нататък. Нямаше къде другаде да я скрият. Мястото ѝ обаче беше достатъчно безопасно, дори ако попаднеше пред очите на Шраго. Той най-вероятно щеше да наблюдава стаята насреща или пък директно да нахлуе в нея. А след като откриеше, че обитателите ѝ не са тези, които търси, сигурно щеше да реши, че те заемат стаята отляво или тази отдясно. С шанс петдесет процента да улучи от първия път. Но тъй като щеше да удари на камък, автоматично щеше да се превърне в извършител на три отделни прониквания с взлом — при това още преди да е открил мишлената. Може би щеше да реши, че колата все пак се намира на две крачки от мястото, на което би трябало да бъде. Колко стаи още трябаше да провери? Някой щеше да му пръсне главата още преди да е изминал и пет крачки, а малките му подкастрени ушички щяха да литнат надалече, като шестоъгълни шрапнели.

Според приблизителните изчисления на Ричър той разполагаше с около четири часа за сън. Беше сигурен, че дотогава, имайки предвид

часовата разлика с Вирджиния, Едмъндс вече ще се е потрудила да изкопчи информация от различни източници. Тоест щеше да има повод да му звъни и да го събуди въпреки ранния час.

57

Първото обаждане на Едмъндс дойде в два след полунощ местно време, което означаваше пет сутринта на Източното крайбрежие. Ричър и Търнър се събудиха едновременно. Той включи телефона и го постави между възглавниците, за да чуват и двамата.

— На въпроса ти за Джейсън Кенет Райкард и някакъв тип на име Шраго — започна без предисловия адвокатката. — Имаш ли химикалка?

— Не — отвърна Ричър.

— В такъв случай слушай внимателно. Тези са като предишните двама. Всички служат в една и съща рота, разположена във Форт Браг. Във всеки взвод има три екипа, а те са в един екип. Не знам какво точно означава това. Вероятно специфична дейност, при която всеки разчита на колегата си.

— И пази общите им тайни — добави Ричър. — Разкажи ми за Шраго.

— Езра не знам кой си Шраго, главен сержант и командир на техния екип. Трийсет и шест годишен, с унгарско потекло. Служи в частта от началото на войната. В продължение на пет години пътува до Афганистан и обратно, след което остава във Форт Браг за постоянно.

— Какво му е на ушите?

— Бил е в плен.

— В Северна Каролина или в Афганистан?

— При талибаните. Липсвал е в продължение на три дни.

— Защо не са му отрязали главата?

— Вероятно по същата причина, поради която ние не сме ликвидирали Емал Задран. И те си имат политици.

— Кога се е случило това?

— Преди пет години. След което веднага са го изтеглили. И повече не е ходил там.

Ричър прекъсна връзката.

— Това не ми харесва — промърмори Търнър. — Защо ще продава оръжие на хората, които са му отрязали ушите?

— Защото не той е вземал решениета. Просто винчче в една голяма машина. Никой не го пита какво мисли, защото те имат нужда от мускулите му, а не от мнението му.

— Бихме могли да му предложим имунитет. Това ще ни струва някаква дребна сума.

— Пребил е Муркрофт почти до смърт — поклати глава Ричър.

— Казах да му предложим, а не да му дадем. А по-късно да му забием нож в гърба.

— Ами звънни му тогава. Номерът му все още е в режим на бързо набиране в телефона на Райкард.

Търнър стана, откри правилния апарат и се върна в леглото. Но в слушалката се появи гласът на оператора, който обяви, че абонатът е блокирал всички входящи обаждания.

— Ефикасни са — промърмори тя. — Почистват къщата си в движение, минута по минута. Господин Райкард вече не съществува. Балдачи и Лозано — също. Всички са в историята.

— Ще се справим и без помощта на Шраго — каза Ричър. — Ще измислим начин. Може, докато спим, решението да ни се присъни.

— В такъв случай лека нощ — усмихна се Търнър.

* * *

Жулиета се обади на Ромео, тъй като и той имаше своите отговорности.

— Шраго е открыл колата им — обяви той. — Пред някакъв мотел, южно от летище Бърбанк.

— Но? — попита Ромео.

— Има съмнения, че колата не е паркирана пред стаята им. Това е елементарна предпазна мярка. Ще му се наложи да провери поне десетина стаи, но подозира, че няма да успее. Може да нахлуе в една, в две най-много, но не в повече. Няма смисъл и да поврежда колата, защото те ще си наемат нова, пак с нашите кредитни карти.

— Той ще може ли да стигне до момичето?

— Само ако то отново излезе. Къщата е под плътно наблюдение.

— Регистрирано е движение в съдебните архиви — каза Ромео.
— Някой с право на достъп до тях, може би от Военната прокуратура, търси нещо в малките часове на денонощието.

— Капитан Едмъндс?

— Не, тя има достъп само до базата данни на УЧР. Току-що разгледа досиетата на Райкард и Шраго. Напредват доста бързо.

— По отношение на Шраго, но не и към нас. Пряка връзка не съществува.

— Връзката е Зарган. Свети като неонова реклама. Затова каки на Шраго да изчезва от Бърбанк. Да отиде да причака момичето. Каки му, че разчитаме на него. До сутринта бъркотията трябва да бъде разчистена, каквото и да ни струва това.

Второто обаждане на Едмъндс дойде в пет сутринта местно време, осем на Източното крайбрежие. Ричър и Търнър отново доближиха глави над телефона.

— Ето и последните новини — обяви тя. — Доста се поизпотих, а тепърва започва работният ми ден. До този момент разполагам само с клюки и слухове, но от Вашингтон. Което означава максимална достоверност.

— И? — попита Ричър.

— Разговарях с осем души, които или работят в министерството, или имат пряка връзка с него.

— И?

— Родригес, или Хуан Родригес, или Кучето, или Голямото куче, не говори нищо на никого. Никой не е чувал тези имена, никой не знае нищо за водене на такова дело, никой не е предавал нищо на майор Съливан, нито пък знае това да е било направено от някой старши офицер.

— Интересно.

— Но не и напълно обективно. Осем души представляват много малка извадка, но останах с усещането, че едва ли някой има желание да раздухва едно шестнайсетгодишно недоразумение. Ще научим повече след около час, когато всички ще бъдат на работа.

— Благодаря, капитане.

— Добре ли спите?

— В този мотел се плаща на час и ние гледаме да използваме парите си по най-добрая начин. Предложили ли са психиатрична помощ на Езра Шраго след инцидента с ушите му в Афганистан?

— Психиатричните заключения са поверителни.

— Но ти все пак си ги прочела, нали?

— Предложили са му и той е приел. По принцип това е доста необично, защото повечето предпочитат да таят всичко в себе си и да не го споделят, тоест, докато им издържат нервите. Но Шраго се е оказал послушен пациент.

— И?

— Три години след инцидента продължавал да изпитва гняв, озлобление, унижение и омраза. Прибирането му у дома било колкото терапевтична мярка, толкова и превантивна. Създадо се усещането, че ще прибегне до разправа с местното население. Всеки момент можел да извърши някоя жестокост. В заключенията е отбелязано, че яростно ненавижда талибаните.

— Сега нещата ми изглеждат още по-объркани — обяви Търнър след приключването на разговора. — Защо ще продава оръжие на хора, които мрази?

— Той е само винтче в машината — повтори Ричър. — Живее в Северна Каролина и от пет години насам не е виждал чалма. А на всичкото отгоре получава и много пари.

— Но работата му е свързана с афганистанци.

— Старае се да забрави този факт. Както се казва, далече от погледа, далече от ума.

Ричър оставил телефона между двете възглавници и отново заспа.

Но сънят му не продължи дълго. Четирийсет минути по-късно Едмъндс се обади за трети път. Точно в шест без четвърт местно време.

— Реших да се позабавлявам и прегледах още веднъж назначенията във Форт Браг — обяви тя. — Целта ми беше да проверя колко време са служили заедно четиримата. Установих, че Шраго е в тази рота от самото начало, след него се е появил Райкард, а после и Лозано. Последен, преди около четири години, се е присъединил Балдачи. Оттогава насам служат заедно и това ги прави най-старият

квартет в ротата, създаден далеч преди останалите екипи. Имали са предостатъчно време да се опознаят и сближат.

— Ясно — каза Ричър.

— Но това е второстепенен въпрос. Важният е друг — преди четири години ротата се е сдобила с временно изпълняващ длъжността командир. Предишният получил инфаркт и починал. Именно временният командир създава екипа на Шраго. Познай кой е бил той.

— Морган — каза Ричър.

— Позна. По онова време е бил майор. Малко по-късно са го повишили, макар и по неясни причини. Досието му е доста тънко. И толкова скучно, че може да се използва вместо приспивателно.

— Ще го имам предвид. Но в момента спя добре, въпреки че доста често ме будят по телефона.

— И аз съм така — отвърна тя.

— Кой е изпратил Морган във Форт Браг преди четири години? — попита Ричър. — Кой е отговарял за назначенията по онова време?

— Работя по въпроса.

Ричър върна телефона между възглавниците и двамата отново потънаха в сън.

За последно получиха още половин час. После дойде четвъртото обаждане. Точно в шест и четвърт местно време, директно от майор Съливан, адвокат във Военния съд.

— Прекарах точно три часа в архивите, но се страхувам, че твоята теория е малко преувеличена — обяви тя. — Жалбата на Голямото куче не е била разглеждана в съда нито преди шестнайсет години, нито след това.

Ричър замълча за момент.

— Добре, ясно — отвърна той. — Благодаря за усилията.

— Не искаш ли да чуеш и добрата новина?

— Има ли такава?

— Не е имало дело, но в замяна на това клетвената декларация е била разследвана много внимателно.

— И?

— Фалшиви показания. От начало до край.

58

— Някой те е подпрял наистина здраво, майоре — добави Съливан. — По всичко личи, че са те уважавали. Не е било показна акция, нито пък нова политика срещу преследвачите на линейки. Всичко е било подготвено специално за теб. Някой много е искал да изчисти името ти.

— Кой?

— Черната работа е свършил някакъв капитан от Сто трийсет и пета част на ВП на име Грейнджър.

— Мъж, жена?

— Мъж. Дон Грейнджър. Служил е на Западното крайбрежие.

— Никога не съм чувал за него.

— Копия от всичките му материали са били изпратени до генерал Гарбър от ВП.

— Леон Гарбър — кимна Ричър. — Беше нещо като мой гуру. Дължа му много. А от твоите думи излиза, че му дължа страшно много.

— Предполагам, че е така. По всичко личи, че именно той е задвижил нещата. Трябва да си бил любимото му синеоко момче, защото яко е притиснал съда. Но си задължен и на Грейнджър. Той не само си е скъсал задника, за да те измъкне, но и е открил нещо, което другите са пропуснали.

— Какво?

— Срещу хора като теб винаги има много оплаквания. Обичайната ви реакция е да се правите на разсеяни, докато всичко отшуми. Ако не се получи, адвокатите ви защитават. Резултатите са били доста противоречиви, но така е било в продължение на години. По ирония на съдбата обаче старите истории се обръщат срещу вас и започват да ви създават проблеми. Служебните ви досиета съдържат куп недоказани обвинения. Повечето от тях са пълни глупости, които съвсем правилно са били пренебрегвани. Но е имало и действия на ръба на закона, които са направили впечатление на Съвета за

повишенията. Те започнали да се питат дали наистина става въпрос за пушилка, и в крайна сметка забавили процедурата. Постепенно това се превърнало в проблем. А жалбата на Голямото куче била най-гадната от всички. Предполагам, че генерал Гарбър я е преценил като твърде токсична, въпреки че е имала шансове да остане без последствия като всички други. И решил, че трябва да разследва случая. Пушилката била твърде гъста и можел да избухне пожар.

— Би могъл да се обърне директно към мен — отбеляза Ричър.

— Грейнджър го е попитал защо не го прави.

— И какъв е бил отговорът?

— Гарбър е имал съмнения, че може би наистина си го направил, но не е искал да го чуе от устата ти.

— Наистина ли?

— Допускал е, че може би си се разстроил при мисълта за армейско оръжие и муниции по улиците на Лос Анджелис.

— Това беше проблем на тамошната полиция. Аз исках само едно име.

— И си го получил. Той обаче не е виждал по какъв начин освен най-обичайния.

— Но и след това не е потърсил контакт с мен.

— Страхувал се, че ще се отбиеш при адвоката и ще му пуснеш един куршум в главата.

— Можех да го направя — призна Ричър.

— Но Гарбър е умен мъж и успява да изгради брилянтна стратегия. Възлага работата на Грейнджър, който бързо открива, че не харесва нито Голямото куче, нито адвоката. В същото време е наясно, че ще му бъде трудно да открие несъответствия във версията им. Ти действително си разговарял с онзи тип малко преди да бъде пребит, и жалбата му изглежда съвсем основателна. После му хрумва това, което е минавало и през твоята глава — побой действително има, но го е извършил някой друг, вероятно цяла група, изпратена от недоволен клиент. Тоест банда, съставена от чернокожи или латиноамериканци като самия Родригес. Но това е всичко. Оттам нататък Грейнджър удря на камък и се обръща към полицията на Лос Анджелис, която обаче няма какво да му предложи. Разбира се, той не приема нещата за окончателни, защото по същото време ченгетата са затънали до гуша в проблеми с расистки привкус и изобщо нямат намерение да обсъждат

бандите с някакъв непознат, който може да се окаже журналист под прикритие, убеден, че „банда“ е кодовата дума за расова нечувствителност. И тъй, Грейнджър решава да се заеме лично с проблема. Като отправна точка иска да провери педантично всички, които са въоръжени и опасни в дадения момент. И открива, че такива няма, поне за въпросния отрязък от време. Оказва се, че през последните седемдесет и два часа няма нито едно престъпление, извършено от банда. Отначало е склонен да приеме, че организираните престъпни групи са се махнали от Лос Анджелис и трябва да ги търси на друго място. Гарбър е на път да го изтегли, но точно тогава капитанът открива липсващата брънка от веригата.

— Седемдесет и два часовата пауза се дължи на факта, че полицията на Лос Анджелис покрива всички доклади за престъпления, извършени от банди — обади се от възглавницата си Търнър. — Вероятно по съвет на техните пиари, а не защото нищо не се е случило.

— Правилно, майоре — отвърна Съливан. — Но остават бордовите дневници на патрулните полицаи, в които са описани всички детайли. Грейнджър успява да спечели доверието на някакъв лейтенант и истинската история излиза наяве. Оказва се много странна, почти невероятна. Двайсетина минути след като Ричър си тръгва, пред къщата на Голямото куче се изсипват петима чернокожи от „Ел Сегундо“, които започват да го налагат направо на двора. Съседът се обажда в полицията. Патрулните полицаи стават преки свидетели на финалната част от побоя — една минута стоят и гледат, след което се вземат в ръце и арестуват петимата извършители. После откарват Голямото куче в болницата. Но по време на ареста се стига до злоупотреба със сила, довела до сериозни наранявания на част от бандата. Това налага промени в доклада, а после идва заповедта да се потули всичко, за да не излезе, че полицията не е действала съвсем по правилата. Просто за всеки случай. А те, изглежда, не са си поплювали.

— Значи мен ме съдят за побой, но полицията на Лос Анджелис разполага с доказателства, че това е дело на други хора, така ли? — попита Ричър.

— Грейнджър е направил фотокопия на бордовите дневници на полицайите. Имаме ги в нашия архив.

— Печен адвокат си е намерил Голямото куче, няма що.

— По-лош, отколкото можеш да си представиш. Първоначалният план е бил да скочат на версията за банда извършители и да съдят самата полиция за бездействието ѝ. И защо не? Всички го правят. Една нощ Грейндър прониква в адвокатската кантора на булевард „Вентура“ и открива жалба като твоята, но срещу полицията на Ел Ей. Тя обаче няма как да даде резултат, защото благодарение на манипулациите на оперативните документи ченгетата могат да докажат, че на въпросната дата изобщо не са били в района. По тази причина адвокатът минава на план Б и решава да удари армията. Разбира се, това е абсолютна измама, която обаче е подкрепена със солидни аргументи. От този момент нататък полицията на Ел Ей няма как да признае, че е укрила доклад за престъпление по политически причини. Тоест от тази посока адвокатът може да очаква пълно мълчание. Голямото куче иска голямо обезщетение, а срещу момчетата от „Ел Сегундо“ няма доказателства. Остава единствено Чичо Сам.

— Как е навързал нещата Грейндър?

— Наложило се да пипа изключително внимателно, за да не компрометира полицията. Но познавал някакъв човек във Военната прокуратура, който пък имал приятел в адвокатската колегия. Така се родила идеята да прецакат професионалната кариера на адвоката. Грейндър го принудил да подпише клетвена декларация, че жалбата е била фалшива, а самият той се подписал като свидетел. Между другото, въпросната декларация също си дреме в архивите, в съседното чекмедже на жалбата. После Грейндър му разцепил устната.

— Последното има ли го в архивите?

— Вероятно да, под формата на самозашита срещу непровокирано нападение.

— И това е възможно — кимна Ричър. — А как е полковник Муркрофт?

— Няма опасност за живота му, но не е добре.

— Ако го видиш, непременно му предай най-добрите ми пожелания. А на теб благодаря за всичко, което свърши тази нощ.

— Дължа ти извинение, майоре — отвърна Съливан.

— Не ми дължиш нищо.

— Благодаря. Между другото, *ти* все още ми дължиш трийсет долара.

Ричър си представи Търнър в онзи магазин в Беривил, Вирджиния. Облечена с новия си панталон, с огромната му риза, стигаща малко под коленете ѝ. Побираше се в нея два пъти.

— Това бяха най-хубавите трийсет долара, които някога съм имал — каза той.

Отпразнуваха новината по най-добрия възможен начин, а след това вече беше късно да заспиват. По тази причина станаха и си взеха душ.

— Как се чувстваш сега? — попита Търнър.

— Не усещам никаква разлика.

— Защо?

— През цялото време знаех, че не съм го направил, затова новата информация не ме изненада и не ми донесе облекчение. Първо, защото не бях разстроен, и второ, защото изобщо не ми пuka какво мислят хората.

— Включително и аз?

— Ти също знаеше, че не съм го направил. Както аз знаех, че не си взела никакви сто bona.

— Доволна съм, че Съливан се извини. А и ти беше много любезен, като я увери, че не ти дължи извинения.

— Не беше любезност, а констатация на един факт — поклати глава Ричър. — Наистина няма за какво да се извинява, тъй като първото ѝ подозрение беше основателно. Не биваше да обявявам, че не съм го направил, защото на практика почти го направих. Бях на косъм от извършването на всички действия, за които ме обвиняват в клетвената декларация, но не заради армейското въоръжение по улиците на Лос Анджелис. Това изобщо не ме интересуваше. За правилното използване на косачките са нужни много сила и тренировки, а също така и добра поддръжка. По принцип бойните картечници се поверяват на най-добрите във взвода. А намират ли се такива по улиците на Лос Анджелис? Според мен не. Преценката ми беше, че тези оръжия ще бъдат използвани еднократно, а след това ще потънат като котви. Нищо тревожно. Безпокояха ме останалите неща.

Противопехотни мини, ръчни гранати. За тях не е нужен опит, но те могат да нанесат големи поражения, особено в градска среда. Невинни минувачи, деца. А онази воняща торба с лой трупаше дебели пачки от тях, които харчеше за дрога, проститутки и по двайсет хамбургера дневно.

— Да вървим да закусим — рече Търнър. — И да не се връщаме повече тук, защото автентичността започва да губи чара си.

Прибраха четките за зъби в джобовете си, облякоха яketата си и излязоха на паркинга. Уличните лампи все още бяха по-ярки от небето. Колата беше там, където я бяха оставили.

Върху предното стъкло личеше някакъв надпис, изписан с пръст върху мръсотията. С много дебел пръст. Три думи, тринайсет печатни букви, отчетливи и завършващи с въпросителен знак.

КЪДЕ Е МОМИЧЕТО?

59

Саманта Дейтън се събуди рано, както често се случваше. Спусна се по тясната стълбичка от надстройката, която използваше за спалня, пристъпи към прозореца на дневната и надникна навън. Хамъра го нямаше. Вероятно беше потеглил посред нощ, за да заеме мястото си пред адвокатската кантора. Вместо него на улицата беше паркиран лилав додж чардър, който изглеждаше прекалено готин за кола на ченге. Но въпреки това беше кола на ченге. Най-общо казано. Технически погледнато, би трябвало да е возило на федерално ченге. От АБН, ФБР или Бюрото за контрол на оръжията и експлозивите. Лицето на шофьора ѝ беше познато. Вече започваше да схваща ротацията им. Малката бяла кола си беше на мястото, малко по-надолу по улицата. Истинска загадка, тъй като не беше кола на ченге. Постскоро кола под наем. „Херц“ или „Авис“, най-вероятно от летището на Ел Ей. Но ФБР, АБН и всички останали имаха големи оперативни бюра в Лос Анджелис, които разполагаха с достатъчно служебни коли. Следователно онзи, който висеше в бялата кола, принадлежеше към достатъчно важна организация, за да участва в операцията, но едновременно с това твърде малка и специализирана, за да има местно бюро. Което означаваше, че човекът е долетял от някъде другаде. Най-вероятно от Вашингтон, където се пазеха всички тайни.

Тя си взе душ и започна да се облича. Любимият черен панталон и любимото дънково яке, но с нова синя тениска, която изискваше и сини обувки. Среса се и отново погледна през прозореца. Наближаваше това, което наричаше „час нула“. Малката бяла кола се раздвижваше два пъти на ден — най-вероятно за храна и тоалетна. Хамърът и чардърът си сменяха местата четири пъти дневно, но беше ясно, че координация между агенциите липсва, защото веднъж на ден — рано сутринта, всички изчезваха за двайсетина минути. Нула агенти в час нула. Улицата се връщаше в нормалното си състояние. Предполагаше, че това си има своята логика. Или ставаше въпрос за елементарна математика, като в училище. X брой коли, Y брой локации,

з брой часове за наблюдение. От това рано или късно трябваше да се получи нещо.

Малката бяла кола вече я нямаше. Чардърът си замина пред очите ѝ. Моторът изръмжа, доджът се отдели от тротоара и потегли. Улицата утихна, възвърнала нормалното си състояние. Час нула.

Ричър още веднъж прехвърли в главата си предишните си разсъждения: 75-а част на ВП и ФБР наблюдават къщата ѝ с основната задача да засекат появата на неканен гост. *Това няма да съм нито аз, нито Шраго, защото никой от двамата не би могъл да проникне там.*

— Бълфира — рече на глас той. — Опитва се да ни подмами с момичето и да ни изкара на открито. Толкова. Няма как да припари до нея.

— Абсолютно сигурен ли си в това? — попита Търнър.

— Не.

— Не можем да отидем там, защото ти все още си в черния списък. Докато Съливан не те извади от него. Аз също съм вътре, вероятно завинаги.

— Можем — възрази той. — Поне веднъж.

— Не можем. От вчера те вече познават колата ни. А един арест няма да помогне нито на нея, нито на нас.

— Можем да вземем друга кола от летище Бърбанк. Шраго ще разбере това само след час, но ние можем да се възползваме от този час.

Закуската винаги беше проблем. В къщата никога нямаше нищо за ядене. Освен това майка ѝ спеше до късно, защото беше уморена и стресирана. Едва ли би търпяла някой да тропа из кухнята. Следователно закуската беше въпрос на малка експедиция — една дума, която тя много харесваше. Защото според нея беше съставена от две латински думи — *екс* за навън и *пед* за крак, като в педал и педикюр. Това, което тя правеше непрекъснато, си беше експедиция — ходеше навън пеша, тъй като все още не можеше да шофира, защото беше само на четиринайсет, вече почти петнайсет.

Иначе мечтаеше да се научи, при това колкото се може по-скоро. Шофирането беше голямо предимство, защото разширяващо обхвата. С кола би могла да отскочи за закуска до Бърбанк, Глендейл, Пасадина и дори до Бевърли Хилс, защото всичко, което се предлагаше в района, бяха тако, кесадия или виетнамска храна. Нямаше нищо против закусвалнята и кафето до кантората, а и останалите заведения не отваряха рано. Това я дразнеше.

В нормални дни.

Но не чак толкова много тази сутрин, защото федералните агенти също бяха ограничени в своя избор и щеше да ги открие по-лесно. Въсъщност шансовете бяха петдесет на петдесет — все едно хвърляш ези-тура. Надяваше се да познае, защото онзи едър мъж на име Ричър изглеждаше склонен да сподели с нея важна информация. Отдалече личеше, че е навътре в нещата и е някакъв началник, когото търсят спешно по телефона и който подлива вода на онзи с ушите.

И тъй, ези или тура?

Тя затвори синята врата след себе си и пое напред.

Оставиха стария рейндженър в забранената зона, почти под табелата, предупреждаваща за принудително вдигане на неправилно паркираните коли. После се наредиха на опашка пред гишето, непосредствено зад белокоса двойка, която току-що беше кацнала от Финикс. Изчакаха да им дойде редът, след което си избраха среден по размери седан, представяйки шофьорската книжка и кредитната карта на Балдачи. След дълга серия от подписи и инициали най-после им връчиха ключовете. Колата беше бял форд, още мокър от четките, паркиран под навеса пред агенцията. Невзрачен и анонимен, следователно абсолютно подходящ за тяхната мисия. Изключение правеха само стъклата му, тунинговани в модерен и ненатрапващ се зелен цвят, които нямаха нищо общо с непрозрачното фолио върху стъклата на рейндженъра. Шофирането на форда обещаваше пълна видимост отвън навътре, ограничена единствено от слънцето и неговите отражения.

А може би не.

Търнър разгъна картата и намери път, който минаваше встрани от Вайнленд Авеню. Утрото беше прекрасно, а трафикът оставаше

спокоен. Може би защото все още беше рано. Напуснаха Бърбанк по тесни странични улички с офис сгради, прекосиха Северен Холивуд и магистралата, източно от „Вайнленд“, и навлязоха в квартала под ъгъл, чувствайки се голи и незашитени зад тънките зелени стъкла.

— Минаваме само веднъж — напомни му Търнър. — Бавно, но с постоянна скорост. Не спираме при никакви обстоятелства, защото колите на ФБР и прочие сигурно са там. Продължаваме до другия край на улицата, дори ако ситуацията се окаже различна. Оттам ще измислим как да постъпим, но не бива да се окажем в капан пред къщата. Съгласен ли си?

— Съгласен съм — кимна Ричър.

Излязоха на предната улица и се плъзнаха покрай бакалията и изоставената кола на трупчета. Един завой наляво, втори надясно и стигнаха нейната улица, която изглеждаше съвсем нормално — права и тясна, с нагъсто паркирани коли от двете страни, които отразяваха светлината на утринното слънце.

— ФБР отпред вдясно — докладва Търнър. — Лилав додж чарджър.

— Разбрано — рече Ричър.

— Плюс колата на ВП малко по-нататък вляво.

— Разбрано — повтори Ричър.

— Къщата изглежда нормално.

Което наистина беше така. Изглеждаше солидна и спокойна, като дом на спящи хора. Входната врата беше затворена, също и прозорците. Старото червено купе беше на мястото си.

Продължаваха да се придвижват напред.

— Всички автомобили дотук са празни — обади се Търнър. — Никаква следа от Шраго. Явно става въпрос за фалшив маневра.

Фордът пълзеше бавно, но с постоянна скорост. До края на улицата не забелязаха нищо обезпокоително.

— Да вървим да закусим — рече Ричър.

— Наели са друга кола — обяви Ромео. — Бял форд от летище Бърбанк.

— Защо? — учуди се Жулиета. — Със сигурност знаят, че не могат да се скрият от нас.

— Крият се от ФБР и военните ченгета. Смяната на колите е добра тактика.

— Бял форд? Веднага ще уведомя Шраго.

— Той напредва ли?

— Не съм се чувал с него.

— Я почакай за момент...

— Какво има?

— Ново разплащане с картата на Балдачи. Господинът от Лонг Бийч току-що е получил пари за още един ден ползване на рейндженровъра. Това означава, че те не са сменили колите, а просто са добавили още една. Тоест решили са да работят самостоятелно. Което е умно. Двама срещу един. Възползват се от численото си предимство. Веднага съобщи това на Шраго.

Обиколиха квартала и се върнаха обратно по „Вайнленд“ от север. Белият форд си вършеше работата. Никой не се обръщаше след него. Беше абсолютно незабележим, анонимен и почти невидим, като дупка във въздуха. Идеален, с изключение на прозрачните му стъкла.

Закусвалнята работеше с пълна пара, претъпкана със сериозни клиенти, повечето от тях работници, отбили се да хапнат преди дългия работен ден. Иронично настроените хипстери липсваха. Нямаше го и момичето. Което не беше изненада, защото, макар и редовна посетителка, едва ли би се отбивала тук и за ранна закуска. Ричър не знаеше почти нищо за навиците на четиринайсетгодишните момичета, но според него ранното ставане не фигурираше сред приоритетите в живота им. Мъжът на име Артър беше на мястото си зад бара, а тъмнокосата сервитьорка бързаше между масите. Може би тя работеше късно вечерта и рано сутринта. Русата я нямаше. Може би тя поемаше дневната смята — застъпваше малко преди обед и приключваше малко след вечеря.

Настаниха се в последното сепаре отлясно, точно зад празното високо столче на момичето. Помощник-сервитьорът им донесе вода, а брюнетката им сипа кафе. Търнър си поръча омлет, а Ричър палачинки. Хранеха се бавно и се заседяха след закуската, за да я чакат. Тя не се появи. Клиентите започнаха да се сменят с напредването на деня. На мястото на работниците се появиха чиновниците и продавачките, които

поръчваха по-деликатна и не толкова калорична храна и ядяха с добри маниери. Вече почти не се виждаха хора, които се тъпчат така, сякаш хвърлят лопати въглища в пещта. Заведението допълни чашата на Ричър още четири пъти, а Търнър си поръча препечени филийки. Момичето не се появи.

Ричър стана и се премести на бара, заемайки свободния ѝ стол. Като всеки добър барман Артър моментално засече маневрата му и леко кимна. Това вероятно означаваше *веднага ще ви обслужа*.

Ричър зачака. Артър поднесе едно кафе, както и портокалов сок, пълзна чиния с храна на плота, взе няколко поръчки и се приближи към него.

— Тук ли закусва Саманта? — попита го Ричър.
— Обикновено да — кимна сивокосият.
— По кое време идва?
— Ще сбъркам ли, ако кажа, че вече си прехвърлил четирийсет?

— отвърна с въпрос Артър.

— Няма да сбъркаш, макар че предположението ти е доста ласкателно.

— Хората твърдят, че времената са се променили, но според мен някои неща никога не се променят. Особено когато мъж над четирийсет задава нездравословно количество въпроси за едно четиринайсетгодишно момиче. Това прави впечатление на околните и част от тях си позволяват контравъпроси.

— Така и трябва да бъде — кимна Ричър. — Но в момента се питам откога си станал говорител на околните.

— Какъв е този интерес към нея?
— Предишния път си поговорихме добре и бих искал пак да си поговорим.

— Това не ми звучи убедително.
— Тя проявява любопитство към ситуация, която се следи от правоохранителните органи. Което не е добра комбинация.
— Имаш предвид ситуацията на нейната улица?
— Помислих си, че бих могъл да я запозная с някои факти срещу обещанието да стои на страна.
— Ти си от правоохранителните органи, така ли?
— Не, дошъл съм тук на ваканция. Трябваше да избирам между това място и Тайти.

— Тя не е достатъчно пораснала за факти.
— Според мен е обратното.
— Имаш ли официално разрешение?
— А дишам ли?
— Тя става рано. Досега би трябвало да е закусила и да си е тръгнала. Предполагам, че днес няма да дойде.

60

Ричър плати сметката от пачката на Балдачи. Излязоха навън и се насочиха към форда.

— Или е закусила у дома, или е решила изобщо да не закусва — обади се Търнър. — Все пак е тийнейджърка и едва ли можем да очакваме постоянство.

— На мен ми каза, че практически се храни само тук.

— Което не означава, че винаги го прави.

— Човекът зад бара каза, че обикновено го прави.

— Обикновено не означава всеки ден.

— Но защо ще пропусне точно днес? Тя се чуди какво става.

Мисли, че аз мога да й кажа.

— Откъде да знае, че си тук?

— Силите на реда също трябва да се хранят.

— Може да е предположила, че си в кафето до кантората. Знае, че и то се наблюдава.

— Ами да хвърлим едно око и там.

— Няма да е лесно. От улицата не се вижда нищо, а не можем да влезем вътре. Освен това тя е ранобудна. Вероятно вече си е тръгнала.

— В такъв случай трябва да минем още веднъж покрай къщата.

— Това няма да ни донесе нищо. Вратата е затворена, а ние не сме с рентгенови очи.

— Шраго също е някъде наоколо.

— Дай да се върнем горе на естакадата — предложи Търнър.

— Посред бял ден, с бяла кола? — вдигна вежди Ричър.

— Само за десет минути. За да бъдем спокойни.

Оказа се, че на дневна светлина старият бинокъл върши отлична работа. Увеличеният образ беше кристално ясен, с великолепен контраст. Ричър виждаше всеки детайл на улицата — малката бяла кола, лилавия додж, синята входна врата. Но на улицата не се случваше

нищо. Беше абсолютно спокойна. Просто поредният слънчев ден и поредното безкрайно дебнене, монотонно и скучно като повечето подобни операции. От Шраго нямаше следа. Част от паркираните коли имаха затъмнени стъкла, но моделите не бяха достатъчно базови, за да приличат на автомобили под наем. А онези, които отговаряха на този критерий, бяха празни.

— Той не е тук — беше заключението на Търнър.

— Бих искал да знаехме със сигурност дали тя се е прибрала.

После телефонът му иззвъня. Капитан Едмъндс от Вирджиния.

— Открих още една папка за Шраго — докладва тя. — Отпреди пет години. Решението да го изтеглят от Близкия изток е било противоречиво. По онова време ние водим две войни и хората не са достигали, принудително мобилизираните били стотици, Националната гвардия оставала на фронта с години. По тези причини много хора възприемали като абсурдна идеята да се плаща на човек, който не може да бъде изпратен в Ирак или Афганистан. Възнамерявали да го уволнят, но той изтъкнал емоционални причини и трябвало да бъде изслушан. Така случаят стигнал чак до върха на УЧР в лицето на един помощник на заместник началник-щаба, който взел решение в полза на Шраго.

— И? — подхвърли Ричър.

— Същият помощник на заместник началник-щаба отговарял и за временните назначения. Той е човекът, който година по-късно прехвърля Морган във Форт Браг.

— Интересно.

— И аз си помислих същото, затова ти се обаждам. Шраго му е задължен, а Морган е неговата пионка.

— Как се казва?

— Крю Скъли.

— Що за име е това?

— Синя кръв от Нова Англия.

— Къде е в момента?

— Повишили са го. Сега вече е титулярен заместник началник-щаб.

— За какво отговаря?

— За личния състав. УЧР попада в неговия ресор. Технически погледнато, той е мой шеф.

— Кой е прехвърлил Морган в Сто и десета миналата седмица?

— Предполагам, че заместникът на Скъли. Ако нещата не са се променили.

— Ще провериш ли? Най-много ме интересува дали този Скъли има достъп до базата данни на Министерството на вътрешната сигурност.

— Едва ли.

— И аз мисля така — отвърна Ричър, затвори телефона и отново насочи вниманието си към улицата.

Жулиета се свърза с Ромео, защото и той имаше своите отговорности.

— Шраго твърди, че те не пътуват отделно — каза той. — Решил да провери депото за коли под наем и се появил там точно когато паякът вдигал рейнджровъра.

— Каква глупост! Използването на една кола ги ограничава, но улеснява нас.

— Не е там работата. Рейнджровърът е платен с кредитната карта на Балдачи, а това означава, че ще платим вдигането и дневната такса. Тоест ще получим поредния шамар.

— Какво друго е видял Шраго?

— Вече е близо. Тя е извън къщата. Просто се разхожда. В радиус от километър няма никой. Остава му просто да избере мястото.

— А как ще им предаде посланието?

— В закусвалнята. Били са там вече два пъти. Един господин на име Артър изглежда готов да им го предаде.

* * *

Десетте минути на естакадата се удължиха до близо четирийсет, но нищо не се случваше. Нито на нейната улица, нито на околните пресечки.

— Трябва да тръгваме — каза тя.

— Къде? — попита Ричър.

— Просто карай в радиус от километър около къщата. Тя не може да отиде надалече, защото е пеша. И Шраго го знае.

Запалиха колата и се вляха в 134-та, която малко по-късно напуснаха, за да започнат претърсването на „Вайнленд“. Пряка по пряка, с изключение на собствената ѝ улица. Решиха да не рискуват повече.

По дължина пресечките бяха през триста метра, а по ширина — през шейсет, което означаваше, че трябва да покрият стотици преки в кръг с диаметър два километра. Което пък на свой ред означаваше близо сто и петдесет километра път. Но всъщност не чак толкова, защото магистралата и рампите към нея също отнемаха пространство. Имаше и доста незастроени парцели. Което намаляваше километрите до около сто. Три часа път при безопасна скорост от трийсет в час. Без да увеличават шансовете си за случайна среща. Времето и пространството не работеха по този начин. Но движението ги караше да се чувстват по-добре.

През първия час не забелязаха нищо необичайно. Тротоари, улични стълбове, дървета, къщи, магазини и стотици паркирани коли. Тук-там срещаха хора, но те бяха много малко. Оглеждаха се, но никъде не засякоха момичето или Шраго. Не забелязаха коли, които да пълзят като тях. Повечето се движеха съвсем нормално, с обичайната, а дори и леко превишена скорост. Именно те им донесоха известно разнообразие през втория час, когато едно черно БМВ мина на червено стотина метра пред тях и се сблъска със старо порше на пресечката. Над двете коли се издигна облаче пара, а наоколо бързо се събраха групичка зяпачи. Ричър не видя нищо повече, защото побърза да завие наляво. Описаха малък кръг из квартала и се озоваха на същата пресечка. Край катастрофиралите коли беше спряла патрулка с включени светлини на покрива. След още три преки срещнаха друга патрулна кола, следвана от линейка.

Но това беше всичко интересно. Друго нямаше.

— Да си направим един ранен обяд — предложи Търнър. — Може би и тя ще се появи, щом е закусвала рано. Ако изобщо е закусвала.

— Връщаме се в същото заведение, така ли?

— Да. Фактът, че в повечето случаи се храни там, означава, че може да пропусне веднъж, но не и два пъти поред.

Поеха обратно през лабиринта от тесни улички и после завиха на юг към блесналата под яркото слънце закусвалня, вляво от магистралата.

И зърнаха момичето да крачи към нея — канеше се да прекоси „Вайнленд“.

61

Жулиета се обади на Ромео.

— Страхувам се, че нещата не се получиха — каза той. — Извадихме лош късмет. По план той трябаше да я сграбчи близо до колата си. Най-добре на крачка от нея. Не би могъл да я влечи по улицата, а тя да пищи. Не и на достатъчно дълго разстояние. Затова правилно я изпреварил, оставил колата и заобиколил пеша, за да се окаже зад гърба ѝ. Всичко вървяло по план. Двамата се приближили към паркираната кола. Оставали им не повече от двайсетина метра до нея, когато някакъв идиот минал на червено и се натресъл в друга кола. Веднага се събрала малка тълпа зяпачи, появила се и патрулка. Шраго нямало как да действа пред тях. Момичето спряло и зяпало суматохата минута-две, а след това продължило по пътя си. Той нямало как да реагира, първо, защото колата му останала заклещена, и второ, защото, когато най-после успял да се измъкне, момичето вече било изчезнало.

— И сега какво? — попита Ромео.

— Започва отначало. Проверява всички обичайни места — къщата, адвокатската кантора, закусвалнята. Все някъде трябва да я засече.

— Нещата трябва да приключат в Калифорния. Не можем да им позволим да се върнат тук.

Ричър намали, позволявайки на момичето да пресече на петдесетина метра пред тях. После завъртя кормилото и я последва. Без да спира, тя отвори вратата на закусвалнята и изчезна зад нея, а той паркира колата.

— Да дойда ли с теб? — попита Търнър.

— Да, искам да дойдеш — кимна той.

Влязоха в заведението и спряха до вратата както преди. Обстановката беше абсолютно същата като миналата вечер. Блондинката се беше появила отново и обслужваше лявата част на

салона, а многострадалната брюнетка — дясната. Артър си беше на мястото зад бара, а момичето седеше на високото си столче в края. Блондинката тръгна към тях със същата вяла усмивка, изчака Ричър да посочи сепарето точно зад столчето на момичето, а след това побърза да ги прехвърли на брюнетката, но без да демонстрира нежелание да ги обслужи. Настаниха се. Ричър отново седна с гръб към салона, а Търнър зае мястото срещу него. Момичето беше на около два метра от тях, с лице към бара.

Което ѝ позволяваше да ги наблюдава в огледалото.

Ричър помаха с ръка в нещо средно между поздрав и покана да седне при тях. Лицето ѝ светна. Тя се смъкна от високото столче, потърси очите на Артър и вдигна палец, сякаш искаше да му каже *пак ще се преместя*. Търнър се дръпна навътре да ѝ направи място и тя седна до нея. Образуваха нещо като малък триъгълник.

— Саманта Дейтън, Сюзан Търнър — представи ги Ричър.

Момичето се извърна настрани, стисна ръката на Търнър и попита:

- Ти си асистентката му, нали?
- Не, аз съм неговият командващ офицер.
- Супер! От коя агенция?
- Военна полиция.
- Страхотно! А кои са останалите?
- Тук сме само ние и ФБР.
- Вие ли командвате операцията?
- Разбира се.
- Значи онзи в бялата кола е от вашите?
- Да.
- Откъде го парашутирахте?
- Мога да ти кажа, но след това трябва да те убия.

Момичето се разсмя на шагата. Изглеждаше безгрижно и щастливо. Информация от първа ръка, жена командир, приятелски закачки.

— Значи онзи, когото всички дебнете, също е военен, а? — подхвърли тя. — Нещо като дезертьор, който иска да се сбогува със семейството си, преди да изчезне завинаги? Но защо семейството му е ангажирало адвокат? Или адвокатът е негов. Шпионин ли е този

човек? Да не е някой висш офицер, стар и заслужил, но разочарован и ядосан на армията? Тайни ли продава?

— Видя ли някого днес? — попита Ричър.

— Същите хора като вчера.

— Бяха ли сами някои от тях?

— Онзи с подстригани уши днес е сам в наетата кола. Може би колегата му е болен.

— Къде го видя?

— На „Вайнленд“, в колата му. Бях в кафето да закуся. Онова до адвокатската кантора. Между другото, трябва да разберем каква е ролята на адвоката. Става въпрос за триъгълник, нали? Но ние не знаем за кого работи този човек. Може би за семейството, може би за военния, а може би и за двете страни. Но аз не виждам как може да работи и за двете. А и защо?

— В колко часа отиде да закусваш? — попита Ричър.

— Рано беше. Веднага след като си тръгнаха агентите.

— Агентите си тръгнаха?!

— Само за двайсет минути. Вършат го всеки ден. Би трябвало да ги координирате по-добре. Всички изчезват едновременно и се получава дупка.

— Лошо.

— За мен не е. Мога да изляза, без да разберат. А когато се прибира, всички са изненадани, защото си мислят, че не съм мърдала от къщи.

— Така ли постъпи тази сутрин?

— Правя го всяка сутрин.

— Мъжът с подрязаните уши видя ли те да излизаш?

— Не мисля.

— А видя ли те на друго място?

— Не мисля. Внимавах да не бия на очи. Не заради него, а заради вашите хора. По-късно забелязах колата му. Беше паркирана на няколко крачки от мястото на катастрофата.

— Трябва да стоиш по-далече от този човек — рече Ричър.

— Знам. Вчера вече ми каза. Но не мога да стоя по цял ден затворена.

Търнър изчака за миг, после попита:

— От колко време живеете в тази къща?

— Откакто се помня. Мисля, че съм се родила в нея. В смисъл, че така се казва. Което не е съвсем вярно. Родила съм се в болница, а след това са ме закарали у дома. Но може би това се подразбира, когато кажеш „родена съм в тази къща“, понеже днес никой не ражда у дома.

— Живяла ли си някога в кола? — попита Търнър.

— Ама че шантав въпрос.

— Можеш да ни кажеш. Познаваме хора, които биха били много доволни да имат поне ламаринен покрив над главите си.

— Кои по-точно?

— Много са. Искам да кажа, че не е толкова страшно.

— А аз застрашена ли съм от нещо?

— Не си. Просто събирам информация. Как се казва майка ти?

— Тя в опасност ли е?

— Няма такова нещо. Разпитваме заради онзи човек.

— Той познава мама? О, боже! *Нас* ли наблюдавате?! Чакате го да посети мама?!

— Дай да караме поред — рече Ричър. — Как се казва майка ти? Да, вече знам за онзи колт под бара.

— Казва се Кандис Дейтън.

— В такъв случай бих искал да се срещна с нея.

— Защо? Заподозряна ли е?

— Не. Въпросът е личен.

— Как така личен?

— Аз съм човекът, когото търсят. Мислят, че познавам майка ти.

— Ти?

— Да, аз.

— Ти не познаваш мама.

— Те мислят, че ако се изправим лице в лице, може би ще я разпозная. Или тя мен.

— Няма. Нито тя, нито ти.

— Трудно е да бъдем сигурни, без да опитаме.

— Появрай ми.

— Много бих искал.

— Виж какво, абсолютно съм категорична, че ти не познаваш майка ми и тя не те познава.

— Само защото *ти* не си ме виждала преди? Говорим за много години назад, още преди да си се родила.

— Колко добре би трябвало да я познаваш?

— В смисъл?

— Защо според теб се храня винаги тук?

— Защото ти харесва?

— Защото се храня бесплатно. Защото мама работи тук. Ето я там — жената с русата коса. Ти два пъти мина покрай нея, без да реагираш. Тя също не ти обърна внимание. Вие двамата никога не сте се виждали.

62

Ричър се плъзна надолу към края на седалката, обърна се и огледа салона. Русата сервитьорка тичаше между масите. В момента, в който спираше да приеме поръчка, отмяташе глава назад, издухваше непокорен кичур коса от очите си, търкаше длани в бедрата си и се усмихваше.

Не, не я познаваше.

— Била ли е някога в Корея? — попита той.

— Още един шантав въпрос — отвърна момичето.

— В какъв смисъл шантав?

— Убедена е, че не ѝ върви просто защото никога не е напускала Лос Анджелис. Е, само един път, когато някакво гадже я завело във Вегас, но се окázalo, че няма пари за хотел. Тя дори няма паспорт.

— Сигурна ли си?

— Затова си боядисва косата. Тук все пак е Южна Калифорния, а тя няма документи.

— Не ѝ трябват документи.

— Тя си е без документи. Дълго е за обяснения.

— Добре ли се чувства?

— Това не е животът, за който е мечтала.

— А ти добре ли се чувствуаш?

— Аз съм окей. Не се тревожи за мен.

Ричър замълча.

Артър се появи от мъртвата точка зад рамото му, наведе се над момичето и започна да шепне в ухото ѝ. Но понеже произнасяше думите отчетливо, Ричър горе-долу разбра какво казва: *Налага се дамата и господинът да проведат разговор с един друг господин.*

Момичето скочи с блеснали очи, абсолютно доволна да отстъпи мястото си на поредния важен агент, който щеше да я отведе още по-близо до същността на драмата. Артър се оттегли, а тя се плъзна след него с плавни движения, кацна върху високото столче пред бара и

подпра лакти на него. Мястото й в сепарето се зае от дребен жилав мъж, който пък подпра лакти на масата с тържествуващо изражение.

Новодошлият беше щатен сержант Пит Еспин.

Ричър се извърна към Търнър, която само поклати глава. Това означаваше, че Еспин е покрил заведението. Поне с двама души, вероятно въоръжени и вероятно наблизо. Сержантът се настани удобно, събра длани пред гърдите си, сякаш се готвеше да разбърка тесте карти и обяви:

- Ти не си неин баща.
- Очевидно — кимна Ричър.

— Направих си труда да проверя. Държавният департамент обяви, че на госпожица Дейтън никога не е издаван международен паспорт. Министерството на от branата добави, че тя никога не е влизала официално в Корея. Порових се още малко и открих, че адвокатът продава разни неща по интернет. Най-вече документи, в които пише точно това, което искаш да пише. Тези фалшивки, които трябва да издържат на сериозна проверка, са по-скъпи. Във втория случай става въпрос за истински жени, истински деца и истински копия на истински актове за раждане. Не е сам, в бизнеса има още много като него. Запасите им са неограничени. Трябва ли дете, родено на определена дата? Никакъв проблем.

— Кой е купил клетвената декларация?

— Неизвестен мъж, представил се с името Ромео и платил добри пари. Някъде от Каймановите острови.

— Кога се обадил този Ромео? Кога е купил клетвената декларация?

— Сутринта, когато беше арестувана майор Търнър. Еднократна, но бърза услуга. Казваш имената, местата и датите, а те вършат останалото. Дори можеш да добавиш текст, ако искаш. Документите се изработват на компютър и се изпращат по електронната поща. На външен вид приличат на фотокопия. Кандис Дейтън е била избрана заради рождената дата на детето й. Адвокатът я познава като сервитьорката, която го е обслужвала на това място. Получила е сто долара срещу подписа си. Но това с рождената дата е било тъло и ти вероятно си го забелязал. Точно девет месеца след командировката ти в

„Ред Клауд“. И това навежда на мисълта за човек, който е гледал календара, а не за биологията.

— Добра работа — рече Ричър.

— Вече не си на куката — добави Еспин.

— А защо изобщо бях окачен на нея? — изгледа го Ричър. — Това е големият въпрос. Имаш ли отговор на него? Защо Ромео е купил тази клетвена декларация?

Еспин не отговори.

— И кой всъщност е този Ромео?

Мълчание.

— Какво следва сега? — обади се Търнър.

— Вие сте арестувана.

— А Ричър?

— Той също.

— Трябва да се свържете с майор Съливан от Военния съд.

— Тя вече ми се обади. Случаят с Голямото куче е погребан и забравен, но между влизането си в онази килия във Форт Дайър и настоящия момент Ричър е извършил поне стотина престъпления, а може би и повече — като се започне от незаконно затваряне на невинен човек в подкрепа на извършител на друго престъпление и се стигне до измама с кредитни карти.

— Сержант Лийч предаде ли ти посланието ни?

— Май искаш да надмина себе си, а?

— Бих попитал как би постъпил на мое място.

— Бих се доверил на системата.

— Глупости!

— Особено ако съм невинен.

— Аз бях ли невинен?

— Само в началото — отвърна Еспин.

— Не ми отговори на въпроса — каза Ричър. — Защо Ромео е купил клетвената декларация?

— Не знам.

— Възможно ли е този Ромео да е раздувал историята с Кучето?

— Да.

— Но защо го прави? И едното, и другото. Две фалшиви обвинения. Каква е била целта им? Каква е била тяхната единствено възможна цел?

— Не знам.
— Напротив, знаеш. Ти си умен човек.
— Ромео е искал да побегнеш.
— Защо?
— Защото навремето си изпълнявал длъжността на майор Търнър.

— А какво говори това за работата на майор Търнър? Ако е виновна, Ромео би трябвало да ме иска като свидетел. Да ме изправи пред съда, където да потвърдя всичките зловещи детайли.

Еспин замълча за момент, после тръсна глава.

— Имам заповед да ви върна обратно, майори. И двамата. Останалото е извън служебните ми задължения.

— Ти знаеш, че всичко е нагласено — изръмжа Ричър. — Преди малко сам каза, че Ромео държи пари на Кайманите. Той лично е открил сметката на името на майор Търнър. Това не е мозъчна операция, със сигурност си виждал и по-хитроумни измами. Тази е извадена от наръчника за идиоти, следователно рано или късно ще лъсне. По-скоро рано. Защото Търнър и аз не сме кретени и със сигурност ще им подпалим къщата. Всичко това те изправя пред избор: или си търтят, който ни прибира у дома с белезници броени дни преди големия ни триумф, или ще използваш главата си и ще си зададеш въпроса къде би искал да бъдеш, след като се слегне прахта.

— А къде е това според теб?

— Не е тук.

— Знаеш как стоят нещата — поклати глава Еспин. — Трябва да се върна с нещо у дома.

— Ние ще ти го дадем.

— Какво например?

— Арест, който ще извършиш лично, след като си преобърнал земята камък по камък. Плюс черешката на една много голяма торта. А черешката на тортата винаги е най-видимата част от нея.

— Ще ми трябва нещо повече от рекламина брошура.

— Полковник Муркрофт беше пребит почти до смърт, а всички вие се убедихте, че това не е мое дело. Кой е свършил тая работа? Ти ще получиш възможност да закопчаеш отдавнашен участник в една много голяма афера, а през него ще насочиш прожекторите към тези, които го ръководят.

— Откъде ще го взема този отдавнашен участник?

— Трябва да го търсиш сред тези, които внезапно напускат поста си и нямат обяснение за отсъствието си.

— И?

— Ще стигнеш до заключението, че някой е проследил Муркрофт след закуската му и го е подмамил или принудил да се качи в колата му. Вече ще си преценил, че няма друг начин. Този някой не е бил сержант или волнонаемен, защото Муркрофт е закусвал в Офицерския клуб, а това означава, че трябва да търсиш офицер.

— Случайно да му знаеш името?

— Морган. Той е организирал побоя на Муркрофт. Той го е доставил. Провери му кошницата с прането. Съмнявам се, че е участвал лично, но със сигурност е наблюдавал отблизо.

— В отпуск ли е бил по това време?

— Твърди, че е бил в Пентагона. Времето, през което е отсъствал, е надлежно документирано. Точно в най-напечения момент. А Пентагонът поддържа архивите си в безупречно състояние. Работата е трудна, но ако успееш да докажеш, че този човек не е бил там по време на покушението, ще бъдеш стократно възнаграден.

— Достоверно ли е всичко това?

— Морган е част от малка, но шарена група хора, в която членуват четирима волнонаемни от една логистична рота във Форт Браг, но която се ръководи от двама висши офицери на високи постове.

— Ще имаш големи неприятности, ако нещо си се объркал.

— Знам.

— Значи двама, така ли?

— Единият е в системата на вътрешната сигурност, но другият не е.

— Тежко' ти, ако си се объркал.

— А ти мислиш ли, че съм се объркал?

Еспин не отговори.

— Винаги е петдесет на петдесет, Пит — въздъхна Ричър. — Все едно че хвърляш ези-тура. Или съм прав, или греша. Ти или ни прибиращ, или не. Висшите офицери или са това, за което се представят, или не са. Винаги е петдесет на петдесет. Едно от двете излиза вярно.

— А ти си безпристрастен съдник, така ли?

— Не съм безпристрастен. Готов съм да им издера очите, докато спят. Но това, че съм им бесен, изобщо не означава, че не са го направили.

— Имена?

— Засега само едно: Крю Скъли.

— Що за име е това?

— Вероятно синя кръв от Нова Англия.

— Бас държа, че е завършил Уест Пойнт.

— Аз също съм завършил Уест Пойнт, но не нося глупаво име.

— Бас държа, че е богат.

— Затворите са пълни с богати хора.

— Кой е другият?

— Все още не знаем.

— Може би най-добрият приятел на Крю Скъли от началното училище. Тези хора много държат на младежките си връзки.

— Може би — сви рамене Ричър.

— Аз хващам Морган, а майор Търнър има грижата за тези двамата?

— Ще предизвикате страховта сензация.

— С какво се занимават?

От този момент нататък продължи Търнър. Започна с парите в брой от черните пазари, превозвани от раздрънканни пикапи с фалшиви номера. От там парите се прехвърлят във военни контейнери, доскоро пълни с оръжие, което пък се товари на раздрънканите пикапи и заминава за планините. А парите заминават за Щатите, където ги чакат четиридесета от Северна Каролина. Цялата операция се ръководи от афганистанец, който е документално доказан търговец на оръжие, а конците се дърпат от двамата тайно забогатяващи висши офицери — може би под прикритието на нова стратегическа инициатива, а може би не.

— Мислех ви за по-сериозни хора — каза Еспин.

63

— Историята, която ми разказахте, просто не се случва — промърмори Еспин. — Армията на Съединените щати извлече своите поуки, майоре. При това много отдавна. Вече броим дори кламерите. Всичко има баркод, всичко е вкарано в защитени компютри. Имаме подразделения на ВП на всички ключови места, а проверките, които извършваме, са повече от бълхите на някое улично куче. Вече нищо не може да изчезне, повярвайте ми. Някогашния хаос отдавна го няма. Ако някой чорап се скъса, се бракува чак като се върне обратно, а ако изчезне дори един патрон, направо става страшно. Пак ще повторя, че това няма как да се случи, госпожо.

Търнър не каза нищо.

— Но ти отлично знаеш, че все пак нещо се случва — отбеляза Ричър.

— Да го чуем.

— Поговори с агент Подолски от градската полиция. В най-важния момент Морган не е бил на служебното си място.

— Морган ли продължаваш да ми пробутваш в замяна?

— Той е по-ценен от мен. Аз мога да ти предложа само две фалшиви обвинения.

— А не мислиш ли, че цената на Морган като част от някакъв заговор току-що намаля, при това сериозно?

— Нещо става — отново настоя Ричър. — Фалшиви банкови сметки, фалшиви юридически документи, побои, четириима типове ни следват навсякъде. Когато нещата приключат, те със сигурност ще изглеждат далеч по-достоверни. Винаги става така. Ретроспективната преценка е нещо много хубаво и умните хора винаги разчитат първо на нея.

— Но това е огромен риск — отбеляза Еспин.

— Винаги е петдесет на петдесет, Пит. Сякаш хвърляш монета. Морган или има висока цена, или няма. Или се случва нещо, или не се случва. А ти самият или си досаден мърморко, или си онзи, който има

преднина по завоите и е готов за поредната почетна лентичка на гърдите.

Еспин не каза нищо.

— Време е да хвърлиш монетата, Пит — добави Ричър. — Ези или тура.

— Имаш ли план?

— Връщаме се в окръг Колумбия. Не е нужно ти да ни водиш, защото и без това ще го направим.

— Кога?

— Сега.

— Там е Морган.

— А също и всички останали.

— А какво ще кажеш, ако летим заедно?

— Става. Но само ти и никой друг.

— Защо?

— Искам твоите хора да останат тук още един ден. Последният от четириимата от Форт Браг се мотае наоколо. Въобразява си, че момичето все още играе ролята на примамка. А аз искам да й осигуря защита. Може и да не е мое дете, но е сладка. Вероятно именно защото не е мое дете.

— Предполагам, че хората ми могат да отделят един ден — кимна Еспин.

— Искам плътна лична охрана, но без да бъде натрапчива. Не я плашете. Приемете го като учение. Така или иначе, нещата са по-скоро теоретични, защото той иска нас. Ромео ще му каже точно с кой полет отлитаме и това ще му позволи да ни диша във врата. Възможно е дори да хване същия самолет.

Еспин не каза нищо.

— Решавай, сержант — рече Ричър.

— Не е нужно — поклати глава сержантът. — Предложението ти ми дава цели шест часа, за да взема решение.

— Но така или иначе трябва да го вземеш.

— След деветдесет минути има полет на „Делта“ от летище Ел Ей — обяви Еспин.

Той направи знак на невидимите за Ричър свои момчета с помощта на стандартните за пехотата ръчни сигнали, а след това стана и се отдалечи.

Ричър и Търнър го последваха минута по-късно. Момичето се намираше в далечния край на заведението, обслужвано от майка й. Седеше на друго високо столче и бърбореше с Артър, който я слушаше с усмивка. Ричър я разглеждаше в движение. Дълги крайници, остри лакти и колене. Дънковото яке, синята тениска, обувките без връзки в тон с нея, обути на бос крак. Стърчаща във всички посоки сламена коса, стигаща до средата на гърба. Очите, усмивката. Бащинството оставаше все така далече от него. Непостижимо. Като Нобеловата награда или участието в Световните серии. Нещо, което не беше за него.

— Как се чувстваш? — попита Търнър, след като се качиха в колата.

— Все така — отвърна той. — Досега не съм имал деца и положението си остава същото.

— А какво щеше да направиш, ако ти беше дъщеря?

— Това вече няма значение.

— Добре ли си?

— Мисля, че бях започнал да свиквам с идеята. Освен това я харесвам. Бихме могли да имаме много общи неща. Което е странно. Предполагам, че много хора по света могат да бъдат едни и същи, дори и без кръвна връзка.

— Мислиш ли, че ще се страхува от виещия вълк?

— Мисля, че вече му завижда.

— Според мен вие двамата имате кръвна връзка. Установена още преди векове.

Ричър хвърли последен поглед към момичето, останало зад прозорците на закусвалнята. После Търнър стъпи на газта. Колата потегли на юг по „Вайнленд“, а Саманта Дейтън изчезна.

За да стигнат до международното летище на Лос Анджелис, трябваше да пресекат от 101-ва улица до 110-а и да излязат за малко на булевард „Ел Сегундо“. Деветдесетте минути, отпуснати от Еспин, щяха да бъдат почти изчерпани за придвижването, тъй като трафикът

беше изключително натоварен. Едмъндс се обади от Вирджиния, докато все още се намираха северно от „Холивуд Боул“.

— Морган е бил преназначен в Сто и десета от Крю Скъли — обяви тя. — Лично от него, а не от някой заместник, както е обикновено при временните назначения. Но той няма достъп до поверителната информация в архивите на МВС.

— Провери дали някой от приятелите му има — разпореди Ричър.

— Вече го правя.

— Информирай ме, ако откриеш нещо.

— Все още ли има шанс да сме победителите?

— Можеш да се обзаложиш — отвърна Ричър и прекъсна връзката.

Трафикът помръдваше, но по един доста странен начин — сякаш всички шофьори участваха в някакъв филм, заснет на забавен каданс.

— Да не излезе така, че сами се арестувахме — промърмори Търнър. — Еспин спокойно може да ни щракне белезниците в момента, в който кащем във Вашингтон.

— Ще измислим нещо — отвърна Ричър. — Шест часа са много време.

— Имаш ли някакви идеи?

— Все още не.

— Тези хора са контрабандисти на оръжие. Само това ще е. Нямам друго обяснение.

— Ето пак — петдесет на петдесет, Сюзан. Или е това, или не.

— С какво друго биха могли да се занимават?

— Разполагаме с шест часа да разберем.

— А ако не разберем?

— В момента, в който Еспин чу името Крю Скъли, той направи предположението, че става въпрос за богат човек. Ами ако наистина е такъв? Ако и двамата са богати?

— Ние знаем, че са богати.

— Изхождайки от това, в което смятаме, че са замесени. Но може би са били богати и преди. Може би винаги са си били богати. Защото произхождат от стари аристократични фамилии от Източното крайбрежие.

— Окей — кимна Търнър. — Ще се оглеждам за старци с избелели розови панталони.

— Това може да промени уравнението. Ние подозирате наличието на силен мотив за печалба, но може да не е така. Трябва да преразгледаме нещата. Онези сто бона като нищо могат да се окажат техни лични пари.

— Това не е хоби, Ричър. Не и когато става въпрос за фалшиви банкови сметки и лични документи, за пребиване на старци и за опашка от четирима, която ни следва навсякъде.

— Съгласен съм, че е нещо повече от хоби — кимна Ричър.

— Какво е тогава?

— Не знам. Просто разсъждавам на глас. Не мога да бездействам шест часа.

Оставиха форда на покрития паркинг срещу терминал на „Делта“ и хвърлиха ключа в близкия контейнер за смет. Това със сигурност щеше да вика Ромео в допълнителни разходи за покриване на глобите и още куп наказателни санкции.

Търнър разглоби глока на Райкард и разхвърля частите му в четири различни контейнера. После влязоха в терминал, но през погрешна врата и започнаха една доста дълга разходка пеша. В крайна сметка стигнаха гишетата за билети, но от обратната страна. Еспин вече беше там. Вероятно беше изbral да пътува по 405-та. Сам, защото около него нямаше никой. И никой не дебнеше отдалече.

Стоеше неподвижно, обърнат към главния вход на терминал. Усети ги едва когато се изправиха до него. После Ричър купи три билета първа класа с кредитната карта на Балдачи.

64

Двайсет минути преди отвеждането към самолета вече бяха в залата за заминаващи пътници. Заеха стратегическа позиция на едно от удобните канапета, от което държаха под око цялата зала, но Шраго не се виждаше никъде. Ричър не очакваше това да се случи, защото Ел Ей се простираше върху огромна площ, а използването на кредитната карта трябваше да бъде засечено, преди преследвачът им да предприеме каквото и да било. Просто времето му беше малко. По тази причина Ричър си позволи едно кафе и кратка почивка преди обявяването на полета.

Телефонът му иззвъня миг преди да седне на мястото си, и той го включи. Повечето от пътниците също провеждаха разговори, докато се настаняваха.

Обаждаше се Едмъндс от Вирджиния.

— Току-що получих сведенията за Кандис Дейтън, които изисках от Седемдесет и пета част.

— Нали ти казах, че не си я спомням?

— Приеми извиненията ми. Би трябвало да не бъда толкова скептична.

— Нямаш грижи. Самият аз почти повярвах, че всичко това е истина.

— Поразпитах и за приятелите на Крю Скъли.

— И?

— Поддържа близки отношения с един свой състудент от Уест Пойнт. Кариерата им се е развивала успоредно. Поисках сведения от пет различни източника и всички без изключение посочиха един и същ човек.

— Кой е той?

— В момента заема длъжността заместник началник-щаб, отговарящ за разузнаването.

— Това обяснява доста неща.

— Имат сходни биографии. Съседи са в Джорджтаун и членуват в едни и същи клубове — някои от тях ексклузивни.

— Богати ли са?

— Не са безумно богати, но водят удобен, макар и малко старомоден начин на живот. Знаеш как е при подобен род хора. Комфортът им струва няколко милиона.

— Как се казва този човек?

— Гейбриъл Монтеки.

— Права си за сходните биографии — кимна Ричър. — Гейб и Крю. Звучи като името на бар в околностите на Харвард. Или като на магазина, от който си купуваш скъсани джинси за триста долара.

— Тези са едри риби, Ричър. Истински великани. А ти не разполагаш с никакви улики срещу тях.

— Мислиш като адвокат. Между другото, в момента се нуждая именно от адвокат. Аз съм невинен гражданин и не искам да се раздухва онова, което се случи, след като ме заключиха за две изфабрикувани истории. Ако съм успял да изчезна, значи съм имал пълното право да го направя.

— Майор Съливан работи по въпроса. Тя ще настоява за сваляне на всички обвинения, които са напълно скальпени.

— Кажи ѝ да побърза. В момента тръгваме обратно в компанията на полуофициален ескорт. Не искам никакви циркове на „Рейгън Нешънъл“. Разполага с шест часа.

— Ще ѝ предам.

Гласът на стюарда обяви, че вратите се затварят, и помоли за изключването на всички електронни уреди. За пръв път в живота си Ричър с готовност изпълни инструкциите на екипажа и пъхна телефона в джоба си. Самолетът се отдели от ръкава и започна да рулира. Броени минути по-късно излетя над океана, описа широк обратен завой и носът му отново се насочи на изток. Прелетяха над крайбрежието на Санта Моника и продължиха да набират височина. Северен Холивуд и скоростната магистрала „Вентура“ останаха от дясната им страна, заедно с Вайнленд Авеню, закусвалнята с паркинга и къщата със синята врата.

Секунди по-късно всичко това потъна някъде далече долу, а после изчезна.

Оказа се, че в първа класа не е много лесно да се води тристраниен разговор. Главно заради широките кресла и голямото разстояние от мястото до илюминатора от едната страна и вътрешното място от другата. А и членовете на екипажа непрекъснато сновяха между тях и сервизното помещение, за да ги отрупват с бесплатна храна и напитки. Всичко това помогна на Ричър да разбере защо хората правят връзка между богатството и комфорта, но явно за сметка на общуването. В крайна сметка Еспин напусна мястото си и седна на облегалката на Търнър, а самата тя се облегна на рамото на Ричър. Така вече можеха да се виждат и чуват.

— Ако се наложи да поискам заповед за Морган, очевидно ще ме попитат за характера на въпросната конспирация — каза Еспин. — Затова направете всичко възможно да получава една хубава и достоверна история още преди да сме напуснали този самолет. Ако не я получава, ще се наложи да преосмислим специалния ви статут.

— Няма да стане така, Пит — поклати глава Ричър. — Това не е прослушване за някой филм, а и в случая ти нямаш право на глас. След като кацнем на „Рейгън Нешънъл“, всеки си тръгва по пътя, независимо дали имаме история или не. А ти ще ни помахаш за сбогом, дори това да не ти хареса. Имаш избор как да го направиш — здрав и с усмивка или от инвалиден стол със счупен крак. Това са основните правила, разбрахме ли се?

— Но след като сме споделили цялата информация, с която разполагаме, нали?

— Абсолютно, можеш да си спокоен. Между другото, капитан Едмъндс току-що докладва, че Крю Скъли действително има един много близък приятел, който се казва Гейбриъл Монтеки.

— Така и трябва да бъде — кимна Еспин. — Съученик от прогимназията?

— Нещо такова. Следвали са заедно в академията. В Уест Пойнт.

— Кой е той?

— Заместник началник-щаб, отговарящ за военното разузнаване.

— Много едра риба, а?

— Не е малка.

— Имаш ли доказателства?

— Адвокатката ми ги оценява на кръгла нула. Нищо черно на бяло.

— Но въпреки това мислиш, че са именно тези двамата?

— Вече да.

— Защо „вече“?

— Покрай Шекспир и неговата пиеца „Ромео и Жулиета“. „Два рода, равно знатни...“ Двама нещастно влюбени, защото Жулиета принадлежи към рода Капулети, а Ромео — към Монтеки. Като двете враждуващи банди в „Уестсайдска история“. Можеш да намериш филма и да го гледаш.

— Мислиш, че Монтеки изпълнява ролята на Ромео? Това не е ли твърде тъпо?

— Вероятно си въобразява, че е оригинално. Като избелелите розови панталони. Сигурен е, че такива като нас никога не са чували за Уилям Шекспир.

— Твоят адвокат има право. Кръгла нула.

— Тя е адвокат, а ти не си. Ти си онзи, който ще хвърли монетата. Или Монтеки е Ромео, или не е. Точно петдесет на петдесет.

— Все едно да отскочиш до Вегас и да заложиш цялата си ипотека на червено — промърмори Еспин.

— Равните шансове са нещо прекрасно.

— Тук става въпрос за заместник началник-щабове, Ричър. Трябва да си адски сигурен. Ако стреляш и не улучиш, загиваш.

Ромео се обади на Жулиета и каза:

— Те се прибират у дома. Три билета първа класа, което е последният шамар. Третият човек е Еспин от Седемдесет и пета част. Отначало реших, че ги е арестувал, но тогава защо Ричър купува билетите? Защото са ни пробили, ето защо! Еспин е минал на тяхна страна.

— Шраго е най-малко на един час път от летището — отбеляза Жулиета.

— Кажи му да побърза. Има билет за следващия полет на „Америкън“.

— Колко ще изостане от Ричър?

— Два часа.

— Много е. Разполагаме само с един човек, а той дори не е тук. Мисля, че сме прецакани.

— Този изход винаги е бил възможен. Знаехме с какво се залавяме, знаехме какво ще ни се наложи да направим.

— Оцеляхме достатъчно дълго.

— Значи ще оцелеем и след два часа разлика. Нищо няма да се случи. Майор Търнър ще се нуждае от душ. Пътуването с жени никога не е експедитивно. Това ще улесни работата на Шраго. А и те положително ще дойдат да ни търсят, така че ще ни спестят времето да ги търсим ние.

Еспин ставаше и сядаше, прекосяваща пътеката и се връщаше обратно, докато разсъждаваше върху криминологичните аспекти на разговора. Присядането на страничната облегалка не отиваше на луксозното пътуване, платено от Балдачи. По тази причина той прекарваше голяма част от времето в размисъл, удобно разположен на мястото си. Като Търнър и Ричър. Но нищо не можеше да измисли. После Търнър го повика и той отново се настани на облегалката.

— Едно нещо е безспорно, нали? Че съществува логистична верига — започна тя. — Тя е нещо като конвейерна лента, движеща се, без да спира, в двете посоки. В момента изпраща празни кашони и получава пълни. В тях е стоката — скъсани чорапи с баркод. Това го приемам. На пръв поглед не се случва нищо, но ние знаем, че не е така. Ами ако онези празни кашони не са празни? Ясно е, че местните племена не купуват стоките с баркод, но може би купуват други — изпратени специално за тях? Почти като пощенски пратки. Това е причината онази четворка във Форт Браг да е толкова важна. Те пълнят кашоните, които би трябвало да са празни.

— И в двата края имаме системи за контрол — поклати глава Еспин.

— Еднакво параноични?

— Е, това е невъзможно.

— Значи идеята не е чак толкова безпочвена?

— Не е.

— Но според Ричър печалбата не е водещ мотив за тях. А това би означавало някакъв частен проект. Може би въоръжават предпостепена

от тях фракция срещу друга. Може би се смятат за най-големите експерти по Афганистан. Момчетата от Нова Англия като тях продължават да си въобразяват, че са наполовина британци. Може би още помнят времето на Северозападната гранична провинция и си мислят, че имат безценен опит.

— Възможно е.

— Но ние не бива да забравяме, че конвойерната лента върви и в двете посоки. Може би не пращат, а получават стока, скрита сред оръжието, което се връща у дома. Това също засилва ролята на момчетата от Форт Браг. Защото именно те се занимават с тайното разопаковане и разпределение на стоката.

— Но каква може да е тя?

— Ако печалбата не е основната им цел, може би става въпрос за някакво хоби. Да речем, произведения на изкуството, които талибаните унищожават. Статуи, скулптури... Ако си изтънчен джентълмен, подобни неща те привличат. Но реакцията им е много по-различна от тази на хора, които проявяват загриженост към произведенията на изкуството. Не пребиваш никого заради някаква си стара статуя.

— И тъй, за каква стока става въпрос?

— Имаме си работа с двама възрастни джентълмени, които държат в тайна своите лични предпочтения. Защото те са едновременно престъпни и малко срамни. Но и доходни по някакъв особен, джентълменски начин. Лично аз оставам с такива впечатления.

— Момиченца? Момченца? Сирачета?

— Погледни нещата от гледната точка на Емал Задран. Един абсолютен неудачник, който успява да се изправи на крака и да си върне част от уважението на своята общност. Как? Някой му е възложил роля, ето как. Най-вероятно на предприемач, както преди. Някой иска да купува или продава и Задран излиза на сцената. Защото познава правилните хора, защото има връзки. Може би важни и стабилни, може би случайни.

— Да купува или продава какво? — попита Еспин.

— Това ще го разберем във Вашингтон — намеси се Ричър. — Веднага след като ни помахаш за сбогом, независимо дали си прав или седнал.

През останалото време спаха. Салонът беше топъл, креслата удобни, лекото вибриране — приспивно. Ричър сънуваше момичето, но на далеч по-ранна възраст — може би тригодишно, не повече. Пухкаво вместо кокалесто, облечено в същите дрехи, но съответно с малки. С миниатюрни маратонки, отново без връзки. Двамата се разхождаха по никаква улица. Малката ѝ ръчичка беше мека и топла в гигантската му лапа, малките ѝ крачета се движеха бързо, за да не изостават, а той непрекъснато се озърташе, разтревожен от нещо. Постоянно се питаше дали малката ще успее да тича с тези маратонки без връзки, ако това се наложи. После изведнъж се сети, че може да я вземе на ръце и да побегне с нея. Беше толкова мъничка и крехка, че това не представляваше никакъв проблем. Обзе го огромно облекчение. После сънят се стопи, сякаш беше изпълнил ролята си.

По някое време налягането в салона се промени и стюардът започна своята песен за отвесните облегалки, прибраните масички и коланите. Еспин ги погледна от мястото си отвъд пътеката. Ричър и Търнър отвърнаха на погледа му. Монетата вече беше във въздуха. Човекът трябваше да вземе решение. Дали да бъде търтей, или да набере преднина по завоите?

Петдесет на петдесет, помисли си Ричър. Като всичко останало в този живот.

После заходиха за кацане. Големият самолет изведнъж натежа и започна да се тресе. Членовете на екипажа седнаха на сгъваемите си столчета. Всички включиха телефоните си. Ричър откри, че има гласова поща от майор Съливан, изпратена преди час. Отвори я и напрегна слух. Разнесе се тихо пропукване, последвано от гласа на Съливан:

— Потвърдено е, че срещу теб няма да се предприемат никакви действия, свързани с двете скальпени обвинения. От този момент нататък можеш да се чувстваш абсолютно свободен. Но майор Търнър продължава да бъде считана за беглец. Положението ѝ е същото като преди. Хронометърът ще се включи в момента на кацането ви. Теб ще те третират като съучастник и помагач в едно много сериозно престъпление. Освен ако не я изоставиш още на летището. Нещо, което силно ти препоръчвам в качеството си на твой адвокат.

Той изтри съобщението и набра Едмъндс.

— Къде са били Скъли и Монтеки преди седем години?

— Ще се опитам да разбера — отвърна тя.
После самолетът кацна и хронометърът се включи.

65

Първи на борда в случая означаваше и първи на твърда земя. Когато стигнаха до другия край на ръкава, вратата към терминала все още беше затворена. А часовата разлика сочеше, че на Източното крайбрежие е много късно през нощта.

Ричър бутна вратата и надникна. Отвън се беше събрала малка тълпа. Не беше толкова зле, колкото в Лонг Бийч. На първите десетина метра след изхода едва ли имаше повече от десетина военни ченгета под прикритие и още толкова агенти на ФБР.

Ричър задържа вратата за Еспин, наблюдавайки го много внимателно. Но главният сержант не потърси с поглед когото и да било. По-скоро умишлено избягваше да гледа към посрещачите и не направи никакви издайнически жестове. Беше просто пътник, който минава през рехавата тълпа. Ричър и Търнър го последваха и минута по-късно спряха да се прегрупират във фоайето пред коридора, който водеше към багажните ленти.

— Ти продължавай напред, а ние ще изчакаме тук — каза той на Еспин.

— Защо?

— Предпазна мярка, в случай че хората ти са зад паспортния контрол.

— Нямам никакви хора тук.

— Въпреки това ще поостанем.

— Защо?

— По тактически съображения.

— Ще ви дам двайсет и четири часа.

— Няма да ни откриеш повече.

— В Ел Ей ви открих. Тук също има примамка за вас, а това означава, че ще знам къде да ви търся.

— По-добре се концентрирай върху Морган.

— Двайсет и четири часа — отсече Еспин и тръгна напред.

Ричър и Търнър останаха да гледат след него.

— Ела да пием кафе — каза Ричър.

— Тук ли оставаме? — изгледа го Търнър.

Ричър вдигна глава към близкото табло за пристигащите полети.

— За известно време — каза той. — Следващият полет от Ел Ей е на „Америкън“ след два часа. Шраго сигурно ще пристигне с него. Без оръжие, поне от ръкава до пункта за проверка. Значи това е мястото да го атакуваме.

— Наистина ли ще го направим?

— Не, но искам Еспин да си помисли така. В случай, че се разколебае и остане. Ще реши, че затова сме тук. Но ние няма да бъдем. Ще използваме изхода през кафенето и ще му се измъкнем.

* * *

Опитът на Ричър показваше, че всяка успешна операция във Вашингтон се нуждае от сигурна база. Но тя не можеше да се осигури с пари в брой. Всеки нормален хотел работеше само с кредитни карти, което означаваше, че Гейбриъл Монтеки ще знае къде са в момента на разплащането. Освен ако не платеше Маргарет Вега. Търнър беше склонна да се разкрият и да чакат появата на Шраго, за да се разправят с него веднъж и завинаги. Но Ричър не беше съгласен.

— Защо? — попита тя.

— Ако изпратят Шраго в хотела ни и той изчезне, те ще знаят какво се е случило с него.

— Очевидно.

— Но аз не искам да знаят, а да се чудят. Колкото по-дълго, толкова по-добре. Искам да гледат в празното пространство с надеждата да открият някакъв знак.

— Това е една от причините, поради които се нуждаем от повече жени в армията. За нас е достатъчно да победим, докато такива като теб много държат противника да знае, че е загубил.

— Искам да държат джиесемите си включени, това е всичко. Те може би ще се окажат единственото доказателство срещу тях. Да не говорим, че само по този начин можем да ги открием. Налага се Шраго да изчезне на неизвестно място, но не и преди да му измъкнем техните телефони. А след това сержант Лийч трябва да се свърже с група

съвсем различни приятели. Междувременно е необходимо ние да открием местоположението на телефоните им, при това още преди да са се отказали да търсят Шраго и да ги изключат.

И тъй, Маргарет Вега плати една нощувка на 12-ия етаж на един много хубав хотел с изглед към Белия дом — в стая, която предлагаше всичко, от което се нуждаят, а и още куп неща отгоре. Търнър искаше да си купи дрехи, но вече минаваше полунощ и всичко беше затворено. По тази причина се задоволиха с по един продължителен горещ душ, след който се увиха в дебели поне пет сантиметра хавлии и седнаха да чакат. Когато останаха двайсет минути преди самолетът на Шраго да се плъзне над реката със спуснати колесници, те се облякоха бързо и излязоха навън.

— Оставих под наблюдение и картата на Маргарет Вега — обяви Ромео, след като се свърза с Жулиета. — За в случай, че Търнър реши да пазарува сама. Току-що открих, че с нея е платена нощувка в един от местните хотели.

— След двайсетина минути Шраго ще включи телефона си — отвърна Жулиета.

— Кажи му да вземе такси и да потегля директно натам.

Засякоха Шраго в момента, в който напусна терминалата. Намираха се в едно такси на десетина метра от изхода — дълго поне пет метра и широко около два, но абсолютно невидимо, защото беше просто едно такси на летището. Шраго не му обърна внимание, изчака реда си на опашката и също се качи в такси.

— Това е нашият човек — подхвърли Ричър.

— Виждам го — кимна шофьорът.

Апаратът беше включен още пред хотела и продължаваше да работи. Беше му обещана стотачка отгоре и още една — просто за удоволствие. Сделката беше супер за таксиджията, а на тях не им пукаше. Харчеха чужди пари.

Шофьорът се отлепи от тротоара и пое след таксито на Шраго, като поддържаше петдесетметрова дистанция. Насочиха се към центъра на града, прекосиха моста и излязоха на Четириайнайсета улица,

по която потеглиха към алеята с паметниците и музеите и Федералния триъгълник. Таксито на Шраго прекоси Ню Йорк Авеню и спря.

Той слезе.

Таксито потегли.

Намираха се на една линия с площад „Лафайет“, който беше точно срещу Белия дом, но все още на Четиринайсета улица, през две преки на изток.

— Какво има тук? — попита Търнър.

— Явно нищо — отвърна Ричър, тъй като Шраго тръгна пеша на север, към пресечката с Ейч Стрийт, а после зави наляво.

Ричър плати таксито с парите на Били Боб. Даде триста долара, без да чака рестото. Двамата изскочиха навън и забързаха към ъгъла, зад който беше завил Шраго. Оказа се, че е на двеста метра пред тях. Крачеше бързо, готовики се да пресече края на площад „Лафайет“. Отляво не можеше да се види нищо. Не и в този мрак. А отдясно можеше да види само едно.

— Отива в нашия хотел — констатира Търнър. — Пеша, за да заблуди шофьора, което означава, че Монтеки следи и картата на Вега.

— Още от първия полет — кимна Ричър. — Умник.

— Това малко променя стратегията ти.

— Никой план не оцелява при първия контакт с врага.

Забавиха ход. За разлика от Шраго, който се насочи с широка крачка към хотела. Като зает човек, на когото предстои важна работа. Като човек, който влиза в ролята си.

— Имаш ли нов план? — попита Търнър.

— Няма ни там и той скоро ще го разбере. Което означава, че ще излезе обратно.

— И?

— Хареса ли ти онзи план с джиесемите?

— Беше доста добър.

— Шраго може би ще го спаси, и то в наша полза. Вероятно ще се обади на шефа си в момента, в който му стане ясно, че не сме в хотела. Нещо като уточняване в реално време. Може би по нареждане на шефа. Ако е така, ние няма да имаме общо със следващите им ходове. Защото не сме там. Той току-що им е докладвал. А това означава, че отново са на тъмно.

— Ако им се обади.

- Петдесет на петдесет. Или ще им се обади, или не.
- А как ще разберем това?
- Може би ще излезе с телефон на ухото.
- Спокойно може да им е позвънил и от празната стая.
- Петдесет на петдесет. Или ще го видим с телефон на ухото, или няма да го видим. Или ще познаем, или не.

Продължаваха да чакат в мрака, който покриваше тази част на парка. Наблизаваше два сутринта. Времето беше все така студено и влажно. Ричър се сети за маратонките без връзки на краката на момичето. Крайно неподходящи за такова време. После си помисли за нощния рецепционист, който отваря дневника с регистрациите, проверява за двама гости с фалшива самоличност и набира вътрешния номер на една от стаите. А после, след съответната пауза, поема нагоре с резервния ключ в ръка.

Десет минути, не повече.

На практика се оказаха девет.

Шраго излезе през главния вход. В ръката му нямаше телефон.

— Ези или тура, Ричър? — подхвърли Търнър.

Вместо отговор Ричър излезе на светло.

— Ела насам, сержант Шраго — подвикна той. — Имам важни новини за теб.

66

Шраго не помръдна. Остана като вцепенен на тротоара пред входа на хотела. Ричър беше точно насреща му, на другия тротоар. Наоколо цареше дълбока тишина. Два сутринта в един град на чиновници.

— Първата новина е, че вече попадна в онази демографска група, която се нарича „боклуци без късмет“. Защото нямаш шанс за победа, сержант Шраго. Ние сме прекалено близо. Освен ако не ни премахнеш едновременно тук и сега, на тази улица. Което няма да направиш, защото не си достатъчно добър. Тъй че тази вечер ще се прибереш у дома без награда. В момента се нуждаеш от ограничаване на щетите, а това е нещо, което можеш да постигнеш. Достатъчно е да си запишеш всичко, което ще ти кажа.

Шраго не отговори.

— А ако не си падаш по писането, можеш да го разкажеш пред микрофон. Те така или иначе ще те принудят да им разкажеш всичко. Скандалът ще бъде огромен. Въпроси ще задават не само военните, но и сенатските комисии. Ти трябва да бъдеш първият, защото на първия винаги му се разминава. Той е нещо като герой. Ти трябва да бъдеш този човек.

Шраго продължаваше да мълчи.

— Можеш да заявиш, че не познаваш главните. Така ще си спестиш доста стрес, а те със сигурност ще ти повярват. Набледни на Морган и на начина, по който ти е доставил Муркрофт, за да го пребиеш.

Никакъв отговор.

— Имаш избор, сержант. Можеш да избягаш, а можеш и да прекосиш улицата. Бягството няма да ти донесе нищо. Ако не те пипнем тази нощ, ще те пипнем утре. По-добрата възможност е да прекосиш улицата. Което така или иначе ще направиш, независимо дали искаш да си стиснем ръцете, или да ни ликвидираш.

Шраго прекоси улицата. Слезе от своя тротоар и тръгна да пресича платното, което от кола изглеждаше тясно, но пеша се оказа доста широко. Ричър не го изпускаше от поглед. Очите, раменете, ръцете. Това, което видя, беше някакво евтино театрално представление. Един човек, който съзира светлината в тунела и най-после разбира накъде го зове дългът. Играеше ролята си сравнително добре, но все пак личеше, че планът му е да подмине Ричър и да извади от строя Търнър. Това би изравнило шансовете им. Един срещу един. Личеше му по очите, които гледаха безумно. Личеше му по раменете, напрегнати от притока на адреналин, личеше му по отворените длани с леко помръдващи пръсти. Сякаш нямаше търпение да се хвърли в боя.

Шраго стъпи на тротоара.

Ричър мълчеше. Остана неподвижен на мястото си, защото нямаше закъде да бърза. И в двата случая Шраго трябваше да поговори с Еспин. След като излезе от кола или след като излезе от кома. Изборът си беше негов. Родил се беше като свободен човек.

Но не се беше родил умен. Защото пренебрегна колата и избра комата. Напълно разбирамо. Незабавното действие винаги е най-добрият избор.

Шраго се изравни с Ричър, който стоеше вдясно. Търнър беше на няколко крачки зад него. Той вероятно планираше лакът в гърлото, за да си пробие път напред — като състезател по кану, който загребва мощно. Това беше единственият начин да докопа Търнър със свободната си дяснa ръка и да има достатъчно време за единичен, но решаващ удар. Право в лицето, убийствено силен. За да строши носа, а може би и скулите й. Безъзнание, мозъчно сътресение. Дори счупен череп или прекършени вратни прешлени.

Което нямаше как да се случи.

— Правило номер едно — подхвърли Ричър. — Никакво хапане на уши.

Отблизо Шраго наистина изглеждаше странно. Главата му блестеше на уличните лампи, очите му бяха дълбоко хълтнали в орбитите си. Лицевите му кости изглеждаха остри, сякаш издялани от камък. Човек като нищо можеше да си счупи ръката, ако ги удари. Кръстът му беше пристегнат с широк колан, а панталонът беше издут от мощните му бедра. Гърдите над колана бяха широки и се повдигаха

учестено. Беше поне петнайсет години по-млад от Ричър. Як като бик, твърд като скала. От цялата му фигура лъхаше заплашителната миризма на агресията. Ушните му миди изглеждаха недокоснати, като на всеки нормален човек. Но меката тъкан около тях беше изрязана, вероятно с ножица. Бавно и старателно. Това, което беше останало, приличаше на някакво макаронено изделие, може би тортелини. Лъскаво, с цвета на кожата. Не точно във формата на шестоъгълници.

Шестоъгълникът има правилна форма, с шест еднакви страни, а ушите на Шраго бяха изрязани така, че да останат само мидите, без да се търсят геометрични пропорции. По-скоро приличаха на неправилни многоъгълници. Ричър си помисли, че би поспорил с момичето относно формата им. След като и двамата се смятаха за педанти.

— Последен шанс, сержант — подхвърли той. — Време е за важното решение. Ние знаем всичко за Скъли, Монтеки и Морган. Можеш да се спасиш само ако започнеш да говориш. Мозъкът е най-силното оръжие на боеца. Използвай го. Но и в двета случая ще се наложи да ти счупя ръката. Защото нарани онова момиче в Беривил, без да ти е виновно за нищо. А все още не си си получил заслуженото. Имаш проблем с жените, нали? Може би една от тях ти е подрязала ушите?

Шраго се разкрачи за максимална устойчивост и рязко завъртя надясно тялото си от кръста нагоре. Толкова рязко и силно, че Ричър зърна за миг дори гърба му, проблеснал на светлината на лампите. Това движение задължително щеше да бъде последвано от обратно завъртане и бърз замах с лявата ръка. С внимателно контролиран лакът, насочен към гърлото на Ричър и подкрепен от инерцията на цялото тяло. С двойното предназначение — да елиминира противника и да го използва като трамплин за скок срещу Търнър.

Поне такъв беше замисълът.

Но Ричър го разгада навреме и тялото му се раздвижи една стотна от секундата след тялото на Шраго. Със същото завъртане, като танцьор, следващ движенията на партньорката си. Гигантският му десен юмрук се стрелна надолу към мястото, на което всеки миг щеше да се озове незашитеният бъбрек на Шраго, следващ завъртането на тялото му. Едновременно с това мозъкът му продължаваше да прави разбор на емоциите в душата на противника, опитвайки се да прецени каква част от тях се дължат на ушите и каква — на отношенията му със

Скъли и Монтеки. Защото защитата на всяка кауза е индикатор за нейната дълбочина. В крайна сметка реши, че главното са ушите, но има и защита на каузата. На една удобна кауза, носеща лесни пари.

После Шраго достигна границата на равновесието и отскочи като пружина в обратна посока. С вдигнат лакът, готов да нанесе решителния удар. Но още преди да го насочи в гърлото на Ричър, неговият десен юмрук се стовари върху бъбрека му. Шраго се олюя от парализиращата болка. Това даде възможност на Ричър да довърши собственото си въртене наляво, което стана автоматично и точно навреме. Левият му юмрук се стрелна отдолу нагоре и попадна в шията на Шраго. Кратка, но мълниеносна серия от два удара. *Tup-tup*, десен-ляв, в бъбрека и шията. Шраго се люшна в обратна посока и успя да остане на крака, но вече беше готов за броенето на рефера. Не го получи, защото юмручният бой в тъмната част на „Лафайет“ нямаше нищо общо с правилата на цивилизования спорт.

Ричър се възползва от възможността да огледа противника си на слабата светлина на уличните лампи, питайки се коя част от собственото му тяло е по-твърда от лицевите кости на Шраго. Отговорът дойде бързо, почти едновременно с рязкото му движение напред. Главата му се заби в лицето насреща му, точно в основата на носа. Като топка за боулинг, летяща към кеглите. Сякаш беше чакала подходящия момент за изстрелване надалече от тук, чак към кленовете в дъното на алеята. Ричър отстъпи назад, а Шраго остана на крака в продължение на една много дълга секунда. После сигналите достигнаха коленете му и той рухна на земята. Ричър се приближи към него и го обрна по гръб с крак. После се наведе, хвана китката му и рязко я завъртя назад и нагоре, след което със същия крак счупи лакътната става.

Прерови джобовете му. Откри портфейл и телефон, но не и пистолет. Човекът все пак идваше направо от летището.

Ричър се изправи, изпусна въздуха от дробовете си и нареди на Търнър:

— Обади се на Еспин и му кажи да дойде да го приbere. Предай му, че ще получи всичко необходимо за заповедта, която му трябва.

Останаха да чакат в противоположния край на парка, където беше доста по-тъмно. Телефонът на Шраго беше същата евтина изработка като този на Райкард — с предплатена карта само за една мисия, след която щеше да бъде захвърлен. Но в списъка с контактите фигурираха не три, а четири номера.

Трите бяха на Лозано, Балдачи и Райкард, а срещу четвъртия пишеше само дом.

От регистрацията на проведените разговорите личеше, че Шраго е звънял у дома две минути преди да излезе от хотела.

— От празната ни стая — каза Търнър. — Предположението ти се оказа вярно, а планът ти оцеля след първия контакт с врага.

Ричър кимна.

— Вероятно са му поръчали да ни търси и другаде. Това означава, че не очакват да им се обади, преди да има някакви новини. А самите те вероятно ще му позвънят чак на сутринта. Разбира се, ние няма да отговорим и това допълнително ще ги изнерви. Сигурно след дванайсет часа ще се откажат да го търсят.

— Ако не предупредим Еспин да държи нещата под радара, Монтеки със сигурност ще научи за ареста. Няма как да не следи действията на Седемдесет и пета.

След тези думи Търнър позвъни още веднъж на Еспин, а после набра мобилния на сержант Лийч. Започна със същото съвестно въведение, което беше използвала първия път, посъветва я да докладва за обаждането на Морган, но Лийч отново отказа. Това принуди Търнър да й продиктува номера, на който беше звънял Шраго, а след това да я помоли да потърси някой специалист на свободна практика, който има познания по кодираните разговори. От тона й пролича, че Лийч е настроена умерено оптимистично.

Ричър се усмихна в мрака. Сержантите в американската армия бяха в състояние да направят абсолютно всичко.

После в другия край на парка спря кола. Очукан седан, който много приличаше на онзи, с който го стовариха пред мотела в първата нощ. От него слязоха двама едри мъже в униформи на американската армия, които измъкнаха Шраго от храстите и го сложиха да легне на задната седалка. Това не им се удаде лесно, защото той съвсем не беше лека категория.

После колата потегли. Ричър и Търнър изчакаха известно време, като на погребение, а след това отново прекосиха улицата и се насочиха към хотела. Там повикаха асансьора и се качиха в стаята на дванайсетия етаж.

67

Взеха си по още един душ, което беше нещо като символичен акт на пречистване. След това използваха още кърпи, чиято бройка в банята беше поне четирийсет — повечето от тях с размерите на одеяла. Чакаха обаждането на Лийч, което и според двамата щеше да дойде скоро или изобщо нямаше да дойде. Защото тя или имаше подходящите хора в своята мрежа, или нямаше. Но пръв иззвъння телефонът на Ричър с поредната порция информация от Едмъндс.

— Преди седем години Скъли е назначен за помощник на заместник началник-щаба, отговарящ за личния състав. И оттогава насам не е сменял работата си. Тогава управление „Човешки ресурси“ се е помещавало в Александрия. После е преместено във Форт Нокс. С изключение на кабинета на заместник началник-щаба, който остава в Пентагона. Това е причината, поради която Скъли все още живее в Джорджтаун.

— Този май ще се окаже някакъв скучен чиновник — промърмори Ричър.

— Но нещата около Монтеки са различни. Преди седем години той е в Афганистан като командир на нашето разузнаване там. Цялото, а не само на пехотата.

— Важна позиция.

— И още как.

— И?

— Нищо не мога да докажа. Оцеляла документация няма.

— Но?

— Вероятно той лично е освободил Задран. Така е по устав. Няма начин един човек, заподозрян в контрабанда с гранати, да се прибере у дома в планините без съгласието на разузнаването. Това дава отговор на въпроса, който ми зададе преди време: защо просто не са го разстреляли? Главно защото Монтеки им е казал да не го правят. Толкова. Следователно Задран му дължи живота си.

— Или той държи Монтеки с някакъв компромат.

— И в двета случая тази връзка е от поне седем години.

— Трябваше да те помоля да проследиш и кариерата на Морган от седем години насам.

— Всъщност останах изненадана, че не го направи — отвърна Едмъндс. — И реших да действам по своя инициатива. Оказа се, че е бил командирован къде ли не. Явно са го ползвали за запълване на дупките. Но колкото и случайности да има във Вселената, той е служил в повече логистични батальони, отколкото предполага случайността. Никой от тях не се е занимавал с доставки за Ирак, но всички са се занимавали с доставки за Афганистан. Което също не е напълно случайно.

— Скъли ли го е местили?

— В абсолютно всички случаи.

— Благодаря ти.

— Оттук нататък какво следва?

Ричър прекъсна линията, без да отговори, защото звънеше другият телефон. На Шраго. Беше същият като на Райкард с онова шантаво чуруликане. Бяха го оставили върху шкафчето. Звукът беше силен и пронизителен като на някаква механична играчка. На дисплея пишеше *входящо повикване*. Абсолютно излишна информация. Но точно под надписа се мъдреше още една дума: *дом*.

Телефонът иззвъня осем пъти и спря.

Ричър мълчеше.

— Звънят, защото се беспокоят, но само толкова — обади се Търнър. — Не е с конкретна цел. Не сме използвали кредитните карти, а това означава, че няма накъде да се насочат. И съответно нямат какво да му кажат.

— Питам се докога ще се беспокоят, преди да слязат на земята — промърмори Ричър.

— Отказът от реалността е прекрасна позиция — рече Търнър и отиде да надникне през пердото. — Като се прибера, ще изчистя кабинета си с пароструйка. Не искам никакви следи от Морган.

— Защо Монтеки е пуснал Задран да се върне в планините?

— Вероятно очакваш да ти отговаря, че е било по политически или юридически причини.

— И двете са възможни. Но ако е нещо друго?

— Не виждам какво друго. По онова време е бил на трийсет и пет-шест, най-младият от петимата братя. А това снижава статуса му в една силно йерархична култура. На всичкото отгоре се е издънил, което е втори минус. Никакво положение, а очевидно са му липсвали и качества. Едва ли е станал нечий доверен човек. Привличането му не е било свързано с качествата му, нито с някаква проява на ентузиазъм от негова страна.

Телефонът на Шраго отново иззвъня. Същата птича песен, същите думи на дисплея. Спра след осем сигнала.

Жулиета се върна в стаята и седна на канапето.

— Е? — обади се Ромео, изтегнал се на друго канапе на два метра от него.

— Опитах два пъти.

— Някакви предчувствия?

— Може би е зает. Но ако се намира на по-малко от трийсет метра от тях, би трябвало да си е изключил телефона. Това е ясно като бял ден.

— Колко време ще остане близо до тях?

— Теоретично погледнато, може и часове.

— Значи седим и чакаме обаждането му, така ли?

— Мисля, че се налага.

— А ако не се обади?

— Значи сме свършени.

Ромео бавно изпусна въздуха от гърдите си.

— Печелим, губим, все тая — промърмори той. — Важното е, че пътуването беше приятно.

Минута след като телефонът на Шраго мълкна за втори път, започна да звъни телефонът на Търнър. Преди да вдигне, тя включи високоговорителя.

— Апарат с предплатена карта за еднократно ползване, вероятно купен от „Уол-Март“ — обяви Лийч. — Ако е платен кеш, ще го открием колкото открихме бившия съпруг на сестра ми.

— Някакви подробности? — попита Търнър.

— Колкото щеш. Единственото, което не знаем, е собственикът му. Всичко останало може да се види без никакъв проблем. За целия си досегашен живот апаратът има две изходящи и две входящи обаждания, от същите онези номера.

— И от двата по едно?

— По-скоро в полза на единия.

— Кой е той?

Лийч продиктува номера.

— Това трябва да е Ромео — промърмори Търнър. — Сержант, ще те помоля да провериш този номер.

— Вече си го позволих, майоре. Същата работа. Апарат за еднократна употреба от „Уол-Март“ с предплатена карта. Но този е още по-самотен. Единственият номер, с който се е свързал, е на неговото другарче. То е и единственото, което го е търсило. Тази комуникационна мрежа е силно раздробена. Тяхната прилежност и дисциплина ми се струват забележителни. Имате работа с много умни хора. Ще разрешите ли да говоря свободно?

— Разбира се — отвърна Търнър.

— Трябва да пипате крайно внимателно, майори. Като начало не е зле малко да се постегнете.

— В смисъл?

— Другият номер, на който е звънял първият човек, принадлежи на апарат, който от доста време стои на едно и също място на две преки от Белия дом. Предполагам, че вие сте в някой страхотен хотел наблизо, а в този случай възможностите са две: или някой лош човек наблюдава сградата, или вие вече сте му отнели телефона и в момента той е в стаята ви. Ако е второто, трябва да имате нещо важно предвид — след като аз мога да го видя, значи и те могат. Докато не го изключите, разбира се. Което според мен трябва да направите незабавно.

— Виждаш го?

— Технологиите наистина са голяма работа.

— А можеш ли да видиш и другите два?

— Абсолютно. В момента са пред очите ми.

— Къде са?

— На един адрес в Джорджтаун. И двата.

— Сега, в момента? В реално време?

— Разбира се. Информацията ми се обновява на всеки петнайсет секунди.

— Но сега е посред нощ. Повечето хора спят.

— Естествено.

— Къщата на Скъли или тази на Монтеки?

— Нито едната, нито другата. Не знам каква е сградата.

68

Лийч каза, че сега много се говорело за триангуляцията, уай-фай, джипиесите и маржа на грешката. Не ставало дума да проследиш телефон до левия джоб на нечие палто или до десния на нечий панталон, но всички били единодушни, че тези системи могат да засекат телефон в определена сграда. Колкото по-голяма била сградата, толкова по-лесно ставало засичането. А в момента тя била фиксирана на екрана си една доста солидна постройка с точен адрес, която приличала на голяма градска къща. Изпрати им няколко външни снимки, на които се виждаше ограда от ковано желязо, зад която се издигаха четири етажа с двойни прозорци от двете страни на тежка лъскавочерна входна врата, над която имаше бронзов фенер. На вратата имаше процеп за писма, табелка с номера на улицата и бронзов плакет, върху който беше изписано *Къщата на гълъбите*.

Търнър остана на линия с Лийч, а Ричър набра Едмъндс на своя телефон. Продиктува въпросния адрес и я помоли да провери всичко, до което може да се добере — данъчни и нотариални регистри, кадастрални карти. Едмъндс обеща да се заеме незабавно, след което приключиха разговора. Търнър също прекъсна връзката с Лийч и поклати глава.

— Нямаме кола.

— Не ни трябва кола — отвърна Ричър. — Ще постъпим като Шраго — първо вземаме такси, а после продължаваме пеша.

— На Шраго не му се получи много добре.

— Ние не сме Шраго. А в момента те са беззащитни. Заместник началник-щабовете живеят в пашкул. Отдавна не са правили нищо за себе си.

— Мислиш да им отрежеш главите с нож за масло?

— Все още нямам такъв. Може би трябва да си поискам от румсървиса.

— Аз продължавам да бъда командващ офицер, нали?

— Какво си намислила?

— Искам чист арест. Искам ги в килиите на Дайър, където да дочекат военния съд. Искам всичко да е като по учебник, Ричър. Искам да бъда публично оневинена. Съдът трябва да чуе всяка дума, потвърждаваща моята невинност.

— Чистият арест изисква приемливи основания.

— Същото важи и за отрязването на главите им.

— Защо Монтеки е пуснал Задран да се приbere у дома в планините?

— Заради миналото му.

— Ще ми се знае повече за него.

— Знаем това, което знаем.

Ричър кимна. *Обикновен селянин, четирийсет и две годишен, най-малкият от петима братя, черната овца в семейството, напълно отритнат, провалил се във всичко, с което се е захващал.*

— Май ножът за масло ще свърши по-добра работа — промърмори той.

После телефонът му иззвъння. Беше Едмъндс.

— Много си експедитивна — похвали я той.

— Прецених, че ако побързам, може би ще ми остане един час за сън — отвърна тя.

— Не разчитай на това. Какво намери?

— Къщата на гъльбите е частен клуб, отворил врати преди четири години. Списъкът на членовете е конфиденциален.

— Преди четири години?

— Приблизително.

— Преди четири години Морган е все още в Браг, където гради екипа на Шраго.

— Не можем да докажем връзката.

— Членове ли са Скъли и Монтеки?

— Не знаеш ли какво означава „конфиденциален“?

— Някакви слухове?

— Говори се, че в клуба членуват само мъже. Включително и политици, но това не е политически салон. Там се срещат военни, представители на медиите и бизнеса, но без да склучват никакви сделки. Хората просто се забавляват. Понякога остават цяла нощ.

— И какво правят?

— Никой не знае.

- Как можеш да станеш член?
- Аз не мога, защото съм жена.
- А аз?
- Предполагам, че някой трябва да те покани. Тоест трябва да познаваш някого, който познава някого, и прочие.
- И никой не знае какво правят там, така ли?
- Във Вашингтон има стотици частни клубове. Няма начин да бъдат контролирани.
- Благодаря, госпожо адвокат — рече Ричър. — За всичко. Свърши много добра работа.
- Това ми звучи като сбогуване.
- Може би да, може би не.

Географската ширина и сезонът подсказваха, че разполагат с около час и половина до изгрев слънце. Затова взеха каквото им трябваше и слязоха долу, където мъж с униформена шапка им повика такси. Колата пое на север по Шестнайсета улица в посока Скот Съркъл. После мина през Дюпон Съркъл, пресече парка по Pi Стрийт и продължи по нея през Джорджтаун. Слязоха чак на пресечката с Уисконсин Авеню, изчакаха таксито да си тръгне и поеха пеша в посоката, от която бяха дошли. Подминаха две преки, завиха наляво и се насочиха към целта, намираща се още две преки на север и вдясно. Кварталът наоколо изглеждаше като възможно най-скъпия квартал, откакто бяха измислени парите. Вляво се виждаше огромно и отлично поддържано имение. Отдясно имаше дълга редица градски къщи, блестящи в мрака. Всичките до една луксозни и лустросани, массивни и огромни, горди от мястото си в редицата.

Това се отнасяше и за тази, която търсеха.

— Бива си я — поклати глава Търнър.

Беше висока и красива постройка, абсолютно симетрична, сдържана и дискретна, без излишна показност, но въпреки това луксозна. Бронзовият плакет на вратата беше малък. В някои стаи светеше. Старинните дебели стъкла на повечето прозорци пречупваха светлината по един невероятен начин, доближавайки я до мекото излъчване на свещите. Входната врата очевидно се пребоядисваше във всяка година на избори, вероятно още от времето, когато Джеймс

Мадисън е бил президент. Беше тежка и солидна врата, идеално напасната към рамката. От онези, които могат да се отварят само доброволно.

Други места за проникване просто нямаше.

Но те не бяха очаквали чудеса. Намерението им беше да чакат и да наблюдават. Растителността в двора ги улесняваше донякъде. Оградата от ковано желязо стъпваше на нисък каменен зид, на който можеше да седне само много дребен човек. Такъв като Търнър. А Ричър отдавна беше свикнал с неудобствата. Над главите им имаше плетеница от голи клони. Липсата на листа означаваше и липса на адекватно прикритие. Но все пак можеха да разчитат на частичен камуфлаж. Клоните бяха достатъчно дебели и гъсто преплетени, за да засенчат уличното осветление. Те наподобяваха десена на пижамите, които минаваха за нови униформи.

Въоръжиха се с търпение и зачакаха.

— Дори не знаем как изглеждат — каза Търнър. — Спокойно могат да излязат и да си тръгнат, без да ги разпознаем.

После тя отново се свърза с Лийч и я помоли да ги предупреди, ако телефоните се раздвижат. Което те все още не бяха направили, както сочеха триангуляторите — не помръдваха от тази къща. Ричър не сваляше очи от прозорците и вратата. Мъже, които идват да се забавляват. *И понякога остават цяла нощ.* Ако второто беше вярно, същите мъже скоро щяха да си тръгнат. Защото ги чакаше работа, независимо дали бяха политици или офицери, журналисти или бизнесмени. Но преди това трябваше да се измъкнат с препъване от този клуб и да се отбият у дома, за да се постегнат за новия работен ден.

Първият обаче изобщо не се препъваше. Вратата се отвори някъде около час преди разсъмване и на прага се появи човек с хубав костюм, свеж и сресан, с лъснати обувки. Без да бърза, той пое наляво по тротоара. Изглеждаше спокоен, ведьр и щастлив. Беше преминал средната възраст. Насочи се към Пи Стрийт и скоро се стопи в мрака.

Ричър подсъзнателно бе очаквал пиянски физиономии, разчорлени коси и зачервени очи, разхлабени вратовръзки и червило по яките, а може би и отворени бутилки, хванати за гърлото. Но този човек изглеждаше по абсолютно различен начин. Сякаш това място беше някакъв спа център, където се предлага нощен масаж с

вулканични камъни или някакъв друг тип чудотворна терапия. Ако беше така, значи тези неща имаха голям ефект. Човекът изглеждаше свеж като краставичка и напълно доволен от живота.

— Странно — промърмори Търнър. — Не очаквах подобно нещо.

— Може би са някакво литературно общество — подхвърли Ричър. — Да речем, поетичен клуб. В истинската Къща на гъльбите е живял английският поет Уилям Уърдсуърт. „Подобно облак в лято знойно аз сам през хълм и дол вървях, когато множество безбройно от златни нарциси видях“ и разни такива отвяни работи. Това е малка варосана колиба в Езерната област. Много красиво място.

— Кой будува по цяла нощ, за да чете поезия? — скептично подхвърли Търнър.

— Много хора. Обикновено доста по-млади от този.

— За удоволствие?

— Поезията може да радва душата. Поне за възпелия нарцисите е било така. Той говори за разни хубави работи, които е видял, докато се е реел из облаците.

Търнър не каза нищо.

През следващите десет минути продължиха да наблюдават къщата. Небето зад нея започваше да просветлява. Съвсем слабо, почти незабележимо. Нова зора, нов ден. После на тротоара се появи още един мъж в костюм. Подобен на първия — възрастен, изтупан, с розово лице, ведър и щастлив от живота. Никакви следи от стрес, никакво бързане. Необременен от грижи и тревоги. Той пое по следите на предишния, към Пи Стрийт. Крачеше леко и свободно, с вдигната глава, леко усмихнат, самодоволен. Като господар на Вселената, в която всичко е наред.

— Чакай малко — сепна се Ричър.

— Какво?

— Монтеки.

— Той ли е това? Лийч не се обади.

— Не, този клуб е собственост на Монтеки. Или на него и Скъли.

— Откъде знаеш?

— Съдя по името: Къщата на гъльбите. Сигурно го е измислил Ромео. Оказва се, че този човек е слаб разузнавач. Защото е самонадеян. Не е могъл да устои.

— Да устои на какво?

— Да не слага това име. Защо според теб е пуснал Задран да се прибере обратно в планините?

— Заради миналото му.

— Напротив, въпреки миналото му. Защото е знаел кой е той и кои са братята му. Те са му простили и са го приели обратно. Но Задран не се е поправил, а просто си е изbral нова роля. По-скоро братята му са му дали тази роля. Част от сделката им с Монтеки, която е била двупосочна.

— Каква сделка?

— Хората помнят, че Уилям Уърдсуърт е живял със сестра си Дороти, но забравят, че там са били още съпругата му и нейната сестра, плюс куп деца — мисля, че за четири години са им се родили три.

— Кога е било това?

— Преди повече от двеста години.

— Но защо изобщо говорим за него?

— Оригиналната Къща на гълъбите е била малка варосана къщичка, твърде тясна за седем души. По тази причина са се преместили и там се е нанесъл друг човек.

— Кой?

— Казва се Томас де Куинси. Още един писател. По онova време е бъкало от писатели. Всички са били приятели помежду си. Уърдсуърт е живял в къщичката само шест години, докато Де Куинси е изкарал единайсет. Което я прави повече негова, отколкото на Уърдсуърт. Но въпреки това всички я знаят като „дома на Уърдсуърт“. Може би защото е бил по-добър поет.

— И?

— Чакай — вдигна ръка Ричър. — Виж там.

Братата отново се отваряше. На улицата се появи трети мъж. Гъста посребрена коса, безупречна прическа. Розово лице, обръснато и свежо. Костюм за три хиляди долара, искряща от белота риза. Копринена вратовръзка с красив възел. Вероятно политик. За миг остана на място, после вдиша дълбоко утринния въздух и тръгна в същата посока като предишните двама. Спокoen, безгрижен, изльчващ ведрост. Не след дълго стигна до Пи Стрийт и изчезна от погледа им.

— Заключения? — каза Ричър.

— Същите, които вече направихме. Това е убежище за изтънчени възрастни джентълмени с някакво свое хоби или страст.

— Какво се връща у дома заедно с оръжиета?

— Не знам.

— С какво се прехранват братята на Задран?

— Работят в семейната ферма.

— Какво отглеждат в нея?

— Мак — отвърна Търнър.

— Точно така — кимна Ричър. — И са поверили роля на Задран. Той е техният търговец, тъй като има връзки където трябва. А какво е писал Томас де Куинси?

— Стихове?

— Най-известната му творба е автобиографична книга, наречена „Изповеди на един английски пушач на опиум“. Това е правил в Къщата на гъльбите цели единайсет години. Освобождавал се е от всекидневното напрежение, пушейки опиум. После седнал и написал тези мемоари.

— Иска ми се да можех да разгледам тази къща — каза Търнър.

Ричър беше влизал в Къщата на гъльбите в Англия. Беше си платил входната такса, а след това беше навел глава, за да мине под ниската рамка на вратата. Не бяха необходими никакви други усилия. Но влизането в новата Къща на гъльбите щеше да е много по-трудно. Проникването в такива сгради не беше проста работа — момчетата от Делта Форс и „тюлените“ тренираха за това през цялата си кариера.

— Виждаш ли камери? — попита Ричър.

— Не, но със сигурност има — отвърна Търнър.

— А звънец?

— Няма звънец. Само чукало. За по-голяма автентичност.

Вероятно има такива изисквания за старинните сгради в района.

— В такъв случай камерите са задължителни. Едва ли отварят на всяко почукване, без да проверят кой е.

— Което предполага помещение с монитори и някаква система за дистанционно отваряне. За това е достатъчен един човек. А дали има охрана?

— Със сигурност има обслужващ персонал. Дискретни младежи в тъмни костюми. Нещо като стюарди, които съвместяват и функциите на охрана. Предполагам, че камерите са малки — вероятно с фиброоптични обективи, вградени в стените. Десетки на брой. Това ми подсказва логиката. Някой все пак трябва да държи под око онова, което се случва в тази къща.

— Трябва да видим човек, който влиза, за да разберем как действа системата.

Това обаче не се случи. Никой не влизаше. Но и никой не излизаше. Къщата беше тиха и спокойна. И някак самодоволна. Светеха едни и същи лампи, въпреки че покривът вече се очертаваше в светлината на настъпващото утро.

— Ние не ги познаваме — промърмори Търнър.

— Но те имат снимките ни — каза Ричър.

— Дали са ги показали на охраната си?

— Не се и съмнявам, защото говорим за човек, който ръководи разузнаването на цялата американска армия.

— Това означава, че вратата ще си остане заключена — отвърна Търнър. — Само толкова. Няма да ни струва нищо да опитаме.

— Дали това ще ги постави нащрек? Или вече са нащрек?

— Отдавна са нащрек. И сега се взират в нищото.

— Може би не допускат жени.

— В такъв случай би трябвало да изпратят някой, който да ни го обясни. Ако не са ни разпознали, можем да бъдем всянакви. Общински служители например. Ще им се наложи да разговарят с нас.

— Добре — отстъпи Ричър. — Единият от вариантите е да почукаме на вратата. На кое място в списъка е той?

— Някъде по средата.

Пет минути по-късно Ричър попита:

— След какво?

— Според мен трябва да извикаме Агенцията за борба с наркотиците. Или Еспин от Седемдесет и пета част. Или градската полиция. А може би всички накуп, плюс ФБР, което трябва да се заеме с финансовата страна на нещата.

— Ти си командирът.

— Искам официален арест.

— Аз също.

— Наистина ли?
— Защото ти го искаш.
— Това ли е единствената причина?
— Винаги съм предпочитал законния арест, когато е възможен.

Не съм варварин.

— И без това не можем да останем повече тук. Вече се съмва.

И наистина беше така. Слънцето вече надничаше иззад далечния хоризонт, а полегатите му лъчи хвърляха абсурдно издължени сенки върху къщата. Небето придобиваше обичайния си син цвят. Денят обещаваше да е хубав.

— Хващай телефона — рече Ричър.

— На кого да позвъня най-напред?

— На Лийч. Ще бъде добре, ако именно тя осъществява координацията. Иначе ще се получи като при кийстоунските полицаи, ония смешници от немите филми.

Търнър извади от джобовете си два телефона — нейния и на Шраго. Провери дали е избрала правилния, включи го и се обърна с гръб към улицата, готова да набере номера. Слънцето я огряваше със златистите си лъчи.

После зажужа телефонът на Шраго, кацнал върху каменната основа на оградата. Шантавата птича песен беше изключена, но не и вибрацията. Получи се истинско шоу, защото апаратчето започна да подскача по камъка със сърдито жужене, сякаш си избираще посока. Върху светналия дисплей отново се изписаха думите *входящо повикване и дом*.

Жуженето се повтори осем пъти, после прекъсна.

— Съмна се — промърмори Търнър. — Явно това е крайният срок. Определен предварително от някого или по тяхно хрумване. Трябва да са здравата разтревожени. Мисля, че след този опит ще се откажат да го търсят.

Останаха да наблюдават къщата още една минута. В момента, в който понечиха да ѝ обърнат гръб, единият от горните прозорци се освети от жълтеникав проблясък, като от старомоден фотоапарат. После прозвучаха два приглушени изстрела. Почти едновременно, така че едва ли бяха произведени от едно и също оръжие — по-вероятно двама стари мъже бяха дръпнали спусъците, след като бяха преbroили до три.

В продължение на една зловещо дълга минута не се случи нищо. После черната врата отскочи встрани и от нея се изсипаха куп мъже в различна степен на готовност — част от тях напълно облечени и спретнати, други не съвсем, трети все още подпухнали и с измачкани дрехи. Все възрастни бели мъже, осем-девет на брой. С тях се бяха смесили половин дузина младежи с униформи на хотелски пикола и един с черно поло, вероятно операторът на системата за видеонаблюдение. На тротоара всички позаваяха крачка да се посъзвземат, а след това тръгваха спокойно, сякаш нямаха нищо общо с къщата, която току-що бяха напуснали. Един от тях, облечен в костюм, мина покрай Ричър с възможно най-невинната физиономия.

Ричър и Търнър тръгнаха в противоположна посока, пробивайки си път сред тълпата. На прага на черната врата се сблъскаха с двама закъснели и полуоблечени гости, след което се озоваха в просторно и хладно фоайе с бледожълти стени, бронзови свещници и стенни часовници, тъмен махагон и голям маслен портрет на Джордж Уошингтън.

Поеха нагоре по широкото стълбище, покрито с дебел мокет. На площадката в горния край имаше празна стая, обзаведена с двойка елегантни канапета, пред които имаше не по-малко елегантни масички за кафе. Върху масичките се виждаха фино изработени комплекти за пущене на опиум — лампи, кути и дълги лули, разположени така, че да бъдат лесно достигани от човека, излегнал се на канапето. Тук-там бяха разпръснати възглавници. Въздухът беше напоен с тежка сладникава миризма.

Скъли и Монтеки бяха в съседната стая. И двамата бяха някъде около шейсет, с посивели коси и стегнати фигури, но не чак като на някой железен генерал, който държи да се знае, че идва от пехотата. Тези тук нямаха нищо против да се знае, че са били в тила. Бяха облечени с тъмни панталони и сатенени сетрета. Лулите им бяха изработени от сребро и слонова кост. И двамата имаха дупки от двете

стри на слепоочията, причинени от влизането и излизането на едрокалибрени куршуми. Деветмилиметрови, от служебните берети, които се търкаляха на пода. Входящите рани бяха от дясно. Ричър ясно си представи какво се е случило. Последното обаждане на разсъмване според уговорката. Останало без отговор. После може би си стиснали ръцете, опрели са дулата в слепоочията си, лактите им са щръкнали встриани, а след това едно, две, три...

В следващия миг улицата оживя от пронизителния вой на сирени, а от пристигналите коли изскочиха поне стотина души.

Агент на АБН им разказа за развоя на събитията в една от страничните стаи в съседство с просторното и хладно фоайе. Шраго бе пропял пред Еспин в рамките на секунда и половина, а това довело до ареста на Морган трийсет минути по-късно. После Морган пропял горе-долу за същото време, което принудило Еспин да се обърне към три различни агенции за подготовка на операцията. Задействали се, но закъснели с пет минути.

— Не сте закъснели — поклати глава Ричър. — И вчера да се бяхте появили, резултатът пак щеше да е същият. За тях е било безразлично кой ще се изкачи по онези стълби — вие, ние, или някой друг. Решението им е било да паднат като джентълмени.

Човекът сподели, че на още много места има клубове като Къщата на гъльбите, където се предлага опиум — практически по всички части на света. Главно за изтънчени мъже, които предпочитат хубавото вино пред бирата. А опиумът бил абсолютно автентичен продукт, нагрят до точката на изпаряване и вдишван с джентълменско благоговение, сладък като чист мед. Оригиналът. Направо от източника, без никакви примеси и манипулации. Нищо общо с това, което се продавало на улицата. Непроменен от хиляди години насам.

И както за хубавото вино, трябало да се положат много усилия. Теренът се е смятал за особено важно условие. За най-добра се приемала почвата на Афганистан. Отделните хълмове били подложени на задълбочено проучване. Като при лозята. Монтеки сключил сделка с братята Задран. Тяхната стока била с отлично качество и те се постарали да я рекламират. Къщата на гъльбите набрала огромни средства от членски внос. В продължение на четири години всичко се

развивало добре. После техният човек на място бил забелязан да се придвижва на север за ритуалната среща и нещата се разчули въпреки усилията им. А според появилия се междувременно Еспин усилията им били значителни. Той каза, че успял да провери около половината от финансовите транзакции и открил, че стоте хиляди долара били преведени директно от сметката на Монтеки.

После в къщата се появи полковник Джон Джеймс Темпъл, който все още се водеше адвокат на Търнър, заедно с майор Хелън Съливан и капитан Трейси Едмъндс, адвокатите на Ричър. Темпъл беше успял да изейства отмяна на заповедта за арест на Търнър и на практика тя беше свободна в очакване на официалното снемане на обвиненията. Съливан и Едмъндс бяха изправени пред по-сериозни проблеми. Имайки предвид сегашното положение на Морган, те нямаше как да определят дали Ричър продължава да е в армията или не. Този въпрос вероятно щеше да се разглежда от по-висши инстанции и да стигне чак до кабинета на заместник началник-щаба, който лежеше мъртъв на горния етаж.

Търнър се примоли на полковник Темпъл да ги качи в колата си. Фактът, че Ричър му върна служебната карта, не го успокои. Атмосферата беше напрегната, но Ричър държеше да заведе Търнър в хотела, а седанът на полковника все пак беше за предпочитане пред ходенето пеша. Но изобщо не стигнаха до хотела, тъй като тя явно бе поискала да се прибере в Рок Крийк и полковникът се насочи към моста. Към старата каменна сграда. Към щаба. Той беше нейният дом. *Като се прибера, ще почистя кабинета си с пароструйка. Не искам никакви следи от Морган.*

Изявление, което му разкри всичко. Тя обичаше живота край огъня. На него също му харесваше навремето, но за кратко. И то само край онзи специален огън, който гореше в неговата Сто и десета част. Която сега беше нейната част.

Пристигнаха късно сутринта. Всички бяха там. Включително и нощната смяна. Еспин беше успял да ги вика в играта и те покорно бяха следвали неговите инструкции. Дневната смяна завари работата свършена и просто се присъедини към овациите. Сержант Лийч беше там, дежурният капитан — също. Ричър се питаше дали Търнър

изобщо ще спомене за драсканиците в тефтера му. Вероятно не. Постскоро щеше да му измисли някакво повишение.

Първият ѝ час в службата беше по-скоро церемониален. Много радостни викове, чукане на юмруци, тупане по гърба, приказки. В крайна сметка тя все пак успя да се добере до кабинета си, очевидно решила да започне от там, където я бяха прекъснали. Тоест да прегледа цялата постъпваща информация и да провери всички назначения. Ричър се помота известно време край Лийч, после се спусна по старите каменни стъпала и предприе дълга разходка покрай пустото трилентово шосе. Когато се върна, тя все още беше много заета. Той отново се повъртя около Лийч, а после започна да се стъмва. Търнър най-сетне се появи на стълбите с ключ за кола в ръката си.

— Ела да се повозим — каза тя.

Малката червена спортна кола не беше използвана доста време, но запали веднага. Моторът работеше равномерно, но малко шумно и дрезгаво. Вероятно идея на производителя, след съответните модификации на ауспуха, помисли си Ричър. Търнър включи отоплението на макс, щракна закопчалките на гюрука и го прибра зад седалките.

— Сега ни трябва само малко рокендрол по радиото — подхвърли тя и потегли.

Колата се плъзна през портала и зави наляво, следвайки маршрута на автобусната линия. Минаха покрай мотела и търговския център и спряха пред гръцкия ресторант.

— Какво ще кажеш да те черпя една вечеря? — попита тя.

В ресторанта имаше всякакви хора. Двойки, семейства, деца. Част от децата бяха момичета, някои от тях около четиринайсетгодишни. Търнър избра сепаре до витрината. По улицата бавно се плъзна един автобус.

— Аз съм следовател и знам какво ще кажеш — промълви Ричър.

— Наистина ли? — изгледа го тя.

— Винаги е било петдесет на петдесет. Все едно че хвърляш езитура.

— Толкова лесно?

— Не си задължена дори да мислиш за това. Идеята беше моя, а не твоя. Аз реших да дойда тук. Ти не дойде в Южна Дакота.

— Вярно. Така започна всичко. Не бях сигурна, но това се промени. Поне за известно време. Започна в онази килия в ареста на Дайър. Докато отвеждаше Темпъл, ти се обърна и ми каза да те чакам там. Аз се подчиних.

— Нямаше друг избор. Беше в ареста.

— Но сега не съм.

— Разбирам — кимна Ричър. — Сто и десета е по-добрят избор.

— Върнах си я обратно. Не мога просто да стана и да си тръгна.

— Разбирам — повтори той. — А пък аз не мога да остана. Не само тук, а където и да е. Затова решението не е само твое. И двамата казваме „не“.

— Сто и десета е твоето творение. Ако от това ще ти стане по-леко...

— Исках да те видя — каза Ричър. — И го направих. Мисията изпълнена.

Вечеряха, платиха, а след това опразниха джобовете си на масата. Търнър взе портфейлите, кредитните карти и телефона на Шраго, които щеше да изпрати за по-задълбочена проверка. Ричър прибра парите в брой, които щяха да му стигнат за няколко седмици. От тях отдели трийсет долара, които Търнър обеща да върне на Съливан. После излязоха на паркинга. Въздухът беше студен и малко влажен. Което беше нормално за вечерния час посред зима в североизточната част на Вирджиния. Ленивата Потомак течеше съвсем наблизо. Отвъд нея се виждаха озарените от светлини облаци над Вашингтон. Столицата на страната, където се случваха всички важни неща. Целунаха се за последен път, притиснаха се един в друг и си пожелаха късмет. После Търнър се качи в малката си червена кола и потегли. Ричър остана да гледа след нея, докато тя не се стопи в мрака. След това хвърли телефона си в контейнера за смет и пое към спирката. Онази за автобусите на север, а не на юг. Пътуващи навън, а не навътре. Надалече и още по-надалече. Той седна на пейката и зачака. Сам.

Издание:

Лий Чайлд. Не се връщай
Английска, първо издание
ИК „Обсидиан“, София, 2013
Худ. Оформление: Николай Пекарев
Редактор: Димитрина Кондева
Техн. Редактор: Людмил Томов
Коректор: Симона Христова
ISBN: 978-954-769-343-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.